

Hôn Miên

Contents

Hôn Miên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	108
37. Chương 37	111
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	122
41. Chương 41	126

42. Chương 42	130
43. Chương 43	134
44. Chương 44	141
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	151
48. Chương 48	154
49. Chương 49	158
50. Chương 50	161
51. Chương 51: Ngoại Truyện Thẩm Diệc Đình	163
52. Chương 52: Bi Kịch Vợ Con.	168

Hôn Miên

Giới thiệu

Nội dung của truyện chính là sự sai lầm khi cưới phải người chồng lừa gạt này. Người mà cô thầm m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-mien>

1. Chương 1

Thẩm Tâm Duy chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình sẽ đánh nhau với người khác, hơn nữa đối tượng đánh nhau lại là chồng mình, không, phải nói là sắp thành chồng trước.

Lúc còn nhỏ, cô nghe người ta nói qua, người phụ nữ ngu nhất chính là lúc nổi điên cãi vã với đại náo, chẳng những thể hiện bản thân không có tư cách, còn để cho tư thái mình quá mức khó coi, người phụ nữ thông minh chỉ cần rơi vài giọt nước mắt, đàn ông chắc chắn sẽ đau lòng, mục đích cũng đạt được. Nhưng bây giờ cô mới nhớ ra điều này, không biết, người phụ nữ mà đã mất lý trí thì còn quan tâm gì tới tư thái bất nhã hay không, hơn nữa nếu không phải người đàn ông này đã có người phụ nữ khác trong tim, anh làm sao đau lòng vì nước mắt của mình.

Tựa như chính cô, không phải người phụ nữ trong tim Giang Thiếu Thành, cho nên anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, tròng mắt như băng, hơn nữa còn có thể bình tĩnh nhìn cô quét toàn bộ tài liệu trên bàn làm việc của anh xuống đất. Một mảnh giấy vụn trên bàn của anh vẫn còn dính trên quần áo, anh đưa ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vớt xuống, giấy vụn lập tức rơi xuống đất. Đột nhiên cô cảm thấy, có lẽ cô chính là giấy vụn, bị anh xem như rác ném xuống đất.

Anh còn ưu nhã như thế, ngũ quan tinh xảo, khí chất cao quý, dù anh đứng đối diện một người phụ nữ nổi điên.

Anh ưu nhã mê người, nhưng cô bây giờ thế nào? Thẩm Tâm Duy chưa bao giờ tức giận như vậy, cô từ nhỏ đã được dạy làm thực nữ, khiến cô biết thế nào là biểu hiện ưu nhã, cũng rất ít khi làm chuyện bất nhã,

điều này làm cho cô ít khi nổi giận, cũng ít cách biểu đạt ra bất mãn trong lòng. Nhưng cô nhìn người đàn ông phía sau bàn làm việc, anh và một người phụ nữ khác cấu kết, còn muốn cướp đi công ty của anh trai cô, mà bây giờ tung tích anh trai cô không rõ, anh hại cô thảm như vậy, anh còn cao quý nhìn cô như thế.

Cô trực tiếp xông vào anh, vừa đánh vừa nháo, hận không cùng hủy diệt với anh. Cô chịu đủ rồi, tung tích anh trai không rõ, chị dâu mới vừa sanh non, thân thể mẹ lại không tốt, những điều này đã khiến cô không chịu được nữa, người đầu sở cho tất cả chính là người đàn ông trước mắt này, là anh muốn phá hủy tất cả của cô.

Cô rất điên cuồng, hoàn toàn không chú ý tới hình tượng, nếu như có thể, cô rất muốn cùng chết với anh, người chồng cô kết hôn hai năm, lại là một con quỷ, chỉ muốn phá hủy thế giới của cô.

“Đủ rồi.” Giang Thiệu Thành nắm được tay của cô, động tác của anh rất mạnh, hoàn toàn khống chế được cô.

Chính là như vậy, anh chỉ cần động thủ nhẹ, cô lập tức không phải đối thủ của anh. Trước kia anh đúng là như vậy, chỉ cần một câu nói, cô lại như một con ngu, hoàn toàn làm theo anh. Bây giờ vẫn thế, động tác nhẹ nhàng của anh, lập tức hoàn toàn khống chế được cô.

Anh buông tay ra, cô ngược lại đứng không vững, chỉ có thể lấy tay nắm lấy bàn làm việc, cô dùng sức quá mức, móng tay ngón áp út đột nhiên gãy, đó là móng tay cô thích nhất, cô thấy móng tay ngón áp út là đẹp nhất, không quá rộng, không quá chật, mà chiều dài ngón tay cũng vừa vặn, rất hợp với móng tay, vừa mảnh khảnh vừa mỹ lệ, bây giờ móng tay gãy, rất đau, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy vậy.

Giang Thiệu Thành đứng dậy, lấy ra một phần tài liệu, để lên bàn trước mặt cô, “Ký tên đi!”

Tay của cô bóp lại dùng sức.

Đây là giấy thỏa thuận ly hôn, anh đã ký xong, cô cảm thấy chữ của anh rất đẹp, từng len lén giữ một phần chữ viết của anh, cho dù anh viết nháp, cô đều cất giấu cẩn thận, giờ phút này, cô chỉ muốn tất cả phần giấy nháp đó đi thiêu hủy, hơn nữa không để ý lại dấu vết gì.

Cô cầm lên tờ giấy thỏa thuận ly hôn, hoàn toàn không đi xem những điều khoản, bắt đầu từ bây giờ, ba chữ Giang Thiệu Thành này, chỉ là chất độc của cô.

Anh muốn thoát khỏi quan hệ với cô, từ lúc cô biết cô không phải người con gái từng ước hẹn với anh, anh đã có tính toán như vậy. Lúc Giang Thiệu Thành còn nhỏ, đã có ước định với một người con gái, bọn họ sẽ tìm được đối phương, chờ đợi đối phương, ban đầu Giang Thiệu Thành kết hôn với Thẩm Tâm Duyệt, hoàn toàn cho rằng Thẩm Tâm Duyệt là cô gái anh chờ đợi nhiều năm.

“Gấp như vậy, không muốn chờ đợi, muốn kéo cô ta vào trong lòng anh rồi sao?” Cô cố gắng nghĩ ra một gì đó để giễu cợt, nhưng chỉ bắt chước bữa mà thôi, hoàn toàn không đạt được hiệu quả cô muốn. Cô không cao, thân thể cũng nhỏ nhắn, công thêm số tuổi không hiện, giờ phút này dưới sự phẫn nộ, cũng chỉ là một đứa bé muốn ăn kẹo thể hiện sự bất mãn dưới hình hài người lớn mà thôi.

Cô đã từng nghĩ tới màn này, tưởng tượng qua. Thậm chí trong thời gian hai năm cô kết hôn với Giang Thiệu Thành, sâu trong nội tâm của cô, cả ngày hoảng loạn, chính là sợ có một ngày anh biết tới chân tướng, thậm chí ban đêm nằm mơ cô cũng mơ ác mộng, anh biết chân tướng sau đó vứt bỏ mình. Cô biết đó là lỗi của mình, chiếm đoạt vị trí của người khác, thu anh vào trong túi. Thậm chí cô ảo tưởng qua, nếu như có một ngày anh biết được sự thật sẽ như thế nào, hoặc là nói có một ngày anh gặp được cô gái anh ước định cùng, anh sẽ đối xử với mình ra sao, mà mình nên làm như thế nào. Cô đều nghĩ tới, nếu quả thật có một ngày đấy, cô nhất định sẽ không hận anh, bởi vì đó là báo ứng của mình.

Rất nhiều năm trước, cô si mê một trò chơi trộm tiền, bên trong thường xuất hiện một câu nói — đi ra ngoài ăn trộm sớm muộn phải trả, cô cảm thấy lời này đầy hài hước, cũng vì những lời này thường đi trộm tiền của bạn, để nhìn những lời này trên màn hình điện thoại. Khi đó chỉ cảm thấy cười đã, nhưng bây giờ cảm thấy những lời này tràn đầy thương cảm. Nếu như Giang Thiệu Thành bị cô lừa, vứt bỏ cô, thậm chí đánh chửi cô, cô đều có thể chấp nhận, thậm chí sẽ đi tác thành tình yêu của anh với cô gái kia, dù sao cô là kẻ phá hoại, cô không cam lòng, cũng cảm thấy rất uất ức.

Nhưng mà giờ phút này, cô chỉ muốn ký xong tờ thỏa thuận ly hôn này, sau đó được giấy chứng nhận ly hôn, cô cắt đứt liên hệ với Giang Thiếu Thành, anh có thể cùng với công chúa chân chính trong câu chuyện của anh lương cư song phi*

*: ản dụ tình cảm nam nữ sâu đậm không xa không rời.

Bọn họ lương cư song phi, nhưng cô thì sao?

Bây giờ tung tích anh trai cô không rõ, công ty rồi tỉnh rồi mù, cô đã làm sai chuyện, cô có thể tiếp nhận tất cả hậu quả, nhưng tại sao người trả giá lớn lại là anh trai cô với nhà họ Thẩm các cô? Cô thất bại thảm hại, còn phải đi tác thành cho anh?

Cô cầm lên tờ giấy thỏa thuận ly hôn, ngay trước mặt Giang Thiếu Thành, xé nát từng phần từng phần một, “Giang Thiếu Thành, đừng có nằm mơ, tại sao tôi phải thành toàn cho anh chứ?”

Nếu như nhà họ Thẩm không gặp chuyện xấu, nhiều nhất cô sẽ khóc, sẽ ký, sau đó sẽ thấy một đám cưới khác, đau lòng khó chịu, mình tìm một chỗ nào đấy chấp nhận từ từ, nhưng anh làm ra những việc này với nhà họ Thẩm, còn kỳ vọng cô tác thành cho anh với người phụ nữ khác, quả thật là chuyện viễn tưởng.

Về mặt Giang Thiếu Thành vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không để ý tới thái độ của cô, “Cô cho rằng chúng ta như vậy thì không thể ly hôn sao?” Anh lại chậm rãi lấy ra một tờ giấy thỏa thuận ly hôn khác, “Nói vậy cũng không khiến cô có được phần lợi ích nào đâu.”

Cô rất muốn cười, nhưng không cười ra được, “Tôi không cần lợi ích nào, anh cũng đừng nghĩ, chỉ cần tôi không cùng anh ly hôn một ngày, như vậy anh với người phụ nữ khác chính là vụng trộm. Anh muốn ly hôn ư, vậy thì chờ hai năm đi, tôi không quan tâm.”

Cô xoay người, cố ý uốn ngực ngẩng đầu, rời khỏi phòng làm việc của anh. Cô vốn cho là mình có thể khóc suốt suốt, thậm chí còn hỏi muốn hỏi một câu cầu huyết rằng, trong hai năm kết hôn với cô, chẳng lẽ anh không có một chút tình cảm nào cho cô sao, hai người bọn họ nhiều năm chung đụng như thế, vẫn kém hơn người ước định trong lòng anh sao? Trước lời nói này, cô cho rằng mình sẽ khóc mà nói ra, nhưng không ngờ cô gặp Giang Thiếu Thành là với bộ dạng này.

Bộ dạng anh không hề bận tâm, khiến cô cũng hoài nghi, người đàn ông hai năm qua mình đối mặt không phải là anh, hoặc tất cả đều là ảo tưởng của mình, bọn họ chưa từng trải qua thời gian hai năm này, cô chưa từng là vợ của anh, anh không phải chồng cô, tất cả đều là giấc mơ.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc của Giang Thiếu Thành, vừa hay nhìn thấy Lương Nguyệt Lăng, họ bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không dời đi.

Lương Nguyệt Lăng, cô gái có ước định với Giang Thiếu Thành, không đúng, bây giờ là một người phụ nữ xinh đẹp rồi.

Lúc quan hệ của cô với Giang Thiếu Thành không tệ, bạn tốt của cô Dương Hi Lạc đã từng nhắc nhở cô, nhất định phải đề phòng loại phụ nữ xinh đẹp bên cạnh chồng mình, nhất là Lương Nguyệt Lăng vừa có năng lực vừa xinh đẹp, đối với đàn ông chính là chất độc.

Khi đó cô chỉ trả lời rằng, cô tin tưởng Giang Thiếu Thành là người, cho dù tiên nữ xuất hiện trước mặt anh ấy, anh ấy cũng sẽ không nhìn.

Lương Nguyệt Lăng không cần là tiên nữ, cô ta chỉ cần trở thành người phụ nữ đã từng hứa hẹn với anh, cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt Giang Thiếu Thành, cũng hoàn toàn mang Giang Thiếu Thành đi khỏi cô.

Thẩm Tâm Duy muốn nói chút gì, để cho tư thái mình không đến nỗi quá xấu hổ, có thể nói chuyện, lại phát hiện ra cái gì cũng không nên nói mới phải. Cô nói rồi, khiến mình càng xấu thêm thôi, hơn nữa ngay cả cô không nói lời nào, cũng không bằng người phụ nữ trước mắt này.

Lương Nguyệt Lăng rất đẹp, đại mỹ nữ, nghe nói lúc đi học là hoa khôi của trường.

Thẩm Tâm Duy nghĩ tới điều này, lại thấy vô cùng châm chọc, cũng đúng, Lương Nguyệt Lăng như vậy mới xứng đôi với Giang Thiếu Thành, hoa khôi xứng với hot boy của trường, từ trước đến giờ đều là hoàng tử công chúa hoàn mỹ nhất trong lòng mọi người.

Thẩm Tâm Duy cười, không nói gì, đi qua Lương Nguyệt Lăng. Mà Lương Nguyệt Lăng cũng không nhìn cô, ôm tài liệu, mở cửa phòng làm việc của Giang Thiếu Thành.

Cô đi ra khỏi Cẩm Thành, quay đầu lại nhìn tòa nhà cao tầng này, đột nhiên thấy khó chịu, thật giống như người phụ nữ âm ỉ kia không phải cô, bây giờ cô chỉ là một người đáng thương.

Không thể khóc, tuyệt đối không được khóc, cô không nên vì loại đàn ông này mà khóc. Thẩm Tâm Duy, mày nhớ, người đàn ông này hại anh trai mày, còn tới nuốt tài sản nhà họ Thẩm, anh ta là một con quỷ.

Người đàn ông này, tuyệt đối không đáng giá để cô khóc.

2. Chương 2

Thẩm Tâm Duy nói không khóc, thật sự không khóc, cô muốn đi tới một nơi rất xa, mới đi đến trạm xe buýt, khi cô đứng ở trạm lại không biết mình muốn đi đâu. Cô đứng đấy một lát, mới lên một chiếc xe buýt, chỉ vì bề ngoài chiếc xe này khá sạch sẽ, sau khi cô lên xe thì lại thấy khinh thường, đã đến thời điểm này rồi, lại vẫn quan tâm bề ngoài như vậy.

Dương Hi Lạc đã nhiều lần hỏi cô, tại sao lại yêu Giang Thiếu Thành, chẳng lẽ cũng như các cô gái thế đời sao, bởi vì tướng mạo anh tuấn của Giang Thiếu Thành. Thẩm Tâm Duy không trả lời được, cô không biết tại sao lại thích Giang Thiếu Thành, là anh nói chuyện với bạn bè rất bình tĩnh, hay là lúc anh nói chuyện có thể nói trúng tim đen chỉ ra chỗ yếu, hay là anh làm việc đâu vào đấy, làm cho người ta cảm giác cho dù trời sập xuống, mặt anh cũng không đổi sắc, tất cả những điều này là anh, thế nào đi nói cụ thể phần cô yêu về anh đây?

Cô không biết, cô chỉ biết cô yêu người này rất lâu rồi, lâu đến nỗi thành một thói quen, trừ lựa chọn đi yêu anh, hình như không tìm ra lý do khác.

Dương Hi Lạc từng cười cô, “Tớ đọc truyện vườn trường thì cậu gặp được Giang Thiếu Thành, khi tớ đọc truyện thâm mến thì cậu thích Giang Thiếu Thành, khi tớ đọc truyện đô thị thì cậu và Giang Thiếu Thành đã hẹn hò với nhau, khi tớ đọc truyện tình yêu và hôn nhân thì cậu kết hôn với Giang Thiếu Thành..... từ đầu tới cuối tớ đọc vô số vai nam chính, Thẩm Tâm Duy, tại sao trong đời cậu lại chỉ có một nam chính?”

Đột nhiên Thẩm Tâm Duy nghĩ tới, bây giờ Dương Hi Lạc có lẽ là một người chết đi sống lại. Nữ chính chết đi sống lại, phần lớn bị người ta hại cửa nát nhà tan, hay chồng mình vụng trộm hại chết mình, sau đó sống lại, trả thù lại những người đã tổn thương tới cô, tác giả cho nữ chính bàn tay vàng, để cho cô ngộ phát sát phạt, ngộ thần sát thần.

Nhưng những nữ chính đều có một điểm đặc biệt, đã từng thiện lương lại xinh đẹp, mới bị người xấu hại chết, cô không có điểm này, cô là người xấu, người ta không đồng tình được với cô. Rõ ràng cô không phải cô gái có ước định với Giang Thiếu Thành, lại dùng danh nghĩa của cô ấy, ở chung một chỗ với Giang Thiếu Thành, người như vậy, theo thiện lý tuần hoàn, chắc chắn có báo ứng.

Dương Hi Lạc nhìn trong tiểu thuyết, nữ phụ làm loại chuyện xấu này, thường bị nam chính vứt bỏ, còn có thể bị nhục nhã vô vàn, cô hoàn toàn đáp ứng được thân phận nữ phụ trong tiểu thuyết. Vai nam chính sẽ chọn nữ chính thiện lương, loại nữ phụ như cô, cho dù tìm được cũng sẽ mất đi.

Dù sao cũng mất đi, nhất định sẽ mất, bởi vì chút gì cũng không hề thuộc về cô.

Vậy còn khổ sở gì nữa?

Cô xuống xe, mới phát hiện mình cách đại học Đông Giang không xa, vì vậy chọn đi bộ. Cô là cô giáo dạy anh tại đại học Đông Giang, cô đến trường này dạy, trường ngoại ngữ thuộc trường này vẫn coi là điểm xấu, nhưng cô vào trường đại học này dạy, trường ngoại ngữ lại thành miếng mồi ngon một thời gian dài. Bởi vì có một học sinh tốt nghiệp ở trường này, làm phiên dịch, hơn nữa trở thành một phiên dịch rất xuất sắc,

một lần đảm nhiệm vai trò phiên dịch trong hội đàm những người lãnh đạo quốc tế, được một lãnh đạo tán dương, sau đó, trường ngoại ngữ thuộc đại học Đông Giang, đột nhiên lại hấp dẫn học sinh.

Một năm kia cô mới vừa tới dạy ở đại học Đông Giang, công tác mấy tháng, liền được công ty thưởng một chuyến đi du lịch, khi đó cô mới kết hôn được bao lâu, vốn chuẩn bị rủ Giang Thiếu Thành đi cùng, nhưng anh lại đi công tác, vì vậy ngày mùng một tháng năm cô với đồng nghiệp đi du lịch ba ngày hai đêm, nhà trường thật hào phóng, cho ở khách sạn bốn sao, đây cũng coi là đối xử cao nhất trường thưởng cho rồi. Cô đi du lịch, cũng chỉ gọi một hai cú cho Giang Thiếu Thành, cô và đồng nghiệp chơi khá mệt, trở lại khách sạn, mở cửa phòng, nhưng lập tức bị ai ôm lấy. Cô chưa bao giờ ngờ rằng anh lại tới đây, vừa mừng vừa sợ. Mà Giang Thiếu Thành ôm cô vào lòng, “Vui mừng sao?” Anh ở bên tai cô nói, chỉ một câu nói bình thường, nhưng anh nói ra, như mang theo cương chiều, cô như được uống say, chỉ có thể dựa vào trong lòng anh.

Đủ rồi, đủ rồi, còn muốn anh làm gì nữa, Thẩm Tâm Duy, mày còn thấy mày chưa đủ thảm sao?

Cô trực tiếp đi tới kí túc xá trường ngoại ngữ, hôm nay không có tiết của cô, mấy thầy cô thấy cô còn cảm giác rất kì quái, cô không trả lời nghi vấn đồng nghiệp, mà trực tiếp đi tìm hiệu trưởng, cô muốn từ chức, cô không muốn làm nữa, cô không cần lại làm cô giáo nữa.

Hiệu trưởng đương nhiên bị cô dọa sợ hết hồn, đầu tiên hỏi cô là có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, không nên kích động ra quyết định vội, nếu như trong nhà có việc, trường học có thể cho nghỉ vài ngày.

Thẩm Tâm Duy tự mình biết, cô làm ra chuyện, ở trong mắt người khác thì như kẻ ngu vậy, đặc biệt bây giờ giáo viên càng khó khăn hơn, nhất là tiến vào trường đại học hạng nhất này, yêu cầu cực cao với trình độ học vấn kinh nghiệm mọi thứ, trình độ học vấn thấp nhất đều là tiến sĩ, hơn nữa cũng có tiến sĩ không đủ tư cách, dưới tình huống này, kể cả cô có chỗ đứng vẫn muốn từ chức.

Nhưng cô muốn từ chức, đến hiệu trưởng nói cũng không có cách nào thay đổi.

Cô biết mình rất kích động, nhưng không nhịn được.

Lúc cô học đại học, mấy nữ sinh trong phòng ngủ trò chuyện về bộ phim truyền hình, bạn cùng phòng thì nói tới mấy bộ phim Hàn, chỉ có mình cô vẫn xem bản mới của kiệt tác, cô vẫn cảm thấy người đóng Hứa Văn Cường diễn rất tuyệt vời, vô cùng cảm xúc. Bạn cùng phòng nghe thấy cô nói như thế, cũng xem bộ phim này. Bạn cùng phòng thấy Phùng Trình Trình muốn rời đi, bổ khuyên thế nào cũng không được, nhưng Hứa Văn Cường đuổi kịp cô ở trạm xe lửa, Phùng Trình Trình lập tức theo anh trở lại thì bạn cùng phòng không nhịn được cảm thán, đây chính là phụ nữ, người bên cạnh nói 1000 câu, cũng không sánh nổi một câu nói của người yêu. Lúc đấy Thẩm Tâm Duy nghe bạn cùng phòng những lời này, cảm thấy rất chột dạ.

Lúc còn rất nhỏ, Thẩm Tâm Duy đã nghĩ rằng mình sẽ không làm cô giáo, cô cảm thấy làm cô giáo quá phiền. Giáo viên tiểu học phải quản nhiều đứa trẻ như vậy, những đứa trẻ này mỗi ngày có một đống vấn đề, cô giáo trung học thì quá mệt mỏi, phải quản học sinh cực kì nghiêm khắc, mỗi ngày phải dạy những học sinh này, nói rằng phải cố gắng học tập mới có thể vượt qua kì thi tốt nghiệp trung học, làm giảng viên đại học thì yêu cầu quá cao, huống chi chả có gì vui, bất kể thầy cô nói cái gì, sinh viên cũng có thể cầm điện thoại di động vừa nghe.... Vì vậy Thẩm Tâm Duy loại bỏ nghề nghiệp cô giáo này, bất kể anh trai với mẹ dụ dỗ ép buộc thế nào.

Giang Thiếu Thành là bạn học kiêm bạn tốt của Thẩm Diệc Đình, bọn họ thường có đủ các loại tụ hội, lần đó Thẩm Diệc Đình không phải kéo Thẩm Tâm Duy ra ngoài, bởi vì Thẩm Tâm Duy liên tục ở trong nhà nhiều ngày rồi chưa ra ngoài. Thẩm Diệc Thành cũng cho lý do là, nếu như có em gái của anh, đám người kia không bắt anh uống say. Cô biết, đây chỉ là lấy cớ anh trai muốn đưa mình ra ngoài, không muốn mình cả ngày ở trong nhà. Cô đi tới chỗ bọn họ tụ hội, cũng chỉ yên lặng ngồi, cô không phải người nổi bật, người khác khen cô cũng chỉ là khen cô khéo léo mà thôi. Không biết bọn họ bàn chuyện về công việc phái nữ thế nào, nhiều người cũng phát biểu cái nhìn của mình, chỉ một chốc sau, cô chỉ nghe thấy một âm thanh dễ nghe đang nói....., “Làm cô giáo không tệ, nhất là giảng viên đại học, không chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè, thời gian cũng khá tự do.”

Từ đó về sau, giảng viên đại học là mơ ước cuối cùng của cô.

Cô không có tư cách làm giảng viên ở trường đại học này, trong lòng cô biết rõ, là bởi vì quan hệ nhà họ Giang, cô mới có thể ở lại.

Bây giờ cô chỉ muốn nghĩ tới công việc này là nhờ quan hệ của Giang Thiếu Thành, lại không nhận được nghĩ vĩnh viễn không nên ở lại chỗ này, cô vẫn muốn làm công việc giảng viên chán ghét này.

Hiệu trưởng không chán khuyên cô đủ thứ, mà cô vẫn cố chấp muốn từ chức.

Hiệu trưởng thấy khuyên không có hiệu quả, chỉ bảo cô về suy nghĩ kĩ rồi lại nói. Cô đi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng thì cảm thấy mình thật đáng buồn, cô muốn làm giảng viên là bởi vì một câu nói của Giang Thiếu Thành, cô không muốn làm cô giáo, không cần công việc này nữa, vẫn vì Giang Thiếu Thành, chuyện đáng buồn cỡ nào.

Anh không cần cô nữa, mà ở trong cuộc sống của cô vẫn ảnh hưởng cô khắp nơi, điều này kích động tới cô, muốn quay về nói với hiệu trưởng, vừa rồi cô chỉ nói xằng nói bậy mà thôi. Nhưng cô không quay lại, chỉ vì cô biết, nếu như ở lại chỗ này, cô sẽ nhớ tới Giang Thiếu Thành, bị anh kiểm soát một cách mù quáng.

Sau khi rời khỏi trường đại học, Thẩm Tâm Duy chạy tới bệnh viện.

Nam Ngưng vẫn nằm trên giường bệnh, vừa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu, thấy Thẩm Tâm Duy, trong ánh mắt không giấu được vẻ mất mát, cô nói, “Có tin tức của anh em chưa?”

Ánh mặt trời không chói chang, yếu đuối như thế, cũng không khác gì với sắc mặt Thẩm Tâm Duy giờ phút này. Cô vừa ảo não vừa khó chịu, hôm nay cô đi tìm Giang Thiếu Thành, không phải đi tìm anh gây gổ, chủ yếu là hỏi anh có biết anh trai cô ở đâu không, nhưng cô không hỏi, ngược lại ở nơi đó ẩu đả một trận.

Chuyện gì cũng không làm được, sự việc vừa xảy ra thì không làm chủ được tinh thần, cô càng khinh bỉ chính mình, “Chị dâu, thật xin lỗi.”

Sắc mặt của Nam Ngưng cũng không tốt, cố gắng cười, chỉ là bên trong tràn đầy khổ sở, “Em chỗ nào có lỗi với chị chứ, là lỗi của chị, nếu như ngày đó chị không cãi nhau với anh ấy, có lẽ anh ấy cũng không kích động tới mức lái xe ra ngoài, cũng sẽ không xảy ra tai nạn, là lỗi của chị.....”

“Chị dâu, chị đừng như vậy.” Thẩm Tâm Duy vội vã vươn tay lau nước mắt của Nam Ngưng, “Anh trai nhất định không có chuyện gì, chúng ta chỉ tạm thời không liên lạc được với anh ấy, có lẽ mấy ngày nữa anh ấy sẽ chủ động liên lạc với chúng ta.”

Thẩm Diệc Đình xảy ra tai nạn xe, sau liền hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói rằng rất nghiêm trọng, lúc Thẩm Diệc Đình tỉnh lại, cũng hỏi ý kiến của Thẩm Diệc Đình, Thẩm Diệc Đình cũng bày tỏ muốn ra nước ngoài chữa trị. Nhưng lúc Thẩm Diệc Đình đi nước ngoài, bọn họ cũng không liên lạc được với anh, đi tìm bệnh viện liên lạc trước đó, đối phương bày tỏ, Thẩm Diệc Đình căn bản cũng không có đi tới đấy.

Nam Ngưng biết đây là Thẩm Tâm Duy đang an ủi mình, lại gật đầu một cái.

Thẩm Tâm Duy cố gắng an ủi chị.

Chị dâu không cần thận bị ngã lúc tắm, không ngờ bị sinh non. Lúc Thẩm Tâm Duy ở bệnh viện rất gấp, cũng gọi điện thoại bảo anh trai tới đây. Thẩm Diệc Thành tới đây, lại cãi vã một trận với Nam Ngưng. Thẩm Tâm Duy không nghĩ tới, lúc chị dâu sinh non, anh trai không an ủi, vẫn đối xử với chị như thế, vì thế lúc Thẩm Diệc Đình ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Tâm Duy cũng nói chuyện với anh, trong lời nói, một mực không ngừng chỉ trích anh trai làm sai.

Lần cuối cô nhìn thấy anh trai, lại là lúc cãi với anh.

“Là lỗi của chị.” Nam Ngưng cắn môi, khống chế không khóc, “Anh ấy hỏi chị có phải không cần đứa bé hay không, chị biết rõ anh ấy đang tức giận, nhưng vẫn nói với anh ấy là vậy, chọc giận anh ấy..... nếu như chị không nói vậy, anh ấy nhất định sẽ không xảy ra tai nạn xe, nhất định không thể.”

“Chị dâu, chị đừng như vậy.” Thẩm Tâm Duy chỉ có thể ôm lấy chị, cho đến khi mẹ Nam Ngưng tới, lúc này mới rời đi.

Thẩm Tâm Duy cũng biết quan hệ của anh trai và chị dâu không tốt, cho dù là bọn họ giả bộ rất giỏi, nhưng giữa hai vợ chồng mà tôn trọng nhau như khách, nhất định là có vấn đề.

3. Chương 3

Thẩm Tâm Duy đi về gặp mẹ mình, cô đi vào trong sân, thấy mẹ đang cắt hoa, bà rất nghiêm túc, giống như trên đời này không còn chuyện nào quan trọng hơn nữa. cô đi tới chỗ Diệp Thục Phương, ôm cổ bà, “Mẹ, mẹ có nhớ con không?”

Đầu tiên Diệp Thục Phương cười, sau đó để kéo xuống, nhìn con gái cười.

Kể từ mấy năm trước bố qua đời, mẹ bị kích động, phản ứng chậm, nhiều việc không biết, mặc dù phần lớn nhìn qua giống như một người bình thường.

Diệp Thục Phương gật đầu một cái, lấy tay sờ sờ mặt con gái, nghiêng đầu trong chốc lát, “Anh trai con đã rất lâu không tới thăm mẹ rồi.”

“Anh trai rất bận nha, chẳng lẽ giống như con một ngày không có việc gì sao? Chờ khi anh trai xong việc, nhất định sẽ tới thăm mẹ.”

Diệp Thục Phương nghe vậy, gật đầu.

Thẩm Tâm Duy nhìn mặt mẹ mình càng ngày càng có nhiều nếp nhăn với tóc trắng, đột nhiên thấy chua xót. Mẹ trước kia là một người phụ nữ rất tài giỏi, người phụ nữ đằng sau bố, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng, bố thường nói, nếu như không có mẹ, ông nhất định không thể thành công. Sau khi bố qua đời, mẹ lập tức lâm bệnh nặng, thân thể thì không sao, nhưng mẹ cứ như một đứa trẻ vậy.

Chỉ là bây giờ nhìn mẹ có vẻ không buồn không lo, cô lại cảm thấy, hình như vậy rất tốt. Nếu không mẹ biết tin anh trai mất tích, sẽ khó chịu tới mức nào, cộng thêm với tin hôn nhân của con gái tan vỡ, chắc chắn sẽ không chịu nổi!

Thẩm Tâm Duy traten trọng với mẹ, nói chút chuyện cười ẹ nghe, hơn nữa mẹ cười vui vẻ nhìn cô. Lúc ăn cơm, Thẩm Tâm Duy vừa dỗ vừa lừa, mẹ cũng ăn khá nhiều.

Sau khi ăn xong, cô đi bưng nước, rửa chân cho Diệp Thục Phương.

Chân của Diệp Thục Phương không đẹp, bị các bệnh ngoài da, móng tay chân rất quái dị. Trước khi bố qua đời, bố luôn cắt bỏ móng tay móng chân ẹ, hơn nữa vì móng quá dày, chỉ có thể khi bị sưng, dùng kéo với dao từ từ cắt.

Sau khi bố qua đời, chính là anh em bọn họ cắt móng tay móng chân ẹ.

Mẹ rất thông minh, ngồi yên đấy, để cho cô cắt.

“Tâm Duy thật biết nghe lời.” Diệp Thục Phương đột nhiên cảm thán, “Thiếu Thành đâu rồi, tại sao nó không về cùng con?”

Đột nhiên cô thấy chua xót, “Anh ấy rất bận, đi công tác rồi mẹ ạ.”

“Đàn ông mà bận là tốt, con cũng nên đối tốt với nó, nó sẽ biết, mới có thể về nhà.”

Thẩm Tâm Duy gật đầu, “Con biết rồi, con sẽ đối tốt với anh ấy.”

“Thiếu Thành là một đứa ngoan.....”

Cô kiên nhẫn cắt móng chân Diệp Thục Phương, nếu như một thời gian không cắt, móng chân càng dài hơn, Diệp Thục Phương đi giày sẽ cảm thấy không thoải mái.

Sau khi cắt xong móng chân, cô lại cùng với Diệp Thục Phương xem tivi, muộn một chút, ngủ lại. Lúc ngủ, cô vẫn ôm mẹ thật chặt, giống như như vậy, cô mới có thể dựa vào.

Trước kia cô có bố mẹ anh trai thương yêu, bố đã qua đời, bây giờ anh trai không liên lạc được, mẹ lại như vậy, cô không có ai để dựa vào, hơn nữa còn phải chống đỡ lấy ẹ, cô không thể ngã xuống. Có lúc cô hy

vọng đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại anh trai vẫn ở đây, Giang Thiếu Thành vẫn là người chồng thương yêu cô, cô vẫn còn trốn trong mai rùa.

Tính cách cô có phần hèn nhát, bố qua đời, mẹ sinh bệnh, cô liền dựa vào anh trai. Bây giờ thế nào, cô không mềm yếu nổi, chỉ có buộc mình không được khóc, bởi vì nước mắt của cô, không ai đau lòng, trừ lãng phí hơi sức ra, thật sự chẳng còn tác dụng nào khác.

Ngày hôm sau Thẩm Tâm Duy nhận được rất nhiều điện thoại, hơn nữa toàn bộ đến từ đồng nghiệp, rồi rít hỏi cô có phải trong nhà xảy ra chuyện hay không, nếu như cần trợ giúp gì, cứ mở miệng. Cô nhớ những người này, lúc cô mới vào đại học Đông Giang thì họ không thích cô, thật ra có thể hiểu, bọn họ đều có trình độ học vấn cao, phải kiểm tra một vòng lại một vòng mới có thể tiến vào đây, mà trình độ học vấn của cô chưa ra hình dạng gì, lại trực tiếp được vào, đối lại bất kỳ ai, đại khái cũng thấy khó chịu trong lòng. Bây giờ cô chuẩn bị từ chức, những người này lại quan tâm tới cô, cô luôn tin rằng mọi người đều tốt.

Những cú điện thoại này, khiến tâm tình cô tốt lên một chút. Hiệu trưởng còn gọi điện khuyên cô, bây giờ tìm công việc không dễ dàng, đừng vì kích động mà ra quyết định. Cô liên tục bày tỏ mình thật sự muốn từ chức, cũng không thể đảm nhiệm công việc trong trường. Lần này cô nói chuyện không kích động nữa, mà nói rằng nhà mình quả thật có chuyện, phải xử lý trong thời gian dài, cô cũng suy nghĩ rất lâu, kết quả quyết định từ chức.

Hiệu trưởng đại khái tin cô muốn từ chức thật, lúc này mới cô đi làm thủ tục nghỉ việc.

Cô về đến nhà, đây chính là căn phòng cô tự mình chọn, phòng ở nhỏ với một phòng ngủ một phòng khách, cô trang trí cho căn phòng này hết sức ấm áp, từ nhỏ cô đã cảm thấy, phòng càng nhỏ, càng cảm thấy ấm áp, cho nên sau khi cưới kiên định lựa chọn căn phòng này, dù người khác không quan tâm tới cách làm này của cô. Nơi này thật ra thì cách thành phố chính, không tính là gần, nhưng bởi vì có chút khoảng cách, cách chung cư không xa có một vườn hoa lớn. Vườn hoa này cũng là một trong những nguyên nhân cô chọn khu chung cư này. Lúc cô nhìn phòng đã suy nghĩ, về sau cô và Giang Thiếu Thành ở nơi này, chỉ có hai vợ chồng bọn họ, sau khi ăn cơm tối xong, có thể đi dạo trong công viên.

Cô đẩy cửa ra, phòng không thay đổi gì, đột nhiên phát hiện ra, khi một người cảm thấy cô quanh thì căn phòng đó cũng thế.

Trong phòng không có bất kỳ sự biến hóa nào, tựa như cô cũng vậy, trở lại nơi này.

Cô nhìn chằm chằm ghế salon trong phòng khách, trước đó không lâu, Giang Thiếu Thành từng ngồi ở đó. Ngày đó tâm tình của cô không tệ lắm, về đến nhà phát hiện việc đầu tiên anh tan làm là ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, trong tay còn cầm một điếu thuốc. Anh không nghiện thuốc lá lắm, phần lớn thời gian không hút, nhất là lúc ở trước mặt cô. Nhưng ngày đó, anh thấy cô, không ngừng hút thuốc.

Anh hút nhả khói một lúc lâu, mới đưa tàn thuốc thả vào trong gạt tàn, ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Ánh mắt như vậy, tự dưng khiến cô thấy sợ hãi, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Anh nhìn cô một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Thẩm Tâm Duy, hai anh em các người coi tôi là một kẻ ngu dễ lừa gạt, có phải cảm thấy rất sung sướng hay không?”

“Có ý gì vậy? em không hiểu.”

“Chớ giả bộ, tôi đều biết. Tôi thế nào mới kết giao với em, trong lòng em biết rõ.” Hồi anh còn bé đã từng bị bắt cóc, chính xác mà nói, bị làm con tin, những người đó những đứa trẻ làm con tin, sau đó kéo bọn họ đi, bên trong những con tin kia, còn có một cô bé, trong quá trình bị nắm, anh và cô bé kia cùng nhau đào thoát, bên ba bên ngoài, mới có thể trở lại thành phố Đông Giang, sau khi trở lại, bọn họ mất đi liên lạc, nhưng bọn họ ước định qua, sẽ chờ lẫn nhau, tìm được nhau.

Năm đó Thẩm Diệc Đình “vô ý” tiết lộ với Giang Thiếu Thành, em gái của anh từng bị bắt cóc qua, sau tự mình trốn về..... cùng từng bước một dẫn dắt Giang Thiếu Thành tin Thẩm Tâm Duy là cô bé anh ước định năm nào, Giang Thiếu Thành bởi vì thế mà mới hẹn hò với Thẩm Tâm Duy, cuối cùng kết hôn với Thẩm Tâm Duy.

Thẩm Tâm Duy ngây ngẩn cả người, hoàn toàn tại sao anh lại nói ra như vậy, “Em.... Nghe không hiểu.”

“Thật sao?” Ngược lại anh cười, chỉ là nụ cười chỉ dừng trên mặt anh, mắt rất lạnh. “Chớ giả bộ, tôi chỉ muốn hỏi em một câu, em có phải sớm biết tôi một mực chờ đợi cô gái ước định với tôi, hơn nữa biết điều kiện tiên quyết, còn giả bộ em chính là cô gái đó để cưới tôi đúng không?”

Anh giận thật, ánh mắt của anh dừng trên người cô, khiến cô thấy mình như trên đồng lửa vậy, cô từng bước một lui về phía sau. Đúng, cô biết, cô biết rõ, nhưng cô không bỏ được cơ hội có thể ở cùng với anh, đẩy cơ hội này đi, cho nên chiếm lĩnh thân phận đó trong lòng anh, cùng với anh. Hơn nữa cô còn cầu nguyện không ngừng, hi vọng đời này anh không tìm được cô gái anh có ước định cùng, hi vọng đời này anh không biết được chân tướng này.

Nhưng anh biết rồi, lúc cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm tư gì.

Phản ứng của cô, đã nói rõ tất cả.

“Thẩm Tâm Duy, anh em các người thật là giỏi, dám sắp đặt như vậy, như vậy các người cũng vì đã làm chuyện này mà sắp phải trả giá lớn.”

Anh tức giận như vậy, trong mắt đều là căm phẫn.

Khi đó cô cho rằng, nhiều nhất anh tức giận một lát, giống như ngày trước, cô trêu chọc anh, anh tức giận rồi lại quay về. Nhưng lần này anh đi, cũng không trở lại.

Bây giờ cô mới hiểu được, khi đó anh ngã bài, cô lại cảm thấy rất may mắn, như vậy cũng tốt, anh biết về sau, mình không cần phải hoảng loạn về sau anh sẽ biết được chuyện này, ngược lại buông xuống tảng đá trong lòng.

Cô quả nhiên rất ngốc, trước kia anh cưng chiều mình ra sao, tất cả đều xây dựng trên cơ sở cô là người con gái có ước định với anh, hôm nay cô không phải, tất cả của anh đương nhiên bị thu hồi lại.

Tất cả đi qua rõ ngay trước mắt, giống như chỉ xảy ra trong một giây, lại không thể phủ nhận.

Cô đi vào gian phòng, gian phòng thật ra không lớn, cô lại trang trí đầy búp bê và các loại đồ chơi nhỏ, nhìn căn phòng như vậy có vẻ chật chội. Cô biến gian phòng thành như vậy, Giang Thiệu Thành chỉ đánh giá một câu: Đời này anh cũng không muốn dẫn người tới đây.

Ý của anh là nhà này người không nhận ra, bài biện quá mức ngây thơ, nếu như không phải do cô kiên trì, anh cũng không có ý định ngủ ở đây, lời này cũng không khoa trương, lúc cô không ở đây, anh thà ngủ ở ghế salon hơn là về phòng ngủ, vì vậy cô cứ cho rằng hành động này của anh báo cho cô rằng mỗi ngày phải về nhà, như vậy anh mới an tâm ngủ trong phòng ngủ được.

Cô rất thích ở trên giường đùa giỡn với anh, nhất là khi anh định thần cầm một quyển sách đọc, cô rất thích đi trêu anh, dùng tóc đi quét mặt anh, hoặc cố ý cù vào nách anh, hơn nữa anh sẽ nhàn nhã như cũ, chỉ đến lúc cô ồn ào quá phiền, mới để sách xuống, kéo cô để cô ngủ, hơn nữa trong miệng nói ra một câu — làm sao em cứ âm ỉ như vậy?

Cô rất thích khi anh nói câu đó, rất bắc đẩu dĩ, còn có vài phần dung túng, khiến cô cảm nhận mình được cưng chiều, là bảo bối trong lòng anh.

Những thứ đồ này đều ở đây, chỉ là người ấy không còn.

Cô cố cười, nhưng vẫn chỉ thở dài mà thôi.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô trang điểm ỉnh. Cô luôn cho rằng Giang Thiệu Thành không thích cô gái trang điểm đậm, dù anh biểu hiện rất ít, vì vậy cô đều trang điểm nhẹ.

Phù hợp với mình là tốt nhất, cô kém với mỹ nữ Lương Nguyệt Lăng rất nhiều, chỉ có thể mặc quần áo thích hợp nhất, trang điểm hợp với người, không thể giống người khác, ít nhất cũng khiến người xem vui tai vui mắt một chút.

Ừ, cô chờ một lát nữa đi gặp người tên là Giang Thiệu Thành.

4. Chương 4

Lại một lần nữa đi tới Cẩm Thành, cô cảm thấy mình thay da đổi thịt vậy, cô nhắc nhở mình không nên tức giận, Giang Thiệu Thành không cần cô nữa, là phần báo ứng của cô, cô đoạt vị trí của người khác nhiều năm như vậy, cuộc sống khác như thế cũng là việc nên làm. Nhưng chuyện khác, cũng không trong báo ứng của cô.

Nếu như anh trai của cô mất tích có liên quan tới Giang Thiệu Thành, cô nguyện ý ly hôn, đổi lấy tin tức của anh. Lần này cô không trực tiếp mạnh mẽ xông lên nữa, mà hỏi trước thư kí của Giang Thiệu Thành xếp cuộc hẹn, bây giờ có rảnh hay không, khi biết Giang Thiệu Thành còn đang họp thì cô cũng nói rằng mình có thể đợi.

Cô ngồi trong phòng khách chờ anh, lần này, cô tới tiến thành đàm phán với Giang Thiệu Thành.

Từng giây từng phút trôi qua, trong phòng khách rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến cô hốt hoảng, cô lại nghĩ tới rất nhiều chuyện kỳ quái. Ví như lần trước cô đắc tội với Giang Thiệu Thành hay chưa, có phải vì thế mà anh càng tức giận với cô hay không. Còn về chuyện của anh trai cô, có đúng bị người sắp đặt hay không, nhưng đối phương làm sao có thể biết ngày đó anh trai sẽ cãi vã với chị dâu, trừ phi những người đó đã sớm có kế, gọi điện thoại cho anh trai, để anh trai đi tới.....

Những điều này là suy đoán, cô không có bất kì chứng cứ nào, vì vậy cô càng nghĩ càng loạn, hơn nữa không có bất kì đầu mối nào.

Cửa phòng khách bị đẩy ra, tiến vào không phải là Giang Thiệu Thành, mà là Lương Nguyệt Lăng. Trong tay Lương Nguyệt Lăng bưng một ly cà phê, đi về phía cô.

Người Thẩm Tâm Duy lập tức cứng ngắc, cũng nhanh chóng đoán ra, nếu như ly cà phê này dội tới đây, mình nên tránh hướng nào cho đỡ. Trên thực tế suy nghĩ của cô là dư thừa, Lương Nguyệt Lăng chỉ đem cà phê để trước mặt cô, “Hội nghị còn nữa giờ nữa mới xong, cô đi uống một ly cà phê trước đi, nếu như cần gì khác, có thể gọi tôi.”

Những lời này, khiến Thẩm Tâm Duy cảm thấy mình ác độc, đã phá hỏng người ta thế kia, người khác cũng chỉ đến nhắc nhở mình, còn phải chờ nữa giờ mà thôi.

Lương Nguyệt Lăng nhìn cô mấy lần, cảm thấy cô không có chuyện gì khác, chuẩn bị rời khỏi phòng tiếp khách.

Cô nhìn ly cà phê trước mắt, còn bốc hơi nóng, “Không phải cô hận tôi sao?”

Lúc Lương Nguyệt Lăng đi tới cửa chuẩn bị kéo cửa ra thì những lời này nhẹ nhàng tới đây, Lương Nguyệt Lăng tạm ngừng, “Hận một người quá mệt mỏi. Hơn nữa, anh ấy là một người đàn ông ưu tú, đúng không?”

Thẩm Tâm Duy suy nghĩ những lời này, thì ra Lương Nguyệt Lăng thấy mình căn bản không đủ tư cách cho cô ấy hận, đồng thời ánh mắt Lương Nguyệt Lăng nhìn người rất tốt, nhìn trúng một người đàn ông ưu tú như thế, người đàn ông ưu tú này mà bị người khác nhìn trúng, cũng là chuyện có thể tha thứ được.

Nhưng Lương Nguyệt Lăng như vậy, lại chỉ khiến Thẩm Tâm Duy cảm thấy, Lương Nguyệt Lăng nhận định Thẩm Tâm Duy không có tư cách làm đối thủ của cô ấy, nói một cách khác, trong lòng Lương Nguyệt Lăng, Thẩm Tâm Duy không có tư cách làm đối thủ.

Cũng thế, chỉ cần Lương Nguyệt Lăng là cô gái có ước định với Giang Thiệu Thành hồi bé, Thẩm Tâm Duy đời này cũng không thắng được.

Nửa giờ sau, Thẩm Tâm Duy được mời tới phòng làm việc của Giang Thiệu Thành.

Cô vốn cho rằng, anh ở phòng tiếp khách gặp mình, không ngờ anh lại muốn gặp cô ở phòng làm việc của mình. Giang Thiệu Thành cũng không biết cô biết hay không, trước kia cô cảm thấy ánh mắt anh trầm tĩnh, giống như bất kì chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới anh, bây giờ ánh mắt của anh lại làm cho cô cảm thấy sắc nhọn, giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay anh, bao gồm suy nghĩ của cô anh cũng biết rõ.

“Nơi này, cách âm tốt hơn một chút.” Giang Thiệu Thành nhìn cô một hồi, chậm rãi nói ra lời này.

Hình như châm chọc, có thể là chế nhạo, nhắc nhở lần trước cô tới nơi này điên cuồng cỡ nào, phòng làm việc của anh quả thật cách âm tốt hơn chút, cô ở chỗ này âm ỉ, không đến mức anh mất mặt.

Thẩm Tâm Duy cười, “Thật sao?”

Biểu hiện cô rất lạnh nhạt, hình như cũng không có ý định ở chỗ này trình diễn tiết mục người đàn bà chanh chua, điều này làm cho Giang Thiệu Thành hài lòng, “Suy nghĩ kĩ chưa?” Giang Thiệu Thành lại lấy ra một tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

Lần này Thẩm Tâm Duy cười, anh lại chuẩn bị nhiều như thế, đây đang tùy thời chuẩn bị để cô ký tên. Vợ chồng, quả nhiên là sự kết hợp thần kỳ nhất trên đời, không có bất kì quan hệ máu mủ gì, nhưng cứ lần này rồi lần khác gặp gỡ đối phương trong dòng đời, biến thành người thân nhất, nhưng khi đã là người thân nhất, một khi chuẩn bị chia lìa, hận không cho đối phương được chết tử tế, tựa như cô, muốn hủy diệt với anh.

Thẩm Tâm Duy nhìn tờ giấy thỏa thuận ly hôn một cái, “Suy nghĩ kĩ.”

Nghe được cô nói như vậy, anh lại đưa bút ra, cô nhìn chiếc bút đó một cái, không nói gì, cũng không có ý định cầm bút.

Bộ dạng kia của cô, khiến Giang Thiệu Thành lại dò xét nhìn cô một cái.

“Tôi kí tên, không có vấn đề gì.” Cô dừng mấy giây, lại hí hóp mắt quan sát Giang Thiệu Thành, hai bên vợ chồng, lại đi tới bước này, không biết có tính là thất bại hay không, “Nếu như giờ tôi ký tên, chúng ta có thể chân chính thoát khỏi quan hệ vợ chồng, mà Giang Thiệu Thành anh có thể khôi phục độc thân, có thể ở cùng với cô gái mình yêu, đây đối với anh mà nói, quả thực là một chuyện rất tốt. Chỉ cần tôi viết tên của mình, anh có thể ở cùng một chỗ với cô gái anh đợi vài chục năm. Giang Thiệu Thành, tôi có thể cho anh lợi ích như thế, không bằng anh bỏ thí chút lợi ích cho tôi đi!”

Khóe miệng Giang Thiệu Thành hiện lên tia cười, “Bây giờ bắt đầu học làm ăn? Đây coi như là chuyện tốt. Chỉ là em nên biết, nếu như không phải là em, tôi phải chờ thêm mấy năm sao? Thẩm Tâm Duy, mọi việc có chừng có mực thôi.”

“Đó chính là vì anh không cho tôi lợi ích rồi?” Cô cúi đầu nhìn ngón tay mình, “Vậy cũng không liên quan, anh không có quan hệ, chỉ chờ thêm hai năm nữa thôi, hai năm sau tòa án xử chúng ta ly hôn, anh có thể ở chung với cô gái ước định. Hai người chờ lâu rồi, cũng không để ý tới việc chờ thêm hai năm nữa đâu.”

Giang Thiệu Thành thậm chí vỗ tay, “Thật nên để cho anh trai em tới xem chút, trong miệng anh ta nói là cô em gái ngây thơ, rốt cuộc ngây thơ đã thành đáng vẻ gì.”

“Anh không xứng nói tới anh tôi.” Sắc mặt tôi trở nên khó coi, “Anh ấy ở đâu? Có phải anh giấu anh ấy đi rồi?”

Nếu như không phải Giang Thiệu Thành động tay động chân, Thẩm Diệc Đình làm sao có thể đem cổ phần của mình đến tay Giang Thiệu Thành, thật không thể tưởng tượng nổi, nhất định Giang Thiệu Thành đã làm gì.

“Không biết. Anh trai em mất tích, em nên báo cảnh sát mới đúng.”

Anh bình tĩnh nói ra những lời này, cô nhìn anh chăm chăm, khó có thể không chế đứng vọt lên trước mặt anh, cô rất muốn bắt cà vạt người đàn ông trước mặt này, để cho anh nói cho cô biết, anh trai của cô bây giờ đang ở đâu, có bình an hay không, hay bị thương thế nào.....

Nhưng đứng trước mặt anh, cô cố gắng đè nén sự kích động của mình, khống chế được vẻ kích động giằng co với anh, “Giang Thiệu Thành, vợ chồng chúng ta, cũng coi như có chút tình cảm, anh và anh trai tôi còn là bạn học kiêm bạn tốt. Nếu như anh nói cho tôi biết anh trai ở đâu, tôi lập tức ký tên, hơn nữa đời này không quấy rầy anh nữa.”

Giang Thiệu Thành suy tư mấy giây, lấy tay chạm vào cằm mình, “Tôi thật sự không biết, hơn nữa tôi cũng đang tìm anh ta như em..... tin tôi đi, tôi rất muốn biết tung tích của anh ta, dù sao không có miệng anh ta chứng minh, người khác cũng sẽ không tin chuyện chuyển nhượng cổ phần này, không phải sao?”

Thậm chí anh còn có thể biểu hiện vô tội như thế.

“Giang Thiếu Thành, là anh giấu anh trai tôi đi, đúng không? Là bởi vì anh làm giả tờ chuyển nhượng cổ phần này, anh sợ anh ấy biết, cho nên anh.....” Mấy chữ ‘Giết người diệt khẩu’ ở trong miệng mà thể nào cũng không nói nổi, cô không muốn tin người đàn ông mình yêu lâu như vậy lại độc ác như thế, lại không muốn tin anh trai mình gặp chuyện bất trắc.

Cô kích động tới mức cầm áo anh.

Anh bỏ tay cô ra, bình tĩnh nhìn cô, “Tôi nói rồi tôi không biết Thẩm Diệc Đình ở đâu, nếu như Thẩm tiểu thư không phải tới đây để ký đơn thỏa thuận ly hôn, có thể rời đi rồi.”

“Anh.....” Cô cười cười, “Giang Thiếu Thành, anh khá lắm.”

Quan hệ hai anh em nhà họ Thẩm vẫn được người lớn nói chuyện say sưa, luôn có người than thở, nếu như hai đứa con của mình có thể tốt như anh em nhà họ Thẩm, nằm mơ cũng có thể cười. Bố mẹ hi vọng con cái có thể chung đụng được, tốt nhất là giúp đỡ lẫn nhau, chung đụng hòa bình.

Tiếp đó Thẩm Tâm Duy và Thẩm Diệc Thành, cũng không phải là vừa bắt đầu quan hệ như vậy được, Thẩm Diệc Đình có lẽ luôn nỗ lực làm tròn vai trò anh trai bảo vệ em gái, nhưng Thẩm Tâm Duy hiểu được anh trai, là từ bốn năm trước. Khi đó bố vừa mới qua đời, mẹ lại bị bệnh, cả nhà đều đặt lên người Thẩm Diệc Đình, thời gian đó Thẩm Diệc Đình rất mệt mỏi, nhà họ Thẩm gặp đại nạn thì bỗng nhiên nhà dì tới làm khó dễ.

Thẩm Tâm Duy không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên quan hệ nhà dì với nhà bọn họ rất xấu, lúc bộ qua đời thì chẳng những không giúp đỡ, ngược lại lựa chọn âm ỉ lên. Đó là những ngày khó khăn nhất của nhà họ Thẩm, mỗi ngày Thẩm Diệc Thành đi sớm về trễ, trên mặt cũng không che giấu được vẻ tang thương với tiều tụy.

Buổi tối Thẩm Tâm Duy chờ anh về, sau khi Thẩm Diệc Đình thấy cô, xoa đầu của cô, “Nha đầu ngọc.”

Cô muốn nói anh trai cực khổ rồi, nhưng lời này nói thế nào cũng không ra khỏi miệng.

Thẩm Diệc Đình cũng không trực tiếp vào nhà nghỉ ngơi, mà kéo tay cô, theo đó mà ngồi.

Ngày đó không phải ngày 15, nhưng trăng rất tròn, ánh trăng không sáng, mơ hồ lộ ra vài phần vắng lạnh. Như cô thấy, anh trai cười, nhưng thật sự là khổ sở.

Anh trai nói, “Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em và mẹ.”

Anh nói lời kia không được bao lâu, nhà dì không tới làm âm ỉ nữa, trong công ty mặc dù có nhiều chuyện, có người cuốn gói mà chạy, có người chạy sang công ty khác, có nhóm người chuẩn bị sang mảng khác, những việc này, anh đều làm xong. Mà chuyện cần làm của Thẩm Tâm Duy, chính là chờ anh trai về nhà.

Cho đến có một ngày, anh trai trở lại, trong tay cầm một bình rượu, thấy cô, anh quảng bình rượu đi, anh ôm lấy cô, “Nha đầu ngọc, anh biết ngay em đang đợi anh về mà.”

Cũng bởi vì biết em gái đang chờ, anh có thể nhịn không uống rượu, mới có thể kiềm chế không điên cuồng một lần.

Rất nhiều ngày sau, Thẩm Tâm Duy chỉ biết, anh trai với bạn gái anh chia tay. Thật ra cô chưa từng thấy cô gái kia, từng nghe bạn anh nói qua, hình như bọn họ cũng biết anh rất yêu cô ấy, không ngừng trêu đùa anh. Mỗi lần cô nói muốn gặp chị ấy thì Thẩm Diệc Đình đều nói lần sau, nhưng về sau, không còn lần sau nữa.

Phải thật lâu sau, Thẩm Tâm Duy hiểu, khi đó anh trai chia tay với bạn gái, nhất định có liên quan tới công ty, nhưng cô không đoán được. Mà anh trai rất thích cô ấy, sau khi chia tay, anh mượn rượu giải sầu cũng không được, bởi vì anh phải lên tinh thần đi đối phó những người muốn xé nát nhà họ Thẩm, anh còn phải bảo vệ mẹ và em gái anh.

Từ ngày đó, cô bắt đầu hiểu anh trai mình, lĩnh hội từ anh, đi hiểu anh, đồng thời cũng khắc sâu trong lòng rằng, trên đời này, anh trai vĩnh viễn không bao giờ tổn thương cô.

5. Chương 5

Cay - thể hiện cho sự sáng khoái, ngay cả trên phương diện nghiên cứu, cũng không thừa nhận vị giác cay, mà coi cay là một cảm giác đau.

Thẩm Tâm Duy ngồi đối diện với Dương Hi Lạc, trên bàn bày la liệt đầy các loại món ăn với một nồi lẩu ớt cay. Thẩm Tâm Duy nhìn chăm chăm vào nồi lẩu ở giữa, chứng kiến nước đỏ sôi trào lên, bùng từng đĩa một, cho thức ăn vào bên trong nồi lẩu.

Trên bàn ăn còn hai chai bia, là Thẩm Tâm Duy gọi, hai người bọn họ mỗi người một chai.

Chỉ bằng việc Thẩm Tâm Duy gọi thức ăn, Dương Hi Lạc cũng biết, cô ấy làm vậy đang phát tiết hay là trong lòng đã quyết định gì rồi. Thẩm Tâm Duy làm việc gì, cảm giác mười phần, nhất định phải làm chút gì đó trước khi làm một việc gì lớn, hình như chỉ có như vậy, cô mới có thể quyết định được.

Ví dụ cách đây rất lâu, Thẩm Tâm Duy quyết định giảm cân, cô quyết định trước, không phải là lên kế hoạch mỗi ngày chạy bộ ở đâu hay chạy bao lâu, cũng không khống chế ăn uống thế nào, mà đi mua socola dove về, cô thích ăn nhất là socola của hãng này, mua ba thanh về ăn. Cách làm của cô hoàn toàn không giống như người muốn giảm cân, ngay cả Dương Hi Lạc trong lòng âm thầm than thở, đây chính là “Ăn no mới có sức giảm cân” nổi tiếng hay sao? Nhưng Thẩm Tâm Duy làm được, cô bắt đầu ngày hôm sau, thật sự giảm, không cần bất kì thức ăn có hàm lượng chất cao, mỗi tối đều đi chạy bộ, sau đó một năm đẩy từ một người mập biến thành một cô gái nhỏ nhắn động lòng người.

Hay như là, lúc Thẩm Tâm Duy quyết định hoàn toàn kết thúc tình cảm thâm mến của cô đối với Giang Thiệu Thành thì cô lấy ra nhật kí mà mình viết nhiều năm nay, trong nhật kí chỉ ghi về một người, đó chính là Giang Thiệu Thành. Thẩm Tâm Duy còn dám ở trước mặt Dương Hi Lạc kể ra những điều trong đó, những câu đó quá chua, hoặc là nghiêng đầu 45 độ lên nhìn bầu trời, khiến Dương Hi Lạc cười không thể kiềm được. Sau đó Thẩm Tâm Duy nhìn nhật kí mình viết, chôn ở một chỗ nào đó, cũng quyết định, từ đó về sau không bao giờ tiếp tục yêu Giang Thiệu Thành. Từ ngày đó bắt đầu, mỗi lần cùng Dương Hi Lạc làm gì, vốn là nói mười câu thì chín câu sẽ nói tới Giang Thiệu Thành, giờ Thẩm Tâm Duy thật sự không nói tới tên Giang Thiệu Thành nữa.

Thẩm Tâm Duy, làm việc dựa trên mười phần cảm giác, nhưng sau khi cô làm xong, cũng khó đi tuân thủ.

Mà bây giờ, Thẩm Tâm Duy vốn không uống rượu, nhưng giờ có một bình rượu trên bàn, căn bản vừa quyết định làm một chút....chuyện khác.

Món ăn đã nấu xong, Thẩm Tâm Duy chuẩn bị ăn.

Cay, nóng, mùi vị lại rất ngon.

“Hi Lạc, bây giờ tớ không có công việc, không có chồng, không có anh trai.... Bữa tiệc này, cậu phải mời tớ.” Thẩm Tâm Duy ăn được một lúc lâu rồi, lúc này mới nhớ ra nên suy tính tới việc trả tiền.

“Cũng được.” Dương Hi Lạc biểu hiện rất thoải mái, “Nhưng phải giải thích cho tớ trước, nói đi, hồi đó vì sao cậu muốn giảm cân?”

Thẩm Tâm Duy ban đầu quyết định giảm cân, khiến người đứng xem cũng thấy đủ, mỗi ngày chỉ ăn một chút, hơn nữa mỗi tối còn ở sân tập chạy 20 vòng, phải biết đó là chạy 400m. Nhất là người biết Thẩm Tâm Duy, trước kia cô tham ăn không hơn không kém, đối với đồ ăn vặt thì không cự tuyệt, uống nước cũng không uống nước suối, nhất luật phải là đồ uống lượng calo cao.

Vì vậy ban đầu có người đoán, Thẩm Tâm Duy bị cái gì kích thích vậy.

Thẩm Tâm Duy vừa ăn vừa nhìn Dương Hi Lạc, lại lấy một cốc bia, sau khi uống xong mới chậm rãi mở miệng.

Chuyện rất đơn giản, chỉ vì cô đi theo Thẩm Diệc Đình xuất hiện ở các buổi tụ họp, mỗi lần tụ họp, mỗi người chơi trò nói thật, có một người hỏi Giang Thiệu Thành, cô ấy rõ ràng muốn hỏi chuyện khác, nhưng

một người khác không ngừng trêu đùa, cuối cùng cô ý tứ hỏi một vài vấn đề: thích con gái như thế nào, cao thấp hay là mập gầy.....

Đáp án khác cô không biết, nhưng cô nhớ Giang Thiệu Thành nói một câu: Gầy một chút thôi.....

Cũng bởi vì một câu này, cô quyết định ném toàn bộ đồ ăn vặt của mình vào thùng rác, sau đó quyết định giảm cân nghiêm túc. Cô đi mua ba thanh socola về, lúc ăn suy nghĩ, cô phải nhớ kĩ mùi vị này, bởi vì về sau cô sẽ không đụng tới nữa..... sau đó mỗi ngày cô giảm bớt thức ăn, thời điểm mới bắt đầu, cô hay dậy lúc ba bốn giờ sáng, chỉ vì bị đói mà tỉnh, sau khi tỉnh lại, cô không ngừng ảo tưởng hình dáng gầy của mình, cô hi vọng mình có thể xuất hiện xinh đẹp trước mặt Giang Thiệu Thành..... sau đó cô vì mỗi ngày ăn ít đi mà dạ dày cũng quen dần, cuối cùng, cô không ăn nhiều nữa, thể trọng cũng chậm chậm giảm xuống.

Dương Hi Lạc chỉ có một cảm giác, vẫn là vì Giang Thiệu Thành, rất nhiều lần đầu tiên của Thẩm Tâm Duyệt đều là vì Giang Thiệu Thành mà ra.

Dương Hi Lạc uống với Thẩm Tâm Duyệt, “Bây giờ chuẩn bị làm gì đây?”

Thẩm Tâm Duyệt lắc đầu một cái, “Đi một bước nhìn một bước, kể cả trời sập xuống, cũng mặc kệ người đàn ông cao lớn đó.”

“Cậu không sợ tớ lựa chọn xoay người đi sao?”

“Vậy tớ liền ngồi.” Thẩm Tâm Duyệt cười.

Cô đang quyết định rồi, chỉ là quyết định này là hi vọng mình kiên cường, có lẽ cô không chống đỡ nổi cả nhà, nhưng cô sẽ cố hết sức, bằng tất cả sức lực của mình, kiên cường đi đối mặt tất cả. Bây giờ cô không dựa vào người khác, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, thời điểm người đang cùng đường, chỉ có thể chịu khó tiến lên.

Dương Hi Lạc thở dài, “Giang Thiệu Thành thật sự vì cô gái có ước định với anh ta mà làm như vậy với cậu? quả thật không thể tin nổi, cậu là vợ anh ta, sống với anh ta lâu như vậy.... cho dù có ước định, đó cũng là chuyện rất lâu rồi, như thế nào lại có thể.... Có phải các cậu còn có mâu thuẫn gì nữa không?”

Người khác không lý giải được, thật ra thì ngay cả Thẩm Tâm Duyệt cũng không hiểu, nhưng sau có thể hiểu, “Có lẽ chính là vì thế, tớ có thể vì một câu nói của Giang Thiệu Thành mà làm nhiều như vậy, tại sao anh ấy không thể vì một ước định mà vứt bỏ tớ?”

Cũng có thể hiểu.

Có thể lý giải.

Dương Hi Lạc nhìn mặt cô, tất cả đều là đau lòng, Thẩm Tâm Duyệt ngược lại nở nụ cười, “Cậu đừng lo cho tớ, thật ra thì cũng tốt, ít nhất anh ấy sẽ không vứt bỏ tớ lúc tớ đã già..... bây giờ tớ vẫn còn trẻ, còn có thể gặp người đàn ông tốt....., uống đi.”

Thẩm Tâm Duyệt có tửu lượng kém, một bình rượu không đến nổi say, nhưng đã đỏ cả mặt rồi.

Lúc họ ăn xong thì Thẩm Tâm Duyệt bước nhanh đi dưới góc cây, không ngừng nôn lên nôn xuống, nước mắt cũng chảy theo.

Dương Hi Lạc nhanh đưa giấy ăn ra.

Thẩm Tâm Duyệt lau miệng, “Thật xin lỗi cậu, khó được một lần cậu mời, tớ không nể mặt mũi như vậy, lại nôn ra.....” Cô còn nói chưa xong, lại cúi người nôn.

Rất kì quái, cô nôn như điên, cũng không say, vẫn tỉnh táo, bởi vì cô còn nhớ rõ phải đi tới siêu thị, mua hai thanh socola Dove.

Cô ăn socola, từ từ mở miệng, “Trước kia thấy quảng cáo của Dove, ăn Dove thì chính là hạnh phúc, từ đó về sau, tớ cảm thấy chỉ cần được ăn Dove, tớ sẽ cảm thấy hạnh phúc. Vẫn nhận định như thế, thật giống nhau.”

“Cậu nhận định sẽ hạnh phúc.”

Dương Hi Lạc đi cùng với cô, gió đêm thổi tới, rất lạnh, nhưng cô vẫn đi. Thẩm Tâm Duy không ngừng nói, nói cô sắp đặt Giang Thiệu Thành ra sao, nói Giang Thiệu Thành tìm được mỹ nhân ngư chân chính của anh ra sao, nói bây giờ cô cái gì cũng không có, cô vừa nói, vừa cười.

Dương Hi Lạc yên lặng nhìn cô, Thẩm Tâm Duy không phải đại mỹ nữ gì, nhưng cô có điểm đặc biệt của mình, tựa như một đóa hoa ven đường, có lẽ nhìn không chói mắt, nhưng có ma lực đặc biệt, nhất là lúc cô cười lên thì má lúm đồng tiền hiện ra, nhìn rất đáng yêu, hơn hẳn tất cả kích thích từ chính ngũ quan mà ra.

“Gọi tớ một tiếng, được không?” Đột nhiên cô yêu cầu.

“Tiểu Duy.” Dương Hi Lạc phớt lờ.

Tóc của cô được gió thổi loạn lên, nhưng cô vẫn cười, “Bây giờ đột nhiên tớ thích cậu cứ gọi tớ như vậy.”

Cô không thích người khác gọi cô là Tiểu Duy, cô và Dương Hi Lạc cùng đi xem một bộ phim tên , cô thích Bội Dung, mà Dương Hi Lạc thích Tiểu Duy, xem phim xong, Dương Hi Lạc nói nếu như vua gặp Tiểu Duy sớm một chút, nhất định sẽ hạnh phúc với Tiểu Duy, mà Thẩm Tâm Duy chỉ kiên trì nói rằng nhà vua yêu Bội Dung, đối với Tiểu Duy chỉ là có cảm tình mà thôi, hai người bọn họ vì thế tranh cãi ỏ rập chiếu phim, thiếu chút nữa là kêu tuyệt giao.

Đến bây giờ, Thẩm Tâm Duy đột nhiên thích Tiểu Duy, nếu như cô là Tiểu Duy, có phép thuật, có thể tìm được anh trai về, cũng có thể biết rõ anh trai chuyển nhượng cổ phần ra sao.....

Cô nhìn Dương Hi Lạc, “Nếu như tớ giống Tiểu Duy, tớ nhất định dùng phép tìm cho cậu một mỹ nam, giống nam chính trong tiểu thuyết mà cậu thích, thương cậu yêu cậu, đời này không có cậu thì không được, đời này chỉ yêu một mình cậu.”

Dương Hi Lạc đột nhiên cười, ôm lấy Thẩm Tâm Duy, “Ừ, được, cậu nhanh tu luyện đi, tu luyện xong, ban cho tớ một mỹ nam.”

Thẩm Tâm Duy cười, “Được, tớ tu luyện, biến biến biến, ra một đại mỹ nam.....”

Họ đi trên đường, nói đủ thứ chuyện, vừa nói, vừa cười lên. Thẩm Tâm Duy xoay một vòng tại chỗ, “Biến biến biến, Thẩm Tâm Duy sau này, nhất định sẽ kiên cường vô địch.”

6. Chương 6

Thẩm Tâm Duy cùng Dương Hi Lạc điên cuồng náo loạn một đêm xong, ngày hôm sau đi tới đại học Đông Giang làm một số thủ tục, bởi vì rất nhiều thứ chưa làm xong, căn bản cô còn phải trở về trường mấy lần nữa. Khi cô trở lại trường, đồng nghiệp vừa cảm thán vừa khuyên cô nên suy nghĩ thêm một chút, cô lắc đầu một cái, cô rất kiên định. Mà thật ra không ngờ những sinh viên cô đang dạy, cũng tới khuyên cô, thấy những học sinh này, nói không cảm động là giả, vì vậy đồng ý với bọn họ đi ăn một bữa chia tay.

Căn bản Thẩm Tâm Duy cùng với những học sinh này cũng cùng lứa, mặc dù cô luôn điểm danh khiến nhiều học sinh không thích, người thích cô cũng không ít, cô rất dễ nói chuyện, trừ phi biểu hiện quá đáng, dưới tình huống bình thường là sẽ không nộ mồm. Nhất là có chút nam sinh, cười nói bảo đi học nhằm chán, nhưng bọn họ thấy cô giáo dạy tiếng Anh xinh đẹp cũng là chuyện tốt.

Cô muốn rời đi, những lớp cô từng dạy thì học sinh cũng tới đông đủ, trực tiếp bao hết một nhà hàng, thế này là quá hoành tráng, cô cũng có chút xúc động. Các học sinh cũng biểu lộ không muốn cô từ chức, cũng hỏi nguyên nhân cô rời đi, cô cũng chỉ nói hơi mệt, không dám nói, cô giáo của bọn họ chỉ là người hèn nhát, bỏ việc cũng bởi vì muốn thoát khỏi vết tích của một người đàn ông.

Cô ăn không nhiều lắm, hôm qua mới cùng Dương Hi Lạc ăn một bữa cay, hôm nay lại ăn lẩu tiếp, cô sợ bản thân không chịu nổi.

Ăn xong, cô lại tới bệnh viện, hôm nay Nam Ngưng sẽ xuất viện. Nam Ngưng sinh non xong, vẫn ở lại bệnh viện, tình trạng thân thể không khỏe, cộng thêm cảm xúc bất ổn, ở lại bệnh viện nửa tháng. Nam Ngưng ở đây nửa tháng, đồng nghĩa với việc Thẩm Diệc Đình mất tích nửa tháng. Trước kia Thẩm Tâm Duy cho rằng, nếu như mình gặp phải chuyện như vậy, nhất định sẽ khóc lớn lên, xảy ra thật, cô phát hiện chỉ có thể ép mình đi chấp nhận nó, không có ý định khóc.

Lúc cô tới, Nam Ngưng cũng đã thu dọn xong đồ, nhìn qua có vẻ ổn định.

“Chị dâu, chị đừng lo lắng, anh trai nhất định sẽ có việc gì.” Cô cười với Nam Ngưng, hi vọng chị dâu không buồn quá, Dương Hi Lạc hay nói, bình thường trong tiểu thuyết, người mất tích là làm chuyện lớn, sau đó một ngày nào đấy xuất hiện làm mọi người bất ngờ.

Sắc mặt Nam Ngưng cũng chưa tốt lắm, cô gật đầu một cái, sau đó nhìn Thẩm Tâm Duy một chút, “Tâm Duy, chị tin anh trai em sẽ không có việc gì, anh ấy là người thông minh kiên cường dũng cảm, anh ấy nhất định sẽ ổn thôi.”

Hai người phụ nữ cũng đã hiểu, họ suy nghĩ tích cực về việc Thẩm Diệc Đình mất tích, anh chỉ đang làm việc lớn nào đấy, hơn nữa không thể cho họ biết, như vậy họ sẽ chờ, chờ một ngày anh trở về.

Lần này Nam Ngưng quay về bên bố mẹ cô ấy, bây giờ Thẩm Diệc Đình chưa về, Nam Ngưng biết thân thể mình chưa hồi phục, bố mẹ cô cũng muốn cô về đây, mẹ cũng muốn chăm sóc cho cô. Đối với quyết định của bố mẹ Nam Ngưng, Thẩm Tâm Duy bày tỏ tôn trọng.

Trước kia, Thẩm Tâm Duy vẫn nghi ngờ quan hệ của anh trai và chị dâu, mặc dù bọn họ ở trước mặt người khác ra vẻ thân mật, nhưng càng thân mật thì càng biểu lộ tính cách hai người bọn họ, Thẩm Diệc Đình không phải loại đàn ông mập mờ với phụ nữ, mà Nam Ngưng trầm tĩnh cũng không mập mờ, vì vậy mọi người nhìn, thấy bọn họ là vợ chồng rất yêu thương nhau.

Chỉ là càng nhìn gần, Thẩm Tâm Duy cảm thấy anh trai và chị dâu mình thuộc dạng mặt ngoài bình an vô sự, nhưng lần này chị dâu lộ ra vẻ bị thương, khiến cô cảm giác như mình sai rồi, có lẽ anh trai với chị dâu không cách nào quên được hiểu lầm, nhưng giữa bọn họ tuyệt đối có tình cảm.

Nam Ngưng vẫn là cô gái trầm tĩnh, không tính là rất đẹp, nhưng nhìn kĩ, sẽ phát hiện ra cô ấy là một mỹ nữ, chỉ là tính tình của Nam Ngưng rất tốt, vì vậy khiến mọi người luôn khen ngợi cô có chút như tiên nữ, mà không cảm thấy cô là một mỹ nữ.

Lần đầu tiên Thẩm Diệc Đình đưa Nam Ngưng về nhà thì Thẩm Tâm Duy cảm giác đầu tiên chính là cô gái này giống như tiên nữ không dính khói bụi trần gian, làm cho người ta trong nháy mắt nghĩ đến tiểu Long Nữ trong Thần Điều Đại Hiệp, Thanh Nhã Tiên Linh, giống như từ trong cốc sau đi ra ngoài, mà không phải cô gái trong thành phố lớn.

Bởi vì Nam Ngưng xuất hiện, Thẩm Tâm Duy thấy vui vẻ, cô hi vọng người con gái này xuất hiện, có thể làm tan biến lo lắng trong lòng anh trai, kể từ khi anh trai cùng với bạn gái chia tay, anh không cười nhiều nữa. Nhưng Thẩm Tâm Duy vẫn có chút thất vọng, tính tình chị dâu quá trầm, mà anh trai lại vội vàng, quan hệ của hai người không nóng không lạnh.

Bây giờ Thẩm Tâm Duy lại suy nghĩ về mình, cô cho rằng anh trai với chị dâu quan hệ không tốt lắm, nhưng thật ra có tình cảm, mà cô cho rằng mình với Giang Thiệu Thành tình cảm rất sâu, có thể vượt qua tất cả mọi thứ, nhưng hôn nhân của cô, chỉ gặp một cơn bão lớn, liền nhanh chóng tan rã.

Cô quả nhiên vẫn luôn tự mình là đúng.

Cô nhìn chị dâu rời đi, đứng ở cửa bệnh viện, có chút mơ hồ, không biết mình phải làm gì. Đúng lúc đấy, Mạnh Hạo gọi điện thoại tới, bởi vì đột nhiên Giang Thiệu Thành xuất hiện ở Thịnh Quang quốc tế, tất cả mọi người không hề chuẩn bị gì thì yêu cầu tham gia cuộc họp nội bộ trong tòa nhà Thịnh Quang quốc tế.

Thẩm Tâm Duy nghe được tin như vậy, lập tức chạy tới Thịnh Quang quốc tế, cô không ngờ, Giang Thiệu Thành hành động nhanh như thế. Cô ngồi trong taxi, cảm giác mình rất mệt mỏi. Bởi vì cô bắt đầu hoài nghi, Giang Thiệu Thành thật sự bởi vì cô không phải cô gái anh ước định khi còn bé, lập tức vứt bỏ cô sao? Cô cảm thấy đây như là lấy cớ, mà Giang Thiệu Thành có âm mưu thật sự, ví dụ như chiếm đoạt Thịnh Quang quốc tế. Cô có chút hối hận, vì sao lúc kết hôn rồi, cô chưa bao giờ hỏi tới phương diện công

việc của Giang Thiệu Thành, đồng thời cô cũng không nắm rõ phương diện trên thương trường của Giang Thiệu Thành.

Cô sống quá thất bại.

Có lẽ Giang Thiệu Thành chưa bao giờ ra vẻ hứng thú với thương trường trước mặt cô, vì vậy cô chưa bao giờ nghĩ tới phương diện đó, ví dụ như Giang Thiệu Thành cũng không thỏa mãn với vị trí bây giờ, hay mục tiêu chính của Giang Thiệu Thành là địa vị vương giả tại thành phố Đông Giang này, đánh vỡ kết cục thể vững chắc của các công ty, có lẽ chỉ trong kế hoạch của anh dùng để thử nước mà thôi.

Cô càng nghĩ càng phiền lòng, có ý nghĩ Giang Thiệu Thành xấu thể kia, chỉ là cô không muốn có bất kì ảo tưởng nào trong lòng với anh nữa, có lẽ nghĩ như thế, cô không ngừng muốn phản bác mình.

Cuối cùng đã đến Thịnh Quang quốc tế, Mạnh Hạo đang ở dưới công ty đợi cô. Trước kia cô tới đây mấy lần, người trong công ty biết cô căn bản không nhiều, nếu như cô đi vào một mình, có lẽ không vào được.

Mạnh Hạo là người của Thẩm Diệc Đình, một mục giúp Thẩm Diệc Đình làm việc, cũng là người Thẩm Diệc Đình tự mình bồi dưỡng, vì vậy Thẩm Tâm Duy cũng tin tưởng.

Ban đầu Thẩm Diệc Đình mất tích, Thẩm Tâm Duy biết tin này, hoàn toàn hoảng loạn, không liên lạc được với Thẩm Diệc Đình, hoàn toàn không biết anh ở đâu, cô muốn báo cảnh sát, nhờ cảnh sát đi tìm Thẩm Diệc Đình, là chính Mạnh Hạo bảo cô đừng báo cảnh sát.

Mạnh Hạo nói, trước khi Thẩm Diệc Đình xảy ra tai nạn xe, có vẻ đã dự liệu sắp xảy ra chuyện gì, vậy vẫn đối với chuyện trong công ty cũng ra kế hoạch trước, thậm chí còn làm thêm giờ một năm nay, cũng nói cho Mạnh Hạo biết, nếu như anh xảy ra chuyện gì, vạn lần đừng hốt hoảng, chỉ cần yên lặng theo dõi thay đổi là được rồi.

Lời nói này là một kim châm mạnh mẽ, khiến Thẩm Tâm Duy tin tưởng, có lẽ anh trai gặp phiền toái lớn, anh nhất định sẽ nghĩ tới việc trở lại bên cạnh bọn họ, cho nên mới bảo bọn họ chờ hành động thiếu suy nghĩ, nếu quả thật làm cái gì, có lẽ sẽ làm hỏng kế hoạch của anh.

Trong thang máy, Mạnh Hạo nói đơn giản mục đích của Giang Thiệu Thành tới đây, muốn tham dự tất cả quyết định sách lược lớn nhỏ của công ty, bây giờ trong tay anh không chỉ có đơn quyền chuyển nhượng cổ phần của Thẩm Diệc Đình, hơn nữa còn có chữ ký của Thẩm Diệc Đình, khi Thẩm Diệc Đình có chuyện không xuất hiện trong công ty được nửa tháng, Giang Thiệu Thành toàn quyền xử lý chuyện của công ty, bất kì ai cũng không dị nghị gì được.

Mạnh Hạo nói xong, Thẩm Tâm Duy nhìn anh chằm chằm, Thẩm Diệc Đình làm sao có thể ký vào hiệp nghị này?

Mạnh Hạo cũng rất kinh ngạc, Thẩm Diệc Đình tuyệt đối không giống người sẽ làm ra chuyện như vậy.

Vẫn còn đang tiến hành cuộc họp, vốn bên trong công ty chia làm mấy phía, trước kia có Thẩm Diệc Đình trấn giữ, bọn họ còn biết thu lại, bây giờ Thẩm Diệc Đình không xuất hiện, những người bảo thủ này cũng không che giấu bản tính nữa. Mà đột nhiên Giang Thiệu Thành xuất hiện, càng làm cho tình huống thêm phần phức tạp, mọi người bắt đầu chất vấn Giang Thiệu Thành cái gọi là thanh minh cho Thẩm Diệc Đình, mà đối với các chất vấn này, Giang Thiệu Thành chỉ tỏ rõ, bây giờ Thẩm Diệc Đình ở nước ngoài xử lý rất nhiều việc, không rồi chú ý tới Thịnh Quang quốc tế, mới ủy thác anh tới xử lý, nếu như mọi người không tin, có thể kiểm tra tính chân thật của tờ quyền chuyển nhượng cổ phần và quyền này.

Vốn họp một tiếng đồng hồ, giờ đã hơn hai tiếng, hơn nữa không có ý định chấm dứt.

Cuộc họp còn đang tiến hành, Thẩm Tâm Duy đẩy cửa mà vào. Mạnh Hạo nhanh chóng giới thiệu thân phận của Thẩm Tâm Duy, cô là đại cổ đông lớn nhất của công ty này, đương nhiên có tư cách xuất hiện trong hội nghị lần này.

Cô ngồi xuống, hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ nói với nhau những cái gì, nhưng cô thấy Giang Thiệu Thành ngồi ở vị trí chủ, anh vẫn như cũ nhàn nhạt tự đắc, hình như tất cả anh đều đã đoán trước.

Thẩm Diệc Đình chuyển nhượng 23% cổ phần của mình sang người khác, Mạnh Hạo chất vấn, không tin Thẩm Diệc Đình sẽ làm ra chuyện như vậy, vì vậy luật sư của Giang Thiệu Thành, trước mặt mọi người

công bố thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần này, trong đó nội dung ghi rằng tạm thời Thẩm Diệc Đình đem cổ phần sang cho Giang Thiệu Thành đảm bảo, sau khi Thẩm Diệc Đình về, thỏa thuận này mất hiệu lực.

Nếu như tăng thêm thời gian, như vậy Thẩm Diệc Đình chỉ tạm thời ủy thác công ty cho Giang Thiệu Thành, như vậy hoàn toàn thanh minh cho Giang Thiệu Thành.

Họp rất lâu, mà từ đầu tới cuối cô chỉ nhìn về phía Giang Thiệu Thành.

Âm mưu, có lẽ đây thực sự là âm mưu, Thẩm Diệc Đình là bạn bè và anh em tốt nhất của Giang Thiệu Thành, nếu như Giang Thiệu Thành thực hiện thủ đoạn lừa Thẩm Diệc Đình, điều này hoàn toàn có thể.

Chỉ cần Thẩm Diệc Đình không trở lại, phần hiệp nghị thỏa thuận này vẫn có hiệu lực.

Hình như Giang Thiệu Thành không quan tâm tới nội dung buổi họp, anh ít khi lên tiếng, bởi vì mục đích của anh đã đạt được, anh chỉ tới tuyên bố địa vị của anh trong Thịnh Quang quốc tế mà thôi, hơn nữa anh có quyền quyết định.

7. Chương 7

Cuộc họp dài cuối cùng đã kết thúc, tin rằng mọi người đối với nội dung cuộc họp không quan tâm lắm, có lẽ do Giang Thiệu Thành đột ngột xuất hiện.

Thẩm Tâm Duy chờ người khác đi rồi mới gọi Giang Thiệu Thành lại, cũng bảo Mạnh Hợp đóng lại cửa phòng họp. Phòng họp rất lớn, vừa rồi có nhiều người, cô chưa thấy trống trải, mọi người nổi đuôi ra ngoài thì cô mới phát hiện ra nó trống trải thế nào, về mặt cô lạnh nhạt đi tới hướng Giang Thiệu Thành, “Anh ấy ở nước ngoài xử lý chuyện?”

Ban đầu Thẩm Diệc Đình xảy ra tai nạn xe, vốn không muốn ảnh hưởng hoạt động công ty với tránh khỏi mọi người bàng hoàng, cũng không tiết lộ ra ngoài. Bây giờ Thẩm Diệc Đình mất tích, Giang Thiệu Thành lại dám ở trước mặt nhiều người lừa gạt như vậy, hơn nữa nói thì sắc mặt anh nghiêm túc như vậy, không nhìn ra là nói dối, người đàn ông này lại là chồng của cô, cũng là người cô yêu nhiều năm nay.

Giang Thiệu Thành vẫn ngồi, thậm chí rất tự nhiên, “Em hi vọng tất cả mọi người biết Thẩm Diệc Đình mất tích, khiến nhân viên trong công ty ai cũng bàng hoàng chạy sang chỗ khác, sau đó giá cổ phiếu của Thịnh Quang quốc tế nhanh chóng trượt xuống sao?”

Anh làm như vậy, lại còn vì Thịnh Quang quốc tế sao, được lắm, cô vẫn cho rằng tiếng nói phẫn nộ mới coi như là phát tiết, nhưng bây giờ phát hiện ra, tức tới cực điểm, đều không nói nổi phẫn nộ, “Nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn anh.”

“Không cần, em đã nói chúng ta là vợ chồng một thời gian, vẫn còn có chút tình ý.” Anh ngoắc ngoắc môi, giống như biết, lời nói này châm chọc nhiều bao nhiêu.

Anh còn khí khái hào hùng như thế, trong lúc phát tay lộ ra khí chất cao quý, trong đôi mắt có vẻ lạnh lẽo xa cách, anh còn là anh, là Giang Thiệu Thành, nhưng cô càng nhìn càng thấy xa lạ. Người này, là người cô yêu nhiều năm đó ư, người đàn ông này là chồng của cô sao?

“Giang Thiệu Thành, anh không phải nói lời châm chọc tôi, cũng đừng cho rằng chọc giận tôi.... Tôi sẽ lập tức ly hôn với anh.”

“Không rời cũng được, dù sao đối với tôi cũng chẳng có gì xấu, làm em rẻ Thẩm Diệc Đình, ngồi ở vị trí này, hình như càng thuyết phục hơn, phải không?”

Cô cắn môi, anh thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào buộc cô ly hôn, buộc cô không có quan hệ gì với anh nữa. Cô siết chặt tay của mình, vết móng tay hết trong thịt, mới để cho cô tìm về cảm giác chân thật, “Không cần kích tôi, vô dụng mà thôi.”

“Đã đến mức này rồi..... Thẩm Tâm Duy, chẳng lẽ, em còn không bỏ được?”

Anh chỉ hơi ngược mắt, gương mặt còn mê người như vậy, cô buông tay mình ra, “Tôi nói, không cần kích tôi, vô dụng thôi.” Cô không có biện pháp khác khiến anh thấy khó chịu, cô đã suy nghĩ kỹ, có thể tìm không ra gì để anh không vui, như vậy thì dây dưa đến cùng, không lý hôn đi, anh lại đối xử với cô như thế, cô cũng không cho anh được như ý, lúc này mới coi là công bằng. “Giang Thiếu Thành, tôi muốn kiểm tra nét chữ.”

Cô hoài nghi, tài liệu do Giang Thiếu Thành làm giả.

“Được thôi, yêu cầu này cũng không sai.” Giang Thiếu Thành ngoắc tay, hình như anh đã sớm biết cô sẽ nói ra những lời này, sau đó đã chuẩn bị người ở trước mặt cô kiểm tra bút tích của Thẩm Diệc Đình, chỉ là anh vừa mới ngoắc tay, vừa bảo ý người bên cạnh cái gì đó, nhìn lại cô, “Vẫn là người của em tốt hơn.”

Anh biết bây giờ cô đã rất tỉnh táo, nếu như anh đưa người tới, coi như kết quả là nét bút của Thẩm Diệc Đình, cô cũng cho rằng anh làm giả.

Cô quả thật đã bảo Mạnh Hạo tìm người, một mực ở trong công ty đợi lệnh, chính là chờ Giang Thiếu Thành tự mình đến Thịnh Quang quốc tế lúc tiến hành kiểm chứng.

Mạnh Hạo gọi người vào, bây giờ bọn họ kiểm tra, hơn nữa có rất nhiều chữ ký trước kia của Thẩm Diệc Đình làm mẫu tham khảo.

Thẩm Tâm Duy lo lắng chờ kết quả, lại phát hiện Giang Thiếu Thành rảnh rang ngồi, thậm chí còn chơi điện thoại di động. Cô nhìn bộ dạng của anh, thấy chua xót, anh rất ít khi nhắn tin, cô có lúc muốn anh gửi lời tâm tình cho cô, bình thường anh cũng không như cô mong muốn.

Vậy bây giờ sao? Anh cầm điện thoại, có phải không kiên nhẫn nhả một chữ, sau đó gửi cho Lương Nguyệt Lăng?

Sẽ vậy, cô chưa từng được đối xử thế, anh lại làm với người khác.

Cô quay đầu, chờ bọn họ kiểm tra, “Đừng chỉ kiểm tra hình chữ, còn có đường cong bút họa và trọng độ chữ.” Cô nhắc nhở một câu, Thẩm Diệc Đình có thói quen dùng bút, là chiếc bút anh mang bên người, hơn nữa anh viết tên chỉ cần một nét bút là xong.

Nhưng chuyên gia kiểm chứng xong, nhìn cô, gật đầu một cái, “Đúng là chữ kí của Thẩm tổng.”

Cô lập tức xông tới, cầm lấy phần kí, Thẩm Diệc Đình kí không có gì đặc biệt, chỉ là sau khi kí thì đăng sau tên có dừng lại một điểm nhỏ, có điểm giống dấu phẩy, rồi lại không phải dấu phẩy, bởi vì đó là đuôi nhỏ có hướng trên chếch phải.

Điểm nhỏ ở đây, hơn nữa hướng đều chính xác.

Kết luận đã xong, Giang Thiếu Thành từ từ thu lại điện thoại, cũng đứng lên, chỉ không nhìn Thẩm Tâm Duy, “Nếu đã ra kết quả rồi, như vậy công khai kết quả kiểm tra, cũng không có vấn đề gì chứ?”

Cô dùng cái này kiểm tra có phải chữ kí của Thẩm Diệc Đình hay không, kết quả chính xác có thể công bố ra ngoài chặn những người bảo thủ kia.

Mạnh Hạo mang theo những người gọi là chuyên gia ra ngoài, cô thấy Giang Thiếu Thành cười, anh sớm đã tính toán cẩn thận, tất cả đều đã được đoán trước.

“Có phải anh tôi không trở lại, phần hiệp nghị vẫn hữu hiệu không?” Cô cắn môi, phát hiện tay của mình ở đây không ngừng run rẩy.

“Đúng”. Giang Thiếu Thành cười, bây giờ anh là chủ nhân của Thịnh Quang quốc tế.

“Tôi muốn anh trai trở về, nếu như anh ấy trở về, tôi nguyện ý giao 23% cổ phần cho anh, không phải tạm thời, mà là vĩnh viễn.”

Nếu như Thẩm Diệc Đình bị Giang Thiếu Thành đưa đi thật, vì cái gọi là tạm thời, người thông minh cũng biết, Thẩm Diệc Đình không quay về được.

“Thật hấp dẫn.” Giang Thiếu Thành thở dài, “Thật đáng tiếc tôi không biết anh trai em ở đâu, nếu như mà biết, có thể.....”

Anh cười rất tinh tế.

Cô lại nhấn mạnh, “Tôi rất nghiêm túc, không phải trò đùa.”

Giang Thiếu Thành thu lại vẻ mặt, sắc mặt nghiêm túc, “Tôi cũng nghiêm túc nói lại một lần, tôi không biết Thẩm Diệc Đình ở đâu, sự thật này không bao giờ thay đổi.”

Giang Thiếu Thành chỉnh sửa quần áo của mình, từ phòng họp đi ra ngoài. Thẩm Tâm Duy đang đứng, giờ phút này lại ngã xuống.

“Anh trai, bây giờ anh ở đâu?” Ai có thể nói cho cô biết, bây giờ cô phải nên làm thế nào, người mình từng yêu, bây giờ lại cướp vị trí của anh trai, mà cô lại không có cách nào, mà Thẩm Diệc Đình lại biến mất.

Giang Thiếu Thành ra khỏi Thịnh Quang quốc tế, liền lên xe quay lại Cẩm Thành, anh trở lại, Lương Nguyệt Lăng liền mang một xấp tài liệu đi vào, những tài liệu này đều cần anh ký tên, mà sáng hôm nay anh không xuất hiện, cô còn tưởng rằng buổi chiều anh cũng không xuất hiện trong công ty.

Lương Nguyệt Lăng để tài liệu trên bàn làm việc của anh, giải thích cặn kẽ những tài liệu này. Anh lấy rồi ký tên, sau đó lại nhìn cô, nở nụ cười, “Hôm nay tan việc xong là đi!”

“Hả?” Lương Nguyệt Lăng không hiểu, cặp mắt xinh đẹp chỉ nhìn anh, không có ý đi hỏi.

“Hôm nay anh em trở về.” Anh như vô tình nói ra những lời này.

Cô gật đầu một cái, cũng rất kiên trì, “Anh ấy trở về, cùng với việc em làm việc xong không liên quan tới nhau.” Cô nhìn hẩn, cảm giác mình nên nhắc nhở anh một lần, “Em hi vọng anh quên em là em gái của Lương Huy, em chỉ là em, Lương Nguyệt Lăng mà thôi.”

Giang Thiếu Thành như có vẻ dăm chiêu nhìn cô, nở nụ cười, “Em độc nhất vô nhị?”

Đó là từ lúc cô trốn ra khỏi những tên bắt cóc kia thì cô nói câu đó. Anh đã hỏi tên của cô, cô nói cho anh biết, tên của cô độc nhất vô nhị. Từ lúc cô sinh ra, chính là trắng rằm, vì vậy mẹ đặt cho cô cái tên này, trắng sáng chính là độc nhất vô nhị, mà cô cũng phải là độc nhất vô nhị.

Lương Nguyệt Lăng cũng nghĩ tới quá khứ của bọn họ, thậm chí có chút hối hận, nếu như ban đầu cô nói như vậy, có lẽ anh cũng không nhận nhầm người, nếu như cô nói cho anh biết cô tên là Lương Nguyệt Lăng, có phải anh cũng sẽ không gặp cô gái Thẩm Tâm Duy kia hay không?

Nhưng tất cả đều đi qua rồi, bọn họ bỏ lỡ nhiều năm như vậy, hôm nay cũng tìm được đối phương.

“Em thực sự là độc nhất vô nhị!” Cô cười, “Anh xem, bầu trời vĩnh viễn chỉ có một mặt trăng.”

Anh cười, “Đúng vậy.”

Anh đã ký xong, cô vốn định ôm tài liệu chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng dừng lại, “Anh đối với vợ anh..... hình như có vẻ hơi quá mức.”

Lương Nguyệt Lăng nói qua cô không hận Thẩm Tâm Duy, là không hận thật. Mặc dù cô đợi Giang Thiếu Thành lâu như vậy, nhưng khi phát hiện Giang Thiếu Thành là kiểu mẫu cô thích thì trong lòng cô càng vui sướng hơn, một người đàn ông ưu tú như vậy, khiến phụ nữ động lòng quá dễ dàng, cho nên có thể hiểu chuyện Thẩm Tâm Duy làm. Mà điều kiện tiên quyết để hiểu được, là cô biết, cô là người Giang Thiếu Thành chờ đợi nhiều năm.

Sắc mặt Giang Thiếu Thành có chút thay đổi nhẹ, dù nụ cười bên khóe miệng anh vẫn còn, nhưng Lương Nguyệt Lăng vẫn bắt được, “Cô ấy không chịu ly hôn..... có chút...phiền.”

“Anh không giống loại người không có kiên nhẫn.”

“Kiên nhẫn cũng phải xem là đối với người nào.” Anh nhìn cô, “Thật sự không đi gặp anh em sao?”

“Anh ấy đã trở về, em lúc nào cũng có thể gặp, không cần phải lúc này.” Giờ cô mới chuẩn bị đi ra ngoài, “Anh lái xe cẩn thận một chút.”

Cô là người phụ nữ thông minh, biết anh không thích cô nhắc tới Thẩm Tâm Duy, bất kể anh chuẩn bị làm gì, đều thuộc về quyết định của anh.

Mà Giang Thiều Thành cũng biết rõ, cô không đi gặp Lương Huy, không phải cô rất coi trọng công việc của mình, nhưng cô biết, anh và Lương Huy có chuyện cần, cô mà ở đó thì ít nhiều cũng bất tiện.

Lương Nguyệt Lăng đi ra ngoài, Giang Thiều Thành còn nhìn cánh cửa kia ngẩn người.

Khi mà người ta ở cái tuổi hẹn hò yêu đương thì anh làm chuyện, chỉ là đang đợi cô gái anh có ước định kia, khiến anh cũng thấy bất ngờ, anh chưa bao giờ nghĩ tới từ bỏ, từ lúc anh hứa sẽ tìm cô ấy thì anh quyết định sẽ đợi cô.

Người khác cũng không biết vì sao anh lại thủy chung như thế, chỉ có anh biết, anh đang chờ người phụ nữ xứng đôi với anh nhất.

Anh từng nghĩ tới hình dáng của cô, xinh đẹp, đáng yêu, trong sáng..... nhưng anh biết, người phụ nữ này, trong mắt có thần thái kiên nghị, tựa như lúc bọn họ trốn được, cả người cô bần thiêu, nhưng ánh mắt rất kiên định, điều này làm cho anh tin tưởng, bất kể mình rơi vào hoàn cảnh nào, bọn họ nhất định có thể thoát khỏi nó.

Nghĩ tới đó, anh hơi mất hồn.

Lương Nguyệt Lăng, so với tưởng tượng của anh, còn tốt hơn, xinh đẹp, thông minh, có thể làm việc tốt, vẫn là khéo hiểu lòng người như thế.

8. Chương 8

Giang Thiều Thành lái xe tới “Dạ Sắc Lan San”, vừa qua hoàng hôn, bên ngoài câu lạc bộ đã có một loạt hàng xe sang trọng để ở đây, đều nói “Dạ Sắc Lan San” là ổ đốt tiền, lời này cũng không sai, ở đây từng có lời đồn, một bồi bàn không cẩn thận làm vỡ một bình rượu, giá tiền quá cao, anh ta không chịu nổi, trực tiếp nhảy lầu tự sát. Đối với người bình thường mà nói, chuyện đó quá xa với cuộc sống của mình, đối với những người giàu có ngồi ở chỗ này, chuyện như vậy, chỉ thấy buồn cười.

Giang Thiều Thành đi vào phòng thì Lương Huy vừa mới đến, thời gian cũng tính là vừa đúng.

Giang Thiều Thành đi tới Lương Huy híp mắt, anh vốn cho là mình trở về, Giang Thiều Thành sẽ đến nhận điện thoại, nhưng Giang Thiều Thành không có, đây là Giang Thiều Thành đang ám chỉ, quan hệ giữa bọn họ, không đến mức giữ lại chút độ nào.

Giang Thiều Thành ngồi đối diện Lương Huy, sắc mặt Lương Huy không có chút mệt mỏi, ánh mắt sáng quan sát Giang Thiều Thành, “Nguyệt Lăng vẫn tốt chứ?”

“Không tệ.” Giang Thiều Thành thuận tay cầm lên một ly rượu, tư thái anh tùy ý, khí chất cao quý, cùng với căn phòng thanh cao này rất hợp.

Lương Huy nâng ly rượu lên, “Cám ơn cậu đã chăm sóc cho em gái tôi.”

Giang Thiều Thành cười, nâng lên nhưng chưa uống, “Cô ấy là cô ấy, anh là anh.”

Lương Huy sững sờ, lập tức hiểu, lời này anh ta nói là tự nói với mình, thái độ của Giang Thiều Thành đối với Lương Nguyệt Lăng, không liên quan tới chuyện Lương Nguyệt Lăng là em gái Lương Huy, hơn nữa Lương Nguyệt Lăng cũng không liên quan tới nhà họ Lương, mà Lương Nguyệt Lăng cũng sẽ không liên lụy tới hợp tác giữa bọn họ.

“Nhưng em ấy vẫn mãi là em gái tôi, anh trai quan tâm em gái, điều này không sai.” Lương Huy cười cười, vẫn ra hiệu cho Giang Thiều Thành, cuối cùng vẫn uống rượu.

Giang Thiều Thành thấy hành động của Lương Huy, lúc này mới uống một hớp nhỏ, “Thực sự không sai. Ngồi máy bay lâu như vậy, sắc mặt không tệ, ở nước Mỹ chơi vui sao?”

Lương Huy nghe được, không thể nín cười, “Được rồi, cũng đừng nói thế, cậu phải biết tôi đi nơi nào chứ.”

Lương Huy tuyên bố đi nước Mỹ, đó cũng chỉ là nói thể mà thôi, nơi anh đi thực sự là Thụy Sĩ, nơi Thẩm Diệc Đình mất tích. Lương Huy điều tra nhiều lần, lúc đấy Thẩm Diệc Đình lên máy bay, hơn nữa cũng đến Thụy Sĩ, nhưng chỉ một mình như thế, mất tích, hơn nữa ở Thụy Sĩ không có bất kì ghi chép về cuộc sống nào ở Thụy Sĩ, điều này làm cho Lương Huy cảm thấy kỳ quái, vì vậy mới tự mình đi Thụy Sĩ điều tra, nhưng vẫn như cũ không điều tra được gì, nên lập tức trở về nước.

Giang Thiếu Thành nâng khước miệng, “Tôi không thông minh như trong tưởng tượng của Lương tổng, Lương tổng nếu đã nói là đi Mỹ, tôi sao dám nghi ngờ chứ?” Anh chơi với ly rượu trong tay, “Huống chi tôi vẫn cho là, tin tưởng là tiền đề hợp tác, xem ra Lương tổng cũng không cho tôi như vậy.”

Sắc mặt Lương Huy khê cứng lại, sau đó cười, “Nhiều năm qua rồi, tôi cẩn thận quá mức rồi, xin đừng chê bai. Quan hệ của Thẩm Diệc Đình với cậu, khiến cho tôi không thể không hoài nghi, huống chi hai người các cậu là bạn học nhiều năm với bạn tốt..... cuối cùng tôi nên đề phòng việc gì bất ngờ mới đúng.”

Thẩm Diệc Đình mất tích, đương nhiên Lương Huy cũng nghi ngờ Giang Thiếu Thành liên quan tới việc này, không thể nào kể chuyện này ra cho Giang Thiếu Thành biết.

“Ý tôi là câu kia, tin tưởng là tiền đề hợp tác, nếu như không làm được....” Giang Thiếu Thành hí mắt, âm thanh trầm xuống, “Chúng ta có thể giữ vững quan hệ hiện giờ.”

Quan hệ hiện giờ, nước giếng không phạm nước sông. Lương Huy suy tư mấy phần, coi như anh thật đã xếp người, thế nào cũng không tiến vào trung tâm chính thức được, nhưng Giang Thiếu Thành thì khác, Giang Thiếu Thành có cổ phần của Thịnh Quang quốc tế, cùng với chữ kí của Thẩm Diệc Đình, nói cách khác, Giang Thiếu Thành có thể đường đường chính chính tiến vào Thịnh Quang quốc tế. Hơn nữa đã tâm bấy giờ của Giang Thiếu Thành, một mặt quản lý tốt Cẩm Thành, một mặt dọn dẹp xong cổ đông ở Thịnh Quang quốc tế, như vậy trước kia Lương Huy xếp người, chính là phí công nhọc sức.

Nhà họ Thẩm đúng là một miếng mồi ngon, vậy mà toàn bộ hiến cho Giang Thiếu Thành, vậy trong tương lai hơn mười năm, nhà họ Giang sẽ thống trị, về sau không ai là đối thủ nhà họ Giang, mà Lương thị cũng bởi vì điều này mà sẽ gặp nguy hiểm.

“Chuyện này thật đúng là tôi làm chưa thỏa đáng.” Lương Huy tự rót đầy ỉnh một ly rượu, “Tự tôi phạt tôi một ly, xin đừng để tâm quá.”

Giang Thiếu Thành chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, “Thẩm Diệc Đình là bạn học nhiều năm với tôi, lại lên kế hoạch lừa tôi, anh cảm thấy tôi có thể chung sống hòa bình với cậu ta sao? Hai anh em nhà bọn họ, quả thật coi tôi như kẻ ngu mà đối xử.... dưới tình huống này, anh cảm thấy tôi sẽ cùng Thẩm Diệc Đình kết hợp, không cảm giác đây sẽ là chuyện cười sao?”

Lương Huy cười khan hai tiếng, lại đảo ly rượu, coi như trừng phạt bản thân mình. Nhưng mà Lương Huy cũng không phải là vậy, người như bọn họ, ước định cái gì, tình cảm gì, thật là giả. Lương Huy cũng đã thăm dò về Giang Thiếu Thành, biết lúc Giang Thiếu Thành học trung học thì có rất nhiều nữ sinh yêu anh ta say đắm, nhưng anh ta không có bạn gái, sau nhiều năm, mới từ miệng Giang Thiếu Thành biết được, anh một mực chờ đợi một người phụ nữ.

Nếu như đây chỉ thăm dò mà ra tin tức, theo như Lương Huy nghĩ, vẫn nghi ngờ như cũ. Nhưng khi cô gái kia chính là em gái Lương Huy Lương Nguyệt Lăng thì Lương Huy bắt đầu do dự, chính mắt anh chứng kiến em gái cự tuyệt người nhiều năm như vậy, chỉ vì người đàn ông năm đó của em gái.

Lương Huy lại nghĩ tới mình, đều nói người như anh căn bản không liên quan tới tình yêu, nhưng anh chẳng những dính tới, còn hăm sâu trong đó, như vậy mới tin chuyện của Giang Thiếu Thành.

Giang Thiếu Thành cùng Thẩm Tâm Duy ở cùng nhau, thật sự rất bất ngờ, xem ra Giang Thiếu Thành ban đầu bị Thẩm Diệc Đình lừa, mà Thẩm Diệc Đình rất thương yêu em gái, làm ra chuyện như vậy, cũng hợp tình hợp lý. Nếu như không phải Lương Nguyệt Lăng trở thành thư kí cho Giang Thiếu Thành, trong quá trình làm việc chung, Lương Nguyệt Lăng phát hiện ra anh chính là người đàn ông mình ước định từ bé, sợ rằng bí mật này cũng không cách nào vạch trần.

Lương Huy tính, Nguyệt Lăng làm việc bên Cẩm Thành, bởi vì Nguyệt Lăng không muốn ở lại Lương thị, hơn nữa cho tới bây giờ Nguyệt Lăng đều không hi vọng vì cô họ Lương mà người ta đối xử với cô khác biệt,

lúc này mới đi ứng tuyển cho vị trí thư kí ở Cẩm Thành, với tính của Nguyệt Lăng mà nói, tuyệt đối không nói ra thân phận của cô, đồng thời cũng chính là Nguyệt Lăng phát hiện Giang Thiệu Thành chính là người cô chờ đợi.

Vì vậy, chuyện của Nguyệt Lăng, không thể nào bị người mưu hại. Mà nhà họ Giang với nhà họ Lương cũng không có thù sâu hận lớn gì, Giang Thiệu Thành không thể vì âm mưu, hưởng chi vẩn cực tuyệt cô gái khác. Như vậy, chuyện của Giang Thiệu Thành cùng với Nguyệt Lăng, là xảy ra thật.... mà chuyện Thẩm Diệc Đình lừa gạt Giang Thiệu Thành, cũng tuyệt đối mà thật, một người bị lừa nhiều năm như thế, còn đã từng là bạn bè tốt nhất, Giang Thiệu Thành tức giận thế, cũng hợp tình hợp lý.

Nhất là, khi Giang Thiệu Thành phát hiện được lợi ích của Thịnh Quang quốc tế, tự nhiên sẽ.....

Lương Huy phân tích một loạt các sự kiện này một lần, lúc này mới không khỏi cảm thán, ông trời đang giúp anh, Thẩm Diệc Đình thế lại đặc tội với Giang Thiệu Thành, quả thực là trời cũng giúp ta.

Lương Huy lắc đầu một cái, “Người nhà họ Thẩm, từ trước đến giờ rất ích kỉ, làm ra chuyện như vậy, cũng không ngoài ý. Nhưng mà tôi nghe nói, cậu đang nói chuyện ly hôn với Thẩm Tâm Dục, anh không phải giống loại người không kiên nhẫn, lần này thế nào lại thiếu kiên nhẫn vậy?”

Giang Thiệu Thành gõ bàn một hồi, “Chẳng lẽ anh muốn tôi với Thẩm Tâm Dục tiếp tục diễn vở chồng thân mật.... nếu đây là một cuộc hôn nhân được dàn xếp, vậy thì phải đưa nó trở lại lúc ban đầu.”

Lương Huy mở to mắt, sao Giang Thiệu Thành có thể làm như vậy, căn bản có thể hiểu, một người phụ nữ lừa gạt mình lâu như vậy, dĩ nhiên là sớm giải quyết thì tốt hơn.

“Nếu như là vì Nguyệt Lăng....” Lương Huy do dự mấy giây, “Nguyệt Lăng là em gái tôi, tôi không muốn có bất kì vết bẩn gì trên người em ấy. Hơn nữa cậu nên biết, cho dù cậu có văn kiện do Thẩm Diệc Đình kí tên, cứ tiến vào Thịnh Quang quốc tế cũng khiến tất cả mọi người chấp thuận hết, nhưng nếu như anh là chồng của Thẩm Tâm Dục, như vậy tất cả liền....”

Không cần Lương Huy nói thêm cái gì, Giang Thiệu Thành tự nhiên sẽ hiểu. Nếu như bây giờ anh lập tức ly hôn với Thẩm Tâm Dục, ở chung với Lương Nguyệt Lăng, như vậy Lương Nguyệt Lăng sẽ mang thân phận người thứ ba, người không biết sẽ không suy nghĩ có nội tình gì bên trong.

Hơn nữa anh ở Thịnh Quang quốc tế, quả thật dừng chân không tốt lắm, nhưng có Thẩm Tâm Dục, không giống vậy. Mặc dù Thẩm Diệc Đình nắm trong tay Thịnh Quang quốc tế nhiều năm, nhưng Thẩm Tâm Dục là người thừa kế hợp pháp, giờ Thẩm Diệc Đình không có ở đây, Thẩm Tâm Dục chính là lực thuyết phục lớn nhất....

Giang Thiệu Thành suy tính một hồi, “Chuyện của tôi, tự tôi sẽ xử lý.”

Lương Huy cười cười, lời nên nói đã nói rồi, với tính tình của Giang Thiệu Thành, nhất định sẽ theo tình hình chung, “Nguyệt Lăng tuyệt đối không phải dạng phụ nữ bình thường, con bé sẽ hiểu.....”

Giang Thiệu Thành lắc đầu một cái, “Phải xử lý chuyện này trước, tôi sẽ không cùng Nguyệt Lăng tiến thêm một bước nào.”

Lương Huy hơi sững sờ, nhưng cũng hiểu thoáng qua, Giang Thiệu Thành tôn trọng Nguyệt Lăng, chỉ là Nguyệt Lăng lại muốn chờ thêm một thời gian, chờ Giang Thiệu Thành hoàn toàn thấu tóm được Thịnh Quang quốc tế, tất cả đều làm xong, về sau suy nghĩ tới chuyện này. Khi đó không chỉ giải quyết xong Thịnh Quang quốc tế, hôn nhân của Giang Thiệu Thành với Thẩm Tâm Dục, cũng sẽ được giải quyết, chính xác là lựa chọn tốt nhất với Nguyệt Lăng.

Anh ta suy nghĩ vì Nguyệt Lăng như vậy, khiến vẻ mặt Lương Huy ôn hòa thêm một chút, “Em gái tôi xứng đáng được đối xử như thế.”

Giang Thiệu Thành cười cười, cạ chén với Lương Huy.

9. Chương 9

Ở trên đời này, điều ngoài ý muốn rất nhiều, nhưng những điều đó đều do con người tạo ra.

Mà chuyện của Thảm Diệt Đình cũng khá đơn giản. Chỉ là Giang Thiệu Thành hẹn anh đi uống rượu, thừa dịp Thảm Diệt Đình say rượu, bảo Thảm Diệt Đình ký những tài liệu kia, mà sau này Thảm Diệt Đình tỉnh rượu, đã sớm quên mất điều này, mà trong mắt Thảm Diệt Đình, Giang Thiệu Thành vẫn là anh em và là người bạn tốt nhất, đương nhiên không nghi ngờ Giang Thiệu Thành có ý đồ khác.

Những tài liệu này, chỉ cần Thảm Diệt Đình vẫn còn, không cách nào thực hiện, vậy cách tốt nhất chính là khiến Thảm Diệt Đình biến mất, vì vậy xảy ra tai nạn, đó cũng không phải tình cờ, mà là trước đó Lương Huy đã an bài xong, đây cũng là kết quả sau khi thương lượng của Lương Huy với Giang Thiệu Thành, đây là cách nhanh nhất để Giang Thiệu Thành lấy được Thịnh Quang quốc tế.

Nhưng mà bọn họ không ngờ Thảm Diệt Đình chưa chết, chẳng những chưa chết, lại còn muốn đi tới Thụy Sĩ, bây giờ lại mất tích, đây là cục diện Giang Thiệu Thành với Lương Huy không muốn thấy.

Bọn họ nghĩ rằng sau khi Thảm Diệt Đình xảy ra tai nạn thì phát hiện ra cái gì, vì vậy tìm một chỗ núp vào, Thảm Diệt Đình cố tình chọn mất tích ở nước ngoài, cái này tăng độ khó lên. Lương Huy quyết định phái người ở các hãng hàng không tìm kiếm, một khi phát hiện tung tích của Thảm Diệt Đình, lập tức thông báo cho bọn họ.

Nếu như Thảm Diệt Đình không dám trở lại, cũng đỡ phiền cho bọn họ, vì vậy đạt tới thỏa thuận, chuyện của Thảm Diệt Đình, Giang Thiệu Thành với Lương Huy đều có trách nhiệm, là người chung một thuyền, một khi gặp chuyện không may, hai người cũng không ai thoát khỏi được.

Lương Nguyệt Lăng không ngờ, Giang Thiệu Thành sẽ ăn cơm một mình với cô, không phải nói anh không nên làm chuyện như thế, mà là từ khi anh biết cô là cô gái năm đó, ở trong công ty, thái độ của anh với cô vẫn giữ vững một khoảng cách nhất định, nhất là khi nào anh đòi ly hôn, cũng thoáng xa cách với cô. Cảnh tượng này, cũng không khiến cô thấy khổ sở, ngược lại rất cảm động, đây là anh đang bảo vệ cô trá hình chứ sao nữa! Một khi hôn nhân của Giang Thiệu Thành và Thảm Tâm Duy tan vỡ thật, chắc chắn truyền thông sẽ bám không rời, có thể vào lúc này cô bị đồn ra ngoài, người khác đánh giá chắc chắn không êm tai, từ Tiểu Tam còn được coi là lịch sự.

Cô còn cho rằng, thái độ của anh sẽ luôn khách khí mà cứ xa cách thế.

Cô không lo anh sẽ không thích mình, từ lúc cô cùng anh xuất hiện ở các bữa tiệc thì cũng thấy được, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy yêu thích.

Bọn họ tới một nhà hàng Trung quốc, đây là trong lúc vô tình cô nói qua, cô chỉ thích đồ ăn Trung Quốc, dù không phải không ăn được đồ tây, nhưng cảm giác ăn đồ Trung Quốc mới cảm thấy đây là đang ăn, không phải là hình thức.

Nhà hàng hơi lớn, thiết kế treo một số ngọc lên, khiến khung cảnh giàu có lãng mạn của nhà hàng cũng không lộ vẻ trống. Bọn họ tùy ý lựa chọn một chỗ, ngồi xuống thì Giang Thiệu Thành đã đẩy thực đơn tới trước mặt Lương Nguyệt Lăng.

Lương Nguyệt Lăng chọn vài món, lại đẩy thực đơn về. Giang Thiệu Thành cũng chọn vài món, lúc này mới gọi phục vụ tới gọi món.

Lương Nguyệt Lăng cười thầm, món cô chọn là món anh thích ăn, mà món anh chọn cũng là món cô thích ăn. Bọn họ tham dự với nhau mấy bữa tiệc rồi, ở bữa tiệc phần lớn anh đều trò chuyện với người khác, nhưng không ngờ vẫn nhớ món cô thích, điều này khiến cô rất cảm động.

“Trong tưởng tượng của anh, em thế nào?” Cô không muốn nói tới đề tài này, có lẽ hành động anh gọi thức ăn vừa rồi khiến lòng cô ấm áp, vì vậy tự nhiên hỏi tới vấn đề này.

Giang Thiệu Thành gõ bàn, hình như suy nghĩ nghiêm túc rồi trả lời, “Em tốt hơn so với anh tưởng tượng.”

Cô không nghĩ tới đáp án này, “A.... Vậy anh tưởng tượng em là hình dáng gì?”

Lúc bọn họ gặp nhau, tuổi cũng không lớn, anh mười tuổi, cô tám tuổi, bây giờ anh cũng đã 27 tuổi, mà cô cũng đã 25 tuổi rồi, thoáng đã qua 17 năm rồi, khi đó hình dáng lúc đó với bây giờ có sự khác biệt. Chính cô cũng từng tưởng tượng qua anh như thế nào, có phải cũng chờ đợi giống như cô chờ anh hay không, bọn họ nên lấy cách nào để gặp nhau đây. Mà anh cũng so với tưởng tượng của cô, tốt hơn nhiều.

Lương Nguyệt Lăng phải thừa nhận một chút, nếu như anh không tốt như vậy, có lẽ cô sẽ cảm thấy chán nản vì đã chờ nhiều năm, huống chi anh còn kết hôn với người khác, cho dù là tiết mục cầu huyết nhận làm người này.

“Ừ, anh chỉ nghĩ là, chỉ cần không quá khó để người ta tiếp nhận, anh sẽ chấp nhận được.”

Cô cũng sợ, “Anh chỉ yêu cầu thấp với em như vậy sao?”

Anh nghĩ, “Khi đó trên mặt em rất bẩn, anh đã nghĩ, có khi sau này là một cô gái xấu.”

“Anh thế cũng giống như những người đàn ông khác.”

Giang Thiệu Thành phủ nhận, “Phải nói là anh có thể chấp nhận với vẻ bề ngoài.”

Nhiều năm như vậy, bên cạnh anh xuất hiện rất nhiều cô gái trẻ đẹp, nhưng không có người nào ở lại, tất cả chỉ vì anh vẫn nhớ ước định giữa bọn họ, đang đợi đối phương.

Lời này của anh khiến cô thấy thương cảm, “Nếu như anh không nhận làm người, thật là tốt biết bao.”

Nếu như không nhận làm người, bọn họ gặp nhau lần nữa, nhận ra đối phương, hẹn hò, kết hôn, sống chết cùng nhau, cả đời quả thật hoàn mỹ giống như truyện cổ tích, bây giờ bọn họ gặp nhau, thậm chí nhầm hiểu sau này sẽ ở cùng nhau, nhưng thế này, vẫn dính chút vết nhơ.

Giang Thiệu Thành cũng không cười nổi, anh thở dài, “Không phải nhận làm người, là bị.....” Anh lắc đầu một cái, cũng không muốn tới đề tài này nữa.

Là Thẩm Diệc Đình, cố ý hướng anh tin rằng Thẩm Tâm Duy chính là cô gái anh đã có ước định hồi bé.

Lương Nguyệt Lăng cũng biết tới chuyện này, cô chỉ cảm thán, cũng không biểu hiện rằng cô sẽ buông tha.

Người phục vụ đưa món ăn lên, cô cười rạng rỡ, “Để những chuyện không vui đi qua, bây giờ chúng ta ăn thật ngon bữa này là tốt rồi.”

Giang Thiệu Thành cũng cầm đũa lên. Thói quen của bọn họ cũng không khác biệt lắm, chỉ cần không phải xuất hiện ở bữa tiệc, lúc ăn cơm, cũng không nói chuyện khác.

Ăn xong, lúc này Giang Thiệu Thành mới nhìn về phía cô, “Về sau anh sẽ giảm bớt thời gian ở công ty, lúc em bận rộn làm việc cũng đừng quên ăn cơm.”

Cô hơi sợ, thế mới biết vì sao anh mới đi ăn một mình với cô, bây giờ anh mới chuẩn bị đón lấy Thịnh Quang quốc tế, nhất định sẽ sử dụng tất cả thời gian xử lý cục diện rồi rầm bên kia, thời gian về công ty sẽ giảm bớt.

Thỉnh thoảng công việc của cô lu bù lên, quả thật quên ăn, rất lâu anh không nhìn nổi, liền bảo thư kí gọi đồ ăn cho cô.

“Em biết rồi.”

Thẩm Tâm Duy đi bước một tới bên cạnh xe, mở cửa xe, chui vào. Tài xế thấy sắc mặt cô không tốt lắm, cũng không hỏi nhiều, theo chỉ dẫn của cô, lái xe về. Cô vốn định đi Cẩm Thành gặp Giang Thiệu Thành, nhưng vừa thấy anh lái xe ra ngoài, vì vậy theo đuôi anh mà tới.

Sau đó cô nhìn thấy Giang Thiệu Thành cùng Lương Nguyệt Lăng ăn với nhau, cô đứng ở chỗ xa, nhưng xa như vậy, cô nhìn hai người kia, vẫn cảm thấy bọn họ rất xứng đôi. Điều này làm cho cô cảm thấy mình là kẻ tội lỗi, nếu như không phải do ham muốn cá nhân của cô, Giang Thiệu Thành với Lương Nguyệt Lăng sẽ không gặp cục diện này, mà cô cũng không khiến Giang Thiệu Thành tức giận, có phải như thế tất cả những điều xảy ra bây giờ đều chưa từng xảy ra hay không?

Xa như vậy, cô không thấy rõ nét mặt hai người kia, nhưng cảm thấy rằng, bọn họ nhất định đang vui vẻ, đang nói cho nhau những lời ấm áp.

Thì ra lúc hai người ăn cơm, phải là bộ dạng này.

Mà cô đối xử với Giang Thiếu Thành, nhưng vẫn là phương thức của cô. Cười xong, cô bắt đầu học nấu ăn, tài nấu nướng của cô không tốt lắm, mùi vị món ăn rất kì quặc, cô có thể chiên khoai tây thành một đoàn, hơn nữa còn có vị ngọt, cô có thể làm trứng chiên cà chua thành một nồi canh, nhưng đối diện với mấy món ăn thất bại này, cô không có chút tự giác nào, vẫn nói đây tràn đầy tình cảm của cô khiến Giang Thiếu Thành ăn hết tất cả.

Về sau tài nấu nướng của cô khá hơn nhiều, nhưng không làm được cao lương mỹ vị, mà lúc cô nấu ăn, rất ít khi nghĩ Giang Thiếu Thành thích ăn gì.

Giờ phút này mới phát hiện mình thất bại cỡ nào, đáng tiếc đã quá muộn.

Cô đều đã quên mất, cô đi tìm Giang Thiếu Thành vì cái gì, là muốn tiếp tục hỏi anh về vị trí của anh cô, hay là hỏi anh tính đối phó với nhà họ Thẩm thế nào.

Vừa rồi đứng ở nơi đó, chuyện duy nhất cô muốn làm, chỉ muốn xông vào, hỏi anh một cái, hôn nhân hai năm của bọn họ, có phải chỉ là anh giả vờ?

Nếu như có nửa phần tình cảm, làm sao có thể dứt khoát rời khỏi như thế.

10. Chương 10

Giang Thiếu Thành hành động rất nhanh, ngày hôm sau liền đi thẳng tới Thịnh Quang quốc tế, cũng lấy thân phận thay mặt tổng giám đốc Thẩm Diệc Đình xử lý tài liệu, mặc dù trước khi Thẩm Diệc Đình mất tích cũng đã sắp xếp xong nhiều chuyện trong công ty, nhưng đều là các định hướng chung ở công ty, vẫn cần ai đó ra quyết định.

Thẩm Tâm Duy nhận được điện thoại của Mạnh Hạo thì đang ăn với Diệp Thục Phương, nghe như vậy, lập tức để đĩa xuống, Giang Thiếu Thành hành động thật nhanh, cô bảo với Mạnh Hạo đừng để Giang Thiếu Thành được như ý, anh muốn làm tổng giám đốc Thịnh Quang quốc tế, cũng phải xem người ở dưới có đồng ý hay không, cô vừa nói xong, Mạnh Hạo liền nói cho cô biết, Giang Thiếu Thành vừa đến công ty, lập tức liền giết gà dọa khỉ, bãi nhiệm một phó tổng, anh có bản tuyên bố của Thẩm Diệc Đình, có thể sử dụng mọi quyền lợi của Thẩm Diệc Đình, bao gồm việc đuổi nhân viên.

Thẩm Tâm Duy nghe thấy vậy nổi giận, rồi lại không thể làm gì. Đợi cô trở lại bàn ăn lần nữa thì phát hiện Diệp Thục Phương cũng không ăn cơm, mà cười với cô, “Có phải con cãi nhau với Diệp Thành đúng không?”

Một câu nói vô cùng đơn giản, lại như phép lạ làm tan biến những phiền não hoang mang trong lòng cô, mẹ ở đây, anh trai thật tốt, cô với Giang Thiếu Thành cũng tốt, tất cả chuyện xấu đều chưa từng xảy ra, nụ cười trong sáng của mẹ, vẻ mặt dịu dàng, không hiểu sao cũng cảm hóa được cô.

“Không có đâu, mẹ đừng nghĩ vậy.”

“Chắc là vậy rồi, nếu không làm sao Thiếu Thành lâu không tới thăm mẹ như vậy?” Diệp Thục Phương tự mình suy đoán, sau đó gật đầu một cái, tựa hồ đang kiên định với suy đoán của bà.

“Thật sự không phải, anh ấy chỉ quá bận rộn thôi.” Quá bận rộn, đã bận ở nhà họ Giang rồi, còn bận ở nhà họ Thẩm, đó là một người đàn ông có dã tâm, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấu anh, chỉ có thể bị anh nắm mũi dẫn đi.

Diệp Thục Phương không biểu hiện có tin hay không, sau khi ăn cơm xong, lại đi loay hoay với hoa cỏ rồi. Cô nhìn mẹ, đột nhiên lại có chút nhớ nhung, trong lòng cô bây giờ rất lộn xộn, quá nhiều chuyện ở trong

đầu, cảm giác bức bối này khiến cô muốn cầm một viên gạch đập vào đầu mình cho bất tỉnh, như vậy có thể không cần đối mặt với những phiền toái.

Nhưng không được, cô phải đi đối mặt.

Cô bao tài xế đưa cô tới Thịnh Quang quốc tế, ngồi ở trong xe, cô rất muốn mình có năng lực đặc biệt, có thể làm được những chuyện mình muốn, suy nghĩ này xuất hiện nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ thực hiện được. Hồi cô học trung học cơ sở, có tranh tài bóng đá giữa các lớp với nhau, cô học lớp 5, thì đối thủ là lớp 6, nhìn trên sân bóng thì thấy các bạn nam lớp mình thua, cô nghĩ rằng nếu cô có phép thuật, nhất định sẽ để các bạn trở nên anh dũng vô địch, khiến bên lớp 6 bị thua, đáng tiếc cô không có phép thuật, lớp cô thua, hơn nữa còn thua rất thảm. Sau đó lên cấp ba, mỗi lần có cuộc thi gì, cô đều hi vọng xuất hiện kì tích, mình có thể trở về năm đầu, sau đó có thể thoải mái nói cho người khác biết, ai không cẩn thận thì chỉ được năm đầu, vậy mà trên thực tế cô không chỉ không thi qua năm đầu, ngay cả lớp học đầu cũng không thi.... Mà cô bây giờ, hi vọng mình trở nên một người phụ nữ thiên phú trên thương trường, xem những số liệu kia lập tức có thể hiểu, sau đó ra quyết định chính xác nhất, vì công ty mà mang những lợi ích lớn, nhưng ngay cả chính cô cũng biết, chẳng qua chỉ là ảo tưởng mà thôi, đừng nói có thể ra quyết định gì, cô căn bản nhìn không hiểu những số liệu kia, không chỉ xem không hiểu, ngay cả người khác giảng cho cô, cô cũng không hiểu.

Cô sống nhiều năm như vậy, đột nhiên phát hiện ra, trong những điều cô hy vọng, vậy mà chỉ có một cái thực hiện được, đó chính là Giang Thiệu Thành trở thành chồng cô. Cô cũng từng mơ mộng qua, sẽ có một ngày, anh đột nhiên thích mình, sau đó chỉ yêu mình, bọn họ hạnh phúc ở chung một chỗ, suy nghĩ này từng có nhiều lần, vì vậy Giang Thiệu Thành đồng ý hẹn hò với cô thì cô cũng cho là nằm mơ, cho đến khi anh trở thành chồng của cô, cô mới bắt đầu tiếp nhận sự thật này.

Thật ra thì, bây giờ muốn, ngay cả chuyện này cũng là thất bại, Giang Thiệu Thành ở đây không lâu, có lẽ rất nhanh, cũng không là chồng cô nữa. Xem ra, cuộc đời hai mươi mấy năm của cô, đúng là thất bại hoàn toàn.

Cô đi tới công ty, đi tới phòng làm việc trước kia của Thẩm Diệc Đình, Giang Thiệu Thành trực tiếp chiếm lãnh phòng làm việc của Thẩm Diệc Đình, không có cảm giác xấu hổ, hơn nữa vẫn thoải mái xử lý tài liệu, vừa rồi giết gà dọa khỉ, đầu tiên là thu hồi chức vị một vị phó tổng, nữa là phê bình một loạt mấy trợ lý ở đây, vì vậy những người dưới không dám ở trước mặt Giang Thiệu Thành bằng mặt mà không bằng lòng rồi, mà Giang Thiệu Thành làm những việc này, chỉ tốn một tiếng mà thôi.

Bên ngoài phòng làm việc, mọi người nghiêm túc chăm chỉ làm việc, hình như sợ người đi là mình, hoặc là bị vị tổng giám đốc mới này phê bình một phen.

Thẩm Tâm Duyệt đẩy cửa vào, đồ trong phòng làm việc, vẫn như trước lúc Thẩm Diệc Đình đi, bây giờ người đàn ông này đang hoành hành vào đây, cũng sử dụng những thứ đó.

Cô không hiểu, tại sao anh có thể thần nhiên như thế, lúc anh ở Cẩm Thành, mặt anh không đổi sắc, ở Thịnh Quang quốc tế cũng vậy. Có lẽ người như anh với người như cô khác nhau, cô mãi không làm được như thế, cho nên anh là người đàn ông có dã tâm, chiếm đoạt tất cả của nhà vợ mà bình tĩnh như thế, mà cô chỉ có thể bị ức hiếp thế.

“Giang Thiệu Thành, anh có vẻ hơi quá rồi đấy.” Cô nhìn người đàn ông trước mắt, sau khi cô đi vào, anh cũng không ngẩng đầu lên, không phải không phát hiện cô đi vào, chỉ là khinh thường, dùng hành động cho thấy thái độ của anh với cô, căn bản anh không đặt cô ở trong mắt.

Cho dù cô nói những lời này, anh không ngẩng đầu, mắt quét vào chút tài liệu thì thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng suy tư, lại dùng bút viết.

Cô nhích tới gần anh một chút, cầm một phần tài liệu lên, ném xuống bàn tài liệu, “Giang Thiệu Thành.”

Anh không ngẩng đầu nhìn cô một cái, không quan tâm nói, “Đi ra ngoài.”

Cô phần nộ cũng không biết mình nên lên tiếng thế nào, đối với người như vậy, cô có thể nói những gì? Chẳng lẽ nói lý luận không thực tế, nếu như anh nghe những điều đó, giờ phút này cũng không ngồi ở vị trí của anh trai cô.

“Giang Thiệu Thành, anh đừng quá đáng, đây là vị trí của anh tôi, anh không có tư cách ngồi.”

Bút trong tay Giang Thiệu Thành dừng lại, chậm rãi nâng đầu lên liếc nhìn cô một cái, “Muốn gây sự thì chuyển sang thời gian khác đi, bây giờ tôi rất bận.”

“A..... đúng là rất bận, vội vàng xử lý nhà họ Thẩm tôi, không phải tôi nên cảm ơn anh sao?”

“Cảm ơn thì không cần rồi, chỉ cần đừng thêm phiền phức gì nữa.” Anh dừng một chút,

“Hay là Thẩm tiểu thư muốn tự xử lý những điều này? Cũng đúng, dù sao Thịnh Quang

quốc tế cũng là của hai anh em nhà họ Thẩm các người, tôi là người ngoài ở chỗ này làm, vừa tội gì, chỉ là em xác định muốn Thịnh Quang quốc tế chấp tay nhường người ta.....”

Cô không ngừng run rẩy.

Mạnh Hạo phân tích qua cho cô, coi như Thẩm Diệc Đình đã chuẩn bị trước, nhưng nhiều việc cần có người xử lý, căn bản Thịnh Quang quốc tế bị nhiều công ty nhìn chằm chằm như hổ đói, giờ Thẩm Diệc Đình không ở đây, Thịnh Quang quốc tế như Quần Long Vô Thủ (ví với đám đông không có người chỉ huy), các công ty khác coi là miếng mồi ngon, còn cả nội bộ tập đoàn cũng sẽ rời rạc, sau đó bị chia năm xẻ bảy. Giang Thiệu Thành xuất hiện lúc này, chưa chắc là chuyện xấu, nếu như có Giang Thiệu Thành ở chỗ này, dựa vào uy danh nhà họ Giang với năng lực của anh, có thể cản trở không ít người dòm ngó tới, chỉ là bây giờ bọn họ không rõ lắm Giang Thiệu Thành muốn làm gì.....

Nếu như Giang Thiệu Thành có thể chống được tới lúc Thẩm Diệc Đình trở lại, đây là một chuyện tốt.

Cô không chế được tâm tình của mình, để anh không hề tức giận như thế nữa, cô không thể chọc giận anh, bây giờ Thịnh Quang quốc tế còn cần anh.

Cô từng đề nghị rằng, bọn họ có thể thuê một vị Tổng giám đốc, nhưng ý tưởng này bị Mạnh Hạo hủy bỏ, bây giờ thuê, nhưng quen thuộc với nghiệp vụ cần rất nhiều thời gian, hơn nữa hành động sẽ làm bên ngoài suy đoán tình huống của Thịnh Quang quốc tế, từ đó đi suy đoán về hành tung của Thẩm Diệc Đình, điều này đẩy công ty tới hoàn cảnh xấu.

“Tôi thật sự không có năng lực làm những việc này, chỉ là Giang Thiệu Thành anh hơi quá đáng rồi đấy, vừa lên chức liền cách chức một nhân viên kỳ cựu nhiều năm ở công ty, đây không phải là ra oai phủ đầu cho chúng tôi sao?”

“Hơn một năm chỉ lãnh lương không làm tốt phần việc của mình còn đối nghịch với các nhân viên, người như vậy, giữ lại làm ký sinh trùng sao?” Anh nhìn cô, nâng khóe miệng lên.

Ánh mắt kia khiến cô có cảm giác, cô trong mắt anh, chỉ sợ cũng là ký sinh trùng.

“Ai biết anh vì nguyên nhân nào mà loại bỏ Lý phó tổng..... tôi cũng là đại cổ đông trong công ty, công ty còn chưa tới phiên một mình anh định đoạt.”

Coi như tạm thời anh phải có 23% cổ phần của Thẩm Diệc Đình, cô cũng phải có 23% cổ phần, cô mới có quyền thao túng tuyệt đối.

Giang Thiệu Thành cười, “Tôi có 7% cổ phần của Thịnh Quang quốc tế.”

“Cái gì?” Cô tròn to hai mắt nhìn anh, hoàn toàn không tin.

“Tôi thu mua 7% cổ phiếu lẻ của Thịnh Quang quốc tế, còn cần tôi chứng minh sao?”

Cô lùi lại một bước, nếu như trước cô có thể kiểm soát một lần lại một lần cho anh, chứng minh anh vì nguyên nhân khác, cái này thì toàn bộ những lý do này bị vứt bỏ.

Nếu như anh không có mưu đồ, làm sao có thể lén lút thu mua cổ phần của Thịnh Quang quốc tế, hơn nữa có thể thu mua đến tận 7%, đó chính là trước kia anh đã sớm ra kế hoạch, phải chiếm Thịnh Quang quốc tế.

11. Chương 11

Lương Nguyệt Lăng ngồi trên sofa trong phòng khách, đang xem phim hoạt hình, sở thích xem phim hoạt hình này là do mấy năm nay mà thành, khi tất cả phim truyền hình đều tiêu hao tâm sức, thì phim hoạt hình biến thành một thứ để khiến tâm tình thoải mái hơn, không cần phải suy nghĩ, còn được chọc cười, mà cô thích xem phim hoạt hình cậu bé bút chì nhất, mỗi lần xem thì cả người vui vẻ, chỉ là cô không thích cười phá lên, thấy buồn cười cũng chỉ cười nhẹ.

Bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe, cô yên lặng tắt TV, nhìn quanh phòng khách, âm thầm thở dài. Phong cách bài trí nơi này không phải như thế, nhưng bốn năm trước, Lương Huy khư khư cố chấp, xếp thành như bây giờ, căn phòng thanh lịch tao nhã, luôn có cảm giác lạnh nhàn nhạt.

Người thích phong cách này không phải là Lương Huy, mà là một người phụ nữ khác.

Lương Huy lão đảo nghiêng ngả đi tới, Lương Nguyệt Lăng lập tức đứng dậy, đi tới đỡ Lương Huy, “Lại uống rượu?”

Lương Huy đau đầu, gạt một cái, chạm thấy tay của Lương Nguyệt Lăng, sau đó mắt lộ ra vài phần kinh ngạc, “Tại sao em còn chưa ngủ?”

Thấy cả người anh mùi rượu nhưng vẫn chưa say, Lương Nguyệt Lăng cũng đỡ lo lắng hơn, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh trai mình, “Em đang chờ anh.”

Lương Huy cởi áo khoác, nghe cô nói như vậy, hành động lên tầng về phòng của mình dừng lại, xoay người nhìn em gái mình, “Xảy ra chuyện gì?”

“Anh trai, Giang Thiệu Thành đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc của Thịnh Quang quốc tế, chuyện này không phải là vì anh sao?” Lương Nguyệt Lăng không biết rõ lắm, vì sao Giang Thiệu Thành lại liên lạc với anh trai cô, hơn nữa còn gặp nhau nhiều lần, cô hiểu rõ anh trai mình, là người luôn nghĩ tới lợi ích, trừ khi bọn họ có hợp tác gì, mà hợp tác có thể đem lại lợi ích cho anh trai, nếu không với tính cách của Lương Huy, không thể nào liên lạc với người như thế.

“nói cái gì vô nghĩa vậy!” Lương Huy nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi, gần đây Thiệu Thành sẽ rất bận, em cũng ít quấy rầy anh ta thôi, bọn em trong tương lai sẽ có nhiều thời gian, cũng không cần phải gấp trong thời gian này.”

“Anh trai, truyền thông nói rằng Thẩm Diệc Đình đi ra nước ngoài xử lý công việc, đem việc trong nước giao cho Giang Thiệu Thành. Thẩm Diệc Đình ra nước ngoài thật sao?”

“Nguyệt Lăng, hôm nay em sao vậy, sao cứ hỏi những chuyện không giải thích được vậy. Báo chí viết như thế, anh làm sao biết thật giả thế nào.”

“Anh.” Lương Nguyệt Lăng nhú mày, cũng thay đổi giọng, “Làm sao Thẩm Diệc Đình đột nhiên ra nước ngoài.... Có phải anh làm gì hay không?”

“Nguyệt Lăng, sao em dám nói vậy với anh.” Lương Huy cũng thay đổi sắc mặt.

“Anh, em không cố ý. Chỉ là nhiều năm như vậy, anh cứ nhắm vào Thẩm Diệc Đình, em sợ anh vì muốn đối chọi với anh ta mà làm ra chuyện đáng sợ, em biết rõ anh hận Thẩm Diệc Đình, nhưng anh không làm chuyện trái phép như thế, em sợ....”

Lương Huy dừng mấy giây, “Lời như vậy, anh không muốn nghe thấy nữa.”

“Em rất sợ..... Anh một mực nhắm vào Thẩm Diệc Đình, bây giờ Thẩm Diệc Đình mất tích, Giang Thiệu Thành lại trở thành tổng giám đốc thay cho Thịnh Quang quốc tế, mà trong khoảng thời gian hai người lại liên lạc với nhau... em.... Em đây mới.....”

“Anh nói, anh không muốn nghe những lời thế này nữa. Về chuyện của anh với Thiệu Thành, chuyện của đàn ông, phụ nữ bớt can thiệp vào đi.”

“Chuyện đàn ông.... Vậy anh nói xem, tất cả xảy ra gần đây, không phải là vì Đường Tâm Vũ sao?”

Nghe được tên Đường Tâm Vũ, sắc mặt Lương Huy trầm hẳn xuống, anh nhìn em gái mình, “Nếu em còn coi anh là anh trai em, không cần nói lời như thế nữa.”

Lần này anh không quay đầu rời đi.

Thiết kế biệt thự với sân, tất cả đều là phong cách mà Đường Tâm Vũ thích, cũng bởi vì Đường Tâm Vũ thích, Lương Huy tốn rất nhiều tiền của để bày trí một lần, nhưng Đường Tâm Vũ thích phong cách này, chưa bao giờ nhìn thấy nơi này, cũng không biết có một người đàn ông tên là Lương Huy yêu cô như thế.

Lương Nguyệt Lăng xoa đầu, hi vọng tất cả đều do mình suy nghĩ nhiều, tất cả không liên quan tới anh trai mình. Chỉ là hành động của Giang Thiệu Thành, cô không vui, cũng không thấy thất vọng, chỉ có thể nói cô tôn trọng lựa chọn của anh, anh là một người đàn ông có dã tâm, nếu anh lựa chọn dùng cách này để mở rộng quyền lực của anh, vậy thì cô tôn trọng cách làm của anh.

Mặc dù Giang Thiệu Thành trực tiếp tiến vào Thịnh Quang quốc tế, hơn nữa còn nắm giữ quyền hạn chức vị tổng giám đốc ở đây, anh ngay từ đầu đã giết gà dọa khỉ thực sự có chút công hiệu, ít nhất là có chút nhân viên không dám đối nghịch với anh nữa, không chỉ không dám, còn cẩn trọng cố gắng làm việc anh giao, vậy mà một chút...khác, những nhân viên làm lâu năm ở đây thì chưa chắc đã nể mặt, mặc dù không ở ngoài mặt đối nghịch với Giang Thiệu Thành, thì cũng lén lút làm chuyện xấu, Giang Thiệu Thành vừa tới, phần lớn các hạng mục thì không thể hiểu hết được, chỉ cần bọn họ giấu diếm chút, có thể khiến Giang Thiệu Thành bất ngờ. Nhưng bởi vì Giang Thiệu Thành là Thẩm Diệc Đình tự mình dâng tính mạng lên, những người này không dám làm quá lên, nhưng khi người dẫn đầu bọn họ lại là Thẩm Tâm Dục, thế lại khác.

Thẩm Tâm Dục là em gái Thẩm Diệc Đình, cũng là đại cổ đông của Thịnh Quang quốc tế, giờ phút cô bị đẩy ra ngoài, cũng xem ra đã giằng co sơ qua với Giang Thiệu Thành rồi.

Thẩm Tâm Dục thì nghĩ không nhiều lắm, cô chỉ không muốn Giang Thiệu Thành sáng khoái như vậy, anh muốn làm cái

Cho nên cô không suy nghĩ nhiều, liền lật tức gia nhập với những nhân viên kia. Mà điều cô không hiểu rõ nhất chính là, những người này chưa chắc muốn đối nghịch với Giang Thiệu Thành, chỉ là Giang Thiệu Thành xuất hiện, tất nhiên là ảnh hưởng xấu tới ích lợi của bọn họ, nhưng bọn họ lại không dám đối phó thật với Giang Thiệu Thành, như vậy mới đẩy Thẩm Tâm Dục, chính là cách làm tốt nhất. Xảy ra chuyện, có Thẩm Tâm Dục tham dự vào, thành công, đương nhiên bọn họ có phần tốt.

Mạnh Hạo biết Thẩm Tâm Dục làm chuyện như vậy, cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở, giả vờ không nhìn thấy, bây giờ điều cô cần chính là phát tiết.

Mà nguyên nhân Mạnh Hạo không ngăn cản chính là, anh thật sự muốn xem năng lực của Giang Thiệu Thành, nếu như Thẩm Diệc Đình ủy thác công ty cho Giang Thiệu Thành, vậy thì Thẩm Diệc Đình cũng nghĩ tới tình trạng hôm nay, thế mà, Thẩm Diệc Đình vẫn làm, đó chính là Thẩm Diệc Đình tin rằng Giang Thiệu Thành tuyệt đối có năng lực xử lý. Mạnh Hạo đi theo Thẩm Diệc Đình nhiều năm, giờ Thẩm Diệc Đình mất tích, Giang Thiệu Thành chiếm vị trí của Thẩm Diệc Đình, Mạnh Hạo cũng không thừa nhận nhưng trên tờ hiệp nghị của Giang Thiệu Thành đã ghi vậy, dù không phủ nhận, bây giờ anh chỉ yên lặng theo dõi.

Vì vậy hai cuộc họp mở ở Thịnh Quang quốc tế, Thẩm Tâm Dục cũng xuất hiện, mà nhiệm vụ của cô chính là phản đối, chỉ cần Giang Thiệu Thành nói ra kế hoạch, tất cả cô đều phản đối, khi cô phản đối, trong cuộc họp lập tức có âm thanh bất đồng, thậm chí hơn nữa đứng bên Thẩm Tâm Dục.

Nhiều người phản đối như vậy, dù là người đang trong thử thách vượt qua, cũng thấy khó chịu đi! cô đang hi vọng anh nổi giận tại chỗ, hoặc trực tiếp đối chọi với cô, vậy mà anh chỉ liếc cô một cái, nói rằng hạng mục này tồn tại tranh cãi, vậy tạm ngừng trước, sau lập tức giải tán.

Lúc tan họp, Thẩm Tâm Dục bị nhiều người “hỏi thăm”, một khi hạng mục này gác lại, gian đoạn trước chuẩn bị liền trôi theo nước chảy, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là những người chờ làm hạng mục này lập tức ở không rồi, nếu những người này ở không, hẳn không có lý do ở lại công ty này, nếu như Giang Thiệu Thành lấy lý do này để bọn họ chủ động từ chức, bọn họ bị thiệt thòi lớn.

cô chỉ cảm thấy phiền, làm khó cũng là chủ ý của bọn họ, bây giờ có kết quả bọn họ lại ở trước mặt cô phân tích hậu quả, giống như nói tất cả đều là lỗi của cô, thậm chí lấy chuyện vợ chồng bất hòa của cô với Giang Thiệu Thành ra nói, nói cô không nên vì chút chuyện nhỏ mà lấy lợi ích công ty ra làm trò đùa.

cô bị bức tới mức bất đắc dĩ, lúc này mới muốn đi nói chuyện một chút với Giang Thiệu Thành.

Thẩm Tâm Duy ở công ty có một phòng làm việc nhỏ, cô vẫn không đổi được thói quen từ lâu, thích một chỗ nhỏ, như vậy khiến cô có cảm giác an toàn, trừ chuyện cô thấy chỗ đấy ảm áp, còn có nguyên nhân khác. Trước đây rất lâu, cô đã từng xem qua một bộ phim kinh dị, người xấu bị nhốt trong góc tủ, từ đó về sau, trước khi cô ngủ sẽ mở tủ ra nhìn một chút, như vậy mới có thể yên tâm ngủ, mà cô cố chấp cho rằng, chỗ nhỏ một chút, thì chỗ giấu người cũng giảm bớt đi.

Mở tủ nhìn bên trong, hành động như vậy, cô đã lâu không làm, kể từ khi Giang Thiệu Thành chủ động hẹn hò với cô, cô không làm hành động ngu ngốc này nữa. Mỗi ngày trong lòng đều tràn đầy vui vẻ, nằm ở trên giường nhớ gương mặt cười của anh, làm thế nào còn thời gian suy nghĩ có kẻ xấu trong tủ hay không, cũng từng nói tới chuyện đi mở tủ ra.

Thói quen là điều rất đáng sợ, thậm chí có một mình, có thể thay đổi thói quen như vậy, người này ảnh hưởng tới cô thế nào hẳn là đáng sợ ra sao.

Anh nói ly hôn vào buổi tối đó, điều cô muốn làm nhất không phải là cãi với anh, cũng không phải là hỏi nguyên nhân, điều cô muốn làm nhất, tự tay giết anh, sau đó mình tự sát, như vậy anh mãi mãi là chồng mình, mà cô vĩnh viễn là vợ anh, như vậy bọn họ mãi là một cặp vợ chồng yêu thương nhau.

cô đã chuẩn bị thuốc độc rồi, thậm chí còn nghĩ không để cho người khác phát hiện, nhưng khi cô gặp anh thì cô đột nhiên phát hiện ra, cô không xuống tay được, cô không để anh chết trước mặt cô được, không để anh biến mất khỏi thế giới này được, vì vậy cô từ bỏ.

12. Chương 12

Cô căn bản có chưa nghĩ ra nên nói gì, cũng không có kĩ năng, cô chỉ cứng nhắc đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ của mình. không biết nên nói vắn vớ cô xấu hay thế nào, cô mới đi ra, lại thấy được Lương Nguyệt Lăng. Nếu như không phải cô biết cô ở lại Thịnh Quang quốc tế, nhất định sẽ cho rằng mình ở chỗ khác, ở Cẩm Thành. Hình ảnh lặp lại giống cỡ nào, cô cũng ra ngoài thế này, sau đó nhìn thấy Lương Nguyệt Lăng.

Đối với Lương Nguyệt Lăng, cô nói không ra cảm giác gì, là cô đoạt Giang Thiệu Thành, nhưng bây giờ tất cả của cô, cũng bởi vì ban đầu làm điều này, vì vậy cảm giác áy náy, trở nên ảm đạm, cô không phải vị thánh, coi như ban đầu làm sai, cũng không có ý định trả giá nặng nề mà về sau còn phải cảm giác cực kì áy náy.

Lương Nguyệt Lăng hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, cười với cô, chủ động đi tới trước mặt cô, “Có mấy tài liệu cần Giang tổng kí tên, mạn phép đi tới Thịnh Quang quốc tế, xin lỗi.”

Thẩm Tâm Duy mấp máy môi, cô không hi vọng Lương Nguyệt Lăng cứ có vẻ mặt lạnh đảm như thế, cô hi vọng Lương Nguyệt Lăng tới thấy mình lúc ngang ngược càn rỡ, tự mình là người phụ nữ của Giang Thiệu Thành, còn vĩnh viễn tự đắc với mình, như vậy ở trong cô có thể châm chọc đây chính là người phụ nữ trong lòng Giang Thiệu Thành đây, cũng chỉ như vậy thôi. Nhưng Lương Nguyệt Lăng hiển nhiên là một cô gái đã được dạy dỗ, không chỉ được dạy dỗ, lại còn xinh đẹp, có năng lực, một người phụ nữ như thế, Thẩm Tâm Duy cũng phải thừa nhận, đây chính là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trong lòng đàn ông rồi.

cô đang suy nghĩ về Lương Nguyệt Lăng, có phải Giang Thiệu Thành cũng nghĩ như thế hay không. Nếu như Lương Nguyệt Lăng không phải người phụ nữ hoàn hảo, có lẽ Giang Thiệu Thành cũng không tiếc nuôi nhiều, nhưng lại là một cô gái tốt đẹp như thế, chính vì Thẩm Tâm Duy cô, mà bọn họ bỏ lỡ nhau, có phải vì nguyên nhân này, Giang Thiệu Thành lại càng hận cô hơn, dù sao là người ngăn cách hoàng tử và công chúa, trong truyện là phải xuống Địa ngục.

Sắc mặt Thẩm Tâm Duy chắc chắn không đẹp mắt, cô không cười được như Lương Nguyệt Lăng, “Giang Thiếu Thành thật là vĩ đại, vì công ty Thẩm gia chúng tôi, mà tài liệu quan trọng của công ty mình không kịp xử lý. Làm phiền cô nói giúp tôi một tiếng, bảo anh ấy chú ý tới sức khỏe, đừng mệt mỏi quá.”

Nếu không làm người lương thiện được, vậy thì làm hướng ngược lại thôi!

“Giang tổng luôn như thế, anh ấy thế cũng quen rồi, cũng không cần người khác cảm kích. Tôi đi trước, thấy Giang tổng rồi.” Lương Nguyệt Lăng ôm tài liệu, đi qua Thẩm Tâm Duy.

cô nhìn bóng lưng của Lương Nguyệt Lăng, cũng phải thừa nhận, ngay cả bóng lưng của Lương Nguyệt Lăng cũng hoàn mỹ thế kia, muốn để người khác nhìn tướng mạo thật của cô, mà tướng mạo thật của cô chắc hẳn sẽ khiến người thất vọng, đây mới thật sự là mỹ nữ, bóng lưng và dung mạo có ma lực thế này.

Lương Nguyệt Lăng đứng sau Giang Thiếu Thành, làm người trợ lý, có năng lực, hoàn toàn vì Giang Thiếu Thành mà sống, vừa có thể làm bình hoa, có thể làm người hiền nội trợ. cô hỏi mình, Thẩm Tâm Duy cô đã làm được những gì, cô chỉ nhớ là mỗi ngày cô về làm cho anh mấy món ăn một món canh, còn quần anh sau khi đi đón cô về nhà, thậm chí mặc kệ anh đi làm về có mệt hay không.

một đôi như vậy, cô cảm thấy mình quả thật là một mảnh vụn.

Mạnh Hạo là người Thẩm Diệc Đình rất tin tưởng, ở trong Thịnh Quang quốc tế, chức vụ của Mạnh Hạo không cao, nhưng cũng nắm giữ không ít bí mật của Thịnh Quang quốc tế, mà Thẩm Diệc Đình cũng tin Mạnh Hạo là người có năng lực, dù sao Mạnh Hạo đã từng cùng Thẩm Diệc Đình vào sinh ra tử. Thẩm Diệc Đình tin tưởng Mạnh Hạo nhiều thế nào, thì Giang Thiếu Thành cũng tin tưởng Phùng Khải như thế, lúc Giang Thiếu Thành quyết định tới Thịnh Quang quốc tế xử lý cục diện rối rắm thì anh thuận tiện lấy được vật Giang Thiếu Thành muốn trước, anh đã sắp xếp xong chuyện ở Cẩm Thành, nếu không có gì ngoài ý muốn, Cẩm Thành sẽ không vì anh không vì anh mà bị người khác lợi dụng sơ hở, hơn nữa coi như Cẩm Thành xảy ra chuyện lớn gì, người xuất hiện trước mặt Giang Thiếu Thành cũng sẽ chỉ là Phùng Khải.

Vì vậy, Giang Thiếu Thành thấy Lương Nguyệt Lăng đứng trước mặt mình thì cũng biết, cô có lời muốn nói với mình.

Trước tiên anh nhận lấy tài liệu cô đem tới, ý bảo cô ngồi xuống.

Anh ít khi lộ ra vẻ mệt mỏi với phiền não, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là lúc đang công tác, nhưng Lương Nguyệt Lăng vẫn nhìn thấy anh có chút phiền muộn, dù anh che giấu rất tốt.

“Có nhiều chuyện cần anh xử lý đúng không? Thẩm Diệc Đình vừa rời đi, liền ném cục diện rối rắm này cho anh, không chỉ phải xử lý nhiều chuyện như vậy, còn phải đề phòng người phía dưới, nhất định là mệt lắm rồi.” Lương Nguyệt Lăng có mấy phần lo lắng nhìn anh.

Tay Giang Thiếu Thành ký tên, hơi dừng một chút, thật sự có chút mệt và phiền muộn, bây giờ anh không phải là thần, cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ thấy phiền, nhưng phiền với mệt mỏi, trước kia Thẩm Tâm Duy chưa bao giờ cảm thấy, cô chỉ một lần lại một lần yêu cầu anh đi làm như vậy, còn đi thử vật lý kỳ cổ quái của cô.

Mà Lương Nguyệt Lăng lại nhìn thấy.

Anh ký xong, biết cô lần này tới đây, tuyệt đối không phải muốn nói cái này, “Có chút mệt mỏi thôi.”

“Phải chú ý giữ gìn sức khỏe.” cô nghĩ tới vừa rồi gặp Thẩm Tâm Duy, Thẩm Tâm Duy nói, trầm tư mấy giây, vẫn cười nói, “Vợ anh bảo em thay cô ấy nói lời hỏi thăm anh.”

Lúc này Giang Thiếu Thành cười, Thẩm Tâm Duy chắc chắn không như vậy, chỉ là anh không muốn tìm hiểu, bình thường, “cô ấy có chút ngây thơ, như đứa trẻ.”

Gặp chuyện chỉ biết cãi lộn.

Lương Nguyệt Lăng cười, “Có một người anh trai như Thẩm Diệc Đình cương chiều, tính tình không giống đứa trẻ cũng khó.” cô ngược lại rất hiểu, “Nghe nói anh và Thẩm Diệc Đình cũng là bạn tốt nhiều năm, quan hệ cũng rất thân thiết.....”

cô đã ám hiệu rõ ràng như vậy, nếu như Giang Thiếu Thành còn ra vẻ không biết ý của cô, đó cũng là quá dối trá, anh gõ bàn một cái, “Điều kiện tiên quyết để sinh tồn không phải là quan hệ, mà là cạnh tranh, muốn trở thành bất khả chiến bại, vậy chỉ có thể đứng ở trên đỉnh núi.”

“Anh không giống người như vậy.” Đây chính là chỗ Lương Nguyệt Lăng không hiểu, nếu Thẩm Diệc Đình từng là bạn tốt, vì sao anh có thể nói trở mặt liền trở mặt, còn muốn thông qua lần này Thẩm Diệc Đình mất tích mà trắng trợn lấy lợi ích về mình.

“Vậy em cảm thấy tôi là dạng người gì?” Anh không tức giận, “Đối người trung thực, thành thật giữ chữ tín..... đó là phẩm cách được dạy hồi học tiểu học, mà tôi ở thương trường nhiều năm, đã sớm thích ứng với quy tắc khác.”

Lương Nguyệt Lăng không nghĩ là, đây là mặt khác của anh, “Xin lỗi, em không phải có ý này. Chỉ là anh kinh doanh ở Cẩm Thành rất tốt, cần bản tội gì.....”

“Như vậy là tôi có dã tâm, khiến em thất vọng sao?”

không chỉ có dã tâm, còn phải ẩn nhẫn lâu như vậy, bạn tốt nhất cũng rơi vào bẫy. Nhìn như vậy, anh những năm này, cũng để Cẩm Thành kiên cố, sẽ tìm cơ hội ra sức đánh đối thủ. Có lẽ đối thủ của anh, cũng không phải Thẩm Diệc Đình, ai có thể khiến Thẩm Diệc Đình lừa gạt anh lâu như vậy.

Lương Nguyệt Lăng lắc đầu một cái, “không phải, mỗi người đều có lựa chọn của mình, em tôn trọng lựa chọn của anh, cũng hi vọng anh sẽ thành công.”

Thế giới này, không có tuyệt đối hoàn mỹ, có khuyết điểm, nhìn qua, ngược lại càng thêm chân thật hơn.

Giang Thiếu Thành như có điều suy nghĩ, nhìn cô, cô cười, “Tin em, em nói thật lòng, em không quan tâm anh là hạng người gì, em chỉ sợ, chuyện này liên quan tới anh trai em, anh ấy vừa gặp phải chuyện về nhà họ Thẩm, sẽ làm chuyện khiến người ta khó có thể tiếp nhận, em chỉ muốn kiểm chứng một chút.”

Giang Thiếu Thành nhìn, sau một hồi mới lắc đầu, “Em tối đây như vậy, cũng chỉ vì anh trai em.....”

Anh chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu, Lương Nguyệt Lăng lại cảm giác mặt mình sắp nóng lên rồi.

Lương Nguyệt Lăng đi ra khỏi phòng làm việc của Giang Thiếu Thành, liền phát hiện Thẩm Tâm Dục cũng từ một căn phòng khác đi ra, đó là phòng làm việc của Thẩm Tâm Dục. trên đời này căn bản không có nhiều điều tình cờ như thế, Lương Nguyệt Lăng cũng không tin, mình vừa ra khỏi phòng làm việc của Giang Thiếu Thành, sao có thể đụng Thẩm Tâm Dục đúng lúc như thế. Môi trường làm việc ở đây có chút khác với Cẩm Thành, vị trí văn phòng cao hơn một tầng, cũng yên tĩnh hơn nhiều, lại càng không có nhiều người tới nhiều. Nếu như trái với hoàn cảnh của nhiều người, người khác nhìn cô với Thẩm Tâm Dục đứng ở đây, không biết sẽ nghĩ tới cái gì.

Lương Nguyệt Lăng nhìn Thẩm Tâm Dục, mà Thẩm Tâm Dục cũng nhìn Lương Nguyệt Lăng.

Lương Nguyệt Lăng nhìn người phụ nữ trước mắt này, cô không thể nói hận với Thẩm Tâm Dục, dù sao có thể lý giải. Nhưng cô cũng không cảm giác thân phận của mình có phần xấu hổ gì, dù

bây giờ Thẩm Tâm Dục với Giang Thiếu Thành vẫn là vợ chồng, thân phận của cô giờ cũng không tốt lắm. Nhưng đối với những người như cô, chỉ cần cho rằng, cái gì đã coi là đạo đức, căn bản không đáng nhắc tới, huống chi những chuyện này không có đúng hay sai hoàn toàn.

Thẩm Tâm Dục cũng không che giấu sự thật cô đang chờ Lương Nguyệt Lăng, cô đi về phía Lương Nguyệt Lăng, “Chúng ta nói chuyện một chút đi!”

“Được.” Lương Nguyệt Lăng đồng ý, cô có chút ngạc nhiên, rốt cuộc Thẩm Tâm Dục muốn nói gì với mình.

Vừa mới vào phòng làm việc của Thẩm Tâm Dục, Lương Nguyệt Lăng cảm giác có chút buồn cười, cái này thật sự không giống phòng làm việc, nhưng rất thích hợp với phong cách của Thẩm Tâm Dục. Thẩm Tâm Dục cho Lương Nguyệt Lăng cảm giác rằng, mặc dù không phải là đại tiểu thư yếu đuối, nhưng không khác hơn bao nhiêu, những điều này không đại biểu nghĩa xấu, cho tới bây giờ Lương Nguyệt Lăng nghĩ rằng mọi người có lựa chọn riêng của mình, mặc kệ tốt hay xấu, người khác có thể khinh thường, nhưng không ai có

tư cách can thiệp và áp đặt quan điểm của mình lên người khác, vì vậy cố gắng đi tôn trọng lựa chọn của người khác.

“Ngồi đi!” Thẩm Tâm Duy không hề khách sáo, đồng thời nói người khác ngồi, cô cũng ngồi xuống, “cô và Giang Thiệu Thành ở cùng một chỗ?”

thật ra cô cũng không biết mình muốn nghe đáp án hay không, là hy vọng nghe được đáp án không, nếu như đáp án là đúng vậy, cô cảm thấy mình cần bản muốn đi làm cái nghi lễ gì mà Dương Hi Lạc nói, làm nghi thức lần này, hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với Giang Thiệu Thành, sau đó Giang Thiệu Thành thay đổi thành kẻ thù của cô.

“không.” Lương Nguyệt Lăng cười, cho dù Thẩm Tâm Duy náo loạn trước mặt Giang Thiệu Thành, vẫn canh cánh trong lòng Giang Thiệu Thành với người phụ nữ khác, phụ nữ cần bản đều là vậy đi, vừa nói không cần có bất kì quan hệ với người đàn ông này, lại vừa không bỏ được, làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng khiến người đàn ông này chú ý, “Tạm thời không.”

Thẩm Tâm Duy cũng không bởi vì đáp án này mà sắc mặt tốt hơn, cô cúi thấp đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, “Có phải cảm thấy tôi rất đáng ghét, không chịu ly hôn với Giang Thiệu Thành, không để các người ở chung một chỗ làm một đôi kim đồng ngọc nữ đúng không?”

“Nếu như vậy là cô muốn, đó cũng là lựa chọn của chính cô, tôi không có quyền đánh giá cái gì.” Lương Nguyệt Lăng nhẹ nhàng nói ra những lời này, nói xong cô cũng cười, bộ dáng nói chuyện như vậy, đại khái người khác sẽ cảm thấy cô đối trá, nhưng cô thật sự nghĩ như vậy.

Thẩm Tâm Duy vốn cho rằng mình phải nhận được rất nhiều giảng đạo, ví dụ như cô dây dưa không ly hôn, không có lợi ích gì cho cô ấy, dù sao Giang Thiệu Thành cũng không cần cô, cô làm như vậy, cũng chỉ để ỉnh khó chịu... không ngờ, Lương Nguyệt Lăng liền nói những lời này cũng khinh thường.

Điều này làm cho cô khó chịu nỡ cười theo Lương Nguyệt Lăng, “Tôi không độ lượng như cô, nếu như tôi là cô, chắc hẳn sẽ hận người như tôi xuống địa ngục đi!” Người với người so sánh, mới biết mình ác độc cỡ nào, cô trầm lặng trong chốc lát, “cô làm sao biết Giang Thiệu Thành là người cô đang chờ đợi?”

“trên tay anh ấy có một vết sẹo, đó là khi chúng tôi còn bé chạy trốn thì bị thương, trong lúc vô tình tôi thấy được, thử điều tra, mới biết anh ấy chính là cậu bé năm đó.” Lương Nguyệt Lăng nói hơi hợt, nhưng cô biết, mấy câu nói đơn giản, lại mang gây ảnh hưởng lớn tới Thẩm Tâm Duy, “Thẩm Tâm Duy, Giang Thiệu Thành là người đàn ông có ước định với tôi, tôi một mực chờ đợi, bởi vì ban đầu chúng tôi có ước định. Mà bây giờ, cô là vợ Giang Thiệu Thành, có muốn ly hôn hay không, cũng là chuyện của cô, tôi không can thiệp cái gì. Giống nhau cả, cô còn cơ hội đi lấy trái tim anh ấy, đây là chuyện của cô. Mà chỉ cần Giang Thiệu Thành không ly hôn với cô, tôi tin anh ấy sẽ không ở với tôi, nếu là vậy đó là thiếu tôn trọng với tôi, cần bản cũng là làm bản đi ước định của chúng tôi. Chỉ là tôi nói cho cô biết, nếu tôi tìm được anh ấy, tôi không có ý định buông tha anh ấy, tôi chờ lâu như vậy, sẽ không từ bỏ. Về cô, tôi không hận, nhưng không tác thành, tôi tin rằng là của tôi sẽ là của tôi. Đây chính là thái độ của tôi.”

Lương Nguyệt Lăng nói xong, mới đứng lên, gạt đầu với Thẩm Tâm Duy, “Tôi còn phải làm việc, không quấy rầy nữa.”

Lương Nguyệt Lăng xoay người, đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ.

rõ ràng Lương Nguyệt Lăng không nói nặng nề, Thẩm Tâm Duy lại cảm thấy bất lực, cảm giác như lúc đối mặt Giang Thiệu Thành, cô âm ỉ cô khóc, không có ảnh hưởng gì với Giang Thiệu Thành.

Bất lực như thế, bất lực đến mức muốn đối phương hung hăng chửi mình dừng lại, cảm giác đó tựa như mình đang tự diễn trò, người xem thấy vui buồn lẫn lộn chỉ là trò cười.

13. Chương 13

Thẩm Tâm Duy mở cửa phòng làm việc của Giang Thiếu Thành, nửa tháng trước, đây là chỗ ngồi của anh cô, bây giờ phát hiện ra người ngồi ở đây là chồng cô, cô không biết nên lấy tâm tình gì để đối diện tất cả. cô cố gắng suy nghĩ, trừ kinh nghiệm mấy lần trước cô âm ỉ với anh ở văn phòng, thời gian cô với anh chung sống không tệ, cô ở với anh thế nào. trên thực tế, số lần cô đến phòng làm việc của anh có thể đếm trên đầu ngón tay, cô nhớ rõ nhất là một lần, cô đang dạy học sinh, có một nam sinh chụp lén cô, còn đăng lên mạng, tấm ảnh đó nhanh chóng được đăng tải, cũng được đánh giá là cô giáo xinh đẹp nhất, rất nhiều cư dân mạng còn nói, có cô giáo xinh đẹp như cô, căn bản không trốn tiết được.

Khi cô biết chuyện, lại kích động chạy tới Cẩm Thành, trực tiếp đi tới phòng làm việc của anh, không để ý anh đang xử lý công việc, liền ôm anh. Hơn nữa, khi anh cho rằng cô có chuyện lớn gì để nói thì cô chỉ ôm anh nói, “Em cho anh biết, em rất có giá, cũng có nhiều người theo đuổi, em nói à biết, anh phải giữ em chặt, nếu không ngày nào đó em sẽ bị ai đẩy đoạt đi.”

cô nhớ nét mặt anh lúc đó, buồn cười, lại sợ cười cô sẽ khó chịu, vì vậy cố nhịn, ra vẻ nhúc đầu, “Làm thế nào anh có khả năng giữ lại được người vợ tuyệt vời như vậy đây!”

Làm thế nào anh có khả năng giữ được người vợ tuyệt vời như vậy? trên mạng có rất nhiều cô giáo xinh đẹp, mà cô trở thành quá khứ, câu nói kia cũng trở thành quá khứ. Anh không cần nhúc đầu phải nghĩ xem nên giữ lại thế nào, mà là nhúc đầu nghĩ xem vứt bỏ cô thế nào.

không gõ cửa, vì vậy với suy nghĩ của Giang Thiếu Thành, thì đương nhiên biết người tiến vào là cô. Khi anh sa thải nhân viên nào đấy cứng cổ không nghe lời, người còn dám ở trước mặt anh càn rỡ căn bản cũng chỉ có mình cô đi!

cô một bước lại một bước đi về phía anh, cắn môi, mới chậm rãi mở miệng, “Giang Thiếu Thành, rốt cuộc anh muốn cái gì?” cô dừng mấy giây, “Hay là, mục đích của anh là gì?”

cô suy nghĩ rất lâu, luôn cảm giác mình hoàn toàn không hiểu rõ người đàn ông này, nhưng anh làm ra một loạt chuyện, tóm lại có mục đích của anh.

Quan trọng hơn, cô không tìm được Thẩm Diệc Đình, nhưng cô tin, Giang Thiếu Thành biết, coi như Giang Thiếu Thành không biết, thì Giang Thiếu Thành cũng sẽ phái người đi tìm Thẩm Diệc Đình, chỉ để không cho Thẩm Diệc Đình trở lại Thịnh Quang quốc tế, anh cũng phải biết hành tung của Thẩm Diệc Đình, dù sao cũng coi Thẩm Diệc Đình là một sự uy hiếp, Giang Thiếu Thành là người tuyệt đối không để Thẩm Diệc Đình trở thành một quả bom mìn dễ nổ. Cho nên, Giang Thiếu Thành chắc chắn sẽ phái người đi tìm Thẩm Diệc Đình, hơn nữa còn có thể yêu cầu anh phải là người đầu tiên biết hành tung của Thẩm Diệc Đình trước tất cả mọi người.

Nếu như suy đoán của cô đúng, có lẽ dựa vào đây tìm được anh trai cô.

“Mục đích của tôi, em không cần phải biết.” Anh không nhìn cô, rút ra một tờ tài liệu trên bàn.

cô cũng thấy hành động của anh, “Cái này của anh là tờ thỏa thuận ly hôn để tôi ký?”

Động tác anh cầm văn kiện còn đẹp như vậy, sau đó triển khai, chăm chú nhìn, hình như dùng bút ghi chú cái gì, sau đó cầm điện thoại lên, dùng giọng điệu không công kích bảo đối phương đưa ra phương án loại bỏ, hơn nữa lần sau mà tái hiện thì có thể đi, bởi vì anh không kiên nhẫn để xử lý lỗi sai này.

cô nhìn Giang Thiếu Thành như vậy, cảm thấy anh rất xa lạ, sau đó lại bỏ đi suy nghĩ này, có lẽ anh vốn là bộ dạng này, giờ anh mới bằng lòng để cô thấy một chút, mà âm thanh nói chuyện chẳng hề nghiêm nghị, nhưng lại vô tình khiến người ta thấy sợ hãi, cũng là một mặt của anh.

Anh cúp điện thoại, lúc này mới liếc nhìn cô một cái, “Em sẽ ký sao?”

Hình như nếu cô không ký, anh cũng không phí công vô ích làm gì.

“Chắc chắn không.” cô từ từ thở ra một hơi, để mình bình tĩnh, cười với anh, “Chỉ là tôi nghĩ, bây giờ anh sẽ không muốn ly dị với tôi đúng không?”

Lúc trước anh muốn ly hôn với cô, căn bản cũng bị kích thích rồi, biết cô lừa bao lâu, vì vậy không nhận được, mới hành động thô bỉ như thế. Mà trước, anh cũng đã bình tĩnh lại rồi, nếu như anh tính giành lấy Thịnh Quang quốc tế về tay mình, thì phải với thân phận chồng của Thẩm Tâm Duy cô mới hợp tình hợp lý, nếu không cho dù có chữ kí của Thẩm Diệc Đình trong tờ giấy đó thì thế nào, danh tiếng bên ngoài của anh chắc chắn không tốt, hơn nữa còn bị người xỉ vả, cũng làm xấu đi danh dự nhà họ Giang.

Nhưng nếu anh vẫn duy trì thân phận con rể nhà họ Thẩm, cái này không giống, Thẩm Diệc Đình rời đi, anh không chỉ phải quản lý Cẩm Thành tốt, còn phải xử lý các chuyện của nhà họ Thẩm, đây chính là có tình có nghĩa, trợ giúp lớn cho nhà họ Thẩm, coi như về sau anh làm ra chuyện gì, mọi người cũng nhớ anh đã làm những chuyện này.

Khi anh đứng vững ở Thịnh Quang quốc tế, ly dị với cô, người ta cũng nghĩ là lỗi của cô. Bây giờ anh chỉ cần nhẫn nại một thời gian, có thể được nhiều lợi ích như vậy, cần gì phải nóng lòng đòi ly hôn với cô đây?

Giang Thiếu Thành căn bản không muốn vòng vèo với cô, cũng lười nói qua loa, “Ngược lại em cũng biết rõ rồi.”

Đó chính là thừa nhận, anh bây giờ chính xác là muốn mượn thân phận chồng của cô để làm lót chân ổn định ở nơi này.

“thật ra cứ nghĩ mà xem, tôi cũng không lỗ, anh không phải xử lý thêm cục diện rối rắm nào ở Thịnh Quang quốc tế, không chừng anh còn phải nói cảm ơn tôi.”

Lúc này anh mới chăm chú nhìn cô, hình như hoàn toàn không ngờ cô sẽ nói như vậy, cười nhạt, trước kia cô cảm thấy nụ cười như vậy là gió nhẹ thổi vào mặt, nhưng giờ thấy đây chỉ là nụ cười giễu cợt, tự đứng khiến người ta không thoải mái, “Nếu như đã tỉnh ngộ, thì đừng làm phiền tôi nữa.”

“Sau này sẽ không nữa. Chỉ là đồng thời anh dọn dẹp cục diện rối rắm của Thịnh Quang quốc tế, chắc chắn sẽ không quên lấy lợi ích, xin anh xuống tay lưu tình, đừng làm quá.”

“Em cảm thấy có khả năng sao?” Anh lắc đầu một cái, “Thẩm Tâm Duy, em không phải thương nhân, đừng miên cưỡng mình.”

“không thử một lần, làm sao biết mình không thích hợp?” cô đến gần anh, cách anh rất gần, “thật ra thì chúng ta có thể hợp tác, tôi có thể không làm chướng ngại vật với anh, ngay cả có thể diễn màn vợ chồng thân ái với anh..... chỉ cần anh biết anh tôi ở đâu, phiền lòng nói cho tôi một tiếng.”

Giang Thiếu Thành thu lại vẻ mặt của mình, “Tôi nói rồi, tôi không biết anh trai em ở đâu, việc hợp tác này, em thua thiệt.”

“không thử một lần, làm sao biết?” cô kiên định nhìn anh, “không phải anh nói anh cũng muốn tìm anh tôi sao, tìm được, cũng đã biết, rốt cuộc anh có tư cách ngồi ở vị trí này hay không.”

“Nếu như là vậy, tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ cố hết sức.”

cô nói Thẩm Diệc Đình rất nhiều lần, nhưng sắc mặt của anh không hề có chút lo lắng nào, đồng thời cũng không có vẻ xấu hổ, là anh biết che giấu quá tốt, hay là cô không có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện giống anh?

cô vẫn không lấy được vật anh muốn, nhưng cũng nhận thức được với Giang Thiếu Thành, căn bản bọn họ còn duy trì danh nghĩa vợ chồng, cho dù là hữu danh vô thực, Giang Thiếu Thành cần thân phận này, mà cô cũng cần.

Thẩm Tâm Duy ở trong phòng làm việc, bắt đầu học tập phần dễ hiểu, coi như cô không có tài năng gì, không thể trở thành tinh anh trong giới thương trường, cũng không trở thành người thiên phú gì, nhưng học nhiều một chút, biết nhiều hơn chút, vẫn có lợi ích.

cô vốn định bảo Mạnh Hạo dạy cô, vì quan hệ của Mạnh Hạo với Thẩm Diệc Đình, cô cũng rất tin tưởng Mạnh Hạo.

Nhưng Mạnh Hạo cũng rất bận, cô không muốn Mạnh Hạo trễ việc, chỉ có thể tự mình ngồi nghiền cứu, từ từ xem.

cô thu hồi vẻ khó nhẹn của mình, từ từ nhìn những thứ đó, bảng báo cáo, kế hoạch, mua.... cô ép mình từ từ học, chỗ không hiểu, phải đi hỏi những thư kí, những người này cũng là những người có năng lực trình độ học vấn cao, bởi vì thân phận của cô, cho dù hỏi vấn đề ngu ngốc, bọn họ cũng nhẫn nại cho ra đáp án.

Chỉ là cô càng học được những điều này, lại càng thấy anh trai vất vả, hi vọng anh trai quay về nhanh, trở về bên cạnh cô, như vậy cô sẽ không cảm thấy chỉ có một mình mình. Thời điểm cô rất bận rộn, Mạnh Hạo nhận được điện thoại nội bộ, Giang Thiệu Thành bảo anh lập tức tới ngay.

Mạnh Hạo cũng không thấy bất ngờ, người mà Thẩm Diệc Đình trước kia tin tưởng, thì giờ lần lượt sang bên Giang Thiệu Thành, nói một cách khác, coi như những người đó trong lòng không phục, cũng dựa theo lời Giang Thiệu Thành mà làm, mà thân phận Mạnh Hạo anh đặc biệt, Giang Thiệu Thành xử lý anh sau cùng, cũng dễ hiểu.

Mạnh Hạo đứng trước phòng làm việc, cũng đã nghĩ tới Giang Thiệu Thành tính đối phó mình ra sao, anh âm thầm nhớ lại công việc vài ngày này của mình, anh rất cẩn thận, không có gì không may, ở phương diện này, Giang Thiệu Thành không bắt được nhược điểm gì.

Anh suy tư một lần, lúc này mới gõ cửa phòng làm việc, Giang Thiệu Thành biết là anh, vì vậy để cho anh vào.

Mạnh Hạo thản nhiên đi tới trước bàn làm việc của Giang Thiệu Thành.

Giang Thiệu Thành cũng không tài liệu với bút trên tay xuống, Mạnh Hạo cẩn thận đứng cách anh không xa, anh không nói lời nào, Mạnh Hạo vẫn đứng.

Năm phút sau, Giang Thiệu Thành gõ bàn một cái, khoe miệng lộ ra tia cười, tiếp anh đứng lên, đi tới trước mặt Mạnh Hạo.

Anh cười vô tư, nhưng với khí thế mạnh mẽ và phong cách tự tin lạnh nhạt, khiến Mạnh Hạo thoáng lui về sau một bước.

Giang Thiệu Thành vươn tay, trên tay có một tờ giấy, nói tờ giấy có lẽ là sai, bởi vì đó là một trang giấy, những hình dáng gấp quai dẹt.

Mạnh Hạo thấy tờ giấy này xong, sắc mặt thay đổi, anh thận trọng cầm tờ giấy lên, sau đó mở ra, trên giấy chỉ có một câu.

Mạnh Hạo nhìn nội dung trên giấy, lại nhìn ánh mắt Giang Thiệu Thành có sự biến hóa lớn, lâu mới bật cười, “Tôi biết rõ nên làm thế nào rồi.”

Lúc này Giang Thiệu Thành mới thỏa mãn mà gật đầu.

14. Chương 14

Thẩm Tâm Duy nhận được điện thoại của Nam Ngưng đúng lúc đang hỏi một đồng nghiệp vấn đề sâu xa nào đấy, vấn đề này đã quấy nhiễu cô lâu rồi, vẫn không tìm được cách giải quyết, cũng đúng lúc này, Nam Ngưng gọi tới. Gần đây cô cố gắng học hiểu phương diện kinh doanh, cũng không liên lạc với Nam Ngưng, cũng không biết sức khỏe Nam Ngưng ra sao, tâm tình bây giờ thế nào. Thẩm Diệc Đình là anh trai cô, cô đã lo lắng rồi, Nam Ngưng là vợ Thẩm Diệc Đình, hẳn còn lo lắng hơn.

Nam Ngưng trong điện thoại nói đứt quãng, hơn nữa rất gấp gáp, Thẩm Tâm Duy đành phải nói ra hai tin tức hữu dụng, đột nhiên Nam Ngưng phát hiện cái gì đó, có liên quan tới Thẩm Diệc Đình.

“Được, em lập tức tới đây.” Cô cúp điện thoại, cầm túi, vội vã chạy vào thang máy, chuẩn bị chạy tới chỗ nam Ngưng.

Kể từ khi Thẩm Diệc Đình và Nam Ngưng kết hôn, bọn họ liền dọn ra ngoài ở, thỉnh thoảng mới trở về biệt thự nhà họ Thẩm. Lúc mới bắt đầu, Thẩm Tâm Duy không hiểu sao bọn họ lại muốn dọn ra ngoài ở, cho

đến lúc, có một lần, Thẩm Diệc Đình và Nam Ngưng trở về thăm mẹ cuối tuần, trong lúc vô tình cô thấy bọn họ đã cãi vã, từ đó về sau, Thẩm Tâm Duy không hỏi sao anh trai lại dọn ra ngoài ở.

Giữa chị dâu và anh trai, có vấn đề của bọn họ, hai người có vấn đề, nếu như vẫn ở trong nhà, bọn họ chắc chắn sẽ không ngừng che giấu, đồng thời không cẩn thận sẽ bị bại lộ, làm người nhà lo lắng, huống chi bọn họ không muốn ảnh hưởng tới Diệp Thực Phương lớn tuổi.

Thẩm Tâm Duy đi ra khỏi thang máy, vội vã ra ngoài công ty, cô chạy quá nhanh, tiếng giày cao gót vang lên, mà cũng vì quá vội, cô giẫm hụt một bậc thềm, trong nháy mắt thấy rất đau. Cô cúi người xuống, vuốt vuốt chân trái bị đau của mình, rất đau, nhưng không có gì to tát cả, đi khắp khiêng, đi đến ven đường, gọi xe taxi, đi tới chỗ Nam Ngưng.

Chân không đau lắm, một lát sau không đau nữa. Nhưng lúc cô ngồi trong xe thì trong đầu lại nhớ ra một kỉ niệm trước kia. Cô nhớ lần đầu cô đi giày mười phân, không dám đi xuống tầng, chỉ có thể lấy tay nắm chặt vào lan can, từng bước từng bước đi xuống. Hơn nữa bình thường ở trong phòng ngủ, cô còn đi giày cao gót đi tới đi lui, vì luyện tập đi giày cao gót, cô nói với Dương Hi Lạc, cô hi vọng rằng có một ngày đi giày cao gót có thể bước đi như bay, Dương Hi Lạc nói là cô cứ thích làm khổ mình, cô cũng chỉ cười, nói cô quá lùn, không có cách nào, chỉ có thể làm vậy.

Sau đó cô vẫn thủy chung với giày cao gót, ngay cả Dương Hi Lạc cũng không nói thói quen tự làm khổ của cô, bởi vì cô có thể đi giày cao gót mà như đi giày đế bằng, mà đi giày đế bằng cũng không quen. Cô đã quen với việc đi giày cao gót, bởi vì cô phát hiện ra, đi giày đế bằng thì cô đứng chung với Giang Thiếu Thành không hợp lắm, vì vậy liều mạng cố đi giày cao gót, nhưng trong lòng cô, cô không muốn nói cho người khác biết, khi đó cô vẫn chỉ thầm mến anh, yên lặng làm tất cả, sợ người khác biết, chỉ coi đây là một chuyện cười bình thường.

Cô ngồi ở trong xe taxi, nhưng rất muốn vứt bỏ đôi giày trên chân mình, mà chỉ suy nghĩ một chút thôi.

Cô đi tới chung cư mà sau khi Thẩm Diệc Đình cưới chuyển ra, môi trường xung quanh đây rất tốt, hơn nữa đằng sau còn có một trung tâm mua sắm, nhưng còn có một khu vườn không nhỏ ở đây, cơ sở vật chất tốt. Cô nhớ lần đầu tiên cô tới đây còn nói muốn đi thử mấy tập thể hình ở đây, khi đó Thẩm Diệc Đình nói cô trẻ con, bởi vì câu này, cô không tới đây nữa, chỉ vì chứng minh giờ cô không phải là đứa trẻ, mà là một người phụ nữ, còn là người đã kết hôn.

Cô đi thang máy lên tầng, ra ngoài thang máy, lập tức đi tìm Nam Ngưng.

Cửa cũng không khóa, cô trực tiếp đi vào. Bên trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách cũng không có ai, cô kêu một tiếng, đi về phía phòng ngủ của anh trai chị dâu.

Nam Ngưng ngồi ở bên giường, cô đưa lưng về phía Thẩm Tâm Duy, dáng vẻ như vậy khiến Thẩm Tâm Duy thấy sợ hãi, hình như ngồi ở đó không phải là người, mà là một pho tượng.

“Chị dâu?” Cô cũng không gọi lớn tiếng.

Nam Ngưng vẫn không xoay người nhìn cô, mà ngồi như cũ. Rèm cửa sổ trong phòng ngủ cũng không kéo ra, ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng không chiếu vào đây, ngược lại khiến nhà càng lạnh lẽo, màu vàng trong nhà càng khiến Thẩm Tâm Duy phát sợ. Cô đi tới, phát hiện Nam Ngưng đang nắm trong tay một chiếc điện thoại di động, trên mặt đều là nước mắt.

Nam Ngưng cũng nhìn thấy Thẩm Tâm Duy, lúc này không nhịn được khóc ra tiếng, ôm Thẩm Tâm Duy.

Trong khoảng thời gian này Nam Ngưng vẫn ở nhà bố mẹ, mẹ của cô cũng chăm sóc cho cô, nhưng một nửa quần áo của cô đều ở đây, vì vậy muốn tới đây lấy quần áo, thuận tiện lấy điện thoại. Kể từ khi cô sinh non, ở trong bệnh viện, cô chưa lấy điện thoại, bởi vì điện thoại ở căn phòng này.

Cô dọn dẹp quần áo, lấy điện thoại từ dưới gối của mình, vô tình mở ra xem, phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhờ, đều là từ đồng nghiệp và bạn bè của cô, còn có rất nhiều tin nhắn, mà cô tuyệt không ngờ tới, Thẩm Diệc Đình cũng nhắn tin cho cô.

Nội dung tin nhắn rất ngắn gọn: Bây giờ anh rất tốt, đừng lo lắng.

Thời gian gửi tin, chính là sau khi Thẩm Diệc Đình xảy ra tai nạn xe, nhưng trước khi mất tích.

Nam Ngưng nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt mình, “Tâm Duy, em nói xem có phải anh trai gửi tin cho chúng ta bên ngoài, mà nói cho chúng ta giờ anh ấy rất an toàn, chúng ta đừng lo lắng quá. Mà anh ấy chỉ vì chút nguyên nhân, mới chưa trở về được, nhưng nguyên nhân này quá bí ẩn khiến anh ấy không liên lạc được với chúng ta.”

Thời gian gửi tin, nếu như sau khi Thẩm Diệc Đình mất tích, suy đoán của Nam Ngưng có khả năng cao, nhưng đây lại là trước khi mất tích, thì cũng không đại diện cho cái gì.

Nhưng Thẩm Tâm Duy, cô nghĩ tới gì đó, chị dâu cũng nghĩ đến, chị dâu chỉ muốn inh chút lý do khuyên mình tin tưởng, Thẩm Diệc Đình còn sống, Thẩm Diệc Đình chỉ đang ở nơi mà họ không biết thôi.

Thẩm Tâm Duy gạt đầu một cái, “Nhất định là như vậy, anh trai nhất định là đang bận gì, sợ chúng ta làm phiền anh ấy, cho nên mới nhắn tin như vậy, để chúng ta đừng hoảng hốt vội.”

một mặt cô an ủi chị dâu, một mặt an ủi mình.

“Đúng vậy, anh ấy thông minh, làm sao có thể để inh gặp chuyện không may. Anh ấy chắc chắn sẽ không để mình thiệt thòi...” trên mặt Nam Ngưng vẫn còn nước mắt, nhưng lại nở nụ cười, “An hem thật là đáng ghét quá, anh ấy nhất định thấy anh với chị cãi nhau, khiến anh ấy khó chịu, cho nên cũng muốn chị khó chịu theo, bây giờ anh ấy làm được, làm được rồi, bây giờ chị thật sự rất khó chịu.”

“An hem không keo kiệt như vậy đâu!” Thẩm Tâm Duy phản bác.

“Em phải bên an hem là đúng rồi.” Nam Ngưng làm bộ có chút bất mãn, “Chờ anh em trở về, chị nhất định sẽ khiến anh ấy khó chịu.”

Thẩm Tâm Duy cười “Thôi đi, đến lúc đó chắc chắn chị không làm được.”

Phụ nữ, cứ nhiều lời nói độc như vậy, chuyện ác như thế, nhưng hơn nữa là không làm được.

Lúc này Nam Ngưng mới nở nụ cười, “Ai nói chị không làm được... anh ấy đối với chị như vậy, chị sẽ làm.”

“Được được được, chị dâu nhin nhin...”

Nam Ngưng nghe cô nói như vậy, vẫn thấy lạ lạ nhưng tâm tình khá hơn rồi.

Thẩm Tâm Duy nói rất nhiều lời với Nam Ngưng, mà cô cũng tới thư phòng của Thẩm Diệc Đình đi lòng vòng, đột nhiên cô rất muốn tìm ra đồ gì đó, hoàn toàn chứng minh Thẩm Diệc Đình vẫn sống, nhưng cô thất vọng, Thẩm Diệc Đình không giữ lại thứ gì, cô có chút thất vọng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn hy vọng anh trai đi xử lý một chuyện gì lớn mà thôi, anh ấy sẽ trở lại.

Thẩm Tâm Duy đưa Nam Ngưng về nhà bố mẹ, lúc này mới rời đi.

Thẩm Tâm Duy trở lại công ty, gặp Nam Ngưng xong, khiến cô thấy kích động muốn học tốt về việc kinh doanh này, cô hi vọng sau khi anh trai trở lại, công ty không đến nỗi rối loạn. Sau đó Thẩm Diệc Đình trở lại, sẽ phát hiện công ty kinh doanh tốt, chị dâu cũng rất ổn, mà cô cũng tốt, hình ảnh đó, là động lực để cô cố gắng.

Nhưng cô còn chưa vào phòng làm việc nhỏ của mình, đã phát hiện Mạnh Hạo ôm chồng tài liệu lớn vào phòng làm việc của Giang Thiệu Thành, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nhủu mày. Mấy ngày nay cô cảm thấy rõ ràng, số lần Mạnh Hạo vào phòng làm việc của Giang Thiệu Thành tăng lên, không chỉ như vậy, Mạnh Hạo ở trong phòng của Giang Thiệu Thành, hình như hai người đang thảo luận cái gì.

Mấy ngày gần gũi mà thôi, tại sao Mạnh Hạo lại thay đổi như vậy? hơn nữa Mạnh Hạo cũng không nói cho cô, bây giờ anh đang đàm phán cái gì với Giang Thiệu Thành.

cô đợi một chút, chờ Mạnh Hạo ra khỏi phòng làm việc của Giang Thiệu Thành, cô muốn biết, rốt cuộc là vì cái gì, đột nhiên thái độ của Mạnh Hạo đối với Giang Thiệu Thành lại thay đổi.

Nửa giờ sau, Mạnh Hạo ra ngoài, thấy Thẩm Tâm Duy, rất sững sờ, nhưng vẫn cười đi tới, “Tiểu thư.”

Thẩm Tâm Duy câu môi, hơi dò xét nhìn chằm chằm Mạnh Hạo.

Mạnh Hạo vẫn bình thản, bị Thẩm Tâm Duy nhìn như vậy, đứng tại chỗ cười, không cảm thấy xấu hổ, cũng không có bất kỳ khó chịu nào.

“Giang Thiệu Thành đã nhanh thu phục anh như vậy rồi sao?” Tốc độ thế giới này biến hóa quá nhanh, cô chỉ mới lung lay, lập tức phát hiện nhận thức của mình khác nhau.

“Giang tổng luôn là người có năng lực quyết định.” Mạnh Hạo tự động loại bỏ chút mỉa mai của cô.

“Cho nên?” cô nâng cằm.

“Giang tổng xử lý các việc ở Thịnh Quang quốc tế rất tốt, tôi tin tưởng năng lực của Giang tổng, đại tiểu thư cũng có thể thử đi tin tưởng.”

Thẩm Tâm Duy cười hừ một tiếng, “Anh biết tôi không nói tới cái này.”

Mạnh Hạo cười, “Vậy đại tiểu thư muốn nói điều gì?”

Hàm ý của Thẩm Tâm Duy đã tới cổ họng, rồi lại nuốt đi, Mạnh Hạo biểu hiện như vậy, đã nói cho cô biết, anh sẽ không giải thích cho cô, bất kể cô ép buộc cái gì. Mạnh Hạo là người, chắc hẳn sẽ không nói thêm gì.

Cô trợn mắt nhìn Mạnh Hạo một cái, lúc này mới đi giày cao gót trở lại phòng làm việc của mình.

15. Chương 15

Sắp tan việc, có người gõ cửa phòng làm việc của cô, suy nghĩ đầu tiên của Thẩm Tâm Duy chính là người ta gõ nhầm cửa, cô cũng không được tính là nhân viên chính thức ở đây, cũng chỉ lấy danh em gái Thẩm Diệc Đình ở chỗ này mượn một phòng làm việc, đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất mà cô có thể ở đây là cô có cổ phần, những người không có cổ phần kia không ai dám đuổi cô.

Cô sững sờ nhìn về phía đó, lúc này mới gọi một tiếng mời vào.

Vì thế lúc cô nhìn thấy Giang Thiệu Thành xuất hiện, cô cảm thấy rất bất ngờ, lâu cũng chưa hồi hồn lại, cô thấy Giang Thiệu Thành cười, hình như bộ dạng ngơ ngác này của cô hoàn toàn khiến anh thấy hài hước. Nhận thức được khiến cô thấy không vui, nhìn thẳng anh, rất không hoan nghênh anh tới đây.

“Có phải cảm thấy tôi lễ phép hơn em, cho nên tự ti mặc cảm hay không?” Hai tay anh ôm ngực, tựa vào cửa, anh mặc chỉnh trang, động tác lưỡi biếng này, vốn khác lạ, lại khiến người ta không tìm được chỗ khó chịu.

Ý của anh cô hiểu, cô vào phòng làm việc của anh cũng không bao giờ gõ cửa trước mà trực tiếp đẩy cửa vào, mà anh tiến vào phòng làm việc của cô, còn gõ cửa, so sánh xem, anh là người đàn ông cao nhả được dạy dỗ, mà cô là cô gái không được giáo dục.

Cô cười hừ một tiếng, “Có gì muốn làm?”

Lúc này cô mới phát hiện điểm xấu của phòng làm việc này rồi, quá nhỏ, anh đứng cửa với đi vào cũng không khác gì, tất cả của cô đều trong tầm mắt của anh. Tầm mắt của Giang Thiệu Thành cũng dừng ở đồng tài liệu lớn trên bàn làm việc của cô, bỗng dưng cô chăm chỉ học hỏi, anh nở nụ cười.

“Cần em xuất hiện ở một bữa tiệc.”

Cô nhíu mày một cái, chẳng qua cảm thấy có chút buồn cười, khi cô là vợ anh, anh chưa từng bảo cô xuất hiện ở bữa tiệc nào, bây giờ cô không còn quan hệ gì với anh, anh lại bảo cô xuất hiện cùng anh ở một bữa tiệc.

“Tôi có thể từ chối sao?” Cô hơi khiêu khích nhìn anh.

“Có thể.” Anh nói xong, giống như tôn trọng ý kiến của cô. “Sẽ để cho người ngoài thấy quan hệ vợ chồng chúng ta bất hòa đi, cũng không tổn thất lớn gì với chúng ta.”

Chính là vậy, anh nhàn nhạt nói ra một câu, liền thay thế cô ra lựa chọn. Giống hết lúc học cấp ba, những thầy cô kia nói lúc học thêm, một mặt nói đây là tự nguyện, một mặt lại trực tiếp nói thời gian ra, thay đổi tính chất ép buộc, cố tình tìm không ra sai lầm gì.

Cô trợn mắt nhìn anh một lúc lâu mới nói, “Anh muốn tôi từ chối, tôi hết lần này tới lần khác không từ chối, vừa đúng lâu rồi tôi không xuất hiện ở mấy bữa tiệc này, có thể xem anh giao lưu thế nào, thuận tiện học một chút, tránh ngày nào đấy bị người bán, còn thay người kiếm tiền.”

Anh cong khóe miệng, “Bây giờ mới biết cần lo trước tính sau, chậm rồi.”

Cô không biết anh nói những điều cô đang học hay chỉ lời cô vừa nói, nhưng cô cầm túi lên, theo anh xuống tầng. Cô đi giày cao gót, cùng anh tiến vào trong thang máy, nhìn bộ dạng bọn họ với nhau trong kính, cô theo bản năng đứng cách xa anh một chút. Anh bất kể lúc nào, đều có khí chất như thế, mà cô lại không có, chỉ như cây cỏ dại, dù dung mạo của cô cũng là nước gỗ tốt hơn nước sơn, nhưng so với người như anh, thì là một người phụ nữ rất bình thường.

Cô đi giày cao gót mười phân, bởi vì cô cao 1m58, mà anh cao 1m83, nếu như tăng thêm mười phân cao gót, cô biến đổi thành 1m68, trước kia cô nghe nói rằng, nam nữ kém nhau 15 phân, nhìn qua sẽ rất hoàn mỹ, vì vậy nếu nói đó là hoàn mỹ, thì cô quen đi giày mười phân.

Cô cúi đầu nhìn giày mình, đột nhiên nghĩ tới, chiều cao của Lương Nguyệt Lăng căn bản không cần đi giày cao gót cũng có thể chiều cao hoàn mỹ kém với anh!

Xem đi, giả vẫn là giả, đồ giả mạo chính là đồ giả mạo.

Đột nhiên cô như đưa đám.

Giang Thiếu Thành đưa cô đi chọn y phục, dù sao chỉ một mình cô, không cách nào xuất hiện ở bữa tiệc như vậy, cô cũng không có ý kiến. Thật ra cô rất thích dạ phục, nhất là nhìn những người có dáng người đẹp mặc dạ phục, cô đều lấy ánh mắt tán thưởng quan sát cô, cảm giác họ xinh đẹp lại có phong cách.

Bây giờ, cô được Giang Thiếu Thành đưa tới mua lễ phục, thật đáng buồn, bọn họ kết hôn lâu như vậy, anh còn chưa bao giờ đi cùng cô ra ngoài mua quần áo, bây giờ dưới quan hệ ác liệt như vậy, anh lại đi cùng cô.

Tâm tình của cô căn bản không tốt, nhìn dáng vẻ quen thuộc của anh, học bộ dạng ngoắc ngoắc môi của anh, “Quen như vậy, đã đi cùng với bao nhiêu người rồi?”

Anh sờ cằm, có vẻ suy tư thật, “Quá nhiều, quên rồi.”

Mấy từ đơn giản, lại khiến tâm tình cô tệ hơn.

Sau khi Giang Thiếu Thành đưa cô vào, liền ném cô cho những nhân viên tư vấn bán hàng kia, mà anh ngồi ở đó, hiển nhiên chọn quần áo không phải trách nhiệm đàn ông.

Cô không có tâm tình thử quần áo, nhân viên bán hàng đưa cô thử cái gì, cô liền thử cái đó. Khi cô thay một bộ ra ngoài, nhân viên không để cho cô đứng trước gương để cô nhìn mình, mà trực tiếp đẩy cô đến trước mặt Giang Thiếu Thành, để Giang Thiếu Thành nhìn bộ dạng cô mặc dạ phục. Cô bán hàng này còn không ngừng khen da cô đẹp, bộ dạ phục này rất hợp với cô.

Cô không nghe cô nhân viên bán hàng này nói những gì, nhìn về phía anh, bỗng dưng có phần khó chịu.

Giang Thiếu Thành vốn đang ngồi, giờ phút này anh đứng lên, cười với nhân viên bán hàng, hình như nói nhiều quá. Cô nhân viên đó hơi sững sờ, liền đi ra, hình như tiếp tục ở đây sẽ quấy rầy bọn họ.

Giang Thiếu Thành đến gần cô, một tay kéo cô, không kịp hoài nghi, kéo cô đến trước gương. Sau đó tay anh giơ lên, kéo chun buộc tóc của cô xuống, trong nháy mắt tóc rủ xuống bên hai vai. Mà bị buộc vào, tạo thành một nếp gấp, giống như một vòng sóng lớn, anh dùng tay vuốt vuốt tóc cô, tóc rối nhưng không loạn, lại khiến cô hiện ra mấy phần gợi cảm hấp dẫn của mình.

Giang Thiếu Thành lui về phía sau một bước, ánh mắt từ gương mặt cô đi xuống.

Khi ánh mắt của anh dừng ở một phần nào đó thì mặt cô nóng lên. Đêm bọn họ kết hôn, anh bị uống rất nhiều rượu, lúc ôm cô, lại dùng tay chạm vào ngực cô, anh hành động trực tiếp, khiến cô không kịp phản ứng, sau đó cô thấy anh nở nụ cười nói: Bọn họ nói, không ngờ thân hình em lại đẹp thế.

Anh nói ngắn gọn, thật ra là nói về ngực cô, cô biết, bộ ngực mình không lớn, chỉ là cô quá gầy, cộng thêm tỷ lệ không tề, vì vậy chỉ cần ăn mặc hợp, nhìn qua rất có dáng, nhưng không lớn thật.

Cô bỗng dừng nghĩ tới, nhanh chóng dời đi ánh mắt, mà Giang Thiệu Thành đứng ở sau lưng không biết rời đi từ lúc nào, sau khi anh trở lại, trên tay cầm một sợi dây chuyền đeo trên cổ cô.

Là một sợi dây chuyền rất đẹp, thiết kế rất đơn giản, nhưng vẫn hấp dẫn.

Anh đeo dây chuyền cho cô, đứng bên người cô, nhẹ nhàng cười, lúc này mới kéo cô đi quẹt thề.

Giữa bọn họ hình thành một điều gì đó mập mờ, khiến cô khó tưởng tượng, bọn họ thật sự là một cặp vợ chồng sắp ly hôn sao? Cô dùng tay phải của mình bấm vào tay trái, đau, vì thế cô nói ỉn, tại sao lại bị lừa rồi, người như anh, hơi dịu dàng mà thôi, cô lập tức đã không chịu nổi rồi, chỉ là diễn trò. Anh đưa cô tới đây, chỉ để cô không làm anh mất mặt, cũng không phải, là để cô diễn trò với anh, khiến mọi người biết, vợ chồng bọn họ là một cặp hòa hợp, phu xướng phụ tùy*, mà anh lại xử lý công việc thay Thẩm Diệc Đình, cũng là hợp tình hợp lý.

*: chồng nói việc gì, vợ đều nghe và làm theo.

Đại sảnh bữa tiệc nguy nga lộng lẫy, cô dám cam đoan, chỗ như vậy, nếu được đưa tin, nhất định trên mạng sẽ có lượng view lớn, mà cũng có vô số người tức giận bày tỏ sự khinh bỉ đối với những người có tiền, nhiều tiền như vậy, thà rằng xây dựng những nơi xa hoa lãng phí này, cũng không chịu góp tiền xây dựng những trường học trong vùng núi cho trẻ em khó khăn.

Trong bữa tiệc toàn những người phụ nữ quý tộc và quý ông nổi tiếng, tay Thẩm Tâm Duy vòng qua cánh tay Giang Thiệu Thành, giống như mình cũng trở nên xa hoa, những người quần áo chỉnh tề, trên mặt đều có nụ cười nhạt nhẽo, không biết rõ là thật hay giả vờ. Nơi như vậy, thật ra thì cũng không xa lạ, mặc dù cô rất ít khi xuất hiện, cũng không phải hoàn toàn không xuất hiện, cô đi bên cạnh Giang Thiệu Thành, cười ngọt ngào, biến mình thành tượng gỗ, chỉ cười là tốt rồi.

Cô nhìn Giang Thiệu Thành nói chuyện, cười khéo léo, người nói chuyện, cũng không quá xa cách, cũng không thân mật quá, rất chừng mực, mà anh chính là đại danh từ quý ông.

Thì ra anh chính là bộ dạng này.

Cũng không thất vọng, trước kia cô và anh trai xuất hiện ở nơi như vậy, biểu hiện của anh cũng không khác lắm, chỉ là cô không ngờ, chồng mình cũng như thế. Bọn họ mang mặt nạ như vậy, đeo đã lâu, đương nhiên có thể dễ dàng lừa những người ngu như cô rồi.

“Đây là em gái của Thẩm thiếu- Thẩm thiếu thư đúng không? Mấy năm không gặp, càng ngày càng đẹp.”

Có người đi tới trước mặt bọn họ, nhưng lần nói chuyện này, lại dừng trên người cô. Thẩm Tâm Duy ngẩng đầu cười gật đầu một cái, sau đó quan sát đối phương một chút, ăn mặc chỉnh tề, nhìn qua có vẻ rất “giàu có”, chỉ là cô không biết là ai, chỉ có thể cười chào hỏi, dịu dàng nói.

Người đàn ông rất thoải mái giới thiệu mình, nhíu mày một cái, “Trước kia rất hay ra ngoài cùng Thẩm thiếu câu cá, không biết gần đây Thẩm thiếu có thời gian hay không.”

“Xem ra anh chưa biết tin rồi, bây giờ anh ấy đang ở nước ngoài xử lý một chút chuyện, không ở trong nước.”

“Vậy sao, hóa ra tôi kiến thức nông cạn rồi, khi nào Thẩm thiếu trở lại, nhất định phải nói cho tôi biết. Kỹ thuật thả câu của Thẩm thiếu rất tốt, vẫn muốn học hỏi chút.”

“Khi nào anh tôi trở về, tôi nhất định sẽ chuyển lời với anh ấy.”

“Thế này không thể tốt hơn.”

Người đàn ông do dự mấy giây, hình như vẫn không có ý định rời đi. Thẩm Tâm Duy cảm thấy không ổn, nếu như người này quen với anh trai cô như vậy, làm sao còn cần cô chuyển lời. Cô nhìn Giang Thiệu

Thành, cười ngọt ngào, chỉ vào bên rượu, “Đó chính là rượu mùi vị rất tuyệt mà lần trước anh nói với em sao? Chúng ta qua kia thử một chút, xem mùi vị có giống như lời anh nói hay không.”

Giang Thiếu Thành vẫn đứng xem mang theo áy náy nhìn về người đàn ông kia, “Thật xin lỗi, chúng tôi qua bên đó chút.”

Thẩm Tâm Duy trên mặt thì cười, nháy mắt không thấy, cô kéo ống tay áo anh, hơi có sức, “Anh cố ý dẫn tôi tới đây, phải không?”

Để cho cô biết một chút, bây giờ có bao nhiêu người đang thử dò xét anh trai cô, nếu như để cho người ta biết tung tích bây giờ của anh trai cô không rõ, những người này chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng(thừa cơ hãm hại), lập tức đưa Thịnh Quang quốc tế vào cảnh khó khăn. Mà đó là chuyện không thể xảy ra, cô phải dựa vào anh, dù sao thân phận nhà họ Giang còn đó, ánh mắt của người khác cũng không quá mờ mịt.

“Đúng.” Anh lại thừa nhận, không có nửa phần khó xử, “Ai bảo em luôn cản trở? Thói quen này không tốt lắm, tôi sửa giúp em chút.”

Anh nhiệt tình sắp xếp mọi thứ, cô chợt bỏ tay anh, nhưng làm như vậy về sau lại cảm thấy mình quá dễ dàng để anh khống chế, tâm tình đều ảnh hưởng bởi anh.

16. Chương 16

Bởi vì câu nói đó, Thẩm Tâm Duy thế nào cũng không đi cùng Giang Thiếu Thành, ngược lại Giang Thiếu Thành không ép buộc cô, liền đứng ở một bên, nhìn cô bị một số người quây lại hỏi vấn đề, cô mà không chống đỡ nổi thì anh mới chậm rãi bước đi thông thả qua đó, cứu cô khỏi “vòng vây”. Bây giờ Thẩm Tâm Duy mới biết được sự lợi hại của những người này, luôn cười hỏi thăm bạn, vấn đề sâu hơn, bọn họ cũng có thể hỏi kín đáo, để cho bạn không thể không trả lời, sau đó mỗi một lần trả lời, là đã tiến vào phạm bẫy đối phương bày ra.

Sắc mặt của cô càng khó coi hơn.

Đối với tâm tình xấu của cô, tâm tình của anh hiển nhiên không tệ, lại còn trêu đùa cô, “Giang phu nhân, nói một tiếng cảm ơn cũng không hại tới cái mạng nhỏ của em đâu.”

Cô ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn anh một cái, “Xin anh coi tôi như là không khí đi.”

“Không khí quan trọng như thế, em.....” Anh quan sát cô một cái, vẻ mặt kia, giống như đang chê cười cô là đang tự nâng giá trị con người.dien dan le quy don.

Cô hiểu, căn bản tâm tình cô xấu thì khiến tâm tình anh tốt lên, vì vậy cô không có ý định để ý tới anh, mình đi tới chỗ vắng vẻ. Giang Thiếu Thành nhìn hướng cô đi, cũng không theo sâu, mà xoay người, đi hướng ngược lại.

Lương Huy ngồi ở đó, tùy ý quan sát bốn phía, có cảm giác nhìn từ trên cao xuống, nhất là ánh mắt của anh, có vẻ không để ý, nhưng tất cả đều trong lòng bàn tay. Lúc Giang Thiếu Thành đến gần thì anh nâng ly rượu lên, nụ cười giãn ra, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Giang Thiếu Thành.

Giang Thiếu Thành biết rõ, Lương Huy thấy anh với Thẩm Tâm Duy đi cùng với nhau, mới có thể lộ ra vẻ mặt như thế. Anh nâng ly rượu lên, chạm vào ly của Lương Huy, sau đó hai người uống ly của mình.

“Đây mới là người thông minh.” Lương Huy để ly rượu xuống, rót vào trong ly, thuận tiện đổ vào cho Giang Thiếu Thành.dien dan le quy don.

Nếu như chỉ vì tình cảm mà quên mất chuyện lớn, đây không phải là người đàn ông thông minh biết làm, Lương Huy sớm đã nói, Giang Thiếu Thành chọn tách ra với Thẩm Tâm Duy là một chuyện không lý trí, coi như mình rất tức giận vì người phụ nữ kia lừa gạt, cũng phải ổn định được Thịnh Quang quốc tế rồi hẵng nói, bây giờ nhìn Giang Thiếu Thành đi cùng Thẩm Tâm Duy, Lương Huy hiểu, Giang Thiếu Thành đã lựa

chọn tốt, sẽ tiếp tục diễn màn vợ chồng thân mật với Thắm Tâm Duyệt, đây mới là người thông minh. dien dan le quy don.

Giang Thiệu Thành nâng ly rượu được rót đầy, nghe như vậy, cười, “Người không bị lừa gạt không phải anh.”

Không phải người trong cuộc, người đứng xem có thể mở miệng nói gì thì nói. Lương Huy nghe, nở nụ cười, dùng tay vỗ vai Giang Thiệu Thành, “Làm chuyện lớn, không cần quan tâm tới chuyện nhỏ như thế.”

Giang Thiệu Thành lắc đầu một cái, bày tỏ suy nghĩ của bọn họ không giống nhau, “Không cần phải nói lời này dọa tôi.”

“Thôi đi, nếu đã lựa chọn, đừng già mồm thêm nữa.” Lương Huy hừ một tiếng, “Nói đi thì nói lại, bản lĩnh cậu lớn, mấy ngày mà thôi, mà có thể dụ dỗ Thắm Tâm Duyệt, hơn nữa còn không sụp đổ hy vọng của em gái tôi đối với cậu. Tôi không thể không báo phục thủ đoạn của cậu.” dien dan le quy don.

“Bớt chế nhạo đi, cái loại ngồi hưởng Tề Nhân Chi Phúc*, tôi không muốn.”

*: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều vợ.

Lương Huy lắc đầu một cái, “Được rồi, cậu uất ức, vậy được chưa!”

Giang Thiệu Thành nửa tựa vào bàn rượu bên cạnh, ngón tay ở trên bàn gập một cái, “Nói lời suông vô dụng thôi, phải lấy được chút thực tế tốt mới đền bù được điểm uất ức này, anh cảm thấy thế nào?”

Lương Huy đuổi ngón tay ra, hơn so với một vài. dien dan le quy don.

Giang Thiệu Thành không dựa nữa, khoe miệng cười từ từ thu lại, “Đừng nói giỡn.” Số này có thể để anh thỏa hiệp, nhưng hình như cũng quá mức một chút.

Lương Huy nheo mắt, tăng thêm một ngón tay.

Giang Thiệu Thành vẫn bất động, sau một hồi, anh đuổi ra ngón tay giá một vài, “Phải như vậy.”

Lương Huy nghiêng đầu nhìn về phía anh, “Tâm quá lớn cũng không hay.”

“Coi người như lao động giá rẻ cũng không tốt.”

Lương Huy híp mắt, nhìn dáng vẻ này, Giang Thiệu Thành không tính thỏa hiệp, vì vậy cười, “Có lẽ vậy.... chỉ là, Giang thiếu gia, cậu thật đắt giá.” dien dan le quy don.

“Cho nên mới làm chuyện lớn được, không phải sao?”

Bọn họ lại nâng rượu, uống hớp nhỏ. Lương Huy ngược mắt nhìn nam nữ trong phòng, giờ phút này ánh đèn tối, không thiếu những cặp có hành động mập mờ, khuôn mặt của nam nữ bắt đầu có phần cảm dỗ, Lương Huy không khỏi cười lạnh, liếc mắt nhìn những người này cũng biết tương lai của bọn họ, đều là những kẻ bất tài.

Giang Thiệu Thành cũng nhìn mọi người trong phòng khách, đàn bà cười duyên, đàn ông hành động nhanh nhẹn, thấy thế nào cũng giống như hòa hợp êm thấm, chỉ là những điều này cười cười nói nói sau lưng, hoặc là tính toán, hoặc lục đục đấu đá. Giang Thiệu Thành uống một hơi cạn ly rượu trong tay, uống xong, anh bóp ly theo hình dạng tay, nhiều bị làm to ra, có lúc vẫn giữ vững hình dáng, vì vậy nhìn qua thấy hơi quái dị.

“Hình như anh rất hy vọng tôi và Thắm Tâm Duyệt tiếp tục giữ vững quan hệ vợ chồng.” Giang Thiệu Thành từ từ nói ra nghi ngờ của mình, “Không nên vậy, hơn nữa, anh là cái loại sẽ suy nghĩ vì người khác sao? Vạn lần đừng thừa nhận.”

Tất cả hợp tác đều lấy lợi ích làm chủ mà thôi, Giang Thiệu Thành có thể thuận lợi tiến vào Thịnh Quang quốc tế hay không, những thứ này đều là chuyện của anh, Lương Huy tuyệt đối không thể nào suy nghĩ xem tình cảnh anh khó khăn hay không, sẽ bị người khác chất vấn hay không. Lương Huy cố tình hi vọng anh và Thắm Tâm Duyệt giữ vững quan hệ vợ chồng như cũ, thế này quá kì quái rồi, không phải sao? dien dan le quy don.

Huống chi, Lương Nguyệt Lăng còn là em gái Lương Huy.

“Cũng không phải là bí mật gì, đột nhiên tôi nghĩ, chuyện Thẩm Diệc Đình có điểm kì lạ.”

“Hả?” Giang Thiệu Thành ra vẻ mấy phần hứng thú, “Không phải anh nói cậu ta đang ở Thụy Sĩ sao?”

“Tôi cho là cậu ta ở Thụy Sĩ, dù sao cậu ta lên máy bay rồi, nhưng có thể có khả năng, cậu ta căn bản không lên mà để người khác thế thân cậu ta đi Thụy Sĩ thì sao?”

“Có ý gì?”

“Ý của tôi là, có lẽ Thẩm Diệc Đình đã nhận ra gì đó, cho nên chuẩn bị trước, mà cậu ta núp trong bóng tối. Với người như Thẩm Diệc Đình, sao có thể làm như vậy, tuyệt không để người ta thấy kì quái. Tôi thiên hướng về phía Thẩm Diệc Đình còn ở trong nước, có lẽ đang dùng cách nào đấy, mật thiết để chú ý tới sự tình phát triển.”dien dan le quy don.

Sắc mặt Giang Thiệu Thành khó coi, chân mày nhíu lại, hình như tin này nghiêm trọng ngoài dự đoán của anh, “Anh nói là Thẩm Diệc Đình đã phòng bị trước.... dùng cách này, để chúng ta tự động xuất hiện, sau đó cậu ta.....”

Lương Huy cười ha ha mấy tiếng, “Thì ra cậu vẫn nhân nhả tự do, bởi vì cho rằng Thẩm Diệc Đình ở Thụy Sĩ, mà cậu ta chắc chắn không dám trở lại bất ngờ, cho nên địa vị của cậu vẫn ổn. Đừng lo lắng, đây chỉ là suy đoán của tôi mà thôi.”

Giang Thiệu Thành vẫn chưa vì lời này của Lương Huy mà thấy nhẹ nhõm đi chút nào, “Anh hi vọng tôi và Thẩm Tâm Duy giữ vững quan hệ như cũ, là bởi vì anh cho rằng Thẩm Diệc Đình sẽ nghĩ cách liên lạc với cô ta, chỉ cần Thẩm Diệc Đình liên lạc với Thẩm Tâm Duy, như vậy thì chúng ta có thể biết hành tung của cậu ta rồi.....”dien dan le quy don.

Lương Huy gật đầu một cái, “Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi, nhưng cẩn thận một chút cũng không sao.”

Giang Thiệu Thành cười cười không nói gì.

Lương Huy lại nghiêng mắt nhìn thấy Thẩm Tâm Duy tiến vào đại sảnh, vỗ vỗ vai Giang Thiệu Thành, “Cậu có thể đi diễn vai người chồng tuyệt vời được rồi, cứ giữ vững tâm tình vui vẻ nhé.”dien dan le quy don.

“Không cần anh phải thêm nữa câu sau, tôi nghĩ tôi sẽ rất vui vẻ.”

Lương Huy cười ha ha không ngừng, đưa mắt nhìn Giang Thiệu Thành đi tới bên cạnh Thẩm Tâm Duy. Lương Huy chớp mắt, không thể không nói, anh cũng thừa nhận mình quá đa nghi, ba lần bốn lượt thử thăm dò Giang Thiệu Thành, bởi vì anh tin tưởng rất ít người, tin tưởng người nào thì phải thử dò xét nhiều phen. Mà bộ dạng của Giang Thiệu Thành, quả thật không giống như đang nói dối..... nhất là người như Giang Thiệu Thành, vừa bắt đầu liền nói muốn lập tức ly hôn với Thẩm Tâm Duy, quá kích động, dù Giang Thiệu Thành rất nhanh điều chỉnh trở lại, nhưng như vậy mới chứng minh, Giang Thiệu Thành rất tức giận bị hai anh em nhà họ Thẩm này lừa gạt. Từ thái độ hôm nay của Giang Thiệu Thành mà nói, xem ra thật sự cho rằng Thẩm Diệc Đình ở Thụy Sĩ, hơn nữa không muốn Thẩm Diệc Đình xuất hiện.....dien dan le quy don.

Có lẽ anh lo lắng quá, nếu như có Giang Thiệu Thành trợ giúp, kế hoạch của anh sẽ nhanh thành công, huống chi có thể lợi dụng người nhà họ Giang, còn có thể lợi dụng người nhà họ Thẩm, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến anh hưng phấn, về sau ở thành phố Đông Giang này, ai còn là đối thủ của Lương Huy anh. Chỉ là Giang Thiệu Thành, khẩu vị không nhỏ, nhưng không sao, phần cho ra đi này, anh sẽ ở chỗ Giang Thiệu Thành thu hồi lại.dien dan le quy don.

Thẩm Tâm Duy cảm giác mình rất kì quái, đại sảnh này rất lớn, người cũng nhiều, tuần nam mỹ nữ cũng không thiếu, nhưng cô chỉ cần nhìn lướt qua, liền dừng trực tiếp trên người Giang Thiệu Thành, không cần nhìn lần hai. Lúc cô và Dương Hi Lạc đi học, Dương Hi Lạc ở trong lớp toàn để tiểu thuyết dưới sách vở, chẳng phân biệt giờ lên lớp và giờ tan học mà đọc đủ các loại tiểu thuyết. Khi đó Dương Hi Lạc vẫn đương nhiên, đều đọc tiểu thuyết vườn trường, Dương Hi Lạc từng nói với cô một câu mà cô ấy rất thích trong

tiểu thuyết – Thích một người chính là ở trong dòng người có thể thấy người ấy, người khác chỉ là cảnh nền mà thôi. dien dan le quy don.

Lời kia vừa đau vừa lổ thời, để vào lúc này thì như lúc buồn ngẩng đầu lên nhìn trời, nhưng bây giờ cô chỉ cần, chỉ cảm thấy muốn cười, không phải buồn cười vì câu nói đó, chỉ muốn cười bản thân mình. dien dan le quy don.

Cô cũng chỉ ngây người mấy giây, Giang Thiếu Thành đi tới trước mặt cô, “Quan hệ của anh với Lương tổng thật không tệ chút nào.”

Trước cô đi cùng anh, anh cũng chỉ là chào hỏi cùng người, nhiều nhất dừng lại phiếm vài câu, mà với Lương tổng lại cùng uống rượu thoải mái tán gẫu, chắc hẳn quan hệ lén lút rất tốt, nếu không với tính cách như thế sao có thể làm chuyện như vậy.

“Tạm được.”

Tác phong anh vẫn thế, không trực tiếp đưa ra câu trả lời, luôn luôn giống thật mà là giả.

“Anh ta hẳn là bị anh lừa rất lâu rồi chứ?”

“Cái gì?”

“Anh ta khoe khoang coi anh là bạn tốt của anh ta, mà bạn bè anh rất nhiều, mà thậm chí anh trai tôi còn không phải một trong số đó.” dien dan le quy don.

“Em muốn nói anh trai em rất ngu ngốc, dễ dàng bị lừa sao?”

Cô nhìn anh chằm chằm, “Giang Thiếu Thành, anh đừng quá đáng.”

“Tôi nói vậy chỉ vì ý này của em.” dien dan le quy don.

“Ý của tôi là anh lòng dạ sâu khó lường, độc ác, mưu ma chước quỷ.....”

Giang Thiếu Thành mỉm cười nghe cô nói ra một chuỗi, “Vậy tại sao em còn yêu? Yêu đến mức giấy thỏa thuận ly hôn cũng không dám ký.” dien dan le quy don.

Cô nhìn anh, anh hiểu cô, biết rõ cô luôn yêu anh.

17. Chương 17

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, Thẩm Tâm Duy không ngừng tự kiểm điểm bản thân mình, cô bởi vì câu nói của Giang Thiếu Thành mà thẹn quá thành giận, mà cô còn không phản bác, bị người mình yêu nhiều năm nói lời như thế, ngay cả phản ứng thế nào cô cũng không biết, nhưng cô biết mình rất khó chịu, hơn nữa vô cùng thất vọng, tựa như có cái gì khiến mình ngứa một chút, nhưng không dùng tay bỏ đi được, vốn muốn chờ cảm giác ngứa này qua đi, mà sao cứ đối nghịch với người.

Dương Hi Lạc nói, điểm gốc nhất của phụ nữ không phải là quá si tình, mà chỉ nhớ rõ là người đàn ông này tốt, quên đi phần xấu của người đàn ông đó, vì vậy càng nhớ mãi không quên, mà đàn ông thông minh hơn, một khi chia tay, nghĩ tới phụ nữ có bao nhiêu phần chán ghét, ghê tởm thế nào, vì vậy lúc rời bỏ không quay đầu lại, quyết định đời này không bao giờ gặp lại nữa.

Bây giờ Thẩm Tâm Duy cảm thấy những lời này đúng, cô giờ vẫn nhớ rõ Giang Thiếu Thành đối “tốt” với cô. Khi nào người cô vẫn tròn vo, không cẩn thận bị đau chân, rất đau, cô cố gắng chịu không khóc, sau đó gặp anh, anh là bạn của Thẩm Diệc Đình, vì vậy cũng đã gặp vài lần. Lúc đó anh công cô đi bệnh viện, xử lý vết thương ở chân cô. Đó là vào mùa hè, cô nhớ không phải vì lúc đó trời rất nóng, mà là tầng mỡ hôi mỏng trên người anh. Cho dù sau nhiều năm rồi, cô vẫn cố chấp cho rằng, bởi vì cô quá béo, cho nên anh mới đổ nhiều mỡ hôi như thế.

Nhất là lần tụ hội đó, anh nói anh thích cô gái gầy một chút thì cô càng vừa xấu hổ vừa khó chịu, giống như cô mập khiến anh bị ám ảnh vậy.

Nhưng trí nhớ của cô có lựa chọn, rất ít suy nghĩ của mình là khó chịu với xấu hổ, nghĩ nhiều nhất là lúc cô bị thương ở chân, là anh công cô đi bệnh viện.

Cô căn bản chính là loại phụ nữ ngu ngốc nhất mà Dương Hi Lạc nói.

Nếu như là cô trước kia, cô nhất định sẽ không đi cùng Giang Thiệu Thành, nhưng cô hiểu rõ, anh cố ý khích cô giận, cô sẽ không để anh được như ý, ngồi lên xe anh, anh không phải đang giả bộ sao, vậy thì cứ giả bộ đi, diễn hình tượng người chồng tốt.

Lên xe, không gian chỉ có hai người bọn họ, cô lại cảm thấy không khí này kì lạ khiến người khó chịu, khí không sờ được không thấy được, khiến giờ phút này sao khó chịu thế, cô cảm thấy mình không phải là đàn, mà nên cộng thêm n lần trên bên phải chữ ‘đàn’ mới đúng.

Cô càng ngày càng thấy bị đè nén, vì vậy cô lựa chọn để mình kiềm chế một lần.

“Giang Thiệu Thành, Lương Nguyệt Lăng là loại phụ nữ anh thích sao?”

Chợt có một ánh đèn chiếu vào trong xe, lúc sáng lúc tối, tựa như mắt cô lúc này, hi vọng lấy được đáp án, vừa sợ có được đáp án, cô nhìn anh một lát, lại quay đầu nhìn ra ngoài. Thỉnh thoảng đèn đường chiếu vào mặt cô, cô có thể đoán mấy giây thì có một chiếc đèn đường, tối được bao lâu, sau đó khi có một ánh đèn chiếu vào trong xe thì cô nhanh chóng quay đầu nhìn về mặt anh.

Anh không có biểu cảm gì, thậm chí cũng nhìn cô, “Lời nói thật nghe không tốt như vậy, nhất định em cần tới đáp án sao?”

Cô gật đầu, sợ anh không thấy, lại tiếp tục gật đầu, “Đúng.”

Giang Thiệu Thành cười, “Đáp án của tôi cũng như em nghĩ thôi.”

Cô cứng lại mấy giây, mới chịu đựng không cười lên, quả nhiên là như vậy, Lương Nguyệt Lăng là loại anh thích, cho nên nhìn thấy cô gái anh thích bị người khác giả mạo, biết rõ chân tướng xong, mới tức giận như thế, không chút đo dè muốn ly hôn với cô. Cũng dễ lý giải, không cần thất vọng, nếu cô là đàn ông, cũng sẽ suy nghĩ như thế.

“Cô ấy rất đẹp, thì ra là lúc còn nhỏ mắt anh đã tình tường như vậy. Đến khi trưởng thành thì ánh mắt vẫn tốt, nhưng coi tôi là cô ấy.... thật ra thì anh cũng có trách nhiệm, không thể nhìn một cái là ra cô gái anh có ước định cùng.” Cô thừa nhận, cô đang hả hê, người làm chuyện xấu đang hả hê, cô cũng không nghĩ, cũng muốn làm người tốt, nhưng bây giờ cô khó chịu, cho nên hi vọng có người khó chịu như cô.

“Anh trai em nói em còn bé bị người ta bắt cóc, một mình chạy thoát được..... ánh mắt của tôi đúng là không tốt lắm, nếu không làm sao lại tin một cô gái được chiều chuộng như em có thể trốn thoát một mình.”

“Nhưng anh vẫn tin còn gì!” Cô tựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn anh, “Giang Thiệu Thành, nếu như tôi nói tôi cảm giác rất tự hào, phá hỏng các người, tin rằng đời này các người cũng không quên tôi.... Liệu anh có ném tôi xuống xe hay không?”

Giang Thiệu Thành giảm mạnh phanh xe, cô không kịp chuẩn bị đã nhào đầu về phía trước, cũng may có dây an toàn kéo lại, người trong nháy mắt thấy khó chịu, đột nhiên cô nghĩ tới, thật tốt, cuối cùng tâm tình với thân thể đã đồng nhất với nhau.

Giang Thiệu Thành lại nghiêng người sang, ung dung nhìn cô, “Mấy ngày trước ở chỗ này xảy ra tai nạn xe, một nhà ba người tử vong tại chỗ, đầu bảy còn chưa qua, căn bản hỗn phách vẫn còn ở gần đây, em đi xuống vừa đúng lúc có thể tâm sự cùng bọn họ.”

Toàn thân Thẩm Tâm Duy cứng đờ, nhưng lại run lên, thậm chí cô cảm thấy không khí xung quanh trở nên lạnh, bốn phía đồng thời trầm xuống, giống như thật sự có gì đó đi qua từ hướng này. Cô cái gì cũng không quan tâm, kéo tay Giang Thiệu Thành, thế nào cũng không chịu buông ra, cô không cần xuống xe, không cần.

Cô cố chấp nắm tay anh không thả. Anh nhìn vào tay mình bị nắm kia, bởi vì người cô nghiêng về phía này, tư thế không tốt chút nào. Anh để tay phải của mình xuống, dùng tay trái lái xe.

Cô cho rằng còn nghe lời khó chịu của anh, không ngờ anh vẫn lái xe, không nói về chuyện lúc này, cô len lén quan sát vẻ mặt của anh, phát hiện chân mày anh nhíu lại, hình như cảm xúc không tốt lắm. Cô yên lặng thu hồi lại tay mình, phát hiện anh vẫn không nhúc nhích.

Cô muốn nói chút gì đó, nhớ lại chuyện vừa rồi, cảm thấy rất mất thể diện, vì vậy cúi thấp đầu, hối hận.

Lúc Thẩm Tâm Duy và Dương Hi Lạc thành bạn bè tốt nhất, đề tài được bàn luận nhiều nhất chính là bạn bè giữa nữ sinh không thể tin tưởng được, bình thường chỉ cần một nam sinh xuất hiện, tình bạn nhanh chóng tan rã. Khi đó Thẩm Tâm Duy đã đi trên con đường thăm mền Giang Thiệu Thành, hơn nữa tính một đi không trở lại. Dương Hi Lạc nghe thấy vậy, kéo áo hỏi Thẩm Tâm Duy, “Nếu như tớ cũng thích Giang Thiệu Thành, có phải cậu cũng định tuyệt giao với tớ hay không?”

Trả lời Dương Hi Lạc là Thẩm Tâm Duy không ngừng lắc đầu, “Hai chúng ta là ngoại lệ, nếu như thật, chúng ta sẽ trở nên tốt hơn, bởi vì Giang Thiệu Thành chắc chắn không thuộc về chúng ta, vì vậy chúng ta còn có thể vì thăm mền không thành công mà khóc lớn với nhau, đồng thời thăm mền một người thất bại, điều này cảm động biết nhường nào.”

Nghe câu trả lời như vậy, Dương Hi Lạc bày tỏ một nửa không hài lòng, một nửa xót xa, vì thế an ủi Thẩm Tâm Duy, “Chớ nhục chí, chắc sẽ có một ngày Giang Thiệu Thành thuộc về cậu đấy? Sao chối còn rơi xuống trái đất thì tại sao Giang Thiệu Thành không thể trở thành người đàn ông của cậu chứ!”

Một câu thành sấm, sao chối còn chưa rơi xuống trái đất, Giang Thiệu Thành đã trở thành người đàn ông của Thẩm Tâm Duy, vì vậy vào ngày Thẩm Tâm Duy kết hôn, để Dương Hi Lạc làm phù dâu, hơn nữa còn cảm ơn Dương Hi Lạc từ đáy lòng, cảm ơn lời chúc của Dương Hi Lạc, khi đó Dương Hi Lạc đã sớm quên mình nói cái gì, nhưng tình bạn của hai cô vẫn vững vàng.

Tâm tình Thẩm Tâm Duy không tốt, Dương Hi Lạc đương nhiên tiếp cùng, chỉ là số lần tâm tình không tốt của Dương Hi Lạc nhiều hơn Thẩm Tâm Duy, bởi vì Dương Hi Lạc mỗi lần đọc xong một bộ tiểu thuyết bị kịch, phải gọi điện cho Thẩm Tâm Duy bày tỏ nỗi đau của mình, thuận tiện thể hiện sự căm ghét đối với người tác giả kia.

Họ cùng nhau đi dạo phố, Thẩm Tâm Duy vẫn buồn bã, khiến Dương Hi Lạc cũng không vui được, “Ai, cậu đừng như vậy, tích cực một chút, không phải cậu đã nói người tích cực đối mặt với cuộc sống, tỷ lệ hạnh phúc sẽ cao hơn rất nhiều à.”

“Tích cực không phải là lên được.” Thẩm Tâm Duy phồng mắt, đem cục tức trong miệng nhổ ra, lại phồng mắt, lại nhổ ra, làm như thế nhiều lần, mới bắt đầu không ngại hỏi người dưới, “Trong tiểu thuyết, người như tớ sẽ như thế nào.”

“Người thế này sẽ gặp người đàn ông cặn bã, người phụ nữ phải chết đi sống lại, bị người đàn ông cặn bã hành hạ chết đi, rồi mới trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.....”

Mặc dù Thẩm Tâm Duy rất buồn, nhưng vẫn nghe được điểm chính, “Thì ra tớ còn phải chết một lần?”

“.....”

Họ đi dọc khu mua sắm, không thử quần áo, không xem đồ trang sức, chỉ đi. Dương Hi Lạc đột nhiên kéo tay Thẩm Tâm Duy, “Người kia..... người kia giống như chị dâu cậu, tớ có nhìn nhầm không?”

“Quả thật cậu có đôi mắt tinh như chó.....” Thẩm Tâm Duy nhìn sang, phát hiện đúng là chị dâu cô, sững sốt, “Đúng là.....”

“Trí nhớ của tớ cũng không tệ đấy chứ, gặp một lần trong hôn lễ của anh cậu, lập tức nhớ.....”

Chỉ là Nam Ngưng không ngồi ở quán cà phê một mình, đối diện Nam Ngưng còn có một người đàn ông, dáng dấp người đó rất anh tuấn, hơn nữa khí chất phi phàm, nếu như Thẩm Tâm Duy không biết đó là chị dâu cô, nhất định sẽ cho là một đôi tình nhân rất đẹp, vô cùng xứng đôi.

Khi người đàn ông kia cầm tay Nam Ngưng thì Thẩm Tâm Duy với Dương Hi Lạc đồng thời nhìn về phía đối phương, cảm thấy cảnh tượng này hơi kì lạ. Thẩm Tâm Duy lúc này kéo Dương Hi Lạc, bước nhanh rời khỏi chỗ này.

Dương Hi Lạc không hiểu, “Không phải cậu đến tới đó chào hỏi sao? Nói đi thì nói lại, người đàn ông đó có quan hệ gì với chị dâu cậu vậy?”

Thẩm Tâm Duy lắc đầu một cái, cô cũng không biết.

“Mẹ kiếp, chị dâu cậu chẳng lẽ cho rằng anh trai cậu đã xảy ra chuyện, nên nhanh chóng tìm lớp dự phòng sao?”

“Cậu đừng nói thế, chị dâu tớ không phải người như vậy.”

“Không phải loại như vậy, thì vì sao..... Cậu cũng vừa thấy rồi đấy, bọn họ tuyệt đối không giống như bạn bè đơn thuần đâu.” Dương Hi Lạc còn chắc chắn mấy tiếng, “Quả thật con người không thể nhìn vẻ bề ngoài, tính tình tốt như vậy, thế nhưng lại.....”

Thẩm Tâm Duy cau mày, “Chớ đoán lung tung, chúng ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, chớ nói chị dâu tớ như vậy không công bằng.”

“Làm trò, Thẩm Tâm Duy, cậu dám nói cậu không hoài nghi không?”

“.....”

Thật ra thì Thẩm Tâm Duy thấy cảnh này, không phải cảm phần với không vui, chỉ cảm thấy khổ sở. Cô tin tình cảm của chị dâu đối với anh, lần trước chị dâu chỉ vì anh trai cô gửi một tin nhắn mà đã đau lòng như vậy, khóc thành như thế kia. Nhưng cảnh vừa rồi, cô cũng hơi khó chịu, vì vậy chị dâu có hất tay người đàn ông kia ra không cô cũng không muốn xem, cô sợ mình sẽ thất vọng. Nếu như chị dâu không hất tay người đàn ông đó, cô không biết mình nên thuyết phục bản thân thế nào, nhất là với tình huống anh trai không ở đây.....

Cho nên cô kéo Dương Hi Lạc đi, như vậy mà có thể nói với mình, cô tin chị dâu, chị ấy nhất định sẽ hất tay người đàn ông đó ra.

Dương Hi Lạc còn không ngừng chắc chắn, “Trên đời có nhiều chuyện cầu huyết kì lạ thật, tớ vẫn cho nó chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi.”

“Dương Hi Lạc, cậu thấy cuộc đời của tớ, không thấy nó càng cầu huyết và bi kịch hơn tiểu thuyết sao?”

Dương Hi Lạc không ngừng lắc đầu, “Lần trước tớ đọc một cuốn, bố chết, 2 nhân vật nam nữ là bạn thân, đứa bé chết, anh trai còn trúng độc..... tớ cảm thấy tác giả đó quá ác, cứ như vậy, kết cục còn là HE(happy ending). Đây mới gọi là cầu huyết đúng không?”

“.....”

“Cậu đừng buồn, theo quy luật của tiểu thuyết, thường người mất tích là đi làm chuyện lớn, sau đó xuất hiện thuận lợi, anh trai cậu cũng sẽ rất tốt, về phần chị dâu cậu, ở trong tiểu thuyết sẽ nói đó là một hiểu lầm mà thôi.....”

“Ừ, cảm ơn lời chúc của cậu.” Chỉ hi vọng như thế.

18. Chương 18

Đã tự bởi đội ngũ

Ngày hôm sau tâm tình của Thẩm Tâm Duy cũng không tốt lên, cô suy nghĩ về nhiều thứ, kết quả là cái gì cũng không hiểu, chỉ làm được những điều cơ bản nhất, khi cô cao hứng viết phương án trước kia, thì mặc

dù đối phương nhận được tài liệu cô gửi, nhưng không dám ở trước mặt cô mà nói, cô viết không được, phải thay đổi từ đầu đến cuối, điều này khiến cô thấy thất bại chưa từng có.

Khi cô đi tìm Mạnh Hạo, hi vọng Mạnh Hạo có thể đưa ra cho cô chút ý kiến, cô tìm được rồi thì phát hiện Mạnh Hạo đang bận việc mà Giang Thiệu Thành giao phó cho anh. Việc này khiến cô rất tức giận, cô đã trở thành một cái bóng với Mạnh Hạo, bây giờ Mạnh Hạo lại bị Giang Thiệu Thành thu phục nhanh như vậy, khiến cô cảm thấy mình bị phản bội, vì vậy mĩa mai Mạnh Hạo xong mới rời khỏi.

Cô cảm thấy tại sao mình lại thất bại như thế, Giang Thiệu Thành phải chịu trách nhiệm chủ yếu, mặc dù cô cái gì cũng không làm được, nhưng khiến Giang Thiệu Thành không thoải mái là có thể làm được, liền muốn làm phiền Giang Thiệu Thành. Nhưng cô còn chưa kịp tới phòng làm việc của Giang Thiệu Thành, đã được thông báo, hôm nay Giang Thiệu Thành sẽ không tới công ty.

Mặc dù nhiều khi cô rất tùy hứng, nhưng không thể tìm một người không thoải mái để đuổi kịp người ta trong công ty, cái này với chuyện cô ghét một người, giống như anh ta xuất hiện đúng lúc cô phát điên lên, thì còn ra vẻ ban đầu, nhưng nếu vì ghét một người mà chạy tới nhà người ta mà mắng, đây chính là vấn đề của mình rồi.

Vì vậy cô rất khó chịu vì không có chỗ phát tiết, sau đó cô lại gọi điện thoại hẹn với Dương Hi Lạc. Thời gian làm việc của Dương Hi Lạc rất tự do, bởi vì sau khi Dương Hi Lạc tốt nghiệp đại học, vinh quang đi trên con đường viết lách toàn thời gian, với cách nói của Dương Hi Lạc là làm vậy không bị lãnh đạo mắng, cũng không cần nhìn sắc mặt đồng nghiệp, hơn nữa còn có thể ngày ngày ở nhà đọc tiểu thuyết, bất lợi cũng có, nhưng không đáng kể.

Dương Hi Lạc đã từng bày tỏ nhiều lần, Thẩm Tâm Duy xuất hiện là một đề tài thực tế tốt, bất kể là tả thành câu chuyện thăm mền đơn phương hay là câu chuyện mỹ nhân ngư hay ngược luyến tình thâm cũng không tệ, nhưng Dương Hi Lạc vẫn chưa cầm bút viết, ý của cô là để xem chuyện này đã được đặt, chờ một ngày cảm hứng cạn kiệt thì liền lấy nữ chính thành Thẩm Tâm Duy mà viết. Vì không muốn biến thành nữ chính đáng thương dưới ngòi bút của Dương Hi Lạc, hàng năm Thẩm Tâm Duy chỉ luôn nói với Dương Hi Lạc là, chúc đời này cảm hứng của Dương Hi Lạc có liên tục không ngừng.

Dương Hi Lạc vừa nhận được điện thoại của Thẩm Tâm Duy, lập tức thay quần áo ra cửa.

Thẩm Tâm Duy thấy Dương Hi Lạc xong, cảm thấy rất xúc động. “Cậu là hoàn hảo nhất, hễ kêu là tới, để cho tớ cảm thấy mình không phải không quan trọng, ít nhất cậu vẫn quan tâm tới tớ.”

“Tớ chỉ là đang mắc kẹt không viết được gì thôi....” Dương Hi Lạc rất thành thực, “Nhưng tớ phát hiện ra mỗi lần ở cùng với cậu, tớ đều có thể tìm được hướng để viết. Có phải cậu là khó chịu không? Không sao, tớ là thùng rác để cậu trút.”

Thẩm Tâm Duy quả thật chỉ muốn đập cô bạn này một phát, Dương Hi Lạc từng bày tỏ, mình không viết nổi tiểu thuyết nhẹ nhàng tình cảm được, không viết nam nữ chính cãi nhau thì cả người khó chịu, vì vậy tiểu thuyết của Dương Hi Lạc, mỗi bộ đều có nhân là ngược luyến tình thâm.

Thẩm Tâm Duy đuổi theo Dương Hi Lạc, Dương Hi Lạc chạy nhiệt tình, sau đó hai cô chạy đã mệt, Thẩm Tâm Duy nhớ tới một chuyện, “Ai, cậu sẽ không viết tớ ở trong truyện của cậu chứ?”

“Sao có thể chứ! Đề tài này, tớ phải giữ lại, sau này cậu viết cuốn tiểu sử, người thật việc thật, sau đó đi gửi bản thảo, đảm bảo kiếm được ổi tiền.”

“.....”

“Không cần phải nghĩ xem nên cảm ơn tớ thế nào, mặc dù nhiều người cầu xin tớ viết truyện của các cô ấy, nhưng chúng ta quan hệ thân thiết nha, cậu không phải tốn chút nào đâu.”

“.....”

“Đúng rồi, tiểu Duy, rốt cuộc cậu có chuyện gì mà khó chịu?”

“Nói ra thì cậu lại phản kích đúng không?”

“Không, tớ muốn chuẩn bị cảm xúc ột truyện, làm sao có thể khiến nữ chính hận chết nam chính, tốt nhất là để cho lúc đọc giả đọc được, khóc không ngừng.”

“Biến thái.” Thẩm Tâm Duy bày tỏ suy nghĩ của mình.

Dương Hi Lạc cười hì hì, hoàn toàn không coi sự khinh bỉ của Thẩm Tâm Duy là một vấn đề lớn.

Thẩm Tâm Duy quyết định ở bên cạnh tên biến thái này chịu chút kích động xem, vì vậy liền đi nhà ma trước, sau lại chơi trượt đường ray tốc độ cao(roller coaster), nếu như còn thấy thiếu kích thích, tìm thêm một chút để kích thích mình.

Đối với đề nghị của Thẩm Tâm Duy, Dương Hi Lạc rất thích, vì vậy vui vẻ đi mua vé, sau đó vào nhà ma, bởi vì không phải là chủ nhật, không nhiều người lắm.

Chỉ là sau khi Thẩm Tâm Duy ra khỏi nhà ma, liền bị Dương Hi Lạc mắng không ngừng, các cô đi nhà ma tìm kích thích, kết quả từ đầu tới cuối Thẩm Tâm Duy nhắm mắt lại, tay túm vào vạt áo Dương Hi Lạc, cứ đi một đường như thế. Dương Hi Lạc thật vất vả tìm được cảm giác, kết quả Thẩm Tâm Duy ở phía sau, dọc trên đường cô cứ nói: Cậu đừng kéo tớ được không? Mở mắt ra xem một chút đi?

Phản ứng của Thẩm Tâm Duy là không buông tay, kiên quyết không mở mắt.

Bị Dương Hi Lạc mắng quả thật là hơi thảm, Thẩm Tâm Duy chỉ có thể nói, “Tớ sợ lắm!”

“Cậu sợ còn chơi nhà ma.”

“Không phải là đi cùng cậu sao!” Thẩm Tâm Duy cười hì hì an ủi bạn tốt, “Có phải có cảm hứng rồi không? Nam chính đưa nữ chính đi nhà ma, nữ chính giết mình, vì thế mà khóc, cảm thấy quá mất mặt, hận nam chính.”

“Cái loại đường trượt bình thối nát này, chị đây khinh. Như đã nói, nữ chính hẹp hòi như vậy, nam chính thế nào mà mới coi trọng được.....”

“.....”

Mặc dù Thẩm Tâm Duy bị Dương Hi Lạc xem thường, nhưng vẫn rủ Dương Hi Lạc chơi trượt đường ray nhiệt tình. Thẩm Tâm Duy tự nhiên đi, sau một lúc, mới phát hiện Dương Hi Lạc chưa lên cùng, không đi không được về, “Cậu xem cũng vô dụng thôi, phải mua vé mới ngồi được.”

“Không phải, Tiểu Duy.... Cái đó.....” Dương Hi Lạc nói xong, cảm thấy không thích hợp, kéo Thẩm Tâm Duy, “Đi, chúng ta đi mua vé, cậu vờ lần đừng quay đầu lại, vờ lần đừng quay đầu lại.”

Thẩm Tâm Duy vốn không định quay đầu lại, nhưng nghe bạn tốt nói lại hai lần, cảm thấy không quay đầu lại, sẽ không đúng với cường điệu của bạn, vì vậy quay đầu đi nhìn.

Xe trượt bên kia mới dừng lại, người chơi xong đang từ phía trên đi xuống. Giang Thiệu Thành đứng ở bên cạnh, cười vui vẻ nhìn Lương Nguyệt Lăng đang chỉnh lại tóc của mình. Giang Thiệu Thành mặc áo len màu xám, dưới mặc chiếc quần thường, anh mặc như vậy, nhìn quả rất trẻ, hơn nữa tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, nếu như cô không quá quen với gương mặt đó, có lẽ sẽ cảm giác mình nhận lầm người. Anh đứng bên cạnh Lương Nguyệt Lăng như vậy, có vẻ đang tỏ vẻ bạn trai hoàn mỹ ra ngoài đi chơi với bạn gái, hơn nữa còn trốn việc ra ngoài.

Thẩm Tâm Duy đứng tại chỗ, thế nào cũng không chịu đi, Dương Hi Lạc kéo cô, kéo vẫn không đi, “Tớ đã bảo cậu đừng quay đầu lại, cậu lại quay đầu.”

“Cũng không phải chuyện ám muội gì, tớ xong rồi sao không thể quay đầu chứ.” Cô nhìn bạn mình, nhún nhún vai ra vẻ không sao, “Cậu cho rằng tớ sẽ đau khổ sao, không đâu. Mặc dù tớ với Giang Thiệu Thành còn chưa ly hôn, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, bây giờ anh ta chỉ là chồng trên danh nghĩa của tớ thôi, anh ta làm chuyện gì, không liên quan tới tớ. Hơn nữa anh ấy với Lương Nguyệt Lăng là cặp trai tài gái sắc, rất xứng đôi. Không phải cậu thích tuần nam mỹ nữ sao, vừa rồi thấy đôi này, có cảm thấy đây là hình tượng nam nữ chính trong tiểu thuyết của cậu không?”

Dương Hi Lạc gật đầu một cái, nhanh chóng lại lắc đầu, “Không phải, tuyệt đối không phải, hai người hoàn mỹ ở chung một chỗ là không khoa học rồi, rất không khoa học.”

“Đi thôi, chúng ta chơi xe trượt thôi.”

Lần này họ thành công mua vé, đi chơi xe trượt. Nhưng từ đầu tới cuối, Thẩm Tâm Duy cũng không thét chói tai như những người khác, Dương Hi Lạc cũng chỉ cố quan sát cảm xúc của cô, lần này ngồi lên xe, Dương Hi Lạc cảm giác đây là kỉ niệm cả đời khó quên rồi, bởi vì thấy Thẩm Tâm Duy cười, cô chỉ không ngừng than thở trên xe, không có cảm giác thú vị như người chơi khác.

Xuống xe, Dương Hi Lạc liền kéo tay bạn tốt, “Cậu muốn khóc chứ?”

“Tớ làm sao mà phải khóc? Tớ không khó chịu, cậu không thấy vừa rồi tớ cười sao?”

Ngồi sau các cô là một cô, cô ấy nghe được lời của Thẩm Tâm Duy, cũng gật đầu phụ họa, “Thật là dũng cảm, còn cười. Con gái cô bị dọa tới mức khóc, phải học tập chị này một chút rồi.”

Thẩm Tâm Duy hất cằm lên, “Đúng vậy, cháu rất dũng cảm đấy.”

Dương Hi Lạc lại than thở.

Trước kia Dương Hi Lạc đã từng dụ dỗ Thẩm Tâm Duy ngồi lên xe trượt cao tốc nhiều lần, có lần đã mua vé, Thẩm Tâm Duy đã lên tới đó rồi, Thẩm Tâm Duy cũng không muốn xuống, nói cô đang vội, muốn đi toilet, Thẩm Tâm Duy đi xong cũng không quay lại. Dương Hi Lạc cứ cho rằng lần này Thẩm Tâm Duy cũng không thể ngồi lên xe, nhưng cô lại ngồi.

Dương Hi Lạc dụ dỗ nhiều lần như vậy không thành công, nhưng chỉ vì thấy Giang Thiệu Thành với một cô gái khác đi cùng với nhau, lập tức bằng lòng ngồi lên xe, Dương Hi Lạc cũng không biết nên nói gì mới phải.

19. Chương 19

Thẩm Tâm Duy chơi trượt đường ray xong, lại cảm thấy chưa đã, lại kéo Dương Hi Lạc đi chơi trò kích thích hơn, hơn nữa toàn bộ quá trình chơi đều cười, chơi xong còn nói cho Dương Hi Lạc biết, “Chỉ thường thôi, chẳng kích thích chút nào cả.”

“Vâng vâng vâng, không kích thích.” Dương Hi Lạc cảm thấy sợ lời này của Thẩm Tâm Duy, chơi trò cao như vậy, mình cũng sợ muộn chết, Thẩm Tâm Duy còn nói không kích thích. Lần này họ chơi trò từ trên cao xuống, phía dưới đều là các thiết bị ở khu vui chơi, ngộ nhỡ rơi xuống, mạng nhỏ này không còn nữa, “Thẩm tiểu thư đừng cảm ối, tớ là loại người phạm một chết đi được, có thể đi ăn được không?”

Thẩm Tâm Duy suy nghĩ một chút, mới gật đầu, thái độ khinh thường Dương Hi Lạc, “Thể lực yếu quá, sớm đã nói với cậu, cả ngày lẫn đêm đừng ở nhà nữa, đi ra ngoài nhiều một chút, cậu xem tớ đi, cả người chả làm sao cả.”

Dương Hi Lạc bĩu môi, nghĩ thầm người này là bị đánh máu gà, kích thích, tớ không bị đâu.

Nhưng cô vào một nhà hàng gần đó, Thẩm Tâm Duy biểu hiện rất tích cực, cầm thực đơn gọi thức ăn không ngừng, Dương Hi Lạc nghe được chỉ muốn khóc, “Cậu đừng như vậy, lần trước cùng cậu ăn lẩu cay, tớ đau bụng ba ngày đấy.”

“Trước kia cậu không thể này mà, bây giờ sao dạ dày yếu thế. Vậy cậu nên ăn nhiều hơn, ăn thêm mấy lần, dạ dày sẽ cứng hơn, cậu xem tớ đây, ăn cũng không bị gì. Ông chủ, lại thêm một.....”

Dương Hi Lạc đỡ trán, nghe nói dạ dày có thể thu nhỏ và mở rộng, còn có cách nói cứng hơn sao?

Phục vụ bưng lên món Thẩm Tâm Duy gọi, trên bàn đều là màu đỏ của ớt, mặc kệ món ăn có chút thức ăn, cũng phủ một lớp đầy ớt, quả thật chính là bữa tiệc ớt. Dương Hi Lạc nhìn lên bàn, ngay lập tức cảm giác dạ dày mình bắt đầu đau, quả thực muốn mạng người đây mà.

Thẩm Tâm Duy lại còn không có chút tự giác nào, còn cầm đũa lên gấp, lắc đầu một cái, “Tớ đã nói rồi, Đông Giang thành phố ớn, căn bản cũng không cay, chỉ là hương thôi, mà những người đó còn bình luận trên mạng là người nơi này như chúng ta rất tham ăn cay, ớn ở đây, cầm ra quả thật rất mất mặt.”

Lời của Thẩm Tâm Duy, khiến dạ dày của Dương Hi Lạc càng khó chịu rồi.

Phục vụ hỏi các cô có muốn đồ uống hay không, Thẩm Tâm Duy ngoắc tay, “Cho tôi hai chai bia.”

“Tiểu Duy.....” Dương Hi Lạc cắn răng nghiêng lợi, “Phục vụ, cho tôi hai cốc nước thôi là được rồi.”

Thẩm Tâm Duy nhìn chằm chằm Dương Hi Lạc, “Rượu, lấy cả bia tới, bữa này tớ mời.”

Dương Hi Lạc nghĩ tới tiền nhuận bút thăm đạm tháng này, chịu đựng bụng đau, “Vậy thì hai chai bia.”

Lúc này Thẩm Tâm Duy mới hài lòng, còn chủ động gấp thức ăn cho Dương Hi Lạc, “Cậu cũng ăn đi, nhiều món như vậy, chẳng lẽ cậu để một mình tớ ăn hay sao?”

Phục vụ đưa bia tới, còn mở ra. Thẩm Tâm Duy cầm cốc cũng không muốn, trực tiếp cầm chai lên uống, “Khó uống muốn chết, cậu nói xem tại sao nhiều người thích uống thứ này vậy?”

“Khó uống thì đừng uống.” Dương Hi Lạc tuyệt không muốn cô uống rượu, “Huống chi cậu cũng không uống được rượu, đừng uống nữa, uống lại khó chịu.”

Thẩm Tâm Duy uống một chia bia có thể khiến người mình lả đi, Dương Hi Lạc cũng sợ cô.

“Tại sao không uống? Đã gọi rồi, không uống thì thật lãng phí. Tiểu Lạc, làm người không thể lãng phí như vậy, đầu năm nay kiếm không được nhiều tiền, cậu xem tiền nhuận bút của cậu đi, một tháng cũng chỉ đủ tiền thuê phòng, tiền sinh hoạt cũng là vấn đề. Cậu xem tớ đi, bây giờ công việc cũng không có. Người như chúng ta, không có tư cách để lãng phí. Cậu uống cho tớ....., để tớ lãng phí, tớ sẽ tuyệt giao với cậu.....”

Dương Hi Lạc than thở, vẫn cầm chai bia lên, học bộ dạng của Thẩm Tâm Duy uống một hớp. Lúc này Thẩm Tâm Duy mới nở nụ cười, mình cũng cầm chai bia lên uống, càng uống lại càng tỉnh táo, vì vậy hình ảnh Giang Thiệu Thành đi chung với Lương Nguyệt Lăng lại càng hiện ra rõ ràng, tựa như màn hình tv tĩnh thể lỏng từ từ phóng to ra.

“Tiểu Lạc, cậu cũng nhìn thấy, phải không?” Cô trừng mắt nhìn Dương Hi Lạc, đột nhiên cười lên, “Giang Thiệu Thành đi chung với Lương Nguyệt Lăng, anh ấy thế lại chịu ngồi chơi xe trượt với cô ấy, trước kia tớ cầu xin anh ấy bao nhiêu lần, anh ấy cũng không chịu đi, nói nhiều như vậy rất phiền tới anh ấy, nhưng bây giờ anh ấy lại cùng với người khác, chơi với cô ấy.....”

Cô cầm chai bia gõ gõ lên bàn, âm thanh chấn động, không ít người nhìn sang phía bọn họ, cô còn không biết, “Nhìn cái gì, chẳng lẽ tôi không uống nổi một chai bia sao?”

Vì thế những người nhìn các cô, lại quay đầu đi.

“Không phải cậu nói cậu không còn quan hệ gì với Giang Thiệu Thành sao? Coi như bây giờ các cậu còn là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng sớm muộn cũng phải ly hôn, cậu trước sau gì cũng không có quan hệ gì với anh ta, vậy đừng để ý quá. Huống chi cậu nói rồi, bọn họ rất xứng với nhau.....”

Thẩm Tâm Duy uống một hớp bia, “Tớ chỉ nói mà thôi, làm sao cậu lại tin?”

Chai bia trong tay Thẩm Tâm Duy đã uống cạn, Dương Hi Lạc đưa chai mới tới, Thẩm Tâm Duy nhận lấy, uống một hớp lớn, “Tớ chỉ nói mà thôi. Tiểu Lạc, anh ấy không đi công viên chơi với tớ, một mình tớ không dám chơi xe trượt, giống như nếu anh ấy đi cùng tớ, chỉ cần anh ấy đi, tớ nhất định sẽ không sợ như thế. Mà mỗi lần tớ nói, anh ấy đều coi tớ như đứa trẻ, bảo tớ đừng tùy hứng vậy. Đến sinh nhật tớ, muốn anh ấy đi chơi công viên với tớ, nhưng anh ấy lại đi công tác..... nhưng anh ấy bây giờ, lại đi chơi với một người phụ nữ khác, kể cả trong lúc đi làm, anh ấy chưa bao giờ làm như vậy với tớ, cho tới bây giờ chưa từng có.”

Cô nói xong, nước mắt rơi xuống.

Dương Hi Lạc bình tĩnh nghe, muốn an ủi cô....., nhưng không biết nên nói thế nào cho phải.

“Thật ra thì tớ biết bọn họ nên ở chung với nhau, nhưng biết là một chuyện, bây giờ nhìn thấy bọn họ đi chung với nhau, tớ mới phát hiện mình khó chịu như vậy. Tớ cho rằng tớ có thể coi như lòng đã chết, coi anh

ấy là kẻ thù của mình, cố gắng hận anh ấy, cố gắng nghĩ anh ấy rất xấu xa. Nhưng thấy bọn họ đi chung, tớ không có cách nào lừa gạt mình, tớ thật sự rất khổ sở. Tớ không dùng cảm như trong tưởng tượng của mình, có thể để anh ấy tự do, tác thành cho anh ấy với một người phụ nữ khác.”

Dương Hi Lạc yên lặng đưa khăn giấy cho cô.

Thẩm Tâm Duy cười cười, “Có cảm giác tớ rất ghê tởm không, không chỉ không biết liêm sỉ, còn hết thuốc chữa rồi. Có lẽ anh trai tớ mất tích là do anh ấy làm, tớ chẳng trả thù gì anh ấy, ngược lại vì anh ấy đi chung với người phụ nữ khác mà ghen. Hơn nữa chính năm đó, là tớ đoạt thân phận của cô ấy, chẳng những tớ không cảm thấy mình ghê tởm, cũng không có ý thành toàn..... tiểu Lạc, có phải tớ trở nên vô cùng ghê tởm đúng không? Người phụ nữ như tớ, có lẽ luôn thất bại đi, cũng không xứng có người yêu thương tớ.”

Dương Hi Lạc hít mũi một cái, kiềm chế nước mắt sắp chảy ra, “Thẩm Tâm Duy, cậu muốn không bị ghét, tớ chỉ muốn có chút cảm hứng để viết truyện, cũng không để cậu sắm vai nhân vật phụ..... chớ đi con đường này, cậu giả bộ cũng không giống.”

Trên mặt Thẩm Tâm Duy vẫn còn nước mắt, lúc này cũng cười, “Đúng vậy, tớ chỉ giả bộ mà thôi, vì để cho cậu có cảm hứng, có phải tớ rất vĩ đại không?”

“Ừ, rất vĩ đại, vĩ đại nhất trên đời.”

“Đúng vậy, thật ra tớ thấy Giang Thiệu Thành và Lương Nguyệt Lăng đi chung, không có chút khổ sở, không khó chịu, tớ chỉ giả vờ mà thôi.” Thẩm Tâm Duy uống cạn chai thứ hai, cũng lấy một chai tới đây, mà cô uống rượu cũng cạn sạch, “Cậu xem, tớ uống hai chai rượu, đây là lần tớ uống nhiều nhất, trước kia tớ uống có một chai.”

Dương Hi Lạc không ngừng gật đầu một cái.

Thẩm Tâm Duy cười cười, “Tớ uống hai chai nên tớ say rồi, lời tớ vừa nói chỉ là lời say, chỉ là lời say, cậu lập tức quên đi, không cho nhớ lại.”

Dương Hi Lạc tới đỡ cô, “Ừ, tớ biết rồi, cậu chỉ uống say thôi, tất cả đều chỉ là lời say, tớ không biết cậu vừa nói những thứ gì.”

“Vậy thì tốt, thật ra thì tớ cũng chưa nói gì cả.”

Thẩm Tâm Duy không để cho Dương Hi Lạc đỡ, ngoắc gọi phục vụ tới đây tính tiền, mặt cô đỏ bừng, giống như uống say thật, nhưng cô biết, cô rất tỉnh, tửu lượng cô kém, cũng không phải là kém, căn bản không có tửu lượng gì. Nhưng kì quái, cô không say quá, có lẽ uống chưa tới mức say thật đi!

Dương Hi Lạc đỡ cô ra khỏi nhà hàng, cô còn nhớ rõ vừa rồi cô uống hết hai chai rượu, “Cậu xem đi hôm nay một giọt rượu tớ cũng không lãng phí.”

Dương Hi Lạc chỉ có thể than thở, “Thẩm Tâm Duy, cậu đã nói, cậu ghét nhất là người có tâm tình không tốt hay là thất tình mà chỉ uống rượu cho say đấy.”

“Đúng vậy, tớ rất ghét, cho nên tâm tình tớ rất tốt, cũng không thất tình!”

Dương Hi Lạc lắc đầu, “Được rồi, cậu không có, tinh thần cậu rất tốt, cũng không thất tình.”

Thẩm Tâm Duy còn muốn nói chút gì, nhưng dạ dày quá đau, lập tức chạy tới thùng rác, không ngừng nôn mửa. Cô vừa nôn, vừa nghĩ, mình chính là người nói dối, bây giờ cô còn chật vật như vậy, hơn nữa, cả người đầy mùi hôi.....

Cô như vậy, cũng cho rằng là, một điểm mình không so giống được với nữ thần như Lương Nguyệt Lăng.

Thẩm Tâm Duy, mảy trừ đem mình càng trở nên ghê tởm, cái gì cũng không làm được. Giang Thiệu Thành chỉ nhìn sai một lần, mới nhận lầm mảy, bây giờ mất anh bình thường, vì vậy mảy chật vật như thế, hẳn nên bị loại đi.

Cô chỉ cảm thấy dạ dày mình ngày càng khó chịu, cảm giác khó chịu này khiến cô thấy sáng khoái, tựa như báo ứng vậy. Chỉ là hai chai bia, cô có thể thành bộ dạng này, ở trong mắt người khác căn bản chính là câu chuyện cười đi!

Dạ dày trống rỗng, nhưng vẫn có cảm giác buồn nôn, cái gì cũng không nôn ra được. Dương Hi Lạc đưa cho cô một chai nước suối, cô nhận lấy, uống vào lại nôn ra.

“Tớ lại tăng thêm gánh nặng cho nhân viên vệ sinh rồi!” Cô tự giễu cười cười.

“Biết là tốt rồi.” Dương Hi Lạc nâng cô dậy, nhét vào miệng cô một viên socola, “Tiểu Duy, cậu còn nhớ lúc tớ kéo cậu đi uống rượu hồi đại học không? Cậu hỏi tớ vì sao, tớ nói tớ chỉ muốn uống rượu, cho nên nửa đêm cậu theo tớ làm âm ỉ bên ngoài. Thật ra thì ngày ấy, có một nam sinh tớ thầm mến tuyên bố anh ấy có bạn gái, cho nên tớ khó chịu. Nhưng cậu nói với tớ, Tomorrow is an another day, tớ tin cậu, cho nên tớ không buồn nữa, giờ tớ đem lời này trả lại cho cậu, Tiểu Duy, tomorrow is an another day – ngày mai lại là một ngày khác biệt.”

Thẩm Tâm Duy nhìn bạn mình đột nhiên nở nụ cười.

Dương Hi Lạc vỗ vỗ bả vai cô, “Cậu đã hỏi tớ, tại sao lại lựa chọn con đường viết truyện, tiền nhuận bút thì ít, lại bị dồn ép rất khổ, còn không có chút bảo đảm nào, chỉ cần đọc giả không đọc, vậy thì chờ đói chết. Nhưng tớ rất vui, mỗi lần viết một câu chuyện, giống như xây dựng một ước mơ, coi như đền bù tiếc nuối trong lòng, sau đó có một nơi chứa đựng những mong đợi của tớ, kể cả cuộc sống không hoàn mỹ, tớ vẫn cảm thấy mong đợi lúc đầu của tớ còn ở đó. Tiểu Duy, cậu còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu của cậu không?”

Cô vốn chỉ yêu Giang Thiếu Thành, chỉ vì Giang Thiếu Thành mà vui vẻ thôi.

20. Chương 20

Buổi tối hôm đó Thẩm Tâm Duy ở trong nhà Dương Hi Lạc, đầu cô hỗn loạn, cũng không biết là say hay không, vẫn tỉnh táo, biết mình đã làm cái gì, cũng biết mình đang nghĩ gì, chỉ là đầu nặng, có vẻ như bị cấm, nhưng lại không ngủ được. Dương Hi Lạc vừa chăm sóc cô, vừa cầm laptop nhanh gõ chữ. Thẩm Tâm Duy hí hóp mắt nhìn bạn mình, có chút áy náy, “Về sau tớ không ép cậu nữa, kiếm tiền không dễ dàng, nhất là người như cậu.”

“Cám ơn cậu đã thông cảm.” Dương Hi Lạc không ngừng gõ, “Chỉ là không cần đâu, cậu quan tâm bản thân mình được rồi, chớ suy nghĩ lung tung, biết không?”

“Ai, cậu thật thầm mến một người lâu rồi sao?”

“Đúng vậy.” Dương Hi Lạc dừng lại động tác, “Thích lâu, sau đó không dám nói cho anh ấy biết, sau đó không còn sau đó nữa.....” Cô suy nghĩ trong chốc lát, “Cũng không phải thế, thật ra thì về sau tớ có gặp lại anh ấy, so với trước kia cường tráng hơn, càng chắc chắn. Khi đó tớ cũng không khó chịu vì sao không thổ lộ, cũng không thấy tiếc vì sao không có cơ hội với anh ấy, mà cảm thấy ánh mắt tớ không tệ, cho dù đã qua vài năm, anh ấy vẫn ưu tú như trong trí nhớ của tớ thế.”

Thẩm Tâm Duy trầm mặc, kèm theo tiếng Dương Hi Lạc gõ bàn phím mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dương Hi Lạc vẫn còn ngủ say, cô đã sớm rời giường, không gọi Dương Hi Lạc dậy, chỉ để lại một tờ giấy nói mình đi trước. Mặc dù cô không rõ Dương Hi Lạc ngủ lúc nào, nhưng cô biết, Dương Hi Lạc chắc hẳn bận rộn đến đêm khuya. Cô nhớ Dương Hi Lạc từng nói qua, lúc bắt đầu làm thì một số truyện có chút khó khăn, đăng rất nhiều, cũng chỉ kiếm được 200 đồng, tiền thuê phòng cũng không đủ, từ đó về sau, Dương Hi Lạc sợ lại tiếp dẫn nên mất đi cảm hứng sáng tác, giờ toàn viết bản thảo, cho nên Dương Hi Lạc chắc rất bận, mà ban ngày phải nghỉ ngơi cho tốt.

Thẩm Tâm Duy thu thập lại những thứ của mình, trước về nhà thay quần áo ,sau đó cho Diệp Thục Phương ăn sáng, sau khi làm xong tất cả, mới quay lại công ty. Lúc tỉnh lại vào sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, cô nghĩ tomorrow is an another day(đây là trong bản gốc viết tiếng anh nhé chứ không phải tớ không dịch đâu, đã dịch phía trên), mỗi ngày là một ngày mới, mà mỗi ngày xuất hiện có nghĩa là sự thay đổi của ngày hôm qua.

Nhưng cô không ngờ, cô vừa tới Thịnh Quang quốc tế, liền thấy Giang Thiệu Thành từ trên xe xuống. Anh mặc tây trang màu xám, từ đầu tới đuôi đều thể hiện rõ vẻ sắc sảo, anh giống như từ truyện cổ tích đi ra, lộ ra mấy phần không chân thực.

Giang Thiệu Thành chính là như vậy.

Đột nhiên cô nghĩ tới, nam sinh năm xưa tiểu Lạc thầm mến không khiến cô ấy thất vọng, vậy thì Giang Thiệu Thành như vậy, cô có thất vọng không? Thật ra thì bây giờ Giang Thiệu Thành cùng với mấy năm trước có sự thay đổi, không phải là đẹp trai hơn, mà là trở nên có mùi vị, tựa như rượu đắt giá, đặt trong hầm, mùi vị càng thanh mát hơn.

Giang Thiệu Thành như vậy, đương nhiên phải có một người phụ nữ hoàn mỹ đứng bên cạnh.

Cô thu lại vẻ mặt, cười nhạo mình, cô không đảm đương nổi vị trí nữ chính thiên lương, bởi vì cô biết rõ nhiều đạo lý, nhưng cô không làm được, không làm được như tiểu Lạc nhắc tới đối tượng cô ấy thầm mến. Bởi vì cô không thể làm được chuyện đã ở bên cạnh Giang Thiệu Thành thì có lúc chia tay, sau đó đi chúc phúc anh sống thật tốt.

Trước kia cô nghe nói, người phụ nữ trong nhiều chuyện không phân rõ nặng nhẹ, khi đó chỉ muốn cười nhạo chủ nghĩa của đảng mảy râu, bây giờ cô hiểu được mấy phần, bởi vì cô chính là người không phân rõ sự tình. Lúc biết Giang Thiệu Thành muốn ly hôn với mình thì cô tức giận, hoài nghi Giang Thiệu Thành hại anh trai cô thì cô khổ sở điên cuồng, nhưng sau cô phát tiết thì có thể chịu được, thậm chí có thể khuyên mình vì chuyện lớn đi thỏa hiệp, nhưng khi cô thấy anh với Lương Nguyệt Lăng đi chung, cô thế nào cũng không khuyên can được mình.

Những chuyện anh không làm cho cô, anh lại làm ột người phụ nữ khác, hơn nữa anh cười với một người phụ nữ khác, đối với cô ấy bao dung mà cưng chiều. Mà anh với Lương Nguyệt Lăng còn có chung một bí mật, Lương Nguyệt Lăng biết trên tay anh có một vết sẹo, còn biết vết sẹo kia vì sao mà có. Những điều này, tất cả đều không liên quan tới cô, là điều xa lạ với cô.

Mà cô cũng có rất nhiều bí mật, nhưng những bí mật này, tất cả đều chỉ mình gánh chịu. Lúc cô giảm cân, không phải bắt đầu áp dụng phương thức vừa chạy bộ và ăn uống điều độ, mà là nôn toàn bộ thức ăn ra, cô biết cách này không tốt, ăn vào trong dạ dày một thứ gì đó rồi lại nôn ra, sẽ làm hỏng phần axit dạ dày(axit sẽ trào ngược lên và gây hại cho thực quản và gây sâu răng, dễ dẫn tới chứng rối loạn tiêu hóa), nhưng cô không ngừng được. Chỉ cần ăn gì thì lại nôn, hình như có thể thỏa mãn việc muốn ăn gì thì ăn cái đó, chỉ cần nôn ra, không phải cũng giống như không ăn gì cả sao? Sức hấp dẫn lớn mức nào.

Nhưng chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cô liền tạm ngừng phương thức này. Cô dùng cách này, đầu tiên cảm thấy cô họng khô, sau đó lại bị cảm, vì vậy cô loại bỏ cách này. Nhưng lúc muốn giảm cân và quyết tâm, đối lập với thực tế, không chỉ có thất bại, cô cũng không tìm được người để chia sẻ khổ sở.

Tất cả đều chỉ vì, cô mong có một ngày, có thể thật xinh đẹp đứng ở đó gọi Giang Thiệu Thành, để anh vì cô thay đổi mà mừng, cô hi vọng có một ngày cô có tư cách đứng bên cạnh anh.

Nhưng cô không ngờ, cô và Giang Thiệu Thành, lại có ngày biến thành thế vậy. Thật ra thì cô rất hâm mộ Dương Hi Lạc, nếu như Giang Thiệu Thành không chấp nhận cô, có lẽ cô cũng chỉ biết giống như Dương Hi Lạc, nhiều năm về sau nhìn thấy đối tượng mình từng yêu lần nữa, ánh mắt khen ngợi, sau đó liền tạm biệt.

Có lẽ cô còn có thể cảm ơn anh, bởi vì có anh, cô khiến mình càng trở nên tốt hơn.

Thế giới này không có nếu như, vì vậy bây giờ cô không cách nào tha thứ với người đàn ông trước mắt này. Cô đi về phía anh, thậm chí cười, “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng.” Giang Thiệu Thành hoàn toàn bỏ qua thái độ thù địch của cô.

“Giang Thiệu Thành, anh dạy tôi một chút đi, thủ đoạn gì làm cho người ta tâm phục khẩu phục mình nhanh nhất, tôi muốn lâu rồi, nhưng không tìm được cách.” Mấy ngày ngắn ngủi mà thôi, liền biến Mạnh Hạo thành người của anh, bản lĩnh như vậy, không phải người bình thường mà có được.

“Em cảm thấy, tôi sẽ lãng phí thời gian làm chuyện như vậy sao?” Giang Thiệu Thành liếc nhìn cô một cái, tiến vào tòa nhà của Thịnh Quang quốc tế, căn bản không chú ý tới cô.

Thái độ này của anh, khiến cô thấy khó chịu, đi giày cao gót đuổi theo, hơn nữa sau khi cô tiến vào thang máy, cũng nhanh đi vào. Anh bước nhanh hơn cô, cô chạy vào thang máy, sau khi tiến vào vẫn còn thở hổn hển. Cô giận dữ nhìn anh, mà Giang Thiệu Thành chuyên chú nhìn con số tầng lầu.

“Có phải anh đã sớm cấu kết với Mạnh Hạo không?”

Lúc này Giang Thiệu Thành mới nhìn cô, “Tự cho là đúng không phải là thói quen tốt.”

Cô cau mày, “Thì có phải anh tới nơi này sau đó mua chuộc anh ta không?”

Giang Thiệu Thành lắc đầu một cái, “Lý luận của em rất kỳ quái, bây giờ tôi là lãnh đạo, Mạnh Hạo là nhân viên, anh ta dựa theo phân phó của tôi mà làm việc, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao? Vì sao trong mắt em, liền biến thành chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

“Anh biết rõ ý của tôi là....”

Lúc này Giang Thiệu Thành đã đi ra khỏi thang máy, cô cũng nhanh đi ra, đuổi theo anh.

Giang Thiệu Thành dừng bước lại, “Thẩm Tâm Duy, nếu như em đem sự cố chấp này của mình lên phần em muốn học, nhất định sẽ được.”

“Giang Thiệu Thành, tạm thời anh cầm những thứ này lấy làm lệ với tôi. Anh đoạt gì đó của anh trai tôi, còn hùng hồn châm chọc tôi như thế.... tôi rất muốn biết, rốt cuộc tìm anh làm bằng gì. Một ngày làm sao có thể vô liêm sỉ đến trình độ này, quả thật là điều mới lạ với tôi.”

“Cũng vậy, biết vợ mình chỉ là người lừa gạt thì tôi cũng cảm thấy có điều mới lạ rồi.”

Cô cũng biết, bất kể anh nói gì, cô đều sẽ thua, chỉ một câu này, cô lại đi xuống, hơn nữa không cách nào lật lại. Cô nghe được thì mặt trắng xanh. Đây là tử huyết của cô, nhiều lần đều có thể khiến cô nộ vũ khí đầu hàng, không có lực phản kích nào.

Cô không dám gọi cho Dương Hi Lạc, sợ thường xuyên gọi cho cô ấy sẽ làm hỏng việc Dương Hi Lạc làm, vì vậy cô một mình đi lung tung trên đường.

Nếu như Thượng Đế cho cô một cơ hội lựa chọn, rốt cuộc cô có dám kết hôn với Giang Thiệu Thành không?

Cô còn nhớ rõ đó là năm thứ hai đại học, cô bối vì một trận cảm cúm, mà nằm trên giường ba ngày liên tục. Kể từ khi cô giảm cân được, tình trạng thân thể của cô không tốt lắm, dễ ngã bệnh. Cô cảm thấy đỡ hơn chút, xuống giường rót nước uống. Nước sôi rất nóng, cô thổi, muốn nước lạnh đi.

Đúng lúc này, bạn cùng phòng trở về, vừa chạy vừa kêu tên cô, “Tâm Duy, ở dưới tầng có người tìm, là một trai đẹp, đại soái ca..... nói tóm lại, trường học của chúng ta chắc chắn không có trai đẹp như vậy, quá xuất sắc lại có khí chất. Trai đẹp đó tìm cậu, cậu đi nhanh một chút, oa, tại sao cậu lại biết người có khí chất như vậy?”

Thẩm Tâm Duy chỉ cảm thấy không giải thích được, sau đó bị bạn cùng phòng đẩy thay quần áo nhanh, xuống dưới, dừng để anh ấy chờ lâu. Cho đến khi bị bạn cùng phòng đẩy vào toilet, cô vẫn cảm thấy không giải thích được, hơn nữa suy nghĩ đầu tiên không phải là đoán ai đang tìm cô, mà là bạn cùng phòng rất quan tâm cô, biết cô chỉ ở trong toilet thay quần áo. Phòng ngủ bốn người, trừ cô thay quần áo ở toilet, thì ba người kia đều thay ở phòng ngủ. Cô thay ở trong toilet, không phải muốn biểu hiện mình đặc biệt, vốn là thói quen rồi, cũng khó để người ta chấp nhận được thói quen này của cô.

Cô vừa ra, liền bị bạn cùng phòng đẩy ra mau, điều này làm cho cô tò mò, thẩm mỹ của bạn cùng phòng với cô có giống nhau không vậy?

Đây cũng là chuyện cổ, một ngôi sao Hàn quốc nào đấy bị cả đám nữ sinh gọi là trai đẹp, nhưng cô thấy thế nào cũng không đẹp trai, khiến cô bắt đầu hoài nghi thẩm mỹ của mình, nhiều nữ sinh thích ngôi sao Hàn quốc đó, mà vừa nhìn thấy anh ấy xong mà té xỉu. Chuyện này khiến cô hiểu một điều, thẩm mỹ nhìn đàn ông của cô, khác hẳn với quần chúng, trai đẹp từ miệng người khác nói ra, cô thấy thế nào cũng không đẹp.

Nhưng cô không ngờ, người đứng dưới không phải là người khác, mà là người cô luôn nghĩ tới.

Giang Thiệu Thành đứng đó, anh cũng không có một mình, không ít nữ sinh đến gần anh, anh nói chuyện lễ độ, nhưng lại để người ta biết rõ, anh không muốn nói nhiều.

Thấy Giang Thiệu Thành trong khoảng khắc đó, cô không đi tới, cô đang nghi ngờ, người tìm cô, là anh sao? Anh tìm mình vì cái gì? Không cần suy nghĩ nhiều, anh tìm cô, nhất định là anh có nguyên nhân. Nhưng Thẩm Tâm Duy, sao mình lại căng thẳng vậy?

Giang Thiệu Thành nhìn thấy cô, không nhìn đám nữ sinh, trực tiếp đi về phía cô, hơn nữa còn vươn tay sờ trán cô, “Nghe bạn cùng phòng của em nói em bị ốm, sao lại không chăm sóc mình vậy?”

Anh hành động tùy ý như vậy, khiến cô không phát hiện ra có gì không ổn.

“Sao vậy?”

Cô không có phản ứng, anh lại dùng tay quơ quơ trước mặt cô.

“Anh.... Anh tìm em?” Cô cảm thấy mình hỏi quá dư thừa, vì vậy lại nói thêm một câu, “Anh em mấy ngày nay không ở nhà, hình như đang bận chuyện gì đó, nếu như anh tìm anh ấy....”

“Anh tìm em.” Giang Thiệu Thành cười cười, nhìn đồng hồ đeo tay, “Em chưa ăn cơm phải không? Anh mời em.”

Cô không hiểu ra sao thì bị anh đưa đi rồi.

Cho đến khi bọn họ kết hôn rồi, trong lúc vô tình anh nhắc tới chuyện ngày đó, anh còn cười cô, biểu hiện ngây ngô như vậy, khiến anh hoài nghi, có phải cô bị anh dọa cho sợ không.

Anh không hiểu, khi ảo tưởng bao nhiêu lần thì cảnh tượng đó thực sự xảy ra trước mắt mình, phải cần bao nhiêu hơi sức, mới có thể để mình biết được, đây không phải là ảo giác.

21. Chương 21

Bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng thì sao, có thể chứng minh cái gì? Cái gì cũng không thể chứng minh.

Và anh không biết, cô bị cảm cũng có phần vì anh. Cô vì đi dưới mưa, mới ngã bệnh,

đương nhiên, không phải cô vì cảm cúm mà gặp mưa, chỉ là cô đánh giá rất cao về sức khỏe của mình, không ngờ chỉ vì một cơn mưa lại khiến mình bị cảm lâu như vậy, sức đề kháng lại kém thế.

Mấy ngày trước đó, Thẩm Tâm Duy đã làm chuyện trước mặt Dương Hi Lạc, nhớ tới quyển nhật kí cô đã từng viết, đương nhiên, phần lớn trong nhật kí đều viết về Giang Thiệu Thành, mỗi một tờ cũng sẽ xuất hiện tên Giang Thiệu Thành nhiều lần. Ngay cả Dương Hi Lạc cũng không tượng tượng nổi, số lần cô gặp Giang Thiệu Thành cũng không nhiều, nhưng lại viết nhiều trong nhật kí như thế, cũng khâm phục trí tưởng tượng với nghị lực của cô. Bất kể Dương Hi Lạc có phản ứng gì, Thẩm Tâm Duy đều thoải mái. Nhất là khi Dương Hi Lạc cười lên, chỉ vì thấy trong nhật kí viết: anh ngồi ghế salon, một mình nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả những gì ồn ào cũng chỉ là nền với anh thôi, anh vén tay áo sơ mi của anh lên, không hiểu được, em liền cảm thấy đó là hình ảnh đẹp nhất của anh, đẹp tới mức chỉ muốn nhào vào trong lòng anh.... Nhưng em biết, điều này là không thể.

Dương Hi Lạc thực sự cười tới mức không dừng được, hơn nữa không hề hậu nhìn cô, “Đừng trách tớ, đây cũng quá mức văn chương rồi, thật quá.... còn muốn nhào, tại sao tớ không phát hiện ra cậu lại phóng khoáng thế chứ?”

“Dương Hi Lạc, xin cậu đừng có lược bỏ từ “muốn” đi được không?”

Kể cả bị Dương Hi Lạc cười nhạo, Thẩm Tâm Duy vẫn có dũng khí ở trước mặt Dương Hi Lạc đọc nhật kí của mình. Cô ở trước mặt Dương Hi Lạc không có điểm then thừng nào, đồng thời không để ý tới việc bị

Dương Hi Lạc cười nhạo, ngược lại cảm thấy rất tốt, tình cảm thâm mến này của cô, ít nhất còn có một người biết, giống như cô ấy là người chứng kiến tình cảm này của cô, chứng kiến cô thích người đàn ông tên là Giang Thiệu Thành thế nào.

Nhưng cô không nói cho Dương Hi Lạc biết rằng, cô quyết định nhìn quyển nhật kí của mình một lần cuối để quyết định từ bỏ việc yêu Giang Thiệu Thành, cô không thể yêu anh nữa, không được thích.

Cô thấy Giang Thiệu Thành lần nữa, là lúc Giang Thiệu Thành từ nước ngoài về, mọi người tới chào mừng anh trở lại. Đây cũng là một lần duy nhất, cô nhìn Giang Thiệu Thành bị người ta ép uống thậm như thế, cô rất đau lòng, nhưng cô không có tư cách làm thế, vì vậy chỉ có thể ngồi ở đó, yên lặng hi vọng, anh không bị say.

Bạn tốt của anh bắt đầu hỏi anh ở nước ngoài có hẹn hò với ai không, anh lắc đầu, trực tiếp phủ nhận, anh nói, “Tôi không yêu được, đã sớm nói rồi.”

Anh nói lời này ra, mọi người lập tức tò mò, tại sao anh không yêu? Nhưng anh đóng miệng quá chặt, thế nào cũng không chịu nói. Nhưng những người này cũng không phải là người không, chỉ cần một ánh mắt, mọi người đoàn kết ép anh uống say, khi anh say rượu rồi, không ngừng đặt câu hỏi, nhất định phải bắt anh nói ra nguyên nhân anh không yêu được.

Cô thấy mặt anh đỏ bừng, giống như đã say, nhưng vẻ mặt của anh cũng không giống như say, mà là một loại mong đợi, giống như liên tưởng tới một điều gì đó khiến anh vui vẻ, anh nói, “Tôi đang chờ người, tôi phải chờ cô ấy, chúng tôi đã ước hẹn trước, phải tìm được đối phương.”

Nói xong, cô không muốn nghe, cũng không nghe lọt. Tim chợt ngừng đập, nhưng lại không giống như thất vọng, chỉ là đột nhiên hiểu, cô không còn có hy vọng gì nữa. Bất kể cô nỗ lực giảm cân cỡ nào, bất kể cô yêu anh cỡ nào, cô quá chậm, đã có một người con gái khác đã sớm vào trái tim anh.

Đây không phải là vấn đề cô tài giỏi hay không, mà là người anh đang chờ không phải cô, không phải Thẩm Tâm Duy cả.

Không phải ghen tị, mà cô rất hâm mộ, hâm mộ cô gái kia, từ sớm đã vào trong trái tim anh, để cho người khác cơ hội hi vọng cũng không có.

Cô từ bỏ, cô thâm yêu, chỉ có thể là thâm yêu, cũng không để anh biết, tình cảm như vậy, cứ xem như là bí mật của chính cô đi, cô nghĩ như thế, làm như vậy. Vì vậy cô quyết định, cất giấu toàn bộ những tâm tư này, nhưng cô không cam tâm, vì vậy đọc hết nội dung trong nhật kí cho Dương Hi Lạc nghe.

Khi đó Dương Hi Lạc đã bắt đầu viết truyện, cũng không chê cô phiền, bày tỏ thẳng thắn: Coi như cho tớ cảm hứng viết truyện đi!

Thẩm Tâm Duy không biết Dương Hi Lạc có cảm hứng hay không, nhưng cô biết, mình nhất định đã là trò vui cho Dương Hi Lạc, bởi vì số lần Dương Hi Lạc cười ngày đó nhiều hơn số lần Dương Hi Lạc xem phim hài.

Cô thương tiếc tình cảm của mình, liền cất nhật kí của mình vào trong một hộp sắt, chôn ở trong sân. Cô nghĩ, để cho tâm sự của mình ở đây đi, có lẽ nhiều năm về sau, cô sẽ nhớ tới quyển nhật kí này, nhớ tới mình từng yêu một người như vậy, chỉ là khi đó tâm tình không bình thường trở lại đi!

Cô trở về trường ngày ấy, mưa nhỏ, trong túi cô có ô, nhưng cô không lấy ra. Cô liền đi dưới mưa, giống như cô tưởng tượng vô số lần, có thể cùng người cô yêu đi dưới mưa, dù cô chỉ có một mình, nhưng trong lòng cô tự nói với mình, sẽ để anh phóng túng lần nữa, một lần là tốt rồi, giả vờ người đẩy ở bên cạnh mình, cùng đi dưới mưa với mình, đưa mình về trường.

Nhưng cô không ngờ, mình lại bị cảm, không nghĩ tới, lúc cô bị cảm, Giang Thiệu Thành tới tìm cô. Anh đưa cô đi ăn cơm, còn đưa cô đi uống thuốc, nghiêm túc nói cho cô biết, thuốc nào nên uống ba lần mỗi ngày, thuốc nào nên uống hai lần mỗi ngày, thuốc nào nên uống trước khi ăn cơm, thuốc nào nên uống sau khi ăn.

Anh đứng ở trước mặt cô, lời nói ân cần, cô thấy khó hiểu, mình nên phản ứng thế nào. Cô nhớ anh chỉ coi cô như em gái mà quan tâm, cho nên khi anh biểu lộ quan tâm thế này, nửa tháng sau, cuối cùng cô không

nhìn được lên tiếng, “Giang Thiếu Thành, anh đừng đối xử với em như thế...., anh không sợ em hiểu lầm sao?”

“Sợ em hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm.....” cô cắn môi nói không ra lời.

“Ý của em là, hiểu lầm chúng ta là quan hệ trai gái sao?”

Cô suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu.

Sau đó anh xoa tóc cô, “Đứa ngốc, chẳng lẽ em không thấy, anh đang theo đuổi em sao?”

Đây là lời thổ lộ đẹp nhất cô từng nghe, cô vui sướng lao vào trong lòng anh, tựa như các lần cô đã tưởng tượng ra.

Cô quả thật là ngốc, ngốc đến mức đắm chìm trong niềm hạnh phúc như vậy, chưa bao giờ suy nghĩ, tại sao anh lại theo đuổi cô, chẳng lẽ anh không định đợi cô gái kia nữa sao? Cô chỉ nhớ sự dịu dàng của anh, căn bản không nghĩ tới điều khiến mình lo lắng kia, chỉ cần ở cùng anh, như vậy tất cả đều không là vấn đề.

Khi đó cô không biết, lúc cô chôn nhật kí của mình, thì Thẩm Diệc Đình nhìn thấy. Hành động lén lút của cô, bỗng dưng khiến Thẩm Diệc Đình cũng cảm thấy tò mò, vì vậy lấy hộp sắt kia lên, từ đó Thẩm Diệc Đình cũng biết thì ra cô yêu Giang Thiếu Thành đến vậy, cũng vì Giang Thiếu Thành mà làm nhiều chuyện như thế.

Thẩm Diệc Đình rất cưng chiều em gái mình, vì vậy chọn đứng ở bên em gái, xếp bầy cho bạn tốt của mình. Thẩm Diệc Đình cố ý cùng Giang Thiếu Thành uống rượu, tò mò hỏi chuyện ước định của Giang Thiếu Thành, vô ý nói rằng khi Thẩm Tâm Duy còn bé cũng bị bắt cóc xong tự mình chạy về. Giang Thiếu Thành với Thẩm Diệc Đình, không chỉ là bạn học, còn là bạn thân nhiều năm, đương nhiên không hoài nghi lời của Thẩm Diệc Đình có thật hay không, vì vậy anh cho rằng Thẩm Tâm Duy chính là cô gái có ước định với anh.

Vì vậy có chuyện Giang Thiếu Thành tới dưới kí túc xá của Thẩm Tâm Duy, có chuyện Giang Thiếu Thành chủ động theo đuổi Thẩm Tâm Duy, sau đó bọn họ yêu nhau, về sau bọn họ kết hôn.

Lúc bọn họ đính hôn, Giang Thiếu Thành uống rất nhiều rượu, anh nâng mặt cô lên, sau đó ôm cô vào trong lòng, anh nói, “Ngày này anh đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được, cô gái của anh.”

Bởi vì câu nói này, cô mới bắt đầu nghi ngờ, tại sao đột nhiên anh lại theo đuổi cô, bọn họ là gì mà hẹn hò. Cô không ngờ, nhưng không thể không tin. Vì vậy cô đi tìm Thẩm Diệc Đình, hỏi rõ ràng mọi chuyện, tất cả đều là chuyện Thẩm Diệc Đình lên kế hoạch mà làm.

Thẩm Diệc Đình nói, “Anh xin lỗi, anh cho rằng như vậy sẽ khiến em vui. Nếu như em không thể chấp nhận nổi chuyện lừa gạt cậu ấy, thì có thể chấm dứt.... anh sẽ nói rõ với Thiếu Thành.”

Hóa ra là như vậy, tất cả dịu dàng dành cho cô, đều thuộc về một người khác.

“Không cần, để em nói.”

Cô muốn tự nói, nói cho người đàn ông kia, cô không phải cô gái mà anh đợi, cô không phải, cô chỉ là đồ giả mạo mà thôi. Cô không do dự, chuẩn bị, nên nói với anh thế nào. Nhưng khi cô thấy anh, anh cười với cô, cái gì cũng không nói ra được.

Cảm giác này giống như là nọc độc, nhưng cô không dừng được, bởi vì quá mức nhớ nhung, trong lòng nói: ngày mai sẽ nói cho anh biết, hôm nay sẽ để mình ích kỉ đi.

Vì vậy càng ích kỉ hơn, mà cô càng ngày càng trở nên tham lam, cô không chỉ tham lam một ngày, còn ngày mai, còn cả tương lai. Cô bắt đầu cầu nguyện, vĩnh viễn đừng để anh biết điều này, anh ấy không cần biết.

Cô hi vọng, cô gái có ước định với anh, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh.

Đáng tiếc, trên đời này không có cái gọi là như mong muốn.

Cô gái kia chẳng những xuất hiện, còn một mực chờ đợi anh, cũng nhận ra anh, biết anh chính là chàng trai cô ấy đợi.

22. Chương 22

Thẩm Tâm Duy đi tới quán bar, trước kia nếu cô có một mình tuyệt đối không tới đây, trong nhận thức của cô, chỗ như thế đại biểu cho tốt xấu lẫn lộn, một câu nói cũng không an toàn, cho nên nếu cô tới đây đều là cùng với người khác. Nhưng hôm nay cô lại muốn tự mình tới đây, hơn nữa không suy nghĩ xem nơi này có nguy hiểm gì hay không, cuộc sống đã phiền não lắm rồi, hướng chỉ đi buồn lo vô cớ nhiều chuyện khiến mình phiền muộn hơn. Nhưng cô đánh giá bản thân cao rồi, cô chọn ngồi ở một chỗ yên tĩnh, người phục vụ nhiều lần hỏi cô có uống rượu hay không thì cô lắc đầu. Ở nơi như thế này, một mình cô không dám uống, nhất là với tửu lượng của cô, cô không dám mạo hiểm, sợ hãi xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Cô cười mình, quả nhiên không can đảm gì, là một người hèn nhát.

Cuộc sống về đêm mới bắt đầu, mọi người tại sàn không ngừng nhảy nhót, giống như theo bản năng, có lẽ trong người bọn họ có thuốc, quên đi ý thức,... Chắc trong đó có người vừa bị lãnh đạo mắng, có người bị áp lực do bạn gái ép mua nhà, có người đang thất tình.

Cô yên lặng nhìn những người xa lạ này, cũng tưởng tượng thấy bọn họ gặp gỡ, bỗng dưng nghĩ, không phải cuộc sống của tất cả mọi người đều thuận buồm xuôi gió, đa số đều phải trải qua khó khăn nhiều hay ít, mà cô gặp phải chút chuyện, có lẽ nhiều người thấy, cần bản cũng không coi là chuyện lớn. Chỉ là cô đang phóng đại nỗi khổ của mình mà thôi, để ỉn khó chịu, nhưng cô khó chịu cái gì? Khó chịu vì chồng cô không yêu cô sao? Nhưng chính cô lừa gạt anh.... Khó chịu vì anh trai mất tích sao, nhưng cô đã dùng mọi cách, nhưng không tìm được anh....

Có người chủ động tới gần đây, cô đều khéo léo từ chối, dù cô rất ghét những người đàn ông như thế, ở chỗ này, cô không dám đắc tội với người khác, sợ có phiền toái không cần thiết.

Thật ra thì nơi này rất nhàm chán, nhưng cô rất thích cảnh vật nơi này, như ẩn như hiện, thỉnh thoảng ánh đèn chợt lóe lên, cảm giác chút gà gât muốn ngủ, giống như đưa mình vào một thế giới mộng lung, không thấy rõ người khác, cũng không thấy rõ mình.

Cô đang nghĩ xem giờ nên đi hay là tiếp tục ở lại đây hưởng thụ điều này khiến cô thoải mái chút, đã có người đi tới trước mặt cô.

“Thẩm Tâm Duy, đã lâu không gặp cô.” Tô Tình Tình cầm một bình rượu đi tới, đặt bình rượu ở trước mặt Thẩm Tâm Duy, vẻ mặt kiêu căng, cười như không cười nhìn Thẩm Tâm Duy.

Tô Tình Tình, công chúa nhà họ Tô, nhà họ Tô cũng là gia tộc nổi tiếng ở thành phố Đông Giang này, nghe đồn là dòng dõi những người có học chân chính, mấy đời đều có người làm quan chức cấp cao, cũng có địa vị khác thường.

Thẩm Tâm Duy gặp Tô Tình Tình, vốn cảm thấy vận số không kém không gặp người nào muốn quẩn chặt người mình, lập tức cảm giác vận số mình tuyệt đối không tốt rồi, ở chỗ này cũng gặp được người mình ghét.

Tô Tình Tình kiêu căng hất cằm lên, “Uống một ly chứ?” Cũng không đợi Thẩm Tâm Duy trả lời, nở nụ cười, “Ai, làm sao tôi lại quên mất chứ, Thẩm tiểu thư là người thuần khiết, làm sao lại giống như tôi tùy tiện uống rượu chứ!”

Chuyện Tô Tình Tình ghét Thẩm Tâm Duy cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhất là lúc Tô Tình Tình xuất hiện ở hôn lễ của Thẩm Tâm Duy và Giang Thiệu Thành thấy biểu hiện của Thẩm Tâm Duy, không chỉ ghét Thẩm Tâm Duy, mà là cực kỳ ghét. Trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng tất cả mọi người đang chờ cô dâu chú rể uống rượu, Thẩm Tâm Duy lại bày tỏ rằng mình sẽ không uống, mong mọi người bỏ qua, mọi người đương nhiên là bỏ qua, bộ dạng điếm đạm đáng yêu của cô, nhưng bỏ qua cho cô

cũng có giá, Giang Thiệu Thành bị rót nhiều, nhất là phải uống bù gấp đôi cho Thẩm Tâm Duy, Tô Tình Tình chưa từng gặp qua người phụ nữ ích kỉ như thế.

Châm chọc trắng trợn như thế, nhưng Thẩm Tâm Duy cũng không cảm thấy khó chịu, “Mặc dù tửu lượng của tôi không được, nhưng Tô tiểu thư đã mời, một ly cũng không có vấn đề gì.”

Tô Tình Tình cười, “Nhưng mặt tôi không lớn như vậy, trong đám cưới cũng không uống rượu, làm sao tôi lại để cô uống được chứ?”

Nụ cười của Thẩm Tâm Duy có chút khổ, lúc cô và Giang Thiệu Thành kết hôn, anh biết tửu lượng của cô khá kém, vì vậy dặn cô, đừng uống, tránh bị uống say, không bằng bảo vệ một người. Lúc đấy cô rất lo cho anh, Giang Thiệu Thành vuốt tóc cô nói cô ngốc, trường hợp này, người khác nhất định sẽ nghĩ ra đủ loại lý do bắt anh uống, bất kể cô uống hay không, những người này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô, không bằng tìm ra một lý do cho những người này.

Nhớ lại điều này thật là lạ, lựa chọn một đoạn ngắn tốt đẹp, làm cho người ta không ngừng hồi tưởng.

“Tô tiểu thư thật biết nói đùa, một ly mà thôi, tôi không khó chịu dễ như vậy đâu.”

“A?” Tô Tình Tình suy tư một lát, “Chẳng lẽ nể mặt tôi uống rượu là giả, ra ngoài mua say mới là thật.... nghe nói hôn nhân của cô không thuận lắm, tôi còn tưởng rằng người khác nói đùa, thì ra là thật. Mượn rượu không hợp với loại thực nữ như cô, nên về nhà sớm đi, tránh ở chỗ này mất mặt xấu hổ.”

Thẩm Tâm Duy để tay lên cằm, học bộ dạng của Tô Tình Tình, khẽ ngẩng đầu, “Tôi thích vậy.”

Coi như bị mất mặt thật, cũng là chuyện của cô.

Quả nhiên, sắc mặt của Tô Tình Tình bắt đầu có chút khó coi, “Thẩm Tâm Duy, việc gì phải kiêu căng vậy? Cô cho rằng mình là Giang phu nhân được Giang Thiệu Thành cưng chiều trong lòng bàn tay sao? Cô chỉ là đồ giả mạo, còn giả vờ.”

Tay của cô khẽ dùng sức, dù cô gắng để vẻ mặt không thay đổi, nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi lời này của Tô Tình Tình. Tô Tình Tình còn biết chuyện cô không phải cô gái có ước định với Giang Thiệu Thành, có ý nghĩa hay không, chẳng lẽ tất cả mọi người trong hội đều biết? cô vốn cho rằng cô với Giang Thiệu Thành là vợ chồng một thời gian, anh cũng không để cô quá khó khăn, chuyện như vậy truyền đi, cô đúng vẫn còn đánh giá mình cao lắm.

Tô Tình Tình còn muốn nói gì đả kích cô, Tô San San lập tức đi tới, kéo lại em gái mình, cười nhìn Thẩm Tâm Duy, “Cô đừng để ý, em gái tôi uống nhiều quá, nói chuyện không biết chừng mực.”

“Chị, chị khách khí với cô ta làm gì, nếu như không phải cô ta là đồ giả mạo, chị và anh Thiệu Thành có lẽ....”

Tô San San nhún mày, ánh mắt lạnh nhìn em gái, “Chị gọi tài xế đưa em về, trước khi bố về thì xử lý tốt chuyện của mình, bằng không đợi bị bố trừng phạt đi!”

Tô Tình Tình có chút sợ hãi nhìn qua người chị dịu dàng của mình, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Tâm Duy lấy bình rượu không bị Tô Tình Tình lấy đi vào tay mình, cũng không nhìn Tô San San, “Em gái cô nói đúng, nếu như không phải do tôi, có lẽ cô với Giang Thiệu Thành còn có thể.”

Quan hệ nhà họ Giang với nhà họ Tô không tệ, quan hệ này kéo dài được mấy đời rồi, vì vậy ông nội Giang Thiệu Thành đã thay mặt nói rằng để cháu trai nhà họ Giang với cháu gái nhà họ Tô đính hôn với nhau, ước định khi Giang Thiệu Thành và Tô San San lớn lên, sẽ để bọn họ thành hôn. Chỉ là không ai ngờ, Giang Thiệu Thành liền đưa Thẩm Tâm Duy về nhà, nói rõ với bố mẹ anh, đời này không phải cô anh không cưới, mà cô chính là cô gái anh đợi nhiều năm nay. Giang Thiệu Thành quá kiên trì, mà bố mẹ anh vẫn tôn trọng ý kiến của con trai mình, nhưng hôn ước của nhà họ Giang với nhà họ Tô cũng là chuyện lớn của hai nhà, vì vậy, cũng làm khó Giang Thiệu Thành. Thế nên quan hệ của hai nhà không được như ngày trước.

Trông mặt Tô San San lóe, không trả lời suy đoán này của Thẩm Tâm Duy, nếu đã là chuyện trước kia, tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì, ban đầu Giang Thiệu Thành kiên định từ hôn như vậy, cũng chứng tỏ anh

với cô không được nữa.

“Không phải Giang Thiệu Thành nói.” Đột nhiên Tô San San nói ra một câu như vậy.

“Cái gì?”

“Cô không phải cô gái có ước định với anh ấy, chuyện này, không phải từ Giang Thiệu Thành nói.”

Thẩm Tâm Duy không ngờ Tô San San sẽ giải thích chuyện này, “Thật sao?”

Tô San San gật đầu, “Cô nên biết anh ấy không phải loại người như vậy.”

Lời này khiến Thẩm Tâm Duy muốn cười, cô biết Giang Thiệu Thành là loại người nào sao, không, cô không biết, cô hoàn toàn không hiểu rõ người bên gối mình là hạng người gì, lúc anh cưng chiều cô, sẽ khiến cô cho rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng khi anh trở mặt vô tình thì cô lại nghĩ mình là người phụ nữ có nghiệp chướng sâu nhất.

Cô lắc đầu một cái, hình như không muốn nghĩ chuyện gì về Giang Thiệu Thành nữa, cô ngoắc tay, bảo người phục vụ đưa tới 2 ly, “Có thể uống cùng tôi một ly không?”

Tô San San không trả lời, nhưng khi Thẩm Tâm Duy rót đầy một ly thì chủ động lấy.

Thẩm Tâm Duy tiếp tục rót ly còn lại, cô nâng ly lên, uống một hớp, khuôn mặt nhỏ nhắn co lại, “Tôi không uống rượu, tất cả chất lỏng đối với tôi mà nói, cứ xem như đang uống nước, chỉ là rượu là cái loại khó uống nhất.

“Vậy sao cô lại uống?”

“Đúng vậy, mọi người đều nói uống rượu giải sầu, uống nước thì giải sầu thế nào được?”

Tô San San cảm giác rất thú vị, cầm ly rượu quơ quơ, “Cô đúng là một cô gái thú vị.”

“Cô nói tôi là cô gái? Tôi trẻ con thế sao?”

Tô San San do dự một chút, gật đầu.

Thẩm Tâm Duy cúi đầu, cô muốn nói, người phụ nữ bên cạnh Giang Thiệu Thành, phải là một người rất hoàn hảo, Tô San San xuất hiện cũng là một đại mỹ nữ hoàn hảo, hơn nữa cũng cùng thẩm mỹ với Giang Thiệu Thành, đều cho rằng cô trẻ con.

Hơn nữa, Thẩm Tâm Duy biết, Tô San San chắc chắn có ý với Giang Thiệu Thành, Giang Thiệu Thành đã nhiều lần nói cho cô ấy biết anh ấy đang chờ một người phụ nữ, nhưng dù Tô San San biết rõ cũng không chủ động đề cập tới chuyện giải trừ hôn ước, cuối cùng lại giải trừ, còn do Giang Thiệu Thành nói lên, lúc sau nhà họ Tô công bố.

“Cô không ghét tôi sao?” Cô lại ngẩng đầu lên, lại uống thêm một hớp rượu nữa, “Cô đối với anh ấy....”

“Tôi không muốn dối cô, tôi thích anh ấy, chính vì thích anh ấy, cho nên luôn chờ anh ấy nói hôn ước. Anh ấy là người đàn ông tốt, trước kia đã sớm nói cho tôi biết, anh ấy sẽ không tuân theo hôn ước này, bảo tôi cũng đừng coi hôn ước này là quan trọng, đừng để tôi bị trói buộc, đi tìm hạnh phúc của chính mình. Nhưng anh ấy không biết, tôi đã sớm đặt tình cảm lên anh ấy. Cho nên khi biết anh ấy chờ đợi một người khác thì tôi chỉ muốn, tôi ở tại chỗ chờ, tôi cầu nguyện anh ấy sẽ không gặp người đó, như vậy có lẽ anh ấy sẽ theo đó mà lấy tôi. Có phải rất ngốc hay không?” Tô San San nói xong, lại cười, hình như đang nhớ lại mình lúc trẻ.

“Vậy cô nên ghét tôi, dù sao ban đầu anh ấy cũng vì tôi mà giải trừ hôn ước với cô.... Hơn nữa, tôi còn là đồ giả mạo.”

Tô San San lắc đầu, “Tôi không hận cô, nhớ lại lúc hai người kết hôn, ánh mắt cô nhìn anh ấy, tôi biết ngay, cô thật lòng yêu anh ấy. Cho nên dù xảy ra chuyện như vậy, mặc dù không có cách nào tán thành, nhưng tôi hiểu.... dù sao tôi cũng từng có cảm nhận trong lòng như thế.”

Nhưng Thẩm Tâm Duy không cảm thấy chút an ủi nào, ngược lại càng khó chịu hơn. Lương Nguyệt Lăng ấy là một dạng, Tô San San cũng thế, thế nào mà những người phụ nữ bên cạnh Giang Thiệu Thành lại độ

lượng như thế, giống như chỉ mình cô là ích kỉ thôi. Sự xuất hiện của các cô, chỉ chính mình, người như cô cuối cùng bình thường cỡ nào.

Hơn nữa rất buồn cười là, người phụ nữ bị Giang Thiếu Thành giải trừ hôn ước, hôm nay đang trò chuyện với cô, lúc cô muốn uống rượu, còn cùng với cô, chuyện như vậy, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy kì lạ rồi.

“Đồ giả mạo chính là đồ giả mạo, không thay đổi được....” Cô cười khổ, uống tiếp.

“Có lẽ, cô nên cho anh ấy một thời gian, mọi việc đừng nghĩ theo chiều hướng xấu. Anh ấy hẳn chưa tiếp nhận nổi sự thật này.... Theo suy đoán của tôi, anh ấy không phải cái loại vứt bỏ vợ mình còn cướp đoạt công ty của vợ. Nên thử tin tưởng anh ấy xem.”

Thẩm Tâm Duy cười, người thiện lương, có lẽ vẫn là thiện lương như thế, giống như cô không vậy, bởi vì không tin nổi, cũng không có tư cách tin, cô không tin mình có vận khí tốt thế.

Tô San San thấy cô không nghe lời của mình, không miễn cưỡng.

“Ai nói?” Thẩm Tâm Duy trầm mặc thật lâu, vẫn hỏi tới vấn đề này.

“Cô có thể tự đoán xem.... Phụ nữ trên đời này là loài phức tạp nhất.”

Thẩm Tâm Duy cúi đầu suy tư chốc lát, căn bản cũng rõ ràng, không phải là Giang Ngữ Vi chứ?

23. Chương 23

Giang Ngữ Vi, tiểu thư nhà họ Giang, em gái Giang Thiếu Thành, chính xác mà nói, là em gái không có bất kì quan hệ huyết thống nào của Giang Thiếu Thành. Bố của Giang Ngữ Vi, là tài xế nhà họ Giang, năm đó khi Giang Thiếu Thành bị bắt cóc thì bố Giang Ngữ Vi ra sức đi cứu Giang Thiếu Thành, bị những người đó dùng dao đâm chết. Mặc dù cuối cùng Giang Thiếu Thành vẫn bị mang đi, nhưng bố mẹ Giang Thiếu Thành rất cảm kích về hành động của bố Giang Ngữ Vi, vì vậy về sau Giang Ngữ Vi vốn không có mẹ nay không còn bố được đưa về nhà họ Giang nuôi dưỡng, cũng coi cô như tiểu thư nhà họ Giang.

Mà Giang Ngữ Vi không thích Thẩm Tâm Duy chút nào. Ban đầu Giang Thiếu Thành đưa Thẩm Tâm Duy về nhà, đó là lần đầu tiên Thẩm Tâm Duy thấy Giang Ngữ Vi, cũng biết đối phương không thích mình, cảm giác theo bản năng, phụ nữ biết cảm giác người phụ nữ khác đối với mình, đồng thời cũng biết ánh mắt người phụ nữ khác nhìn chồng mình.

Tình cảm Giang Ngữ Vi dành cho Giang Thiếu Thành, tuyệt đối không giống với tình cảm anh em. Cũng bởi vì quan hệ với Giang Ngữ Vi thế, sau khi Thẩm Tâm Duy với Giang Thiếu Thành cưới xong, liền dọn ra ngoài ở, vì thế giữa cô và Giang Ngữ Vi, coi như là bình an vô sự. Nhưng Thẩm Tâm Duy không ngờ, Giang Ngữ Vi ghét cô tới mức này, cô còn chưa ly hôn với Giang Thiếu Thành, liền tuyên cáo cô độc ác thế nào, đoạt đi Giang Thiếu Thành ra sao, cô hoàn toàn là một tên lừa gạt.

Điểm mấu chốt chính là, mặc dù cô tức giận, cũng không có cách phản bác lại, bởi vì lời Giang Ngữ Vi nói không sai, cô thật sự là đồ giả mạo từ đầu tới cuối.

Thẩm Tâm Duy cũng không nói nhiều với Tô San San, liền chào tạm biệt rời đi. Cô chỉ uống ba hớp, hơn nữa mỗi lần uống đều nhẹ nhàng mân xuống, vì vậy chút rượu này chưa tạo ra ảnh hưởng lớn gì với cô, chỉ cô cảm thấy mặt mình khê nóng lên. Cô ra khỏi quán bar, gió đêm thổi tới, cô run lên một cái, nhiệt độ chênh lệch ngày và đêm ở thành phố Đông Giang này không quá lớn.

Dương Hi Lạc gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết thành quả một ngày hôm nay, Dương Hi Lạc tốn nguyên một ngày, viết ba vạn từ(30000), rất vui vẻ, đòi hỏi được khích lệ.

Thẩm Tâm Duy ở trong điện thoại khen ngợi Dương Hi Lạc như được mở cờ trong bụng, nói Dương Hi Lạc chính là cỗ máy đánh chữ, Dương Hi Lạc hứa hẹn rằng, sau khi kết thúc tiểu thuyết này, lập tức mời Thẩm Tâm Duy đi ăn một bữa lớn, nhưng điều kiện quan trọng là Thẩm Tâm Duy không được chọn ăn món gì có

ót cay, nếu không sẽ tuyệt giao. Thẩm Tâm Duy cười đồng ý, lại bàn luận thêm những tin tức giải trí gần đây, xong cúp điện thoại.

Cúp xong, cô mới gọi xe trở về biệt thự nhà họ Thẩm.

Kể từ lúc cô và Giang Thiệu Thành âm ỉ mấy lần, cô liền quay về đây, như vậy có thể chăm sóc mẹ. Cô phát hiện mỗi ngày nhìn Diệp Thục Phương chăm sóc cây cỏ, trong lòng mình cũng thấy an tĩnh hơn. Cô cảm thấy đây là một chuyện tốt, hi vọng tính cách của mình có thể trầm hơn chút, không cần lúc nào cũng bị chọc giận rồi bộc phát tức giận lên.

Cô về đến nhà, xem qua mẹ, lúc này mới về phòng, tắm, ngủ.

Tối hôm đó, cô mơ tới ngày trước, mơ thấy hôn lễ của cô và Giang Thiệu Thành, cô mặc váy cưới đẹp, kéo tay Giang Thiệu Thành, nhận lời chúc phúc của mọi người. Hình ảnh thay đổi, trở nên rất kiều diễm, cô cởi bỏ bộ váy cưới, mặc áo ngủ, mà Giang Thiệu Thành bị người ta dìu vào căn phòng, anh bị uống rất nhiều, cả người đầy mùi rượu tới ôm lấy cô, nói cho cô biết: anh không say, vì hôm nay, anh đã cố gắng luyện tửu lượng của mình, em có cảm động không?

Câu trả lời của cô là trực tiếp đẩy anh vào phòng tắm, bảo anh mau tắm rửa. Sau đó anh quấn khăn tắm đi ra, trên người anh vẫn còn nước, nhìn phía trên anh càng hấp dẫn hơn, người anh cường tráng nhưng không có cơ bắp, là vóc người cô thích. Anh chạy về phía cô, hơn nữa nụ cười có chút tà ác, cô liền tránh, anh lại bắt được cô, đề cô lên giường hôn mấy cái.

Đó không phải là lần đầu tiên của bọn họ, nhưng là lần cô nhớ rõ nhất, ngày hôm đó bọn họ có nghi thức thiêng liêng nào đó, ở trước mặt mọi người bày tỏ thân phận của nhau, cũng hoàn thành cam kết của đôi phương. Thật ra thì đáng vẻ trên giường của anh, với bộ dạng bình thường của anh có điểm khác xa, anh ở trên giường không kiên nhẫn chút nào, hơn nữa còn hung ác. Dù sao vào ngày kết hôn, cô bị anh dày vò rất lâu, hình như còn khóc vài lần, lúc cô khóc thì anh cũng thương tiếc, nhưng chỉ có một chút rồi lại quay về cũ.

Khi Thẩm Tâm Duy tỉnh lại đã là ngày hôm sau, đối với giấc mơ của mình, cô chỉ im lặng, mùa xuân cũng đã qua, chẳng lẽ cô bắt đầu mơ mộng xuân sao. Cô không cho rằng là như vậy, vì vậy giấc mơ này đổ lỗi cho ngày hôm qua gặp 2 chị em Tô Tinh Tinh và Tô San San, khiến cô nhớ lại chuyện cũ, thế mới có giấc mơ này. Nhưng cô nhớ lại thân thể của Giang Thiệu Thành, không thể không nói, anh thế nào thì đều là đáng vẻ cô thích nhất!

Cô rời giường rửa mặt mặc quần áo, xuống dưới tầng ẹ ăn cơm, lại phát hiện trong nhà có một con chó, hồi mới biết, chú chó này lạc đường rồi, lúc Diệp Thục Phương đi ra ngoài thì thấy, vì vậy mang về. Điều này khiến cô nhớ tới trước kia cô nuôi đồng vật ra sao, cô nuôi cá vàng, rùa, thỏ, mèo, chuột nhỏ, nhưng không biết vì sao, cô nuôi gì là chết đấy, giống như sát thủ động vật, cuối cùng Giang Thiệu Thành không nhìn nổi, bảo cô vạn lần đừng muốn nuôi con gì nữa, chó hại người ta, lời đó đã thành công khiến cô từ bỏ ý định nuôi chó.

Ăn cơm xong, cô trêu chú chó kia một chút, nghĩ đến lời Giang Thiệu Thành nói, nhin lại, cho dù vẫn có ý định kẹ nó ăn ngủ nghỉ.

Cô không để tài xế đưa mình tới công ty, mà đi xe buýt tới, ngồi xe buýt tới công ty, nhưng cô chưa tới trạm xe, liền nhận được điện thoại của bố Nam Ngưng, “Là Tiểu Duy sao? Không xong rồi, Tiểu Ngưng bị người ta bắt cóc rồi.”

Thẩm Tâm Duy nháy mắt bị cứng lại, một lúc sau mới phản ứng được, “Cháu... cháu lập tức chạy tới đây.”

Cô chưa bao giờ có lúc hi vọng Thẩm Diệc Đình ở bên cạnh cô, hoặc là hi vọng Giang Thiệu Thành ở cạnh. Ngồi trên xe taxi thì tay cô không ngừng run, cô hi vọng tất cả đều chỉ là hiểu lầm, chị dâu không gặp chuyện xấu, chỉ là cô chú quá sốt ruột nên thế.

Cô chạy tới nhà họ Nam, thấy cô chú nhanh chóng đi về phía mình, hỏi cô nên làm thế nào, bọn họ không biết nên làm thế nào cả.

Thì ra là tối ngày hôm qua Nam Ngưng chưa về nhà, cô chú cũng không coi là vấn đề gì, cho rằng Nam Ngưng đi tới chỗ bạn, nhưng bọn họ gọi điện thoại kiểm tra, chị dâu không nghe, hôm nay bọn họ cũng định

gọi cho Nam Ngưng, để xem tình hình ra sao, nhưng còn chưa kịp gọi, nghe thấy có người gõ cửa, bọn họ ra mở cửa, thấy không có ai, chỉ có một lá thư để ở đó, trong đó có một bức thư, ghi rõ Nam Ngưng đã bị bắt cóc, bảo bọn họ đừng báo cảnh sát, nếu không lập tức giết con tin, bọn cướp yêu cầu Thẩm Diệc Đình tự mình đi tới địa điểm L, hơn nữa chỉ ột mình Thẩm Diệc Đình đi, về chuyện L ở đâu, Thẩm Diệc Đình biết rõ.

2 bác Nam chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, lập tức hoảng hốt, lập tức gọi cho Thẩm Diệc Đình, không gọi được, không thể làm gì khác là gọi cho Thẩm Tâm Duy.

“Thẩm Duy, cháu nhanh gọi cho anh cháu đi, để nó nghĩ ra biện pháp...” Hai bác rất sốt ruột, có đúng một đứa con gái thì lại bị bắt cóc, bọn họ sao có thể an tâm.

Thẩm Tâm Duy không ngừng gật đầu. “Được, được, cháu gọi cho anh cháu... Các bác đừng lo lắng quá, anh ấy nhất định sẽ nghĩ cách cứu chị dâu ra, chắc chắn.”

Hai bác gật đầu.

Sắc mặt Thẩm Tâm Duy rất khó coi, hai bác đang lo lắng, căn bản không phát hiện ra chuyện này, bây giờ bọn họ còn không biết chuyện Thẩm Diệc Đình mất tích, chỉ cho là Thẩm Diệc Đình đi công tác nước ngoài, gặp phải chuyện như vậy, cũng chỉ hi vọng Thẩm Diệc Đình có thể sớm về.

Thẩm Tâm Duy ra khỏi nhà họ Nam, sắc mặt tái nhợt, tay chân không run nữa, nhưng cũng khốc. Bây giờ anh trai không có ở đây, chị dâu lại bị bắt cóc, cô thương lượng cũng không biết tìm ai, cô không biết nên làm gì. Mà ánh mắt của hai bác Nam nhìn cô, hoàn toàn đem tất cả hi vọng của họ lên cô, cô chỉ cần lắc đầu thôi, bọn họ chắc sẽ ngắt xiu.

cô không dám báo cảnh sát bởi vì không biết L là chỗ nào, tùy tiện báo cảnh sát chỉ chọc giận đám bắt cóc kia mà thôi. Nhưng cô không thể liên lạc với Thẩm Diệc Đình, rốt cuộc cô nên làm thế nào.

cô lập tức gọi xe đi tới Thịnh Quang quốc tế, đi giày cao gót, nhanh chóng chạy lên tầng, cô chạy thẳng tới phòng làm việc của Mạnh Hạo. cô hùng hổ như thế khiến Mạnh Hạo sợ hết hồn. Mạnh Hạo còn chưa kịp hỏi gì, Thẩm Tâm Duy đã chạy tới trước mặt Mạnh Hạo, “Trước khi anh tôi đi có để lại tin gì cho anh không? Anh ấy có nói thế nào tìm được anh ấy không? Có không, có không...”

Mạnh Hạo hoàn toàn không biết xảy chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng của cô cũng biết chuyện không đơn giản, “Đại tiểu thư, cô làm sao vậy? đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh chỉ cần nói cho tôi biết anh tôi có để lại tin gì hay không...”

“Đại tiểu thư, cô nên biết, chúng ta đều ở đây tìm Thẩm tổng, nhưng không có gì, nếu như tôi biết chỗ của Thẩm tổng, chẳng lẽ tôi sẽ giấu sao?”

cô cũng biết là sẽ thế này, biết rồi, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng: “thật không để lại cái gì sao?”

Mạnh Hạo thở dài lắc đầu.

cô nên làm thế nào đây? Bây giờ cô không có cách nào.

Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, lập tức chạy sang phòng làm việc của Giang Thiếu Thanh, cô vẫn như trước kia, không gõ cửa liền xông vào. Kể từ lần trước anh mĩa mai cô, cô không xuất hiện trước mặt anh nữa, nhưng bây giờ lại biểu hiện vội vã như thế. Bởi vì cô không gõ cửa, anh chỉ có một tia không kiên nhẫn, nhưng không có cảm xúc khác.

“Giang Thiếu Thanh, anh nhất định có thể, anh nhất định có thể... Anh cứu chị dâu tôi với, anh cứu cứu chị ấy. Bây giờ anh tôi không ở đây, nếu như chị dâu tôi xảy ra chuyện, tôi nên nói với anh ấy thế nào đây...” cô rất lo lắng, nói chuyện cũng đứt quãng, hoàn toàn coi Giang Thiếu Thanh làm vật cứu sinh.

Sắc mặt Giang Thiếu Thanh biến đổi rất khó coi, “Thẩm Tâm Duy, xin em, tốt nhất nói rõ đầu đuôi sự việc.” Anh muốn nói thêm câu bây giờ khốc vô dụng thôi, nhưng nhìn thấy cô vậy, không nói nữa.

“Chị dâu tôi, chị ấy bị người ta bắt cóc rồi, những người đó bắt một mình anh trai tôi tới đó đàm phán, nhưng anh ấy không ở đây... tôi nên làm thế nào đây? Tôi phải làm thế nào”

So sánh với bây giờ cô gấp gáp thế, Giang Thiệu Thành hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều. “Vào lúc này, em tốt nhất nên tìm cảnh sát, không phải hỏi tôi làm thế nào.”

cô chỉ cảm giác người mình vì những lời này của anh mà cả người lạnh đi. “Bọn họ không cho báo cảnh sát, nếu như báo, bọn họ sẽ giết chị ấy.”

Giang Thiệu Thành buông tay, “Bọn cướp nói địa điểm chỉ có anh em biết, giờ tung tích anh em không rõ, tôi cũng không biết nên làm gì.”

cô đến gần anh, kéo áo anh, “Anh nhất định có cách, nhất định có cách... Anh thông minh, nhất định sẽ nghĩ ra cách.”

Giang Thiệu Thành cười cười, “Thẩm Tâm Duy, có phải em có thói quen chuyện không giải quyết được liền giao cho người khác làm hay không?”

“Tôi cầu xin anh, tôi xin anh... anh cứu cứu chị dâu tôi đi!” cô không nín áo anh nữa, buông ra, nước mắt không ngừng chảy xuống. “Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi không biết xấu hổ, sắp bắt anh, để cho anh kết hôn với tôi, những điều này đều là lỗi của tôi. Tôi biết anh ghét tôi đã làm ra chuyện đó, nhưng giờ đừng so đo, anh cứu chị dâu tôi, chỉ cần anh nguyện ý cứu chị ấy, cái gì tôi cũng đồng ý...”

“Thẩm Tâm Duy, đây không phải là vấn đề có đồng ý hay không, mà tôi cũng bất lực.” Giang Thiệu Thành không nhìn nữa, “Thu hồi nước mắt của em đi rồi ra ngoài, tôi không muốn người khác hiểu lầm.”

24. Chương 24

Thẩm Tâm Duy không nói thêm gì nữa, cô nhìn người đàn ông trước mắt, đây chính là người đàn ông cô yêu, người đàn ông cô yêu lâu như thế. Cô xoay người, từng bước từng bước đi ra ngoài, đóng cửa mạnh.

Cô đi ra ngoài rồi, Giang Thiệu Thành lại cầm bút lên, nhưng không viết nổi một chữ. Có vật gì đó ngăn lại trong ngực, khiến anh rất khó chịu, vừa rồi cô nhìn anh, anh cảm thấy cô hận anh tới tận xương rồi. Không khỏi tức giận ném bút ra ngoài, anh dựa vào ghế xoay, đá vào bàn làm việc, khiến ghế xoay tại chỗ vài vòng, đột nhiên anh dùng lực, ghế xoay dừng lại.

Ngón tay anh không ngừng gõ, sau một hồi, nở nụ cười, sau đó anh lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi mã số kia.

“Ra tay nhanh như vậy sao?” giọng rất thoải mái, giống như chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Lương Huy ở bên kia cười, “Nhanh như vậy đã đoán ra là tôi, khiến tôi cũng thấy sợ, thật may anh không phải là đối thủ của tôi, nếu không tôi sẽ rất đau đầu.”

Giang Thiệu Thành ở bên điện thoại cười nhẹ, âm thanh không cao không thấp, lại có thể khiến người đầu bên kia nghe được rõ.

“Có hứng thú tới chứng kiến giây phút không bình thường này không?”

Giang Thiệu Thành cầm điện thoại, chân lại dùng lực, ghế lại nhanh xoay vài vòng, dừng lại, “Được.”

Lương Huy nhanh chóng nói địa điểm.

Lương Huy tốn rất nhiều sức lực một mực tìm kiếm vị trí của Thẩm Diệc Đình ở Thụy Sĩ, nhưng vẫn không có tin tức gì, giống như anh chưa từng đi Thụy Sĩ, vì thế Lương Huy bắt đầu nghĩ, Thẩm Diệc Đình chắc chưa ra khỏi nước, không chỉ vậy, có lẽ Thẩm Diệc Đình đang ở cạnh bọn họ, chú ý tới hành động của bọn họ. Nhưng Thẩm Diệc Đình biết bọn họ đang làm gì, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết Thẩm Diệc Đình thì lại là một chuyện lớn, tình hình như thế khiến Lương Huy rất khó chịu, cho nên anh phải tìm cách nhanh để Thẩm Diệc Đình ra ngoài. Anh phải xác định ra Thẩm Diệc Đình ở đâu, tính làm cái gì.

Vì vậy Lương Huy bảo người ta bắt cóc vợ Thẩm Diệc Đình, mục đích là hi vọng Thẩm Diệc Đình có thể tự mình xuất hiện.

Lương Huy tin rằng, nếu như Thẩm Diệc Đình biết vợ mình bị bắt cóc, nhất định sẽ sớm xuất hiện. Lương Huy nhìn máy theo dõi Nam Ngưng, cô bị bịt mắt, đồng thời miệng cũng bị quần băng dính, lúc đầu cô không ngừng giãy dụa, qua cả đêm rồi cũng không giãy dụa, không ầm ĩ nữa. Anh phóng to hình ảnh, phóng to nữa, nhìn mặt Nam Ngưng, hơi mất hồn.

Gọi nội bộ, Giang Thiệu Thành đi tới. Anh nhanh chóng che giấu vẻ luống cuống của mình, bảo Giang Thiệu Thành vào. Giang Thiệu Thành vừa đi vào thì thấy Lương Huy nhàn nhã nhìn máy theo dõi, không khỏi liếc mắt nhìn, lập tức cười nói, “Không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

“Học theo cậu mà thôi, cậu đối với cô vợ trước của cậu không phải cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc chút nào sao?” Lương Huy cười nhìn Giang Thiệu Thành, bọn họ cũng vậy mà thôi.

Giang Thiệu Thành ngồi xuống, “Anh chắc là Thẩm Diệc Đình biết L là chỗ nào sao?”

“Cậu ta chắc chắn sẽ biết.”

Lương Huy cũng không giấu diếm gì, khi đó quan hệ của Lương Huy và Thẩm Diệc Đình không tệ lắm, hai người bọn họ đều biết Đường Tâm Vũ, đó là một cô gái có khí chất như bông hoa bách hợp trong thung lũng, sự xuất hiện của cô hấp dẫn ánh mắt của bọn họ. Mà Đường Tâm Vũ khá thân thiết với bọn họ, vì vậy Lương Huy quyết định cùng Thẩm Diệc Đình đánh một trận, người nào thắng, người đó có được Đường Tâm Vũ. Cho nên bọn họ liền chọn một chỗ, đề phòng bị quấy rầy, vì vậy gọi chỗ đó là L. Quyết đấu ngày ấy, bọn họ cũng tới, chẳng qua khi bọn họ đánh được một nửa còn chưa phân ra thắng thua thì Đường Tâm Vũ chạy tới. Cô rất tức giận, cho rằng bọn họ dùng hành động này khiến cô đau lòng, bọn họ không hỏi ý kiến của cô mà tự ý quyết định.

Đường Tâm Vũ đứng trước mặt hai bọn họ, đi tới Thẩm Diệc Đình, dùng hành động bày tỏ, người trong lòng cô là Thẩm Diệc Đình, vì vậy Lương Huy rút lui.

Giang Thiệu Thành nghe Lương Huy không có chút cảm xúc gì kể chuyện như tình tiết ở phim truyền hình, cười, “Anh xác định anh đã đi đúng quân cờ này sao?”

“Có ý gì?” Về mặt Lương Huy nghiêm túc.

“Anh dùng địa điểm L bí ẩn này để dụ Thẩm Diệc Đình tới cứu vợ cậu ta, địa điểm này không chỉ có anh, Thẩm Diệc Đình mà Đường Tâm Vũ cũng biết, mà Đường Tâm Vũ không còn nữa, như vậy người biết chỗ này cũng chỉ còn lại anh và Thẩm Diệc Đình. Anh chủ động nói chỗ này, không phải bại lộ thân phận sao?”

Lương Huy thực sự không nghĩ tới chuyện này, nhưng anh không quan tâm lắm, “Không liên quan, giữa tôi và cậu ta rối rắm nhiều năm như thế, không còn là hận thù.”

Giang Thiệu Thành lại không tán thành, “Nếu như tôi mà là Thẩm Diệc Đình, nhất định sẽ không đi. Anh nói ra chỗ này, đương nhiên cậu ta cũng biết anh bày bẫy, nếu đã là bẫy, tại sao phải xuất hiện? Tôi có thể nghĩ tới, cậu ta cũng nghĩ được, nếu như cậu ta nghĩ ra anh đang ép cậu ta xuất hiện, vậy thì làm sao có thể xuất hiện theo ý anh được đây?”

“Đúng là vậy. Nhưng Thiệu Thành, cậu đừng quên, Tâm Vũ đã không còn nữa, Thẩm Diệc Đình cũng biết rõ tình cảm của tôi với Tâm Vũ. Tôi bắt cóc vợ cậu ta, cậu ta sẽ chỉ nghĩ tới nếu như cậu ta không đi, như vậy tôi sẽ để vợ cậu ta chôn theo Tâm Vũ, cậu ta tin tôi có thể làm ra chuyện như vậy. Cho nên sự xuất hiện của cậu ta không chỉ là sáng tỏ vấn đề, mà là cứu vợ cậu ta.... Trừ khi cậu ta cảm thấy cậu ta ẩn nấp quan trọng hơn mạng của vợ mình.”

“Ngộ nhỡ Thẩm Diệc Đình cho là vậy thì thế nào?” Giang Thiệu Thành cảm giác khả năng này lớn vô cùng, “Dù sao Nam Ngưng cũng không phải Đường Tâm Vũ, không phải sao?”

Lương Huy trầm mặc chốc lát, “Như vậy, chúng ta chỉ có thể đánh cuộc rồi.”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Lương Huy thấy không có người tới báo cáo, không có gì khác thường. Mà đúng lúc, người của Lương Huy tới báo cáo, bây giờ Thẩm Tâm Duy đang tìm kiếm những người quen của Thẩm Diệc Đình, thậm chí còn tự mình tới cửa hỏi, hi vọng lấy được tin.

Lương Huy mở loa điện thoại, Giang Thiệu Thành đương nhiên cũng nghe được.

Lương Huy cười, “Vợ của cậu rất nghị lực.”

Giang Thiệu Thành nghe ra hàm ý khác, “cô ấy quả thật hơi ngốc, nhưng mà điều này cũng chứng minh cô ấy không biết chỗ của anh mình, xem ra Thẩm Diệc Đình cũng không để lại tin gì.”

Lương Huy cũng chú ý tới điểm này.

Bọn họ chỉ có thể đợi, chờ xem Thẩm Diệc Đình có quan sát bọn họ thật không, nếu đúng như dự đoán, như vậy Thẩm Diệc Đình cũng biết vợ mình bị bắt cóc hôm nay, cậu ta cũng nên hành động, hướng chỉ Thẩm Tâm Duy gây ra động tĩnh lớn như thế, Thẩm Diệc Đình đương nhiên sẽ biết.

Nhưng bọn họ đợi tiếp, vẫn không có gì, Thẩm Diệc Đình không xuất hiện, thì ngược lại Nam Ngưng bị trói thì có vài phần không chịu nổi. Mà Thẩm Tâm Duy không dám báo cảnh sát, nhà họ Nam bên kia vẫn đang chờ, chưa xuất hiện điểm gì đặc biệt.

Lương Huy lắc đầu, thất vọng nói không rõ, “Xem ra cậu nói đúng rồi, có lẽ Thẩm Diệc Đình cảm thấy sinh mạng của vợ mình không quan trọng bằng việc mình ẩn nấp. Đương nhiên cũng có khả năng tôi đoán sai, cần bản cậu ta không trốn.”

Giang Thiệu Thành cúi đầu suy tư, cũng không đáp.

Lương Huy lại cười, “Xem ra chỉ có nước thả người.... Thẩm Diệc Đình có lẽ không xuất hiện.”

Lúc này Giang Thiệu Thành mới ngẩng đầu nhìn Lương Huy, mặt có chút bất mãn, “Vẫn còn sớm, sao anh phải gấp gáp làm gì?”

“Cậu còn có cách khác?”

“không, cứ đợi thêm đi, có lẽ Thẩm Diệc Đình xuất hiện ngay ấy chứ? Huống chi vợ cậu ta còn chưa chết.”

“Chắc chắn, là ai chỉ trích tôi không biết thương hoa tiếc ngọc vậy?” Lương Huy lắc đầu một cái, nhưng cũng làm theo lời Giang Thiệu Thành, chờ một lát, dù thế nào thì bọn họ cũng không tổn hại gì.

Thẩm Diệc Đình vẫn chưa xuất hiện, sắc mặt Lương Huy trở nên khó coi, bắt đầu nghi ngờ suy nghĩ của mình có vấn đề hay không, hoặc là không may, với người như Thẩm Diệc Đình, có khả năng sẽ xuất hiện, nhưng lại không thấy đâu.

Lương Huy có mấy phần nóng vội, Giang Thiệu Thành nhìn, “Có lẽ cậu ta không nhận được tin.”

“Cậu định làm thế nào?”

“Tung hình của Nam Ngưng lên mạng.”

“Cậu điên rồi sao?”

“Đó là cách nhanh nhất, không phải sao?” Thế mới bảo đảm được Thẩm Diệc Đình thấy. Lương Huy do dự, nhưng vẫn làm, chụp hình Nam Ngưng, xử lý chút, nhanh tung lên mạng.

Hai bác Nam ở nhà lo lắng chờ tin, nhưng bọn họ không thấy con gái về, mà lại thấy cảnh sát. Lúc thấy cảnh sát, hai bác Nam rất bất ngờ, được cảnh sát trấn an, hai người mới bình tĩnh lại, tự thuật lại việc con gái bị bắt cóc. Mà bọn họ cũng biết, cảnh sát nhận được tin, không phải vì có người báo cảnh sát, mà là hình của Nam Ngưng xuất hiện trên mạng, lúc này mới dẫn tới sự chú ý của cảnh sát, bắt đầu điều tra chuyện này.

“Các cậu chắc chắn phải đưa con gái chúng tôi về.”

“Chắc chắn.”

.....

Thẩm Tâm Duy không ngừng tìm kiếm những người có liên hệ với Thẩm Diệc Đình, nhưng cũng không lấy được tin tức gì, không ai biết Thẩm Diệc Đình ở đâu, thậm chí căn bản họ không biết Thẩm Diệc Đình đã mất tích. cô còn chưa ăn gì, vừa đói vừa mệt, nhưng không dám nói cho hai bác biết cô không có cách nào.

cô muốn lui bước, nhưng nghĩ tới hai bác đang ở trong nhà chờ, bọn họ đã già, có lẽ không có tin bọn họ cũng không ăn không ngủ. cô cảm thấy mình phải gặp bọn họ, cũng nói tình hình bây giờ cho bọn họ biết. cô đi tới nhà họ Nam, hai bác thấy cô, lập tức hiểu, căn bản không hỏi gì cô.

Nhìn họ như thế, Thẩm Tâm Duy lại khóc, “Cháu xin lỗi.”

“Đứa gốc, chuyện này có liên quan gì tới cháu.” Hai bác lập tức tới ôm lấy cô.

Bác Nam ôm cô, lập tức khiến cô có dũng khí, lo lắng và nỗi sợ trong lòng cô phát tiết ra ngoài, cô nói đứt quãng, nói không liên lạc được với anh trai, cô cũng lo anh trai gặp chuyện không may.

Khi cô bình tĩnh lại, mới biết cảnh sát đã tới nhà họ Nam, hơn nữa có người phát tán hình Nam Ngưng lên mạng, điều này khiến Thẩm Tâm Duy tò mò, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

cô lập tức gọi cho cảnh sát, không hài lòng với câu trả lời, nói tung hình là ở nước ngoài, hơn nữa hình đã được xử lý, không biết ở nơi nào, dù là cảnh sát, cũng không thể tìm được hướng điều tra vụ án này, cũng chỉ hi vọng bọn bắt cóc biết mà gọi tới yêu cầu tiền chuộc thì cũng tìm được.....

25. Chương 25

Hình Nam Ngưng đã tung lên mạng, hơn nữa nhanh trở thành chủ đề nóng, cho dù là vậy, cảnh sát cũng không có đầu mối mới, mà bên bọn bắt cóc cũng không gọi điện. Thẩm Tâm Duy chỉ có thể cùng với hai bác Nam cầu nguyện Nam Ngưng có thể bình an trở về.

Bên kia, Lương Huy đã sớm mất đi kiên nhẫn, hình đã tung lâu, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào, chờ đợi khá dài, khiến anh không vui vẻ. Huống chi Nam Ngưng bị trói chặt, người có vẻ tới cực điểm, không giãy dụa nữa, cũng không biết có mang tới hậu quả nghiêm trọng gì không.

“Làm sao bây giờ?” giọng Lương Huy không tốt lắm, hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.

Đối với Lương Huy gấp gáp bây giờ, Giang Thiếu Thành lại bình thản hơn, “Chờ thêm chút nữa đi!”

Giang Thiếu Thành nhàn nhã thế khiến Lương Huy hơi khó chịu, anh lại nhìn máy theo dõi, Nam Ngưng vẫn bị trói, nhưng nét mặt của cô rất khổ sở, người ta nhìn cũng thấy một giây nữa cô cũng không chịu nổi, nhanh liền biến mất. Lương Huy nhíu mày, hình như đang làm quyết định gì đó, “Còn chờ... đợi thêm thì bên cảnh sát sẽ có thêm chứng cứ, nghe nói bọn họ đang loại bỏ người tới nhà họ Nam ngày đó, muốn tra ra người nào đưa đi.”

“Ít nhất chúng ta có thể phán đoán một chút, đó chính là chúng ta truyền tin Nam Ngưng bị bắt cóc ra ngoài, nếu như Thẩm Diệc Đình còn sống thật, nhất định sẽ thấy, không cần phải lo lắng là cậu ta không thấy mới không xuất hiện, không phải sao?”

Lương Huy cười, “Cậu so với tưởng tượng của tôi còn tàn nhẫn hơn nhiều, dù sao cô gái này cũng từng là chị dâu của cậu.”

“Anh đều nói là chẳng qua, vậy thì đại biểu cho việc sắp không phải rồi.”

Lương Huy lại theo lời Giang Thiếu Thành, tiếp tục chờ....

Mấy ngày nay cô chú ăn không ngon, cả ngày lẫn đêm đều nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, hoặc là nhìn vào điện thoại, sợ chỉ trong nháy mắt, thì họ không bắt được tin gì. Thẩm Tâm Duy nhìn thấy vậy, chỉ có thể yên lặng nấu cháo, dỗ bọn họ ăn một chút, người phải tốt lên, mới có thể chờ chị dâu về. Hai bác Nam nghe cô nói thế, cũng ăn một chút, nhưng cô cái gì cũng không ăn được. Cô cảm thấy cuối cùng mình cảm nhận được tâm tình của anh trai lúc đầu, công ty gặp chuyện không may, mẹ ngã bệnh, em gái còn nhỏ không hiểu chuyện, chỉ có thể một mình đứng dậy. Thật ra thì trước kia cô cũng biết anh trai hy sinh nhiều, lại kiên cường, nhưng biết là một chuyện, cảm nhận được lại là chuyện khác. Bây giờ anh trai không ở đây, ở trước mặt cô cũng có hai người già, cô cũng muốn được khóc, có người cái gì cũng làm giúp cô, nhưng

không được, bây giờ cô chỉ có thể chống gượng lên, cảm giác này rất đau khổ, khó chịu cho rằng một giây tiếp mình sẽ gục ngã, nhưng không ngừng động viên mình, mình không thể ngã xuống, nếu không hai bác không chống đỡ nổi, vì vậy cố gắng để mình kiên cường, vì vậy liền thay đổi có phần vô cảm, kiên trì, một lần lại một lần bảo mình cố gắng.

4 giờ chiều, có người gõ cửa nhà họ Nam, Thẩm Tâm Duy tới mở cửa, một người xa lạ, cô không biết. Lúc cô mở cửa, hai bác Nam cũng chạy tới, lúc thấy người này, kể cả có biến động nhỏ cũng kích thích hai người già này.

Người tới là bác Nam Ngưng, nhìn ra là chạy tới, bởi vì chạy quá nhanh mà mặt đỏ bừng, giờ phút này thở không ra hơi, ông ấy vội vàng đưa một bức thư cho bác Nam. Người già rồi, thân thể cũng tệ, đã chạy tới như vậy, nói cũng đứt quãng. Thẩm Tâm Duy vội vàng đưa cho bác một cốc nước, bác uống một hớp, lúc này mới ổn định lại, chậm rãi kể lại,

“Buổi chiều tôi ra cửa cũng không phải ra có thú này, lúc tôi về thì thấy có vật này trên đất rồi, cầm lên nhìn một chút, phát hiện có liên quan tới tiểu Ngưng, lập tức chạy tới đây thông báo ọi người.....”

Hốc mắt bố Nam hăm sâu, giờ vừa muốn khóc vừa muốn cười, trong thư không có gì, chỉ viết một địa chỉ, nói là Nam Ngưng ở đó.

Tình hình nơi này rất nhanh để cảnh sát biết được, vì vậy lập tức đi tới địa điểm mà trong thư nhắc tới, bây giờ quan trọng nhất là cứu được Nam Ngưng. Mà cảnh sát sợ dĩ canh ở chỗ này, cũng cho rằng bọn bắt cóc sẽ đưa tin nữa, muốn bắt tại chỗ, nhưng không ngờ bọn bắt cóc lại dùng cách này đưa tin, cũng liên quan đến nhà chồng nhà họ Nam người ta ra, do người khác truyền tin.

Thẩm Tâm Duy cùng hai bác Nam theo cảnh sát đi tới, bọn họ cầu nguyện Nam Ngưng không có chuyện gì, bọn bắt cóc không ác độc như thế. Nhưng bọn họ chỉ có thể an ủi mình như thế, cảnh sát thì cảm thấy chuyện này rất kì lạ, vốn là vụ bắt cóc, hoặc là trả thù, hoặc là vì tiền. Lúc đầu điều kiện của bọn chúng là Thẩm Diệc Đình tự mình đi đàm phán, bước đầu có thể nhận định, bọn cướp có thể vì trả thù, hơn nữa cũng liên quan mật thiết tới Thẩm Diệc Đình, nhưng Thẩm Diệc Đình không tới. Tình huống thông thường, những vụ án bắt cóc nếu xuất hiện chuyện như thế, con tin có thể bị giết người diệt khẩu, để hả giận, còn che giấu thân phận của mình.

Vì vậy lúc đi, cảnh sát vẫn khuyên hai bác Nam không cần tới, nhưng hai bác quá nhớ con gái mình, cảnh sát cũng không còn cách nào.

Bọn họ nhanh chóng chạy tới địa điểm, cảnh sát ở trước mặt, đề phòng chỗ này, cho đến khi phát hiện ra, nơi này căn bản không có người, hình như hiện trường cũng bị xử lý qua, mà Nam Ngưng bị trói vào một cây, mắt bị che kín, miệng cũng dán băng dính, hơn nữa bị bất tỉnh nhân sự.

Tình huống này khiến mọi người hoảng loạn, nhất là bố mẹ Nam ngưng, không nhận được ghen ngào. Còn có một vị cảnh sát có thâm niên chen vào, kiểm tra tình trạng thân thể giờ của Nam Ngưng, thở ra một hơi, “Cô ấy bị đói quá lâu, thân thể quá yếu, tạm thời ngắt xỉu, mọi người đừng lo lắng.”

.

Lời này nói ra, người ở hiện trường mới thở phào, mấy cảnh sát còn ở lại tìm kiếm dấu vết, còn mấy cảnh sát đưa Nam Ngưng tới bệnh viện.

Sau khi Nam Ngưng được đưa tới bệnh viện, một cảnh sát đưa Thẩm Tâm Duy đi thăm vấn, thuận tiện cũng lý giải cho cảnh sát tình hình hiện giờ.

“Anh cô có đặc tội người nào không?” Cảnh sát nghiêm túc, lời nói ra cũng có phần lạnh.

Thẩm Tâm Duy lắc đầu một cái, bây giờ biết Nam Ngưng không có chuyện gì, trong lòng cô cũng thấy thoải mái, không cảm thấy giọng cảnh sát này có gì không ổn, cô cũng nói thật, “Tôi không biết nhiều chuyện của anh tôi lắm, không biết anh ấy có đặc tội ai hay không, hơn nữa anh ấy là thương nhân, chắc chắn cũng có mối bất hòa tranh cãi quyền lợi, tôi cũng không rõ người nào được gọi là có tội.”

Sắc mặt sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi cũng không tốt, căn bản chuyện này không có bất kì dấu mối gì khiến anh hao tổn tâm trí thật, “Chúng tôi ở hiện trường không tìm được bất kì dấu mối hữu dụng nào, nơi đó

bị người xử lý rất sạch sẽ. Nhưng qua những điều này, chúng ta có thể biết, bọn bắt cóc không phải vì tiền bạc, đồng thời không có thù hận gì với nhà họ Nam, nếu không đã không thả chị dâu cô đi. Nhưng người giúp việc luôn có mục đích, bọn bắt cóc ban đầu muốn anh cô tới đàm phán, mà cô còn nói cô không liên lạc được với anh cô, cho nên chúng tôi phán đoán ban đầu, có lẽ những người đó muốn anh cô xuất hiện, mà bọn họ cũng không biết anh cô đã mất tích...”

“Anh nói là những người kia muốn anh tôi xuất hiện mà tới? Vậy có nghĩa là anh tôi gặp nguy hiểm phải không?”

“không ngoại trừ khả năng này.” nói tới đoạn này, sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi có phần tức giận. “Lúc anh cô mất tích thì nên báo cảnh sát, bây giờ những người này thế nào cũng không tin tưởng cảnh sát!”

“thật xin lỗi... các anh có thể giúp tôi tìm được anh ấy sao?”

“Chúng tôi sẽ cố gắng.”

Chấm dứt nói chuyện, cô không ngờ chuyện sẽ phức tạp như thế, ai lại muốn anh cô xuất hiện đây? Ngược lại cô rất muốn Thẩm Diệc Đình xuất hiện, nhưng anh ấy vẫn không xuất hiện, chị dâu gặp nguy hiểm anh ấy cũng không xuất hiện, cái này có chứng minh anh ấy gặp phải nguy hiểm hay không... cô không dám nghĩ, cô còn đang hi vọng anh trai không gặp chuyện gì xấu, đang ở chỗ nào đấy dưỡng thương, chỉ cần anh ấy khỏe lại, anh ấy sẽ trở lại bên cạnh cô và chị dâu.

Nam Ngưng tỉnh lại ngày hôm sau, người vẫn còn yếu, nhưng các vấn đề khác thì không sao nữa. Sau khi Nam Ngưng tỉnh lại, cảnh sát lại hỏi Nam Ngưng nhiều vấn đề, nhưng cảnh sát cũng không lấy được tin gì hữu dụng, đi ra sắc mặt rất khó coi. Khoảng thời gian Nam Ngưng bị bắt, không tiếp xúc gì với bọn bắt cóc, chớ nói gì tới việc nhìn thấy mặt bọn chúng... Nhưng lúc nghe cảnh sát suy đoán, những người đó bắt cóc cô, là muốn chồng cô xuất hiện thì cô trầm mặc.

Hai bác Nam biết người Nam Ngưng không có vấn đề gì, cuối cùng về nghỉ ngơi còn Thẩm Tâm Duy ở lại.

Sau khi cảnh sát đi. Thẩm Tâm Duy mới vào phòng bệnh, cô gõ cửa trước.

Nam Ngưng nhìn cô tới, mặt tái nhợt cố gắng cười, nụ cười rất vô lực. “Mấy ngày này dọa em sợ rồi nhỉ?”

một câu nói đơn giản, lại khiến Thẩm Tâm Duy muốn khóc, cô lắc đầu một cái, “Chỉ cần chị bình an trở về, tất cả đều không quan trọng nữa.”

Nam Ngưng cũng cười, hình như không muốn nói nhiều.

“Chị dâu, tất cả đều đã qua, chị cũng nên quên mấy ngày không vui này đi.” cô nhìn thấy chị dâu như thế, cảm thấy đau lòng, luôn cảm giác mình có trách nhiệm thay thế anh trai chăm sóc chị dâu cho tốt.

“Chị không sao, em đừng lo lắng quá!” Nam Ngưng cúi đầu, cảm thấy tâm tình rất kém, cố nhịn, nhưng không làm được, “Vẫn không có tin gì của anh em, đúng không?”

“Vâng.”

“Bên cảnh sát nói, những người đó bắt cóc chị rất có thể vì muốn anh ấy xuất hiện.”

“Bọn họ chỉ đoán... thế mới nói là có thể thôi.”

“Nhưng anh em không xuất hiện...”

Đột nhiên Thẩm Tâm Duy hoảng sợ, nhìn thấy ánh mắt của Nam Ngưng khác lạ. Nếu như Thẩm Diệc Đình còn sống, lúc Nam Ngưng bị bắt cóc nên xuất hiện, anh ấy còn sống mà không xuất hiện, đây chứng tỏ là chị dâu không quan trọng. Trừ khi Thẩm Diệc Đình không hề, cho nên mới để mặc cho vợ mình bị người ta bắt đi mà không xuất hiện.

Dễ nhận thấy Nam Ngưng không muốn tin chồng mình không còn trên đời này, nhưng muốn cô tin chồng mình còn sống, nhất định phải nói cho bản thân mình, chồng cô không quan tâm cô sống chết ra sao, có thể trơ mắt nhìn cô bị bắt đi mà không xuất hiện.

Nam Ngưng trong lòng mâu thuẫn với việc tin chồng mình còn sống, thế nào cũng không muốn tin, cũng không muốn biết.

Thẩm Tâm Duy cắn môi, môi bị cắn trắng bệch, “Có lẽ bị tai nạn xe khá nghiêm trọng, anh ấy vẫn còn ở nơi nào đó chữa, cần bản không biết chị bị bắt cóc... nhất định là như vậy, nhất định là thế, chị dâu, chị phải tin anh em.”

Nam Ngưng rất muốn cười, nhưng lại rơi nước mắt, một giọt lệ chảy xuống, “Tâm Duy... em nói xem tại sao anh ấy lại lấy chị?”

“Đương nhiên là vì yêu chị.” Thẩm Tâm Duy nói.

Nam Ngưng hít mũi một cái, muốn cười, muốn giấu đi nước mắt, nhưng không được, chỉ có thể lấy tay lau. “Em chắc chưa thấy tấm hình anh ấy kẹp trong sách ở thư phòng... Cũng không biết chị giống người anh ấy yêu thế nào.”

“Chị dâu, chị phải tin anh em, anh ấy tuyệt đối không phải người như vậy... anh ấy không cần người khác làm thế thân.”

“Tâm Duy, em không cần phải nói giúp anh ấy. Trước khi em vào, em biết chị nghĩ gì không? Chị nghĩ, nếu như người bị bắt cóc không phải chị, mà là cô gái kia, anh ấy chắc chắn sẽ xuất hiện, nhất định không chút do dự đi cứu cô ấy... chị biết rõ suy nghĩ này không đúng, có lẽ người khác muốn ép anh ấy xuất hiện rồi làm anh ấy đau, nhưng chị không dừng suy nghĩ như thế được, sau đó tự nói với bản thân, chị cũng chỉ là thế thân của cô gái kia, chị chỉ không đủ quan trọng mà thôi.”

Thẩm Tâm Duy mở mồm, nhưng không biết làm thế nào an ủi Nam Ngưng đang đau buồn.

26. Chương 26

Thẩm Tâm Duy cũng không biết mình nên an ủi Nam Ngưng thế nào, cô vẫn biết hai anh chị có vấn đề, nhưng chưa từng nghĩ vấn đề lớn nhất chính là bạn gái trước của anh, đó là chỗ khúc mắc của chị dâu. Chỉ là cô rất hiểu anh trai mình, chẳng lẽ muốn anh ấy phủ nhận tình yêu với bạn gái trước sao? Vậy thì không thực tế lắm. Nhưng nếu cô đứng ở vị trí của chị dâu, cần bản cũng không thay đổi gì, ai có thể chấp nhận nổi việc chồng mình cưới mình vì một người phụ nữ khác đây? Cô không làm được, cho nên cô rất hiểu tâm tình của chị.

Lúc Nam Ngưng ra viện, cô rất muốn hỏi Nam Ngưng, ngày đó cô thấy Nam Ngưng đi cùng 1 người đàn ông thì anh ta có quan hệ thế nào với chị. Có thể nghĩ, hoặc không có ý định hỏi, đây là chuyện riêng của Nam Ngưng, hơn nữa cô nghĩ về hướng mà Dương Hi Lạc nói, có khi chỉ là hiểu lầm thôi, cô bằng lòng nghĩ như thế.

Những ngày này xảy ra chuyện, cô cảm thấy mình rất mệt mỏi, trong lòng càng mệt mỏi hơn. Vì vậy cô về đến nhà, cơm còn chưa ăn, chỉ muốn ngủ một giấc.

Nhưng cô nằm mơ, mơ những chuyện đã qua giữa cô và Giang Thiếu Thành, buồn cười nhất chính là trong mơ, hình như chính cô cũng đang cản trở: đừng mơ nữa, vô dụng, những chuyện này đã qua rồi.

Khi đó cô với Giang Thiếu Thành mới vừa kết hôn, anh đẩy tất cả công việc của mình, sau đó xếp thời gian, liền đi hưởng trăng mật với cô. Khi đó cô hận mỗi ngày không được dính lên người anh, để ọi người biết, đây là người đàn ông của cô, mà cô là người phụ nữ của anh, ai cũng không thể giành với cô. Khi đó cô rất vui, cô giành chiến thắng, ngoài những người không rõ tên, thì cô đã đánh bại hai mỹ nữ, một là người có hôn ước với Giang Thiếu Thành – Tô San San, ai là em gái thanh mai trúc mã của Giang Thiếu Thành – Giang Ngữ Vi. Cô tràn đầy tự tin cho rằng bên cạnh người đàn ông này là cô, đời này chỉ thuộc về cô, nhưng không ngờ, có một ngày, cô cũng trở thành cô gái khác không rõ tên.

Trăng mật của cô với Giang Thiếu Thành, là cô lựa chọn, anh tôn trọng ở phương diện lãng mạn này của cô, cho rằng hôn lễ chính là món quà mà người đàn ông tặng cho người phụ nữ, vì thế bất kể cô đề nghị kì lạ cỡ nào, anh cũng không có ý kiến gì. Cho nên bọn họ đi đến một hòn đảo nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ

có một khách sạn với bờ cát nhỏ, cái gì khác cũng không có, hơn nữa không có dụng cụ truyền tin, cô thích chỗ bồng lai tiên cảnh như thế.

Thật sự có một chỗ thỏa mãn mơ ước của cô là thế giới của hai người, ban ngày anh nằm trên ghế, nhìn cô chơi. Cô rất thích thả diều, niềm vui ngày thơ đến chậm, thường khiến Giang Thiệu Thành bật cười, sau đó nhìn cô cầm dây chạy.

Tuần trăng mật của cô giống như giầy vò những con diều kia, hơn nữa diều lạ là, cô cầm rất lâu nhưng không thả ra ngay. Cho đến khi trước ngày bọn họ rời đi, hình như Giang Thiệu Thành không nhìn được nổi, cố gắng với cô, để diều bay lên trời.

Diều cô chọn là hình bướm bướm, trước kia cô không thích bướm bướm, cho dù là chuyện cổ phá kén thành bướm. Tầm không phải vì đẹp mà phá kén, nhưng nếu nó không phá kén, không chỉ chết mà còn phá hủy toàn bộ công sức kết thành kén của nó. Khi tất cả mọi người dùng câu này nói rằng không trải qua khổ sở thì không thể biến thành mỹ lệ được thì cô lại nói rằng biến thành bướm vì tình thế bất buộc, hoặc là sống, hoặc chết, bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Vì vậy cô thích bướm, cảm giác giống với tính cô, nếu như không bức cô tới cực điểm cũng sẽ không lựa chọn được, dù cô thật ra có chút tự ỉn là đúng.

Con bướm kia, bay lên trời cao rồi, đây cũng là lần đầu tiên thành công cô để diều bay lên trời trong đời.

Sau khi kết thúc việc thả diều, Giang Thiệu Thành cầm con diều nhìn nửa ngày, hồi lâu không thể không thừa nhận, “Con diều này bay lên thật là cao.”

Cô chạy như vậy thì ra cũng chỉ muốn thả diều mà thôi, khiến anh có cảm giác thất vọng.

Mộng tỉnh, mở mắt, ngày hôm sau rồi nhưng cô vẫn nhớ rõ, anh nói câu kia thì có chút bất đắc dĩ, mặc dù đang lắc đầu, nhưng ánh mắt nhìn cô có phần cứng chiều. Cô tin người đàn ông này sẽ ở cùng mình cả đời, có lẽ cũng chỉ tự ỉn là đúng, nhưng nguyên nhân lớn nhất là vì người đàn ông này rất cứng chiều cô, khiến cô tin rằng cả đời không chỉ là lời thề, mà có thể thành sự thật.

Khi đó cô không biết, lời thề chỉ để cho kẻ ngu nghe lời nói dối, bao nhiêu lời thề bị cây dao thời gian đâm vào thương tích khắp người.

Khi đó cô không muốn biết.

Cô không rõ sao mình lại nghĩ tới hình ảnh này, có lẽ bị ảnh hưởng từ Nam Ngưng đi, Nam Ngưng cho rằng Thẩm Diệc Đình cưới chị ấy vì một người khác, vì thế mà thấy khó chịu. Như vậy đối với Thẩm Tâm Duy cô mà nói, có thể nhận định hay không, thật ra thì Giang Thiệu Thành cưới cô cũng chỉ vì một người khác, cô cũng chỉ là thế thân của người khác, nhưng sau khi Nam Ngưng cưới mới biết, cô là chủ động giết thân phận thế thân này.

Suy nghĩ như thế, thật ra thì cô đáng thương hơn chị dâu nhiều, chị dâu có thể đi chỉ trích anh trai, mà cô không có tư cách đấy, chỉ có thể để người khác trách mắng mình. Vì vậy coi như toàn thế giới biết cô là đồ giả mạo, thời điểm nói cô thế, cô cũng chỉ có thể nhịn, dù sao cũng không có lý do gì đi phản bác. Nhưng đột nhiên cô cảm thấy bất lực, bất kể cô làm cái gì thì trong mắt người khác cô là người con gái xấu, thế nào cũng không tẩy trắng được. Đột nhiên cô không muốn tẩy trắng, dù cô có làm cái gì đi nữa, trong mắt người khác, cô cũng chỉ là đồ giả mạo mà thôi.

Bây giờ cô đi thành toàn cho Giang Thiệu Thành và Lương Nguyệt Lăng, ở trong mắt người khác thì đó là đúng, nếu như cô làm thế, thì cô có tội. Thay vì làm điều tốt trong mắt người khác, thì cô càng muốn làm điều xấu.

Thẩm Tâm Duy trở lại Thịnh Quang quốc tế là mấy ngày sau đó, trải qua chuyện Nam Ngưng bị bắt cóc, cô cảm thấy mình mạnh mẽ lên một chút, hình như cô rất kiên định, chỉ cần cô chờ, anh trai cô chắc chắn sẽ trở lại, còn những chuyện khác, không đến mức tệ hơn.

Vì vậy cô tích cực tham gia các cuộc họp nội bộ của công ty, hiểu rõ các hạng mục gần đây, lập kế hoạch. cô không nói chuyện, chỉ nghe người khác lên tiếng, cố gắng để mình học hỏi thật nhiều điều.

Những ngày qua Giang Thiếu Thành cũng không ở đây, theo như Mạnh Hạo nói thì bên Cẩm Thành có chuyện cần anh xử lý, cô không thèm quan tâm chuyện anh có ở đây hay không. Còn cuộc họp này, là sau khi Giang Thiếu Thành về chủ trì triển khai, đây là sau khi Nam Ngưng bị bắt cóc, lần đầu tiên cô thấy anh.

Anh không thay đổi gì, lúc nói chuyện vẫn cứng rắn, khiến người ở dưới không khổ khổ trương. Hơn nữa cô còn phát hiện những điều khác lạ, những người có địch ý với Giang Thiếu Thành, không biết từ lúc nào biến địch ý thành nỗi sợ đối với Giang Thiếu Thành.

Đây là tốt hay xấu, cô cũng không biết rõ. cô chỉ biết là lần này nhìn thấy anh là sau lần cô nhờ anh giúp đỡ một tay thì anh có thái độ lạnh lùng, giống như đang nói chuyện, chuyện của Thẩm Tâm Du có liên quan gì đến Giang Thiếu Thành anh.

cô cuối cùng có chút hiểu tại sao dạo này cô hay về trước kia cô với anh, khi mất thì bản năng sẽ hoài niệm. cô cũng biết rõ quan hệ giữa bọn họ, đang đi về phía kết thúc.

Cuộc họp kết thúc, Giang Thiếu Thành đi về phía trước, nhưng vì phòng làm việc của anh khác với những người khác, nên đến khúc cua, cũng chỉ còn mình anh với cô.

“Chị dâu tôi bình an trở về rồi.” cô cảm thấy mình phải nói gì đó.

“Hả? Chúc mừng.” Anh không có vẻ mặt gì.

cô vốn không mong đợi anh sẽ quan tâm đến chị dâu của cô, nhưng bộ dáng không có gì đau khổ này của anh, khiến cô đau, cảm xúc của cô lần nữa bị dao động. “Giang Thiếu Thành, anh có còn trái tim không vậy!”

Dù là một người xa lạ, đối mặt với chị dâu cô gặp chuyện không may, ít nhất cũng có chút quan tâm, nhưng vẻ mặt của anh, giống như tất cả không có liên quan gì tới anh. Quả thật không liên quan, nhưng vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô khó chấp nhận nổi.

Giang Thiếu Thành nhìn cô. “Tôi không có tim, không phải em biết rõ rồi sao?”

“Biết rõ, rất rõ, anh căn bản là người không có trái tim.”

Giang Thiếu Thành cho cô cảm giác không thể nào nói lý, hình như thái độ cũng bất đắc dĩ. “Thẩm Tâm Du, chị dâu em bị bắt cóc, không phải là tôi phải người đi bắt cóc chị ấy, không phải tôi là người hại c ấy bị bắt cóc. Tôi không hiểu tại sao e cứ có thái độ bắt tôi phải chịu trách nhiệm thế này?”

Thẩm Tâm Du cắn môi, anh nói không sai, quả thật không sai.

“Tôi còn nói lúc chị dâu em bị bắt cóc, tìm cảnh sát là tốt nhất. Bây giờ chị dâu e đã về, vậy thì nên cảm ơn. không nên cố gây sự với tôi.”

Đúng vậy, nên như vậy, nhưng trong lòng tôi có cảm xúc khó chịu không biết từ đâu mà có, chẳng nhẽ cô vẫn hi vọng anh sẽ an ủi mình? Đúng rồi, cô một mình gánh vác những công việc này, rất muốn tìm một người chia sẻ, để mình không còn cảm giác sợ hãi như thế. rõ ràng không có ai, lúc cô nhận được điện thoại biết chị dâu bị bắt cóc, cô rất sợ, đủ các loại cảm xúc, mà cô muốn gọi điện thoại cho người đàn ông này, hỏi anh cô nên làm gì? thật ra cô đã chuẩn bị gọi cho anh, biết mình không có tư cách gì, vì vậy thôi.

Nhưng khi cô cùng đường tìm đến anh, cô cho rằng ít nhất anh sẽ giúp cô, nhưng thật không ngờ anh nói không có chút tình cảm nào.

“A! Xin lỗi là tôi quấy rầy anh.” cô thở ra một hơi, làm sao cô có thể cho rằng anh sẽ giúp đỡ mình.

cô chuẩn bị sang phòng của mình, sắc mặt của Giang Thiếu Thành cũng dễ nhìn hơn. “Chuẩn bị một chút, buổi tối cùng tôi xuất hiện ở một bữa tiệc.”

cô gạt đầu một cái, không hỏi tại sao.

Nhưng đột nhiên cô nghĩ, vừa rồi anh đi về phía trước, biết rõ cô đi sau lưng, anh liền dừng lại. Có phải đợi cô không? Do cô thiếu kiên nhẫn, nếu anh làm như vậy, đều là vì nhắc nhở cô, cô phải xuất hiện ở một bữa tiệc với anh.

cô lại cho rằng anh lại cố ý, muốn qua tâm tình hình gần đây của cô.

Tật xấu tự in hình đúng của cô, hình như vẫn chưa sửa được.

27. Chương 27

Thẩm Tâm Duy trang điểm thay quần áo, chuẩn bị xong thì đúng lúc Giang Thiệu Thành gọi tới, anh đã tới đón cô. Vẫn là cửa hàng này, ngay cả nhân viên bán hàng vẫn thế, với thời gian lần trước bọn họ tới đây cũng không cách xa lắm, nhưng cô lại cảm giác đã trải qua lâu rồi, rõ ràng khi đó quan hệ của bọn họ với giờ cũng không khác gì, không biết sao tâm tình lại kém nhiều thế.

Sau khi lên xe, một đường không nói gì.

Sau khi xuống xe, cô mới tiến lên, chủ động kéo tay anh. Lúc cô kéo tay thì đột nhiên anh đưa ra một tay khác, sờ mặt cô, ngón cái cùng ngón trỏ tách ra, kéo kéo khóe miệng của cô. Anh làm vậy là nói cho cô biết, cô cười đi, may là anh không nói gì khó nghe để cô khó chịu. Anh nhanh thu hồi tay của mình, giống như động tác vừa rồi chỉ là thân mật giữa người yêu, cô lại hiểu, anh đang cảnh cáo cô, mặt lạnh với cô không có điểm tốt.

Cả phòng đầy khách khứa, tất cả mọi người lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô cảm giác những người này giả tạo thật khó chịu. Chính cô cũng không biết mình cười thế nào, thậm chí có người khen cô cười rất đẹp. Nói chuyện với nhiều người liên tiếp, Giang Thiệu Thành liền dẫn cô đi lên, nói chuyện với Lương Huy.

Ánh mắt của Lương Huy vô ý nhìn vào Thẩm Tâm Duy, khiến cô không thoải mái chút nào, nhất là người đi cùng Lương Huy là Lương Nguyệt Lăng. Cô liếc mắt, giống như không có hứng thú nói chuyện với bọn họ, nhưng cô biết, chỉ mình khổ. Trước kia cô tham dự tiệc cùng với Thẩm Diệc Đình như thế, cô cũng giống như Lương Nguyệt Lăng kéo tay Lương Huy, mười phần thân mật, khiến từng cái nhìn của mọi người biết rằng quan hệ anh em bọn họ rất tốt. Cô càng khó chịu, nếu như anh trai cô vẫn còn, những người này sẽ không coi thường cô như thế. Giang Thiệu Thành vẫn kéo cô đi, vui vẻ trò chuyện với Lương Huy, mà Lương Nguyệt Lăng còn trắng trợn nói chuyện với Giang Thiệu Thành.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, cười rất ngọt ngào, “Nghe nói vườn hoa ở khách sạn này thiết kế rất đặc biệt, tôi muốn đi xem một chút.”

diendanlequydn c m

Ba người kia nhìn về phía cô, Giang Thiệu Thành nhìn Lương Huy một chút, lộ ra vẻ mặt có lỗi. Khi anh nói rằng phải đưa cô đi cùng, Thẩm Tâm Duy đã nhanh chóng mở miệng, “Tự em đi được, anh ở lại nói chuyện với Lương tổng được rồi. Em chỉ muốn xem một chút mà thôi, có người khác đi cùng sẽ không thoải mái.”

Nửa câu sau của cô, thành công ngăn chặn ý định Lương Huy để Lương Nguyệt Lăng cùng đi.

Cô cười cười, liền xoay người đi tới vườn hoa. Thật ra thì vườn hoa này chẳng có gì đặc sắc, đài phun nước, chỗ nào cũng thế, nhưng khi cô thấy vậy thì lại nghĩ nó rất hợp, đài phun nước giả, cộng thêm khách trong phòng đều là người giả dối, không phải rất xứng sao?

Người khác bận rộn hàn huyên với kết giao quyền quý, đương nhiên cô thoải mái tới đây. Cô đi giày cao gót, bỗng dưng lại có những hòn đá nhỏ bên cạnh, nhưng cô phát hiện rất nhanh, lúc cởi giày, chân lại chạm phải viên đá, không cởi giày thì không có cái gì để đi, cuối cùng vẫn chọn đi vào, cứ như vậy mà tiến.

diendanlequydn c m

Đi giày cao gót, mặc dạ phục, trang điểm lộng lẫy, lại tới này lên lút leo núi giả, cô lại cảm thấy hành động của mình không có lý chút nào, nhưng lúc cô làm, cảm thấy rất sướng khoái, dù ở dưới vẫn có đá, lúc cô đi bộ vẫn không vững, có vẻ sẽ ngã bất cứ lúc nào, rồi lại cố không thể để mình ngã. Điều này khiến cô nhớ lại lúc nhỏ, chơi trò chơi, vừa sợ nhưng lại cảm thấy kích thích rất muốn thử.

Cô đi qua núi giả, phát hiện phía sau đó lại như có một thế giới thần tiên vậy, ba phía đều có núi giả không cao, phía dưới là phiến đá trơn nhẵn, bên cạnh có một dòng suối, hình như từ nơi này chạy ra ngoài, cô thấy vậy, cảm giác rất vui, thận trọng tìm đường, từ từ đi xuống.

Cô rất thích nơi này, chỉ có một núi giả ngăn cách mà như tách hẳn với náo động ồn ào bên ngoài. Cô đứng trên phiến đá, mình có thể tìm tới đây mà cảm thấy vui vẻ. Cô bỏ giày, ngồi trên phiến đá, chân đưa vào trong nước, cảm giác lạnh lạnh, cô dùng đưa chân, thỉnh thoảng làm ra bọt nước nhỏ.

Thật là thoải mái, không cần phải nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại, cũng không cần nghĩ tới việc anh trai mất tích, càng không cần lo lắng quan hệ của chị dâu với anh có tan vỡ hay không.... Những điều ở trong lòng, toàn bộ đều đi xa, chỉ cần nghe được tiếng nước chảy róc rách, hình như có thể gột rửa đi những điều xấu.

Chính là như vậy, nhanh lại bị người khác làm rối loạn, điện thoại của cô vang lên. Cô lấy di động ra, là Giang Thiếu Thành, có lẽ anh đã hàn huyên xong, lúc này bỗng dừng nhớ ra cô. Cô cầm điện thoại, để cho nó kêu, không có ý định nghe.

dien dan lequyd n c m

Vì cuộc điện thoại này lại khiến cô trở về thực tế. 1 giây trước cảm thấy rất thoải mái, sau một giây lại về điểm xấu.

Cô liền phát hiện ra chỗ này không phải là chốn thần tiên gì, bởi vì người cũng có thể phát hiện ra. Cô ngẩng đầu, phát hiện Giang Thiếu Thành đang đứng trên đỉnh núi giả, từ trên cao nhìn cô. Cô lập tức thấy không vui, đều là anh..... làm sao anh biết cô ở đây? Cô nhìn điện thoại không hề kêu nữa, sớm biết vậy đã tắt máy.

“Trốn ở đây cảm thấy rất thú vị sao?” Giang Thiếu Thành tay ôm ngực, cảm giác thấy hành động ngây thơ của cô rất buồn cười.

“Tôi không trốn.” Cô cãi nhanh, ngược lại có phần che giấu, “Chân tôi đau... không lên được.”

Giang Thiếu Thành liếc nhìn chân cô đặt trong nước, hình như đang xem cô nói thật hay không.

Thẩm Tâm Duy ngẩng đầu nhìn anh, tư thế này không thoải mái, “Sẽ không bỏ tôi lại ở đây chứ?”

Giang Thiếu Thành quan sát chỗ này, đang xem nên xuống từ chỗ nào.

“Ở đó không cao, anh có thể nhảy từ đấy xuống.” Cô chỉ chỉ vào một chỗ, “Nơi này thấp nhất, nhảy từ chỗ này đi.”

Giang Thiếu Thành cũng không nghi ngờ gì, nhảy từ chỗ cô chỉ, nhưng tảng đá không vững, anh vừa mới chuẩn bị nhảy, tảng đá cũng rơi xuống, trọng tâm giữ không vững nhảy xuống.... vì vậy vốn là chỗ không cao, Giang Thiếu Thành nhảy xuống, vang lên tiếng.

Anh ngã trên phiến đá, Thẩm Tâm Duy giả vờ không thấy, thoải mái đi giày cao gót. Cô đi giày xong, nhìn Giang Thiếu Thành nằm dưới đất, nét mặt rất hả hê, giống như đang nói..., anh cũng có ngày hôm nay.

“Chân bị thương à?”

Giang Thiếu Thành không trả lời, nhìn nét mặt cô là biết cô cố ý, giả vờ chân đau để anh nhảy xuống. Nhưng cô cố ý thật, không phải thường anh nói cô dần ư, cô cũng để cho anh dần một lần.

Bộ dạng này của anh khiến cô rất khó chịu, trong lòng có phần tức giận, vì vậy cô đi lên trước, trực tiếp dẫm lên chân bị thương của anh, hơn nữa còn dùng sức.

Giang Thiếu Thành bị thương nhập viên, đầu sổ gây nên là Thẩm Tâm Duy.

Chuyện này có lẽ là điểm sáng duy nhất ở bữa tiệc, Thẩm Tâm Duy đương nhiên không có cách nào đưa Giang Thiếu Thành ra, không thể làm gì khác là nhờ người khác giúp một tay, kêu lên tiếng, vì vậy mọi người đều biết. Chỉ là giấu đi chân tướng, ở trong mắt người khác, đây chỉ là vợ chồng son thân mật, không ngờ lại xảy ra vấn đề. Dù sao một đôi vợ chồng, lén lút lút lút ở trong vườn hoa khách sạn, làm cho người ta không thể không hiểu sai.

diện đan lequy d n c m

Những người bên trong quen thuộc, chắc hẳn biết chuyện này không như lời đồn. Chân trái Giang Thiếu Thành gãy xương, mà ở chỗ chân gãy, có dấu giày cao gót. Lương Huy với Lương Nguyệt Lăng, lại là người biết rõ chuyện.

Lương Huy tới bệnh viện thăm Giang Thiếu Thành, thấy Giang Thiếu Thành nằm ở giường bệnh, cười lên, lưỡi che giấu, “Tôi thấy cậu hi sinh cũng hơi lớn một chút.”

Giang Thiếu Thành nhìn Lương Huy một cái, nét mặt kia chính là “không quan tâm tới anh.”

Lương Huy hoàn toàn không ngại thái độ này của Giang Thiếu Thành, “Thường ở trên cỏ đi, làm sao mà có thể không ướt giày. Cậu bị sơ ý thôi, bị tiểu nha đầu kia hành. Tôi đã nói đừng xem thường Thẩm Tâm Duy, cô ấy là em gái Thẩm Diệc Đình, coi như không học được thủ đoạn độc ác của anh trai mình, thì cũng học được sơ sơ đấy.”

Trên ống quần của Giang Thiếu Thành có vết giày cao gót, thế nào cũng không che giấu được. Hình như anh không muốn nói tới chuyện này, “Điều này có lợi với anh sao? Cười vui vẻ như thế.”

Lương Huy cũng cảm thấy mình có chút không tốt, cúi đầu ho khan một tiếng, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Không liên quan gì tới anh.”

Ở trong mắt Lương Huy, Giang Thiếu Thành đang cảm thấy mất thể diện, nói ngượng ngùng. Giang Thiếu Thành cảm giác khó chịu thật, lúc đó anh không nghĩ nhiều, tại sao có thể ngờ Thẩm Tâm Duy gài bẫy anh lúc đó, huống chi nơi đó cũng tới anh không thấy rõ lắm.

Lương Huy thấy xung quanh không có ai, lúc này mới lại gần Giang Thiếu Thành, nói chi tiết về phần hợp tác. Giang Thiếu Thành cũng đáp lại, nhìn qua hai người có vẻ hài lòng với tương lai này.

Nói xong, lúc này Lương Huy mới chuẩn bị rời đi, anh mới xoay người, đúng lúc Thẩm Tâm Duy đẩy cửa vào. Thẩm Tâm Duy không biết bên trong có người khác, thấy Lương Huy xong, vẻ mặt cũng không tự nhiên. Tin chắc Lương Huy biết cô làm chuyện ngu xuẩn rồi, cô đang do dự có nên đi ra ngoài cho bọn họ không gian hay là đi vào. Nhưng nghĩ lại, cô phải thể hiện kiểu khéo léo lòng người làm gì, vì vậy ra vẻ hùng hồn, đi vào thẳng.

Lương Huy quan sát Thẩm Tâm Duy mấy giây, lúc này mới cười nhìn Giang Thiếu Thành, “Tôi còn có chuyện khác, đi trước đây, lần sau quay lại thăm cậu.” Lương Huy nói xong lại nhìn Thẩm Tâm Duy, “Chăm sóc Thiếu Thành thật tốt nhé.”

“Ừ.”

Cô nói ra “ừ” này, phát hiện nét mặt của Lương Huy có phần sâu xa, hình như không tin cô sẽ chăm sóc Giang Thiếu Thành thật tốt vậy. Cô xấu xa vậy ư, chẳng lẽ còn định giết chồng sao?

Sau khi Lương Huy rời đi, cũng chỉ còn lại hai người bọn họ. Thẩm Tâm Duy quan sát, cảm thấy anh bị thương cũng có phần do mình, nhưng lúc đấy cô chỉ cho là chân anh bị đau, ai ngờ xương lại yếu thế, mặc dù chỗ kia với cô mà nói thì rất cao, nhưng đối với loại người cao như anh mà nhảy xuống không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Anh không sao chứ?” Dù sao vẫn phải hỏi thăm.

“Tạm thời không chết được.”

“Có nghiêm trọng không?” Cô nhỏ giọng thì thầm.

Lúc này Giang Thiếu Thành mới nghiêm túc nhìn cô, “Nghe qua câu chuyện lấy cắp kim đồng hồ để cướp tiền chưa? Tôi cho rằng một người biết rõ chân người khác bị thương còn cho thêm một cú, làm ra chuyện ác độc hơn cũng không khiến người bất ngờ.”

Cô ở trong lòng anh đã trở nên xấu xa thế sao?

“Giang Thiều Thành, thì ra anh sợ chết!” Cô để thức ăn tới trước mặt anh, “Đây là đồ ăn có cho thạch tín vào, cũng không biết có giết chết được anh không.”

Hộp xách trên tay vẫn còn ấm, nắp trên có canh, Giang Thiều Thành liếc mắt nhìn, căn bản không có ý định nhận.

“Sẽ không cho rằng có độc thật chứ?” Cô cảm thấy vô lí, “Thì ra là sợ chết thật.”

Giang Thiều Thành, “Ăn không được.”

“Biết rồi, sợ tôi hạ độc sao!”

Cô tìm một cái ghế để ngồi, mở ra tự mình ăn, “Anh nói xem nếu như có độc thật, tôi giết chết mình, cảnh sát có tìm anh hay không?”

Anh chê cô nhàm chán, nghiêng người sang, lười phải nhìn cô. Động tác này của anh, khiến cô cầm thìa lên, dùng sức gấp thức ăn vào miệng mình, hơn nữa cô càng ăn thì càng khó chịu.

“Giang Thiều Thành..... sao chúng ta lại biến thành như vậy.”

Làm sao có thể biến thành bộ dạng này, mà thức ăn trong miệng cô cũng trở nên không có vị.

28. Chương 28

Trong lúc Giang Thiều Thành nằm viện, Mạnh Hạo và Phùng Khải sẽ mang một xấp tài liệu để anh nhìn. Giường rung thành một góc, anh nửa nằm, thỉnh thoảng lật xem tài liệu trên bàn nhỏ đặt ở giường, thỉnh thoảng tay phải của anh sẽ gõ lên bàn mấy cái, đây là thói quen nhỏ của anh, đang suy tư chuyện gì sẽ làm như thế, khi anh ra kết luận, sẽ cầm bút viết xuống cái gì đó.

Thẩm Tâm Duy đứng một bên, yên lặng quan sát động tác của anh, cường độ công việc của anh rất lớn, anh không chỉ xử lý các việc ở Thịnh Quang quốc tế, một đồng việc ở Cẩm Thành cũng đủ khiến anh bận rộn. Cho nên mặc dù anh nằm viện, cũng không thể nghỉ ngơi chút nào, nếu không sẽ để chất bao nhiêu tài liệu, bao nhiêu hạng mục sẽ chịu ảnh hưởng.

Cô thấy có lỗi, đứng sau núi giả, nhìn anh vì đau đớn mà đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt không còn sót lại chút khoái cảm nào. Khi đó cô cảm thấy sảng khoái thật, anh khiến cô khó chịu, cuối cùng cô cũng thấy tự hào, khiến anh rất đau một lần. Thậm chí lúc cô giẫm lên chân anh thì cô cũng thấy thoải mái, chỉ cần để cho anh đau xót, cô cảm giác tất cả đều đáng giá. Mà bây giờ lại đau lòng, có phần như tát mình, rõ ràng trong giây phút đó, cô cảm thấy để cho anh đau đớn, bất kể bỏ ra cái gì cũng được. Bây giờ không cần cô trả giá gì, cô cũng đã mềm lòng.

Một lát sau, anh buông bút xuống, hình như viết qua lâu, muốn nghỉ ngơi. Thẩm Tâm Duy lập tức bưng một ly nước, đưa cho anh. Giang Thiều Thành xoa xoa tay viết bút, tầm mắt nhìn vào cô. Cô cười với anh, sợ anh không nhận, vì vậy đặt ly nước trên bàn nhỏ.

Lông mày Giang Thiều Thành nhíu lại, biến thành một chữ xuyên(), nhanh cầm lấy ly nước, uống vào. Anh làm như vậy, không phải là anh khát nước thật, càng không phải sợ cô khó chịu, chỉ là sợ nếu để ly nước ở đây, không cẩn thận mà làm đổ, có thể ảnh hưởng tới những tài liệu này.

Anh uống xong, Thẩm Tâm Duy nhanh nhận lại, “Anh còn muốn uống nước không?”

Giang Thiều Thành nhìn chằm chằm vào ly nước, khóe miệng run lên, vẫn không nói chuyện. Trong ly vẫn còn nước, anh còn muốn uống nữa sao?

Trong khoảng thời gian Giang Thiều Thành nằm viện, không ít người tới thăm anh, mà phần lớn Thẩm Tâm Duy không nhận ra được ai. Nhưng người tới đây hôm nay, cô biết.

Tô San San cầm bó hoa đi tới, thấy Thẩm Tâm Dục cô cũng cười, Thẩm Tâm Dục gật đầu. Không thể không nói, những mỹ nữ có khí chất đã được dạy dỗ, dù là phụ nữ cũng có thiện cảm lớn, không ghét nổi. Cô lấy cớ nói có chuyện đi ra ngoài trước, cho bọn họ không gian.

“Lâu như vậy mới gặp anh, sẽ không trách em chứ?” Tô San San nói vậy, liền tìm bình hoa, muốn cắm bó hoa vào, nhưng trong phòng bệnh không có, vì vậy lại lấy một bình khác thay thế.

“Em đã tới thăm anh, đã là vinh hạnh của anh rồi.” Giang Thiệu Thành cất đi tài liệu, đồng thời cũng đặt bàn nhỏ về phía bên kia.

Tô San San cười, “Nghe lời này không khiến người ta thấy vui vẻ, ngược lại làm cho người ta cảm thấy xa lạ.”

“Vậy chính là do lỗi của anh, tiếp đón không chu đáo rồi.”

Tô San San lắc đầu, “Đừng nói lời như thế, nghe được khiến em cảm thấy khổ sở, ít nhất chúng ta đã quen biết nhau 15 năm trời. Anh cảm thấy đỡ chưa?”

“Cũng không tệ lắm, đang khôi phục, sẽ nhanh xuất viện thôi.”

“Nghe nói nguyên nhân anh bị thương rất thú vị.... khó có thể tưởng tượng ra, anh là một người có thú tính như thế.”

Giang Thiệu Thành đỡ trán, “Người khác nói đùa, em cũng tin à.”

“Vậy cuối cùng là bị thương thế nào?”

“Có thể đừng hỏi được không?”

“Cũng được, vậy em sẽ cho rằng lời đồn đại của mọi người là đúng.” Cô cười rất tự nhiên, không có phần chế nhạo, “Nhưng anh đâu có bị hại gì, vợ anh ngày đêm chăm sóc anh, đây coi là vì họa được phúc đấy?”

“Có phúc như vậy, thật khó để tiếp nhận.” Giang Thiệu Thành cũng đang nghĩ tới gì đó, lắc đầu một cái, “Đừng nói anh, nghe nói em với tên tiểu tử nhà họ Gia kia hay đi chung với nhau.”

“Anh nghe ai nói vậy? em còn không biết.”

“Thật ra thì cậu ta cũng không tệ đâu.”

“Giang Thiệu Thành, thật ra thì anh không cần nói tới điều này, hôn ước của chúng ta đã giải trừ lâu rồi, chẳng lẽ anh còn sợ em sẽ tiếp tục quấn anh sao?”

“Em biết ý anh không phải thế này.”

Tô San San trầm mặc chốc lát, có chút phiền muộn, “Khi anh nói muốn giải trừ hôn ước, anh nói nhất định phải cưới Thẩm Tâm Dục, em thấy lúc hai người đi chung, nghĩ đến cũng không sai, ít nhất anh tìm được người phụ nữ anh yêu.....”

“Em định nói gì?”

“Em không muốn nói gì, chỉ là ban đầu em cho rằng anh và Thẩm Tâm Dục sẽ đi tới cuối cùng, hiện tại cũng cho là thế.”

Nếu như Thẩm Tâm Dục biết mình sẽ gặp phải Giang Ngữ Vi bên ngoài, cô nhất định sẽ không để cho Tô San San và Giang Thiệu Thành không gian, Giang Ngữ Vi không thích cô hiện rõ lên mặt. Trước kia Giang Ngữ Vi không thích Tô San San, bây giờ không thích Thẩm Tâm Dục, hình như chỉ cần là người ở cạnh Giang Thiệu Thành, Giang Ngữ Vi đều không thích. Vì vậy Thẩm Tâm Dục có chút tò mò, Giang Ngữ Vi có ghét Lương Nguyệt Lăng hay không, đây là vấn đề khiến người ta mong đợi.

Giang Ngữ Vi mua một túi đồ lớn, hôm nay cô mới biết Giang Thiệu Thành bị thương, không ai nói cho cô, nếu như không phải là cô gọi điện thoại cho bố mẹ, sợ rằng bây giờ không biết Giang Thiệu Thành bị thương nhập viện. Giang Ngữ Vi lo cho vết thương của Giang Thiệu Thành, vừa hỏi làm sao Giang Thiệu Thành bị thương, nghe thấy ở cùng Thẩm Tâm Dục thì chắc chắn cho rằng tất cả đều do Thẩm Tâm Dục,

cô ta là diễm xui, từ khi Giang Thiếu Thành đi chung với Thẩm Tâm Dục thì đẳng cấp của Giang Thiếu Thành thấp đi không ít, vì vậy Giang Ngữ Vi càng ghét Thẩm Tâm Dục hơn.

Giang Ngữ Vi thấy Thẩm Tâm Dục đứng ở hành lang, không nhìn được cười lạnh, “Hại anh trai tôi như thế, cô cũng biết xấu hổ mà trốn ra đây sao?”

Giang Ngữ Vi không thích Thẩm Tâm Dục bao nhiêu, thì Thẩm Tâm Dục ghét Giang Ngữ Vi bấy nhiêu.

“Đúng vậy, tôi rất xấu hổ, tôi gặp gỡ ai cũng không phải người.” Cố ý nhấn mạnh nửa câu sau.

Nếu nói cô không có mặt gặp người, như vậy đương nhiên Giang Ngữ Vi không phải là người, chơi chữ với cô nữ sinh nhỏ bé.

“Thẩm Tâm Dục, vào lúc này cô còn cao ngạo gì nữa? cô thật sự cho rằng mình chính là Giang phu nhân sao? Đừng có nằm mơ, cô làm chuyện tốt, tôi đều biết rõ, anh tôi không so đo, tạm thời còn chưa đuổi cô ra, cô tìm một chỗ cười trộm là được, còn dám ra vẻ kiêu căng trước mặt tôi.”

“Ít nhất bây giờ tôi còn là Giang phu nhân.” Thẩm Tâm Dục thở dài, “Tốt hơn so với những người khác, đời này không được gọi như thế, có đúng không?”

Sắc mặt Giang Ngữ Vi trở nên rất khó coi.

Thẩm Tâm Dục lại nói, “Tôi thế nào kiêu ngạo hay không, chẳng cần người khác đánh giá. Nhưng mà những người khác, dùng người thân đổi lấy vinh hoa phú quý, không nên quên trong người mình rốt cuộc là hạng người gì mới phải.”

“Thẩm Tâm Dục, cô nói đi, rốt cuộc cô có ý gì?”

“Giang Ngữ Vi, chính là ý cô nghĩ đấy.” Thẩm Tâm Dục đi tới bên cạnh Giang Ngữ Vi, “Muốn cười nhạo tôi, cũng phải đợi đến lúc tôi không còn là Giang phu nhân ... thật ra thì, kể cả khi tôi không còn là Giang phu nhân, cô cũng không có tư cách cười nhạo tôi, dù sao cô mãi mãi không thể đến gần tới xưng hô này.”

“Thẩm Tâm Dục”. Giang Ngữ Vi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Tâm Dục dám cam đoan, nếu như Giang Ngữ Vi không xách đồ trên tay, có lẽ sẽ đánh nhau với mình ngay.

Giang Ngữ Vi trợn mắt nhìn cô vài lần, lúc này mới đi tới phòng bệnh.

Thẩm Tâm Dục nhìn bóng lưng của Giang Ngữ Vi, đột nhiên tâm tình tốt hơn nhiều. So với Giang Ngữ Vi, hay là Tô San San, cô còn may mắn hơn họ nhiều, họ đều là những bông hoa cạnh Giang Thiếu Hành., nhưng thế nào Giang Thiếu Hành cũng không lấy, huống chi còn rất nhiều người âm thầm lặng lẽ thầm mến anh, so sánh với họ, Thẩm Tâm Dục cô chính là cực kỳ may mắn. Ít nhất, cô và Giang Thiếu Hành hẹn hò và kết hôn, về tương lai có ở chung với nhau nữa không, cần gì phải quan tâm, dù sao cô hơn rất nhiều người rồi.

Chỉ là nghĩ quá nhiều, vì thế so đo những người kia sẽ mất đi.

Chuyện Giang Thiếu Hành bị thương, Thẩm Tâm Dục cũng gọi cho hai bố mẹ Giang, ông bà Giang biết chuyện thì cũng lo lắng, nhưng biết vết thương không nghiêm trọng lắm, cũng yên tâm. Từ khi cô và Giang Thiếu Hành kết hôn, hai ông bà Giang bắt đầu hành trình du lịch vòng quanh thế giới, ném tất cả cho Giang Thiếu Hành, sau đó đi hưởng thụ thế giới hai người, bây giờ đang ở vùng hẻo lánh nào đấy ở Châu Âu. Trong điện thoại, hai ông bà cũng không biết rõ quan hệ hiện giờ của cô và Giang Thiếu Hành, còn dặn dò cô chăm sóc Giang Thiếu Hành thật tốt, cô gật đầu liên tục.

Thẩm Tâm Dục cầm điện thoại còn do dự, không biết nên mở miệng thế nào, sợ thái độ của bọn họ sẽ lạnh lùng, dù sao Giang Thiếu Hành nói muốn ly hôn trước, thật may bọn họ không biết tới sự kiện kia.

Có lẽ Giang Ngữ Vi biết Giang Thiếu Hành bị thương, là từ miệng của hai bố mẹ Giang mà biết đi!

cô không bị Giang Ngữ Vi ảnh hưởng, dù Giang Ngữ Vi không thích mình, chỉ thấy rất buồn cười. Giang Ngữ Vi không cách nào chiếm được Giang Thiếu Hành, mà cô cũng sắp mất đi Giang Thiếu Hành, không phải họ hiểu nhau mà chẳng cần nói sao? Nhưng lại coi nhau như kẻ thù vậy.

Thẩm Tâm Duy đứng một lát, phát hiện Tô San San đi ra, vẻ mặt thoải mái, thấy Thẩm Tâm Duy xong gạt đầu một cái. Tô San San cũng biết tính của Giang Ngữ Vi, đối với những người khác giới ở cạnh Giang Thiệu Hành, Giang Ngữ Vi đương nhiên không thích rồi.

“Thẩm Tâm Duy, lần trước muốn nói cho cô biết, cô không thay đổi chút nào.” Đột nhiên Tô San San nói thế.

Lời này chỉ khiến Thẩm Tâm Duy thấy kỳ quái, “Thực sự tôi không có thay đổi gì lớn.”

“không phải bề ngoài của cô.” Tô San San đi tới trước mặt Thẩm Tâm Duy, “Chỉ cô không tự tin, trước kia không có, hình như bây giờ cũng không có tiến bộ nào.”

Thẩm Tâm Duy ngẩng ngẩng cả người.

“cô phải tin tưởng chính mình, cô không kém, không phải không xứng với Giang Thiệu Hành. Anh ấy ưu tú, cũng chỉ là một người đàn ông, không phải thần. Mà cô, cũng là một cô gái xinh đẹp động lòng người, cô đứng bên cạnh anh ấy cũng không mờ nhạt chút nào.”

Lần đầu tiên có người nói với cô điều đó, khiến Thẩm Tâm Duy sửng sốt chốc lát.

Hình như Tô San San cũng không muốn nói thêm gì, vỗ vỗ vai Thẩm Tâm Duy. Con gái trước mặt người yêu, luôn lo rằng mình không đủ tốt, sợ đối phương quá tốt, thường quên mất điểm mạnh của mình. Nhưng Tô San San cũng có chút thổn thức, năm đó Giang Thiệu Hành cố chấp muốn giải trừ hôn ước với mình, cũng chỉ vì anh ấy ước định với một người con gái khác sao? Có lẽ là nguyên nhân này, nhưng trong đó chính là Giang Thiệu Hành bằng lòng với Thẩm Tâm Duy, đối cách nói là bề ngoài Thẩm Tâm Duy không kém, hơn nữa Thẩm Tâm Duy căn bản là dạng con gái đẹp càng nhìn càng thuận mắt..., đây cũng là điểm thu hút Giang Thiệu Hành. Chỉ là năm đó Thẩm Tâm Duy nơm nớp lo sợ tình cảm của mình đối mặt với Giang Thiệu Hành, bây giờ cũng không đỡ hơn bao nhiêu.

Còn không đợi Thẩm Tâm Duy phản ứng kịp, Giang Ngữ Vi đã chạy ra rồi, thấy Thẩm Tâm Duy, ánh mắt hận, “Thẩm Tâm Duy, tôi ghét cô, anh tôi không có mắt, chỉ vì loại phụ nữ như cô mà nói tôi...”

Giang Thiệu Hành làm như vậy sao?

“Giang Ngữ Vi, anh cô không phải vì tôi mà nói cô.” cô thấy lạ, nhưng mình có thể hiểu rõ thế, “Anh ấy dùng cách này nói cho cô biết, đừng có ý nghĩ gì khác với anh ấy....”

Giang Thiệu Hành chắc chắn biết tình cảm của Giang Ngữ Vi, cho nên qua nhiều năm như thế, Giang Thiệu Hành liên lạc với Giang Ngữ Vi rất ít.

Giang Ngữ Vi cảm thấy rất uất ức, trợn mắt nhìn Thẩm Tâm Duy, đi mất.

Thẩm Tâm Duy còn không kịp kêu than, liền thấy Lương Nguyệt Lăng, chỉ có thể thầm nói rằng hôm nay thật náo nhiệt.

Lương Nguyệt Lăng chọn ngày hôm nay đi thăm Giang Thiệu Thành, căn bản là nghĩ người đến thăm những ngày trước chắc hẳn rất nhiều, anh ấy đang bị thương thể còn phải ứng phó nhiều người, cô cũng không muốn phiền anh, nhưng cô phát hiện mình chọn hôm nay tới đây, hình như không phải thời điểm tốt, cô đi đường ngắn ngủi này, trước đụng phải Tô San San, nữa là bắt gặp Giang Ngữ Vi, sau đó thấy Thẩm Tâm Duy đứng ở hành lang.

Lương Nguyệt Lăng thần nhiên đi tới trước mặt Thẩm Tâm Duy, “Để tôi thăm anh ấy một chút.” Nói xong trực tiếp đi vào phòng bệnh.

Thẩm Tâm Duy phân tích những lời này, đây coi như là lời chào hỏi của Lương Nguyệt Lăng, hay là đang thông báo cho cô, bất kể là loại nào, hình như cũng không coi Thẩm Tâm Duy cô thành cái gì to tát. Thẩm Tâm Duy phát hiện, trừ Giang Ngữ Vi mang theo túi lớn túi nhỏ, Tô San San và Lương Nguyệt Lăng đều mang tới một bó hoa.

Thẩm Tâm Duy yên lặng đứng ở bên ngoài, cô đang tính thời gian, Tô San San nói chuyện với Giang Thiệu Thành được 27 phút, Giang Ngữ Vi thì không đủ 10 phút, về Lương Nguyệt Lăng.... 42 phút, quả nhiên là bất thường.

Lương Nguyệt Lăng đi ra, Thẩm Tâm Duy lộ ra nụ cười ngọt ngào, tiến lên đón, “Cám ơn cô đã tới thăm anh ấy.”

Thái độ này của Thẩm Tâm Duy, khiến Lương Nguyệt Lăng nhìn cô một lúc lâu, “Không cần cảm ơn, tôi không vì cô mà đến.”

“Nhưng cô tới thăm chồng tôi, đương nhiên tôi phải thay mặt anh ấy cảm ơn cô chứ, dù sao anh ấy là chồng tôi, không phải sao?” Thẩm Tâm Duy đột nhiên nghĩ thông suốt ra nhiều chuyện, nếu sâu trong lòng cô vẫn không bỏ được Giang Thiếu Thành, vì sao phải chấp tay đưa tặng cho người khác, bây giờ cô còn có cơ hội đoạt lại Giang Thiếu Thành, cần gì tự giận mình. Lời nói của Tô San San không có gì sai, cô không tự tin thật, qua nhiều năm như thế, dù Giang Thiếu Thành ưu tú thế nào, nhưng Thẩm Tâm Duy cô cái gì cũng sai sao?

Lương Nguyệt Lăng không bị chọc giận, thậm chí cho rằng Thẩm Tâm Duy đã thành đối thủ, không giống như trước kia chỉ ngoài miệng nói chút ngoan độc, “Nếu như cô coi anh ấy là chồng mình, thì làm một người vợ hợp cách đi.”

“Cô có ý gì?”

“Chỉ để cô làm người vợ tốt hơn thôi, người vợ bình thường sẽ không kéo chân sau của chồng mình, càng không để chồng mình bị thương. Thẩm Tâm Duy, nếu như cô không được những điều này, như vậy thì bắt đầu từ bây giờ, chăm sóc anh ấy thật tốt đi.” Lương Nguyệt Lăng vẫn lộ ra tia bất mãn, tại sao Giang Thiếu Thành bị thương, mặc dù anh không nói rõ, nhưng chắc chắn có liên quan tới Thẩm Tâm Duy, nhất là Thẩm Tâm Duy giẫm vào chân anh, khiến Lương Nguyệt Lăng cũng nghi ngờ, không phải Thẩm Tâm Duy rất yêu Giang Thiếu Thành ư, làm sao lại làm chuyện như vậy.

“Chồng tôi, đương nhiên tôi sẽ chăm sóc tốt, không cần người khác phí công.”

“Mong là vậy. Không quấy rầy cô nữa.”

Lương Nguyệt Lăng vừa rời đi, ánh mặt Thẩm Tâm Duy lạnh hẳn, đối thoại như vậy, như kiểu cô hành hạ anh vậy.

Thẩm Tâm Duy chậm chậm đi vào phòng bệnh, có lẽ không có người vợ nào bị thương như cô, đứng ở ngoài mấy tiếng, để mấy người phụ nữ thăm chồng mình, nghĩ lại thấy buồn cười.

Giang Thiếu Thành cũng không tiếp tục xem tài liệu, mà lại xoa trán, hình như anh rất mệt. Anh trở mình, lật qua lật lại, ấn nút bên mép giường, hạ xuống, anh muốn nằm xuống.

“Anh vì tôi mà giáo huấn Giang Ngữ Vi?” Thật ra thì cô rất vui vẻ, trước kia Giang Ngữ Vi thích ở trước mặt Giang Thiếu Thành mà nhắm vào cô, lúc mới bắt đầu Giang Thiếu Thành chỉ nhắc nhỏ, về sau cau mày nói cho Giang Ngữ Vi, vì thế cô ấy càng cảm thấy uất ức, Thẩm Tâm Duy thì càng vui, đó không phải là tốt.

Giang Thiếu Thành không quay đầu lại, “Không phải vì em.”

“Không phải vì tôi....” Thẩm Tâm Duy bĩu môi, “Vậy anh mượn danh nghĩa của tôi mà đi nói em gái xinh đẹp mỹ lệ của anh à?”

Lúc này Giang Thiếu Thành ngẩng đầu lên, liếc cô một cái, “Em nghe được sao?”

“.....”

Thẩm Tâm Duy đi xem lại đồ người khác mang tới, nhất là đồ Giang Ngữ Vi mang tới, các loại thức ăn dinh dưỡng, có lẽ như tới giành chỗ đưa..... cô thu lại, thấy hai bó hoa trên bàn. Hai bó hoa rất đẹp, nhưng không biết vì sao, hai bó đẹp đặt cùng một chỗ lại thấy kì lạ.

“Giang Thiếu Thành, anh thích bó hoa nào hơn?” Cô chỉ định giữ lại 1 bó, cô cầm lên một bó chuẩn bị vứt, suy tư mấy giây, phát hiện bó trong tay là của Tô San San mang đến, vì thế cô quan sát vẻ mặt của Giang Thiếu Thành, lại phát hiện anh đang nhìn cô, vì vậy để lại bó hoa trong tay mình xuống, lấy hoa trong bình ra, phát hiện sắc mặt Giang Thiếu Thành không thay đổi gì.

Ý cô muốn dò xét quá rõ, anh khinh thường, “Thật ra thì em muốn vứt cả hai bó đó đúng không?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Không, chỉ thấy bình này quá nhỏ, hai bó hoa không chứa nổi, hơn nữa anh không cảm thấy rất kì lạ sao?”

“Em có thể đi mua hai bình.”

“Như vậy lúc anh xuất viện có sợ nhiều đồ không? Vốn không phải vật cần thiết, cũng không cần tăng thêm đồ ở bệnh viện.”

“Làm sao em sẽ cảm thấy tôi ngại nhiều đồ?”

“A.... tôi đoán vậy.” Cô nói xong nở nụ cười, “Có phải anh lại định nói rằng tôi tự cho là vậy không?”

“Biết là được rồi.”

“Vậy tôi sẽ như ý của anh, tự cho rằng mình đúng một lần.” Cô cầm hai bó hoa, ném vào thùng rác, làm xong chuyện này, cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, người khác mua hoa, cô không muốn để ở đây, anh nhìn thấy lại nhớ tới người mua.

Giang Thiếu Thành nhìn hành động của cô, chỉ hí hí mắt, sau đó nhắm lại, hình như chuẩn bị ngủ.

Anh không phản ứng lớn, điều này khiến cô thấy khó hiểu, có nên thấy mình may mắn không.

Giang Thiếu Thành định nghỉ ngơi thật, Thẩm Tâm Duy đành cầm một quyển tạp chí lên xem, cô lật vài tờ, lại nhìn Giang Thiếu Thành trên giường, lật tiếp, lại nhìn anh, cũng không biết đã giở bao nhiêu tờ, cuối cùng cô lên tiếng, “Có phải.... anh muốn đi vệ sinh đúng không?”

Có lẽ ở cùng nhau một thời gian dài, nghe tiếng anh thở, để cô biết, anh không ngủ, mà đang buộc mình ngủ, nhưng lại không được.

Cô chờ một lúc, mới thấy Giang Thiếu Thành từ từ lật người, nhìn về phía cô.

Cô đỡ anh từ trên giường xuống thì không nhịn được cười thầm, không ngờ cũng có hôm nay, cũng có lúc khó như thế, thật khiến người ta thỏa mãn. Cũng may từ giường tới phòng vệ sinh không xa, cô đỡ anh tới phòng vệ sinh....

“Đi ra ngoài.” Hình như anh có chút ảo não.

“Ngộ nhớ anh ngã xuống thì làm thế nào.”

“Đi ra ngoài....”

Thẩm Tâm Duy đứng sau lưng anh, không đi, “Cũng không phải là chưa từng xem qua, bây giờ anh giả bộ cái gì?”

Anh quay đầu, cười như không cười nhìn cô, “Tôi không muốn em thấy, không được sao?”

“Tôi càng muốn xem.” Cô cố mở to hai mắt, tầm mắt từ trên mặt anh đi xuống, dừng ở một chỗ nào đó, đột nhiên cảm thấy mình hơi vô duyên, vì vậy nhanh chóng nháy mắt, “Được rồi.... tôi đi ra ngoài.”

Chẳng những cô đi ra ngoài, còn đóng cửa lại, cô sợ mình không ra được, anh đứng một chân, quá đáng thương.... Hơn nữa để một người nín lại, hình như không tốt lắm.

Cô chờ một lúc lâu, mới gõ cửa, “Xong chưa?”

Không có phản ứng gì.

“Tôi vào đây.”

Lúc cô đi vào, thấy rõ anh mặc chính tề, nhưng ánh mắt anh nhìn cô rất khó chịu. Cô cẩn thận đỡ anh lên giường, sau đó thấy gậy bên mép giường thì nói, “Có vẻ như không cần tôi đỡ, anh có thể dùng cái đó mà....”

“Đúng vậy, em lo lắng cái gì?”

“Tôi không thấy cái gì cả, được không?”

“Em muốn thấy cái gì?” Anh hỏi đơn thuần.

Cô giả vờ vô tội, “Dù sao cái gì tôi cũng không thấy.”

Giang Thiều Thành nhìn cô một lúc lâu, giờ mới nhắm mắt lại, lần này muốn nghỉ ngơi thật. Thẩm Tâm Duy quan sát anh, anh có vẻ rất mệt, có nhiều tài liệu phải xem thế, có ba người liên tục tới thăm..... không khỏi, cô thở dài. Thật ra thì chuyện của chị dâu, cô không nên giận đổ lỗi cho anh, ngay cả cảnh sát cũng không có cách nào, tại sao cô cho rằng anh không giúp một tay. Anh chỉ nhìn thấu qua một chút, biết anh không thể đụng tay vào được, nhưng thái độ của anh khiến cô không tiếp nhận nổi. Cô vì chuyện này mà canh cánh trong lòng, thậm chí còn để cho anh bị thương.

Cô cố ý, cô biết chỗ núi đó không vững, anh đạp lên lại nhảy xuống, coi như không gãy xương, chắc không dễ chịu hơn. Nhưng lúc cô làm vậy, cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn thở ra một hơi. Nhất là lúc trước, anh còn nói chuyện vui vẻ với Lương Nguyệt Lăng, ở trước mặt cô cũng không kiêng kị gì, không biết phụ nữ dễ ghen sao?

Quả thật trên đời này không có người phụ nữ ăn cơm, nhưng không có phụ nữ nào không ăn dấm cá.

Cô mơ màng nghĩ, không biết mình ngủ thế nào, dù sao sau khi tỉnh lại, đang nằm trên giường, trước đang nằm suy tư. Cô dụi mắt, phát hiện Giang Thiều Thành lại bắt đầu làm việc, nhìn tài liệu. Mà trong phòng bệnh, còn có hai người khác, Mạnh Hạo với Phùng Khải đều ở đây, có lẽ tới lấy tài liệu Giang Thiều Thành đã xử lý xong.

Cô chống cằm nhìn Phùng Khải rồi lại nhìn Mạnh Hạo, “Ngộ nhỡ Giang Thiều Thành không có ở đây, các cậu sẽ làm gì?”

Lời này của cô khiến ba người đàn ông nhìn về phía cô, ý của cô chỉ là nếu như không có Giang Thiều Thành xử lý những tài liệu này, Phùng Khải và Mạnh Hạo sẽ làm như thế nào, Cẩm Thành với Thịnh Quang quốc tế có hỗn loạn hay không. Nhưng ánh mắt nhìn về phía cô, chắc chắn không giống như ý của cô.

Mạnh Hạo với Phùng Khải mím môi, không nói lời nào.

Giang Thiều Thành cũng chỉ nhìn cô một cái, tiếp tục xem văn kiện, “Nên làm cái gì thì làm cái đó.”

Lời này còn chưa nói hết tất cả ý của nó.

“Ý của tôi là anh quá quan trọng, Cẩm Thành với Thịnh Quang quốc tế không thể thiếu anh.... Vạn lần phải bảo trọng.”

“Nếu tôi quan trọng thế, có phải em sẽ đối xử với tôi tốt hơn chút không?”

“Cái gì?”

“Tay của em đè lên chân tôi.”

Mạnh Hạo ho khan một tiếng, “Giang tổng, tôi ra ngoài hút thuốc.”

Phùng Khải cũng ừ, “Tôi cũng đi.”

Thẩm Tâm Duy lập tức rút tay mình về “Sao anh không nói sớm?”

Giang Thiều Thành liếc cô một cái, hoàn toàn coi thường cô và lời cô vừa nói.

29. Chương 29

Sau Thẩm Tâm Duy nhận thấy Giang Thiều Thành có lời muốn nói với Phùng Khải và Mạnh Hạo, vì vậy lấy cớ có chuyện liền rời đi. Sau khi Thẩm Tâm Duy rời đi, Giang Thiều Thành liền bảo Phùng Khải vào, muốn Phùng Khải nói rõ các hạng mục quan trọng gần đây của Cẩm Thành, hơn nữa chỉ ra những chỗ không ổn, Phùng Khải không ngừng gật đầu, nghe xong Giang Thiều Thành nói, mới ôm tài liệu Giang Thiều Thành xử lý xong rồi đi.

Lúc Phùng Khải đi ra, thuận tiện để Mạnh Hạo vào.

Mạnh Hạo đóng cửa lại, cũng khóa trái. Giang Thiếu Thành thấy Mạnh Hạo cẩn thận như vậy, không khỏi tán thưởng, nở nụ cười, “Nơi này hiệu quả cách âm không tệ, trước khi vào đã kiểm tra mười lần, không có vấn đề gì đâu.”

Mạnh Hạo không kiểm được vì mình quá cẩn thận mà cảm giác e sợ, ngay sau đó đi tới trước mặt Giang Thiếu Thành, lấy ra một tờ giấy, “Đây là danh sách anh đã bảo tôi điều tra.”

Giang Thiếu Thành chỉ liếc mắt nhìn, cũng không lấy tờ giấy, “Cậu làm là tốt rồi, nhớ kỹ những người này.” Sau đó mở máy vi tính ra, mắt không ngừng nhìn những phần anh đặt cạnh văn bản hạng mục, “Hạng mục này, có thể nghĩ ra cách sắp xếp những người này chạm trán không?”

Mạnh Hạo do dự hai giây, gật đầu, “Không thành vấn đề.”

“Ý tôi là sắp xếp không để lại dấu vết.” Giang Thiếu Thành cường điệu thêm lần nữa, “Chia những người đó ra làm hai nhóm, một phần tham dự hạng mục này....”

Mạnh Hạo nhìn một chút, hoàn toàn không hiểu động cơ sao Giang Thiếu Thành làm thế, nhưng vẫn gật đầu, “Như vậy không có vấn đề gì, cũng không thu hút sự chú ý của người khác.” Dù sao những người đó đều thuộc các ngành các khác, đồng thời để bọn họ làm cùng một hạng mục, cũng hơi kì.

Giang Thiếu Thành sờ sờ cằm, “Tiếp tục điều tra, không chỉ chừng này người.... Những quản lý trở lên, tất cả đều liệt vào đối tượng quan sát, chỉ cần có gì không ổn, lập tức coi là đối tượng hoài nghi quan trọng.”

“Tôi hiểu.... nhưng tại sao phải tìm ra bọn họ? Tôi lén điều tra qua, bọn họ không làm chuyện gì nguy hại tới công ty.” Đây chính là điểm Mạnh Hạo không hiểu, không bán công ty, không tiết lộ bí mật, cũng chưa từng liên lạc với đối thủ cạnh tranh, chỉ hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của Giang Thiếu Thành mà thôi.

“Cái này cậu không cần phải biết, chỉ cần làm theo là được.”

“Vâng.”

Loại tuyệt đối phục tùng này khiến Giang Thiếu Thành rất hài lòng, vì thế tốt bụng nhắc nhở, ở trên bàn viết xuống một chữ, Mạnh Hạo nhìn lại vẫn không hiểu, suy nghĩ kĩ một lát, mới hiểu được hàm nghĩa sâu trong đó. Giang Thiếu Thành thấy Mạnh Hạo biết rõ rồi, lúc này mới nhếch miệng cười.

Sau đó Mạnh Hạo báo cáo tình hình công ty cho Giang Thiếu Thành, tiến trình hạng mục, kế tiếp là hoạch định phương hướng hợp tác.... Giang Thiếu Thành nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng nói lên vấn đề Mạnh Hạo trả lời.

Giang Thiếu Thành thảo luận dứt quãng với Mạnh Hạo, nhân tiện biết tin tức không rõ ràng ở Thịnh Quang quốc tế, kiểu tin thế này cũng chỉ có Mạnh Hạo đi theo Thẩm Diệc Đình mới biết cụ thể ra sao. Vì vậy thời gian sau, bọn họ vẫn thảo luận về tình hình Thịnh Quang quốc tế.

Thẩm Tâm Duy cho rằng bọn họ có nhiều chuyện phải nói, ra ngoài sân bệnh viện ngồi một chút, đúng lúc này Dương Hi Lạc gọi điện thoại tới, vì vậy cô rất vui đi nhận lời mời của Dương Hi Lạc, hơn nữa trong điện thoại còn thể hiện sự cảm động đối với bạn tốt, cô đang lo không có việc gì làm, Dương Hi Lạc gọi tới, ăn ý cỡ nào, không hổ là bạn thân của nhau.

Dương Hi Lạc vừa hoàn toàn một bộ tiểu thuyết, đang hứng phấn, vì vậy hẹn Thẩm Tâm Duy đi dạo phố. Họ hẹn ở chỗ nào đấy gặp mặt, Dương Hi Lạc vừa thấy Thẩm Tâm Duy, không nhịn nói đến sự nghiệp vinh quang của mình, làm xong tiểu thuyết hai mươi mấy nghìn chữ, tự hào cỡ nào, hơn nữa ép Thẩm Tâm Duy nghe tình tiết của bộ tiểu thuyết.

Thẩm Tâm Duy thật sự không muốn nghe Dương Hi Lạc nói về vấn đề đó nữa, lôi kéo Dương Hi Lạc, “Tiệm này không tệ, quần áo là dạng cậu thích, nhanh chọn đi.”

Dương Hi Lạc vào trong tiệm nhìn một chút, đi vài bước lại kéo tay Thẩm Tâm Duy, “Vừa rồi tớ nói tới đoạn nào nhỉ? Đúng rồi, nam nữ chính vì tốt nghiệp đại học mà chia tay, tớ để thời điểm đó mà viết họ chia tay nhau, làm nổi bật sự mơ màng lúc tốt nghiệp đại học.....”

Thẩm Tâm Duy xoa trán, cuối cùng cậu nói xong chưa hả.

“Cậu phải tả có độ sâu.”

“Cho nên lần này phải có xung đột, lửa mãnh liệt.... đến lúc đó cảm xúc cuộn cuộn.”

“Lời này cậu nói mười lần rồi....” Thẩm Tâm Duy thấy Dương Hi Lạc trợn mắt nhìn, lập tức đổi lời, “Tin rằng cậu sẽ không nói lần nữa.”

Dương Hi Lạc hài lòng, “Thế này còn được. Gần đây cậu thế nào?”

Vì vậy Thẩm Tâm Duy kể ra vinh quang khiến Giang Thiệu Thành bị thương, Dương Hi Lạc nghe được mở to hai mắt không ngừng nhìn về phía cô, Thẩm Tâm Duy chỉ cảm thấy không giải thích được, “Nét mặt này của cậu là sao?”

“Thẩm Tâm Duy, cậu có tiến bộ rồi đấy! Ở trong mắt tớ, cậu là người dễ mình bị thương cũng không để Giang Thiệu Thành bị thương, giác ngộ hiếm thấy, trình độ cũng được nâng cao.”

Thẩm Tâm Duy ừ ừ, “Vấn đề là tờ vừa hồi hận vừa áy náy.”

“Khen cậu nhầm rồi.”

Họ là đôi bạn xỉ vả lẫn nhau, cũng may Dương Hi Lạc không tiếp tục các tình tiết trong truyện nữa, an tâm chọn quần áo với Thẩm Tâm Duy. Mỗi khi Dương Hi Lạc viết xong một bộ tiểu thuyết, cũng thưởng mình ít đồ ăn mừng, coi như là an ủi chính mình, lúc này Dương Hi Lạc cực kì dễ nói chuyện, bảo cô mời ăn cơm tuyệt đối không có vấn đề gì.

Vì vậy Thẩm Tâm Duy không hề chút nào bảo Dương Hi Lạc mua mình một cái váy, lý do của cô, “Chúng ta mặc cùng 1 kiểu váy, có nhiều cảm giác, tình nhân, người khác vừa nhìn sẽ thấy chúng ta có quan hệ tốt.”

Dương Hi Lạc không bị lừa, biết trọng điểm ở đâu, “Cậu đã nói rõ sẽ không lừa tớ nữa.”

“Tớ nói rồi sao? A, tớ quên rồi, quên mất chuyện cũng không giữ lời rồi.”

Vì vậy Dương Hi Lạc nhức nhối, vì trả tiền cho váy của Thẩm Tâm Duy, đi ra khỏi cửa hàng, còn khinh thường Thẩm Tâm Duy, “Cậu đã thành công trong việc khiến tớ thấy khó chịu rồi đấy.”

“Để cậu có cảm xúc để viết truyện thôi.”

“Đúng, để viết nữ phụ ác độc.”

Thẩm Tâm Duy cười.

Họ có chung một sở thích, thích đi xuống những cửa hàng ở trong lòng đất, nhìn các vật nhỏ tiện nghi, nhưng các cô chỉ nhìn, không mua. Những đồ này mặc dù chất lượng không ra gì, nhưng rất đẹp, đi dạo một vòng nhìn rất đã mắt. Hơn nữa thấy đủ loại kiểu dáng mới lạ thú vị, họ thường sẽ ngắm nghía rất lâu, khiến nhân viên bán hàng cũng thấy khó chịu, kêu cái gì không mua thì đi đi. Sau đó vì nhân viên bán hàng trợn trắng mắt mà cười.

Lối đi các cửa hàng dưới đó người đến người đi, lượng người ra tương đối lớn, họ chỉ có thể nắm tay nhau mới không bị tách ra.

“Tiểu Lạc, làm thế nào giờ, tớ phát hiện tớ không thể rời khỏi Giang Thiệu Thành được. Tớ muốn thử tin anh ấy một lần, tin rằng anh ấy không có ý đồ gì xấu với gia đình tớ, tin rằng chuyện anh tớ mất tích không liên quan tới anh ấy. Như vậy có phải tớ rất ngu ngốc không?” Người đến người đi, cô nói rất nhỏ.

“Tiểu Duy, thời điểm cậu muốn tin một ai đó, thật ra không phải người này có đáng để tin hay không, chỉ là cậu không rời bỏ người ta được mà thôi.”

Thẩm Tâm Duy bĩu môi, “Cậu không nghe thấy tớ nói gì à?”

“Không phải cậu nói để tớ nghe à?”

Đúng là vậy, nhưng cô không muốn Dương Hi Lạc nghe lắm, “Nhưng cậu đánh giá quá văn chương rồi.”

“Vậy thì ra không phải cậu không muốn rời khỏi anh ta?”

“Đúng.”

“Cậu không có khí phách gì cả, ra khỏi chỗ này, đừng nói cậu biết tớ, mắt mặt lắm.”

Thẩm Tâm Duy nhanh bỏ tay Dương Hi Lạc ra, “Bắt đầu từ giờ tớ không biết cậu.”

Dương Hi Lạc đành phải kéo tay Thẩm Tâm Duy, “Xem đi, tớ cũng không có khí phách, cũng không bỏ được cậu.”

Lúc này Thẩm Tâm Duy mới hài lòng.

Ra khỏi trung tâm mua sắm, Dương Hi Lạc lại có điều suy nghĩ, “Thật ra thì cậu và Giang Thiệu Thành ở cùng nhau cũng là việc nên làm. Nhớ lại câu chuyện nàng tiên cá đi, nàng tiên cá chính là người hoàng tử muốn tìm, nhưng hoàng tử lại cho rằng đó là công chúa, vì vậy ở cùng với cô ấy, nàng tiên cá rất buồn. Về sau thì thế nào, nàng tiên cá biến thành bọt biển. Cho nên tớ nghĩ, hoàng tử vẫn ở cùng với công chúa, hơn nữa còn hạnh phúc.”

“Kết cục là như vậy sao?”

“Tất nhiên là như vậy, hoàng tử và công chúa ở chung một chỗ.”

Thẩm Tâm Duy nhíu mày, nhưng không nghĩ ra chỗ nào không đúng, cho nên khi cô tạm biệt với Dương Hi Lạc, mới hiểu ra, nàng tiên cá biến thành bọt biển, nhưng Lương Nguyệt Lăng vẫn sống sờ sờ ra đấy....

Lúc Thẩm Tâm Duy trở về, Giang Thiệu Thành đã sớm nói chuyện xong với Mạnh Hạo. Thẩm Tâm Duy cẩn thận kéo cửa ra, lặng lẽ nhìn quanh, phát hiện Giang Thiệu Thành không bận nhìn tài liệu kia, cũng không gõ chữ trên laptop, cũng không nghỉ ngơi. Anh chỉ ngồi trên giường bệnh, ngón tay cái khê cong, sau đó đỡ trên quai hàm. Rất yên tĩnh, anh không nhúc nhích, hình như đang suy nghĩ đến vấn đề rất phiền toái.

Giang Thiệu Thành an tĩnh, như một bức tranh tĩnh, khiến cô cũng không dám đi quấy rầy. Cô yên lặng nhìn anh như vậy, rất muốn biết, giờ phút này anh đang suy nghĩ gì. Anh suy nghĩ chăm chú thế, có liên quan tới cô không? Hay là cảm thấy phiền muộn vì hạng mục công ty, đang khổ cực suy nghĩ hướng giải quyết, hoặc là anh đang suy nghĩ chuyện với Lương Nguyệt Lăng....

Cô muốn biết, anh đang nghĩ gì. Tựa như lúc cô chuẩn bị ngủ, cũng sẽ nghĩ, giờ phút này anh đang làm gì, anh có nghĩ cô như cô nghĩ về anh không.

Căn bản không thể nào, tình cảm của bọn họ, vừa bắt đầu là cô chủ động, để anh rơi vào, sâu như vậy, không cách nào kiểm chế. Nếu như gọi người yêu trước chính là người thua thì cô là thua hoàn toàn.

Cô thở dài, tiếng thở dài này, khiến Giang Thiệu Thành chú ý, trông mắt anh khê nâng lên, đã thấy cô len lút, nhưng chỉ liếc mắt nhìn, sau đó thu hồi lại.

Lúc này Thẩm Tâm Duy đẩy cửa lớn, thoải mái đi vào, “Đi dạo phố quên mất thời gian, bây giờ anh có đói không?”

“Tôi đã ăn qua rồi.”

“A, được rồi.”

“Thẩm Tâm Duy, thật ra em không cần phải ở đây.” Hình như Giang Thiệu Thành đã tới điểm dừng.

“Mấy ngày này không phải chúng ta chung đụng được rất tốt sao? Chúng ta cứ như vậy không tốt sao?” Nhưng cô còn sợ anh từ chối, vẫn vậy, cô muốn bắt đầu lần nữa với anh, nhưng cũng chỉ mình cô đơn phương, “Tôi chỉ cảm thấy anh bị thương có liên quan tới tôi, nếu như không thấy anh bình phục lại, tôi không yên tâm, tôi không có ý gì khác....”

Nói xong lời cuối, cô cũng thấy mình giả dối vô cùng.

Giang Thiệu Thành nhìn cô, nhưng không lên tiếng.

30. Chương 30

Mấy ngày sau, Giang Thiếu Thành xuất viện, ngày đó rất nhiều người tới, bao gồm cả Lương Nguyệt Lăng. Đột nhiên Thẩm Tâm Duy phát hiện mình ở trước mặt nhiều người như thế mà chẳng nói nổi câu nào, bạn bè của Giang Thiếu Thành nói rất nhiều, chủ đề trò chuyện của bọn họ thì cô nghe không hiểu. Nhất là ánh mắt bọn họ nhìn về phía cô, không phải khinh miệt, mà khiến cô cảm thấy mình không có ý nghĩa gì, giống như cô căn bản không đáng để coi trọng, mà những người này rất coi trọng Lương Nguyệt Lăng.

Cô còn nhớ rõ lúc cô và Giang Thiếu Thành, Giang Ngữ Vi từng cười nhạo cô: Cô cho rằng cô gả cho anh tôi, cô đã xứng tầm rồi sao? Tôi cho cô biết, người phụ nữ như cô, căn bản không xứng với anh ấy.

Cô vì lời nói của Tô San San mà thấy tự tin lên, cứ như vậy mà từ từ đi xuống. Bởi vì cô thấy bạn bè Giang Thiếu Thành lộ ra vẻ tán thưởng với Lương Nguyệt Lăng, còn với mình chỉ lễ phép gật đầu một cái, mặc dù không để cô thấy sự khó chịu, nhưng không coi cô ở trong mắt.

Sau đó cô nhìn bọn họ đưa Giang Thiếu Thành đi, còn không hỏi qua ý cô. Lần này cô biết rõ mình ngu cớ nào rồi, ngay cả Giang Ngữ Vi cũng biết cô là đồ giả mạo, những người có quan hệ tốt với Giang Thiếu Thành lại không rõ sao? Mà thái độ của bọn họ với Lương Nguyệt Lăng, hình như mới sáng nay thấy Lương Nguyệt Lăng, chắc là Giang Thiếu Thành từng đưa Lương Nguyệt Lăng tới chỗ bọn họ tụ hội chứ? Nói như vậy, bọn họ đã hoàn toàn tiếp nhận Lương Nguyệt Lăng.

Những người này, không quan tâm chuyện vợ chồng tiểu tam, những điều đó đối với họ chỉ là chuyện cười.

Mà có lẽ trong lòng bọn họ cô là một người vô văn hóa.

Buồn cười nhất chính là mấy ngày trước, cô lại hi vọng quan hệ của cô với Giang Thiếu Thành có thể khôi phục như ngày trước, giống như chỉ cần cô không so đo chuyện Giang Thiếu Thành đã làm, là anh có thể trở lại bên cạnh cô, cuối cùng cô đã biến thành đáng vạ ngu xuẩn gì vậy.

Khi cô về nhà, suy nghĩ đầy trong đầu đều là Giang Thiếu Thành đưa Lương Nguyệt Lăng tới đó hẳn có nhiều vẻ mặt, nhất định không lạnh lùng lúc hướng về phía cô, nhất định sẽ không như lúc nói chuyện với cô đầy châm chọc, căn bản anh sẽ dùng ánh mắt đã từng nhìn cô để nhìn Lương Nguyệt Lăng, anh đã từng cưng chiều cô, giờ tất cả cho Lương Nguyệt Lăng.

Mà anh giới thiệu Lương Nguyệt Lăng với thân phận gì đây? Chắc hẳn anh đã cho Lương Nguyệt Lăng thân phận thế nào rồi đi?

Khó trách Lương Nguyệt Lăng tự tin đối mặt với mình thế, thì ra Giang Thiếu Thành đã lén lút hứa hẹn cô ấy cái gì.

Giang Thiếu Thành trở lại Thịnh Quang quốc tế xử lý công việc, nhưng vết thương ở chân của anh chưa khỏi hoàn toàn, vì vậy trên tay sẽ cầm gậy, tư thế anh đi ra ngoài như thế khiến anh có vẻ chán nản, nhưng anh cầm gậy đi thế thì không ai dám cười nhạo anh. Bởi vì gần đây anh mới ký kết được một hợp đồng lớn, nghe Mạnh Hạo nói, ký hợp đồng này, sẽ khiến công ty đạt được lợi ích lớn, nhân viên công ty rất khâm phục anh. Thậm chí ở dưới đáy lòng Thẩm Tâm Duy nghe được nhiều nhân viên nữ bàn luận, bất kể hôn nhân của cô và Giang Thiếu Thành còn tồn tại tới cùng hay không, thì bắt đầu bọn họ cười vì lợi ích, hôn nhân như thế thì không dễ đi tới cuối cùng, huống chi lần này Giang Thiếu Thành bị thương, không thấy cô quan tâm thế nào....

Thẩm Tâm Duy khâm phục Giang Thiếu Thành, không chỉ thu phục Mạnh Hạo, mà còn tất cả nhân viên trong công ty, mà chính cô là kẻ vô tích sự, tài liệu trên bàn làm việc, cho dù cô nhìn cũng chẳng hiểu gì, cô vốn không muốn trở thành người thông minh vênh vác, nhưng giờ thấy hôn nhân của mình cũng thất bại, cảm giác này thấy khiến mình cảm thấy kém cỏi.

Cô trầm mặc ngồi ở phòng làm việc của mình cho tới trưa, cô suy nghĩ lại tất cả chuyện của mình, phát hiện mình chưa hề làm gì, hơn nữa còn chẳng giúp gì cho công ty, cũng không thể đoán được Giang Thiếu Thành có liên quan tới chuyện anh cô mất tích hay không, thậm chí Giang Thiếu Thành điều hành Thịnh Quang quốc tế với mục đích gì còn không rõ.

Tất cả mọi thứ gom lại với nhau, khiến cô buồn khổ không dứt.

Đột nhiên cô không muốn tiếp tục ở không gian hẹp này nữa, cô đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, vừa mới mở cửa, đã nhìn thấy có một người đi qua, cô đứng ở đó, nhìn người đàn ông đó vào phòng làm việc của Giang Thiếu Thành. Cô nghĩ lâu, mới nhớ ra người này là Lương Huy, nhưng tại sao anh ta lại tới Thịnh Quang quốc tế.

Cô suy tư chốc lát, đi tới phòng làm việc của Mạnh Hạo. Hình như Mạnh Hạo lúc nào cũng bận rộn, vừa xem xét đi tới đi lui từ laptop tới máy tính bàn.

Cô đi tới trước mặt Mạnh Hạo, “Gần đây công ty có hợp tác với Lương thị sao?”

Không có cách nào, nhắc tới Lương thị, cô đều nghĩ tới Lương Nguyệt Lăng, vì vậy quan tâm hơn.

“Không có.” Mạnh Hạo trả lời, theo bản năng nhận ra cái gì, ngẩng đầu nhìn cô, “À, có, chỉ là vẫn còn trong quá trình đàm phán.... Đại tiểu thư biết tin nhanh thật.”

“Tôi vừa thấy Lương tổng vào phòng làm việc của Giang Thiếu Thành.” Cô cảm thấy lạ, “Tôi nhớ Thịnh quang quốc tế với Lương thị chưa từng hợp tác, lần này sao lại liên lạc vậy?”

“Cái này tôi không biết rõ lắm, có lẽ Giang tổng vẫn đang cân nhắc kết quả.”

Thẩm Tâm Duy vẫn cảm thấy kì, “Giang Thiếu Thành tính hợp tác với Lương thị, chỗ này có gì không ổn sao?”

“Tại sao không ổn? hai công ty hợp tác, đây là chuyện rất bình thường.”

“Thật không có gì bất ổn sao?” Cô hi vọng có thể lấy chút tin tức từ Mạnh Hạo, nhưng thất vọng, Mạnh Hạo vẫn bình tĩnh.

“Không có.”

“Quấy rầy anh rồi, tôi đi ra ngoài trước.” Thẩm Tâm Duy cắn môi, vẫn lựa chọn ra ngoài.

Giang Thiếu Thành nhận được điện thoại nội bộ từ Mạnh Hạo, nghe Mạnh Hạo thông báo, sắc mặt cũng không thay đổi, “Tôi biết rồi.”

Lương Huy ngồi đối diện đùa bốn chiếc nhẫn trong tay, chiếc nhẫn kiểu cũ rồi, nhìn qua đã có vài năm, nhưng anh vẫn đeo, hình như chiếc nhẫn này rất quan trọng với anh. Lương Huy nhìn Giang Thiếu Thành, chờ anh nghe điện thoại xong, mới lắc đầu, về bên ngoài thì cười nhưng trong thì không, “Thật là nhanh, xem ra Thịnh Quang quốc tế đúng là vật trong túi của cậu.”

Giang Thiếu Thành cúp điện thoại, cũng không để ý tới Lương Huy chế nhạo, “Hình như ngoài mặt là vậy.... nhưng làm chút chuyện thì vẫn bị để ý, xem ra phải nắm chặt thời gian rồi.”

“Tôi tin tưởng năng lực của cậu.”

“Lời như thế còn ít..... nói đi, tại sao lại vào lúc này muốn tìm tôi hợp tác, điều này không giống tác phong cẩn thận của anh, trừ phi anh lại có mục đích gì.”

“Đừng quá hiểu tôi, chỉ khiến tôi thấy khó chịu.” Động tác trong tay Lương Huy dừng lại, “Tôi muốn tin tức Thịnh Quang quốc tế và Lương thị hợp tác đưa ra ngoài.... Ý của tôi muốn ọi người biết, đúng, chính là ý này.”

Về mặt Giang Thiếu Thành vẫn còn mấy phần rối rắm, dù đã hiểu ý của Lương Huy, “Anh định dùng cách này ép Thẩm Diệc Đình xuất hiện? anh vẫn chưa từ bỏ ý định, lần trước còn không ép cậu ta ra, bây giờ lại phiền phức bức cậu ta..... chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ, có lẽ Thẩm Diệc Đình đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao? Nếu cậu ta có ý gì khác, chúng ta làm tất cả điều này, giống như kẻ ngu vậy.”

“Nếu như không làm việc, tôi không yên lòng.” Ánh mắt Lương Huy trở nên lạnh, “Giang Thiếu Thành, anh giả bộ tạm thời, không phải không muốn chia sẻ nguy hiểm với lợi ích ư, lần này toàn bộ phí tổn quan hệ xã hội hợp tác này sẽ do Lương thị chi.”

Quả nhiên về mặt Giang Thiếu Thành trở nên ôn hòa hơn, “Nói sớm một chút có phải dễ làm không.... Anh định làm gì, tôi sẽ phối hợp vô điều kiện.”

Lương Huy không thừa nhận không được, Giang Thiếu Thành chính là người tuyệt đối không để mình bị thiệt chút nào, người như vậy, quả nhiên an tâm để hợp tác, không cần phải tốn bao nhiêu suy nghĩ đi phòng bị trước.

“Thẩm Diệc Đình lo lắng nhất không phải là chúng ta liên kết lại sao? Vậy chúng ta kết hợp cho cậu ta xem một chút, nếu như cậu ta vẫn chưa xuất hiện, đó chính là thực sự trở mặt nhìn Thịnh Quang quốc tế biến thành vật trong túi chúng ta, tôi đánh cược lần nữa, cũng không tin Thẩm Diệc Đình sẽ luôn trốn ở đó.”

Giang Thiếu Thành gật đầu, “Tôi không có ý kiến gì.... Chỉ hi vọng điều đó sẽ không khiến anh thất vọng....”

“Hình như cậu không lo lắng lắm về chuyện Thẩm Diệc Đình còn sống?”

“Anh cần bản không biết người như Thẩm Diệc Đình, chuyện lần trước, về sau tôi có nghĩ lại, mặc kệ cậu ta không có tình cảm với vợ, theo tính của cậu ta mà nói, cậu ta tuyệt đối không xuất hiện, bởi vì cậu ta là một người có tinh thần trách nhiệm cao.” Nói tới đoạn này, anh dừng lại mấy giây, “Cậu ta rất có trách nhiệm, nếu không ban đầu.... cũng sẽ không chia tay với Đường Tâm Vũ. Nhưng cậu ta vẫn không xuất hiện, sợ rằng chúng ta sẽ tung ảnh vợ lên mạng, điều này loại bỏ khả năng cậu ta không biết. Cho nên tôi dùng người phán đoán, có lẽ cậu ta đã xảy ra chuyện gì, hoặc nói giả là thật....”

Giang Thiếu Thành ở trên cổ quẹt một cái, hình như có lẽ đã tin Thẩm Diệc Đình xảy ra chuyện gì.

Lương Huy nghe điều này, chưa nói tin hay không, “Vậy vì sao không khuyên tôi đừng dò xét nữa?”

“Dù sao cũng chỉ là suy nghĩ riêng của tôi, mà anh muốn tiếp tục kiểm tra xem, tôi không có quyền can thiệp... chỉ là, trước tiên tiền bạc cần phải đến nơi.”

“Không thành vấn đề, nhưng vẫn hi vọng suy đoán của cậu là thật, Thẩm Diệc Đình chết thật rồi, điều này khiến tôi đỡ phiền phức động chân động tay.”

Giang Thiếu Thành cười cười, không nói gì nữa.

Khi đó Thẩm Tâm Duy đang lọt vào chỗ sương mù không cách nào ra thì nhận được điện thoại từ trường học, cô từ chức vì có nguyên nhân mà trường học còn chưa truyền lại lên cấp trên, dù sao đầu năm nay chọn loại bỏ giáo viên quá ít, lãnh đạo trường học thì trong tình trạng thấy đầu không thấy đuôi, cũng ứ đọng xuống. Ý của lãnh đạo là, muốn cô gọi thêm một cú điện thoại, xác định cô không phải muốn từ chức thật, nếu quả là như vậy, sẽ giao toàn bộ tài liệu của cô lên. Lãnh đạo tận tình nói cho cô biết bây giờ tình thế vào nghề khó khăn thế nào, bây giờ còn nhiều tiến sĩ du học mới về tới trường phỏng vấn, nhưng nhà trường cũng không muốn nhận lắm....

Thẩm Tâm Duy nghe liền cười, “Nếu như bây giờ tôi nói với họ rằng tôi quên nói từ chức, có phải rất giả tạo hay không?”

Hình như hiệu trưởng cũng bị câu hỏi của cô mà thấy lo, “Cô phải suy nghĩ kĩ càng, bây giờ trở về còn kịp.”

“Vâng, cảm ơn lãnh đạo, coi như trước kia là thời điểm khác đi, tôi không muốn từ chức, bởi vì đột nhiên tôi phát hiện ra đây là công việc thích hợp nhất với tôi đây....”

....

Kết quả của cú điện thoại này là Thẩm Tâm Duy tiếp tục trở lại trường học làm việc, thật ra thì trước khi nhận cuộc điện thoại này, cô cũng không nghĩ tới vấn đề làm việc của mình. Nhưng những ngày này, cô mê mẩn, người trong công ty bận rộn không ngừng, làm chuyện của bọn họ. Cô vốn định từ chức, là có thể trợ giúp cho công ty, nhưng trên thực tế cô tới đây cũng không đem lợi ích gì cho công ty, ngược lại để mình mất đi bản thân, không biết mình có thể làm cái gì, tư tưởng ngày càng tiêu cực, không tìm được vị trí của mình.

Bỗng dưng cô nhớ những ngày giảng bài cho học sinh, nhẹ nhõm vừa đầy đủ, hơn nữa còn có niềm vui.

Chỉ là nếu cô cứ trở về như vậy, căn bản rất buồn cười, tất cả mọi người đã biết cô từ chức rồi, tất cả sinh viên đều đã tạm biệt với cô.

Thẩm Tâm Duy ra quyết định này, nhanh trở lại trường học, đồng nghiệp thấy cô đã từ chức nay trở về cũng thấy tò mò, nhưng vẫn hoan nghênh, mà lãnh đạo thì phê bình thái độ này của cô, nhưng cuối cùng vẫn an tâm vì cô trở về, không phải gọi nhiều cuộc điện

thoại.

Mà cô trở về, khiến hai thầy cô dạy tiếng Anh thiếu chút nữa rất vui mà khóc, cô dạy 4 lớp thì khoảng thời gian đó đều là hai người này dạy thay, bây giờ cô trở về, chính là giải phóng cho họ, vì vậy Thẩm Tâm Duy chẳng những không bị ghét, ngược lại còn được hoan nghênh....

Cô trở lại trường lần nữa, chẳng những không thấy thẹn thùng, ngược lại cảm thấy thoải mái, đây mới là vị trí của cô.

31. Chương 31

Sau khi Thẩm Tâm Duy trở lại trường, bắt đầu lên lớp, trong khoảng thời gian cô rời đi, chương trình học cũng chưa chạy xa lắm, cô soạn bài xong, trực tiếp đi tới phòng học. Một lần nữa với bước chân vội vã đi trong sân trường, cô cảm thấy mình lại được khôi phục sức sống. Nếu như không phải lần này rời đi, cô không ngờ, cô sẽ nhớ công việc này đến thế, hơn nữa rất nhớ những sinh viên khả ái kia, cho dù đa số bọn họ chỉ cầm điện thoại chơi ở dưới bàn.

Cô vào phòng học, vẫn còn dư thời gian, trước cô còn cho rằng cô sẽ không quay lại giảng đường, vì vậy ở bữa cơm chia tay còn ôm sinh viên khóc, nhất là lúc hát tạm biệt, cô mắt không chế. Ban đầu kiên quyết từ chức, cho rằng một đi không trở lại, nhưng không lâu sau, cô lại trở về lần nữa.

Cũng không biết sinh viên của mình, có cười cô hay không.

Cô với tâm tình thấp thỏm đi vào phòng học, phát hiện hôm nay các sinh viên tới rất sớm, trong phòng học đã đầy người ngồi, cô nhớ trước kia cho dù hết tiếng chuông vào học lâu rồi, vẫn có học sinh vội vàng chạy vào. Các bạn học không ngừng tới sớm, hơn nữa còn rất yên tĩnh, điều này khiến cô càng lo lắng hơn. Cô đi lên giảng đường, đặt sách, vô tình xoay người, thấy xúc động. Mà toàn thể sinh viên dưới giảng đường đứng dậy, vỗ tay ríu rít, “Hoan nghênh cô giáo Thẩm trở lại.”

Trên bảng đen cũng có dòng chữ được viết bằng phấn: Hoan nghênh cô giáo Thẩm trở lại.

Chỉ là những từ đơn giản, lại làm cô che miệng, hốc mắt liền đỏ. Cô còn tưởng rằng, bọn họ sẽ che cười, cho rằng cô lật lọng, kết quả họ lại dùng cách này biểu đạt tình cảm.

Sau đó có bạn cán bộ đứng lên, nói rằng sau khi cô rời khỏi, họ không quen lắm. Cũng có học sinh xung phong nhận việc bày tỏ, phương pháp dạy học của cô rất tốt, khiến sinh viên này học được không ít điều, nếu như cô rời đi không trở lại, chắc môn tiếng anh này rất khó. Cũng có học sinh đứng lên nói rằng phương pháp dạy của cô rất dễ, khiến bọn họ học nhanh, cũng không đề nén, may là cô trở về rồi.

Các bạn học ríu rít phát biểu ý kiến của mình, điều này làm cho Thẩm Tâm Duy rất cảm động, đồng thời cũng phát hiện ra, ít nhất cô làm tốt công việc giảng dạy, đây mới là sự nghiệp của cô, là một cô giáo dạy tiếng Anh với những sinh viên khả ái.

Cô không chế được tâm tình của mình, để bọn họ ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười, đây cũng là nụ cười thật lòng nhất của cô trong khoảng thời gian này, “Đừng tưởng rằng các bạn nói như vậy, thi cuối kì tôi sẽ nhẹ tay, tôi vẫn sẽ nghiêm khắc như cũ.”

Sinh viên cười, “Chỉ cần vẫn nghiêm khắc như thế, bọn em cũng không sợ nữa.”

Thẩm Tâm Duy cũng cảm thấy thật thú vị, thành tích cuối kì của cô, luôn không gây khó dễ cho họ. Xem ra bọn họ cũng biết tính của cô, cho nên sau thi cuối kì, luôn có người gọi điện xin tha thứ.

Cô thu lại cảm xúc của mình, bắt đầu dạy học. Một nửa giờ học thì cô toàn kể các câu chuyện tiếng anh xưa, một mặt để tăng thêm hứng thú cho sinh viên, một mặt kích thích bọn họ cố học tiếng. Kể chuyện xong, tiếp tục dạy, số học sinh chơi điện thoại cũng giảm đi nhiều.

Mà thời gian cô dạy xong, thường chia sẻ kinh nghiệm của cô hồi còn là sinh viên cho bọn họ, những kinh nghiệm đều thu hút với học sinh, từ đó để bọn họ cuốn theo nội dung cuộc nói chuyện.

Lớp học vô cùng hoàn hảo, tiếng chuông tan giờ vang lên, cô đứng trên giảng đường, cúi người chào học sinh phía dưới, “Cô phải nói xin lỗi với các em, bởi vì bản thân cô làm ra hành động không lý trí, cảm ơn các em đã tha thứ cho cô, cô sẽ dùng hành động của mình để không phụ niềm tin của các em.”

Cô nói xong thì có học sinh đứng lên, “Cô giáo Thẩm, chúng em cũng yêu cô nhất....”

Vì vậy tới lúc kết thúc buổi học, cũng tràn đầy niềm vui.

Cô ôm tài liệu giảng học ra ngoài, cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có, lần này cô không phải vì ai mà lựa chọn công việc này, không phải muốn thỏa mãn gì, đơn thuần là vì cô thích, cô muốn mình ở lại đây.

Thẩm Tâm Duy hết giờ dạy học thì mới gọi cho Dương Hi Lạc, mình trở lại cương vị cô giáo, hơn nữa cảm giác tốt hơn nhiều, cô vốn cho rằng Dương Hi Lạc sẽ trêu chọc, kết quả Dương Hi Lạc chỉ nói, “Nếu đây là tự cậu chọn, vậy tớ tôn trọng sự lựa chọn đó, cũng chúc cậu cuối cùng tìm được vị trí của mình.”

Nghe cô bạn thân nói như thế, cô không thể nín cười, “Có phải cậu cũng cảm thấy tớ làm đúng rồi phải không? Trong khoảng thời gian này tớ luôn cảm thấy có gì không đúng, vừa bàng hoàng vừa lo lắng, cảm thấy trống trải, nhưng khi tớ trở lại trường, nghĩ tới việc phải giảng cho sinh viên thế nào, làm thế nào mới khiến các em ấy chú ý tới bài học, vì vậy thời gian ngày từng ngày đã qua, tớ cảm thấy thật phong phú, mỗi ngày đều trở nên có ý nghĩa.”

Dương Hi Lạc ở đầu bên kia chỉ thở dài, “Vốn định chứng minh giá trị của cậu thì cậu lại trở về gây hại trụ cột nhân tài tương lai của tổ quốc rồi.”

“Dương Hi Lạc!”

“Được rồi được rồi, phải là tạo nên trụ cột tài năng tổ quốc.”

“Thế này còn được.”

Dương Hi Lạc cười một chút, sau đó âm thanh nghiêm túc, “Tiểu Duy, không phải vì cậu trốn tránh, mới trở về trường đấy chứ?”

Vấn đề này, cô không biết nên trả lời thế nào, có lẽ một phần là vậy, nhưng cô xác định rõ rằng cô rất thích công việc này.

“Nhưng tớ cảm thấy , tớ không biết thế nào về phần tình cảm riêng đó, tớ rất yêu nghề của mình thôi.”

“Nếu như là vậy, chúc mừng cậu, trở về cương vị cậu thích.”

“Ừ. Cảm ơn cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Tâm Duy nằm ở trên giường, không ngừng lăn qua lăn lại. Cô đang nghĩ về lời của Dương Hi Lạc, cô không phải vì trốn tránh, chạy trốn thì cuộc sống của cô như nhào đi, không quan tâm tới hôn nhân, tới công ty, xem anh trai cô ra sao.... Cái gì cũng không nghĩ, cô sợ mình tiếp tục nghĩ nữa, sẽ hỏng mất, mà bên cạnh sát cũng không có thêm tin gì.

Để đi động sang bên, cô cầm áo ngủ, đi tắm.

Nếu ngày mai không cách nào tưởng tượng ra, vậy thì cứ để hôm nay qua đi! Nước trôi ào ào trên người cô, nước tắm khá nóng, mỗi lần cô tắm đều muốn hạ nhiệt độ xuống, nhưng mỗi lần đều quên, vì thế rất nhiều lần tự dặn mình, tuy nhiên vẫn có lần sau. cô từ chuyện nước tắm mà lại nghĩ tới tính của mình, một lần ra quyết định gì, rồi lại không làm được. Vì vậy cô có chút khâm phục Dương Hi Lạc, lúc Dương Hi Lạc quyết định theo công việc viết truyện này thì tất cả tiền trên người đều đã thanh toán tiền thuê phòng ba tháng, Dương Hi Lạc nói phải thử một lần, vì ước mơ mà thử, sợ sau này mình sẽ hối hận, việc bức ép người nhất chính là không có tiền, nên bắt đầu gõ chữ không kể ngày đêm.

Nếu như cô có thể làm như Dương Hi Lạc, nói làm thì làm ngay, cuộc đời của cô sẽ không có điều gì khác nhỉ?

Xem đi, cô lại nghĩ tới những chuyện không có nghĩa gì.

Nhắm mắt lại, mặc cho nước xả lên người, cảm giác này rất tuyệt vời.

Đột nhiên Giang Thiệu Thành nhận được điện thoại của Lương Huy, giọng điệu kiên định, “Người của tôi tra được vị trí của Thẩm Diệc Đình rồi.”

thì ra Lương Huy tốn nhiều công sức để tìm vị trí của Thẩm Diệc Đình, Lương Huy căn bản cũng đoán về chỗ Thẩm Diệc Đình sẽ đợi, không ở trung tâm thành phố, thì cũng không ở khách sạn, như vậy sẽ chọn ở một chỗ nông thôn xa xôi, nhưng kể cả những nơi đó cũng có mạng lưới liên lạc toàn quốc, như vậy là ở nhờ nhà người khác, Lương Huy liền phái người đi tới điều tra, xem có xuất hiện người có ngoại hình giống Thẩm Diệc Đình không, tìm lâu như vậy, cuối cùng ở một bến tàu gần đó, tra được đầu mối.

Ai đó có thể chứng minh, Thẩm Diệc Đình từng ở đâu ba ngày trước, bởi chỗ ở bất thường, chỗ kia đã lâu không cho ai thuê, cho nên chủ thuê nhà nhớ rất rõ bộ dạng của Thẩm Diệc Đình. Người của Lương Huy cầm tấm hình Thẩm Diệc Đình đi tìm người, người chủ cho thuê này liếc mắt một cái là nhận ra ngay, lúc đấy ông chủ cũng tò mò, chỉ cần nhìn qua là người đàn ông có khí chất siêu phàm, làm sao lại bằng lòng thuê phòng như thế.

“Anh xác định đó chính là Thẩm Diệc Đình?” giọng của Giang Thiệu Thành cũng không nhẹ, “Bây giờ cậu ta đang ở đâu?”

“Bây giờ không có ở đây, nhưng đoán chừng đi không xa, chỉ cần ở gần sẽ tìm được, ra được tung tích của cậu ta.”

“Cậu ta vẫn còn sống thật....”

“Giang Thiệu Thành, cậu xem, cậu chưa hiểu rõ Thẩm Diệc Đình, không ngờ cậu ta ác như vậy, cho dù tôi bắt cóc vợ cậu ta rồi, cậu ta vẫn không xuất hiện.” Lời này của Lương Huy nói rathì không phải là mỉa mai, mặc dù Giang Thiệu Thành nói đã không coi Thẩm Diệc Đình là bạn, nhưng xem ra, có lẽ Thẩm Diệc Đình cũng không coi Giang Thiệu Thành làm bạn nữa, bọn họ là gì mà trở thành bạn, với địa vị nhà giàu cũng không thoát được, Giang Thiệu Thành như thế, Thẩm Diệc Đình cũng như vậy, biết rõ đối phương có thể mang đến ích lợi gì ỉn, vì vậy không đắc tội, cũng chỉ có thể làm bạn.

“Quả thật chưa hiểu rõ.” Giang Thiệu Thành cũng phải thừa nhận sự thật này, “Xem ra tôi phải phái người đi giúp đỡ anh tìm Thẩm Diệc Đình rồi.”

“Thế thì không biết xấu hổ mà phiền cậu rồi?”

“Chẳng lẽ anh gọi tôi để khoe sao?” Giang Thiệu Thành cười, “Đừng giả bộ, không phải anh muốn tôi trợ giúp anh sao?”

Lương Huy trong điện thoại không nhận được cười ha ha, “nói chuyện với người thông minh có khác, đỡ phải tốn sức nhiều.”

“Vậy chúng ta phải nói chuyện cụ thể chút nên làm thế nào....”

Thẩm Tâm Duy dạy xong buổi sáng, ra phổi phòng học, liền nhận được điện thoại của Nam Ngưng. Lại vào lúc tan học, sinh viên lao ranhanh, hành lang đầy ắp người, cô lại phải chui vào phòng học, đợi mọi người đi bớt cô mới đi. Từ lần trước nói qua với Nam Ngưng xong, họ đã không liên lạc. Rất kỳ lạ, cô nghe điện thoại thì cũng có dự cảm xấu.

“Tâm Duy, bây giờ em đang ở đâu?”

“Đại học Đông Giang.”

“Ừ, chị lập tức tới tìm em.”

Thẩm Tâm Duy vốn cho rằng chị dâu sẽ hỏi mình sao lại ở trường, không ngờ Nam Ngưng chỉ hỏi địa điểm liền cúp điện thoại. cô đã nghe thấy tiếng tút tút, nhất thời thấy kỳ quái.

Nam Ngưng gấp gáp tìm mình là vì chuyện gì?

cô càng nghĩ càng sợ, muốn gọi điện thoại đi hỏi, có thể tưởng tượng chị dâu liền ngay lập tức, nên giờ gọi cũng là làm điều thừa, vì vậy kiềm chế không gọi.

Kết thúc trò chuyện, cô mới đi ra phòng học, lúc này ở ngoài hành lang cũng không nhiều người.

cô đi tới bến xe gần trường, chờ Nam Ngưng.

cô đợi không lâu, đã thấy Nam Ngưng từ trên xe bước xuống. Sắc mặt của Nam Ngưng không tốt lắm, xuống xe liền đi thẳng về phía cô, kéo tay cô, “Tâm Duy, bây giờ chị rất sợ, chị sợ anh em gặp nguy hiểm.”

Mặc dù Nam Ngưng để ý chuyện Thẩm Diệc Đình chưa từng xuất hiện, thậm chí không biết có nên hi vọng chồng mình hay không, nhưng một khi cho rằng Thẩm Diệc Đình gặp nguy hiểm, vẫn mất không chế. Bất kể trước biểu hiện bi thương thế nào, nhưng lúc này vẫn lo lắng thật, còn có nỗi sợ.

32. Chương 32

Nhiều học sinh đi qua đi lại ở trạm xe, đi ngang qua bên người cô thì cũng nhìn mấy giây sau đó thu hồi lại, rời đi.

Nam Ngưng giờ không không chế được, nắm tay Thẩm Tâm Duy rất chặt, khiến cô cũng thấy đau, dùng lời nhỏ nhẹ an ủi Nam Ngưng, sau đó đưa Nam Ngưng tới vườn hoa cách cửa chính trường học không xa, bên cạnh đó có ghế. Khi bóng đêm phủ xuống, nơi này sẽ là chỗ các đôi tình nhân nhỏ ngồi.

Hoa đang nở sắc tươi đẹp, sắc hoa cũng khác nhau, có đỏ, vàng, trắng, ba loại màu sắc. Cành lá tươi tốt, lá hơi nhỏ, nhưng cành cao, vì vậy đóa hoa lơ lửng ở tầng cao nhất, có cảm giác lẻ loi, nhất là đóa hoa dưới ánh mặt trời, càng hiện ra mãnh sức sống và kiêu diễm. Có không ít sinh viên lấy điện thoại ra chụp, dừng lại chụp cử chỉ.

Thẩm Tâm Duy thu hồi tầm mắt quan sát của mình, rút tay ra khỏi tay Nam Ngưng, “Chị dâu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Tâm Duy, chỉ lo anh em sẽ xảy ra chuyện.”

Thẩm Tâm Duy thấy nhói đau, mong đợi vừa sợ, nhưng vẫn hơi nhếch môi, chờ chị dâu nói nguyên nhân.

“Chị mơ thấy anh em đầy máu hiện ra trước mặt chị, trên mặt anh ấy toàn là máu, quần áo trên người cũng toàn màu, nhưng anh ấy nhìn chị, nói anh ấy có lỗi với chị...” Có lẽ chỉ là giấc mơ, nhưng đối với Nam Ngưng, nhìn thấy hình ảnh đó, lúc này cũng không nhìn được mà vành mắt đỏ lên.

Nghe được Nam Ngưng nói chỉ là nằm mơ thì Thẩm Tâm Duy cũng thấy an tâm hơn, tảng đá trong lòng cũng chậm rãi rơi xuống đất, “Chỉ là mơ mà thôi chị, nhất định không phải thật....”

Nam Ngưng lắc đầu lia lịa, “Không phải như vậy, không phải như vậy....”

Nam Ngưng gặp Thẩm Diệc Đình, lần đầu tuyệt đối không tính là lãng mạn, thậm chí cách hai chữ ‘lãng mạn’ rất xa. Nam Ngưng cùng bạn trai cũ Trình Bân là cặp đôi khiến mọi người ghen tị, hơn nữa còn được gọi là cặp hoàn hảo, Trình Bân có thành tích xuất sắc, bọn họ trong lòng người khác là kim đồng ngọc nữ, tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ sẽ đi tới cuối cùng, bao gồm cả bọn họ. Khi đó Nam Ngưng không trầm tĩnh như bây giờ, cô chỉ theo những con sóng, còn là một người tham ăn không hơn không kém. Điều kiện gia đình của Nam Ngưng cũng không tệ lắm, bố là một giáo sư, mẹ có công việc tốt, nhưng gia cảnh của Trình Bân có chút kém, mặc dù Nam Ngưng không để ý lắm, nhưng Trình Bân thì cực kì quan tâm.

Nhất là đến đại học, Trình Bân càng để ý hơn, anh liêu mạng đi làm, lại phát hiện số tiền anh làm được còn kém hơn tiền vật của cô. Vì vậy Trình Bân càng quan tâm hơn, Nam Ngưng cũng nhận ra điều này từ bạn trai, vì vậy âm thầm hạ quyết tâm, từ bỏ thói quen ăn vặt. Nhưng không ngờ, khi cô lên kế hoạch từ

bỏ đồ ăn vật thì Trình Bân lại nói chia tay, bởi vì anh cảm thấy không cách nào gánh vác được tương lai của cô, và cũng vì anh đã được nhà nước tài trợ đi du học.

Nam Ngưng không thể chấp nhận kết quả thế này, nhưng vẫn dứng cảm đón nhận chia tay, không nhìn Trình Bân một cái. Mặc dù Nam Ngưng đón nhận chia tay, vẫn ngây ngốc chờ đợi Trình Bân hối hận, đuổi theo mình trở về, nhưng cô không đợi đến lúc Trình Bân tìm đến mình, chỉ đợi tới tin Trình Bân đã ra nước ngoài....

Trình Bân rời đi một ngày kia, Nam Ngưng gặp Thẩm Diệc Đình.

Bởi vì kích thích do chia tay với Trình Bân, cô đi trên đường với vẻ mặt ngơ ngẩn, hoàn toàn không nhìn đường, bị một chiếc xe đụng vào. Thật ra cô không bị thương, xe kia phanh kịp thời, cô không bị đụng. Nhưng cô còn ngã xuống mặt đất, chủ nhân chiếc xe đó chính là Thẩm Diệc Đình. Thẩm Diệc Đình cho rằng cô bị đụng rồi, lập tức từ trên xe xuống, anh xuống thì chỉ thấy cô đang khóc thút thít.

Thẩm Diệc Đình cho rằng cô bị đụng vào đâu, không ngừng khóc. Thẩm Diệc Đình muốn đưa cô đi bệnh viện, mà cô không phản đối cũng không đồng ý, bởi vì cô chỉ biết khóc thôi. Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra toàn diện, cô không có vấn đề gì, nhưng cô không dừng khóc.

Ngày đó lái xe không phải Thẩm Diệc Đình, mà là tài xế của anh, thấy Nam Ngưng khóc thảm như thế, vì vậy có chút tức giận, cho là Nam Ngưng muốn lừa tiền, không bị thương mà khóc thê. Nhưng Thẩm Diệc Đình ngăn lại, an ủi cô.

Về sau Thẩm Diệc Đình nói với Nam Ngưng, anh chưa bao giờ thấy một cô gái khóc như thế, còn kinh hơn cả Mạnh Khương Nữ*.

*: Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương () là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ.

Sau hôm ấy, bọn họ có liên lạc, không gần không xa, như bạn bè, nhưng không thành người yêu. Cho đến một ngày, Thẩm Diệc Đình hỏi cô, có bằng lòng gả cho anh không, anh nguyện ý cho cô một gia đình.

Nam Ngưng đồng ý, hơn nữa đã suy nghĩ để bảo vệ cuộc hôn nhân này. Cưới xong, Thẩm Diệc Đình đối xử với Nam Ngưng rất tốt, Nam Ngưng cũng cố gắng làm một người vợ tốt. Thời gian trôi mau, bọn họ đều quý trọng cuộc hôn nhân này. Cho đến khi, Nam Ngưng trong mơ, thấy cô và Thẩm Diệc Đình nhìn nhau, sau đó cầm tờ giấy kết hôn đi về cục dân chính, đổi thành tờ ly hôn.

Giấc mộng kia rất kì lạ, thậm chí Nam Ngưng còn kể lại giấc mơ làm chuyện cười cho Thẩm Diệc Đình, anh cũng chỉ nói cô ngày đêm suy nghĩ lung tung.

Nhưng ngay khi Nam Ngưng mơ giấc mơ đó lần thứ hai, Nam Ngưng ở trong thư phòng Thẩm Diệc Đình phát hiện ra tấm hình kia, người con gái trong hình rất giống cô, nhưng cô biết, đó không phải là mình. Sau hình viết : My love. Đó là nét bút của Thẩm Diệc Đình.

Nam Ngưng bắt đầu hoài nghi đủ loại, cô gặp Thẩm Diệc Đình, anh cẩn thận quan tâm mình, còn an ủi mình, thỉnh thoảng có lúc nhìn cô tới mất hồn, hình như có lời giải thích, tất cả bởi vì cô có dáng dấp giống người con gái trong lòng anh, thậm chí anh cưới cô cũng vì cô gái kia.

Bắt đầu từ ngày đó, Nam Ngưng không ngừng cãi vã với Thẩm Diệc Đình, hôn nhân của bọn họ cũng tràn ngập nguy cơ, chứng minh giấc mơ của cô

Vậy mà hôm nay, đột ngột thế kia, cô lại mơ thấy Thẩm Diệc Đình, nằm mơ anh đầy máu xuất hiện trước mặt mình, tất cả đều là máu, nói xin lỗi với cô. Nam Ngưng cảm thấy giấc mơ chân thật như vậy, Thẩm

Diệc Đình cũng biết trong lòng cô để ý cô gái giống cô, luôn cho rằng, nếu như Thẩm Diệc Đình muốn nói chuyện với cô, chắc cũng là nói như vậy, xin lỗi.

thật xin lỗi, anh vừa bắt đầu đúng là vì một cô gái khác mới cười cô.

Nam Ngưng chậm rãi kể lại quá khứ của mình, cũng với điểm quan trọng, sao mình mơ thế, cô hoài nghi, mơ vậy là có báo trước, là nói cho cô biết, bây giờ Thẩm Diệc Đình đang gặp nguy hiểm.

“Chị dâu, chỉ là mơ thôi, chị đừng tưởng thật.” Thẩm Tâm Duy trực tiếp muốn phủ nhận, không hy vọng sẽ xảy ra giống như trong mơ của chị dâu, không hi vọng anh trai mình xảy ra chuyện.

“Nhưng.... hình ảnh chân thực như thế, chị sợ... chị thật sự rất sợ.”

Thẩm Tâm Duy ôm lấy Nam Ngưng, “Chị dâu, chị đừng lo, anh trai nhất định sẽ bình an trở về, anh ấy không bỏ mặc chúng ta đâu, anh ấy là người đàn ông có trách nhiệm, nhất định sẽ trở lại bên cạnh chúng ta.”

Nam Ngưng vừa rơi lệ, vừa gật đầu, “Chị luôn để ý sao anh ấy lấy chị, luôn quan tâm, vì thế mà oán giận anh ấy,... không ngờ để cho anh ấy gặp chuyện không may, anh ấy không cho chị cơ hội, anh ấy không thể bỏ chị được.”

“Anh ấy nhất định sẽ trở về, nhất định không bỏ chị lại, cũng không bỏ em lại.”

Hình như Thẩm Tâm Duy đã hiểu ra điều gì đó, ngày đó cô và Dương Hi Lạc ở Starbucks nhìn thấy người đàn ông uống cà phê cùng với Nam Ngưng chính là Trình Bân, năm đó Trình Bân ra nước ngoài học, hôm nay thành công rồi, tìm được chị dâu, có lẽ muốn nối duyên lại, chỉ là lúc này chị dâu không thể có quan hệ gì với Trình Bân nữa.

Năm đó chị dâu có thể vì Trình Bân mà từ bỏ đồ ăn vặt, đổi lấy câu chia tay từ anh, từ khi đó quyết định, bọn họ không thể nào. Mà bây giờ, người có thể khiến chị dâu rung động, chỉ có anh trai cô Thẩm Diệc Đình, một giấc mơ, có thể khiến chị ấy mất khống chế. Nam Ngưng vẫn rất lo lắng, nhưng không có cách nào, chỉ có thể cầu nguyện.

Thẩm Tâm Duy gọi điện cho cảnh sát lần nữa, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào, bên cảnh sát vẫn không tìm được Thẩm Diệc Đình, một chút dấu vết cũng không có.

Thẩm Tâm Duy an ủi Nam Ngưng, cũng khiến Nam Ngưng dịu lại đi ăn trưa, lúc này mới đưa Nam Ngưng rời đi.

Thẩm Tâm Duy nhìn Nam Ngưng lên xe, vẫy tay với chị. cô thở dài, chị dâu cãi với anh trai, đều có giấc mơ báo trước. Mà quan hệ của cô và Giang Thiếu Thành trở thành như vậy, cô cũng không mơ thấy thế, nếu như cô có thể mơ như vậy, căn bản cũng chuẩn bị tâm tư trước, không đến nỗi vừa mới nghe tin, lập tức cảm thấy đất trời rung chuyển rồi. cô khi đó, chỉ nghĩ là mình nghe lầm, tất cả chỉ là ảo giác, cho dù đến bây giờ, cũng rất khó tưởng tượng mình vượt qua thế nào. Sinh mạng thật thần kỳ, cho rằng mình không thể gánh nổi, xảy ra buộc chính mình đi chịu, sau đó thật sự có thể gánh chịu được.

Buổi chiều cô không có lớp, vốn muốn đi về thẳng, nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý, ngồi lên xe tới căn phòng nhỏ của cô và Giang Thiếu Thành. Vốn lâu không có ai ở, cũng không biết thành hình dạng gì. Nhiều quần áo của cô ở bên đó, đúng lúc có thể lấy chút quần áo thường ngày mặc.

cô tìm một lý do tốt lành, cô trở về lấy quần áo, không phải vì nhớ cái gì. Chỉ là khi cô tới cửa thì lại khinh bỉ chính mình, giả vờ làm cái gì, ngay cả mình cũng muốn lừa.

cô lấy chìa khóa ra mở cửa, đẩy cửa ra, sắc mặt của cô liền thay đổi. cô nhớ rõ lúc cô rời đi, bố cục phòng khách, nhưng chắc chắn chỗ này bị ai đó chạm qua, nhưng cô đã lâu không quay về.... về phần Giang Thiếu Thành, cô tin chắc anh không có lý do để quay về, huống chi anh không hài lòng với cách trang trí nơi này, đã nói với cô nhiều lần, anh sẽ không trở về lấy đồ gì, anh muốn cái gì chẳng có, cho dù không có cũng bỏ tiền ra.

cô khân trang, sau đó đi vào phòng ngủ.

cô nhớ là lúc bản thân đi, đã khóa lại cửa phòng ngủ, nhưng bây giờ phòng ngủ lại có khe hở, hình như có người tới đây, hoặc là bây giờ người đó cũng ở trong này...

Ăn trộm sao? Vẫn có người xấu tới đây?

cô đi vòng vo, thận trọng tới bếp, cầm dao lên, lúc này mới từ từ đi vào phòng ngủ, đi tới cửa thì cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, mới đẩy cửa ra, sau đó cô hét “A”, dao trong tay cũng rơi xuống.

33. Chương 33

Dao rơi xuống vang lên một tiếng thật lớn, cũng không khiến cô phục hồi tinh thần lại, cô không thở nổi, vừa rồi rất căng thẳng, giờ phút này đột nhiên được buông lỏng, thậm chí tí thì cô kích động mà ngã. Vừa rồi cô bị dọa, tóc gáy cũng dựng đứng, bây giờ mới biết lúc đó cô sợ cỡ nào, hết cảnh báo, cô lại muốn khóc. Về sau phát hiện ra, may mà dao không rơi xuống chân mình, nếu không mình nên tìm chỗ nào mà khóc thật.

Ánh sáng trong nhà rất ảm đạm, không giống như ban ngày, rèm cửa sổ bao quanh, ngăn cách với không gian bên ngoài. Căn phòng vốn theo phong cách huyền thoại, cũng bởi vì có quãng tối bao trùm, nên có vẻ âm khí. Vốn cô định sửa lại giường đệm, vẫn ngần nấp thế, chỉ là giờ phút này, người đàn ông nằm trên giường, hình như đang nhìn cô chăm chú, dù trong không khí u ám thế, cô không thấy rõ ánh mắt của anh.

Giang Thiếu Thành, anh thế mà lại ở đây.

Cô rất bất ngờ, cô cho rằng chỉ cần cô không trở lại Thịnh Quang quốc tế nữa, cô sẽ không dính líu gì với anh, không ngờ, bọn họ lại gặp nhau ở đây. Nơi này là chỗ ở sau khi bọn họ cưới, lưu lại những kỉ niệm ngọt ngào của bọn họ, nhưng bây giờ cô lại dùng từ này hình dung sự xuất hiện của anh, rốt cuộc nên gọi là thất bại thế nào.

Hiện tại cô hận thấu mình, lúc rời đi sao không kéo toàn bộ rèm lên, trong nhà có vẻ âm trầm, nếu không cô sẽ bị dọa thế, mấu chốt vẫn do chính tay cô tạo thành.

Tất cả vừa xảy ra, trong lòng cô không thoải mái, nhưng không muốn biểu hiện ra, “Làm sao anh lại ở đây?”

Cô phản ứng lại, định vươn tay, bật đèn lên.

Tay cô còn chưa chạm vào nút bật, nghe thấy Giang Thiếu Thành nói, “Không bật đèn.”

Tại sao phải nghe anh? Đây là hành động của cô, lập tức bật đèn lên, bên trong nhà lập tức sáng ngời, có chút âm u cũng không thể che giấu. Thắm Tâm Duy thấy bộ dạng của Giang Thiếu Thành, lại hô lên lần nữa. Giang Thiếu Thành bây giờ, còn kinh khủng hơn bộ dạng cô lúc này bị dọa, trên trán anh toàn mồ hôi lạnh, không ngừng chảy xuống, lông mi cũng dính mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng không có màu sắc.... đây không phải là nguyên nhân khiến cô kêu lên, cô kêu chân vì chân anh, máu không ngừng chảy ra, hiện lên trên quần anh, vết máu không rõ, nhưng máu đã chảy lên giường, một mảnh đỏ tươi....

“Em xem đủ chưa?” Giọng Giang Thiếu Thành có vẻ âm trầm, hình như nói lời như vậy, tốn không ít sức lực của anh, nghe ra anh nói chuyện mà thở ra, mồ hôi trên trán cũng nhiều hơn.

Hình như Thắm Tâm Duy không nghe thấy anh nói gì, chỉ nhìn máu trên đùi của anh, cô cho rằng anh bị dính máu thôi, không phải từ trên người anh, nhưng nét mặt của anh đã xóa tan đi các giả định của cô, “Anh... anh làm sao vậy?”

Giang Thiếu Thành nhắm mắt lại, hình như không muốn nói nhảm nhiều, “Đi tìm hộp cứu thương ra đây.”

Thắm Tâm Duy nuốt nước miếng, “Anh.... Thế này nên đi bệnh viện, tôi đưa anh đi.... Nếu không tôi gọi 120.” Cô nói xong lập tức lấy điện thoại ra.

“Đi lấy hộp.” Giang Thiếu Thành nói lời này không nghi ngờ gì.

Lúc này Thẩm Tâm Duy không có ý định gọi 120 không, lập tức đi tìm hộp cứu thương, trước kia anh đặt mua những thứ này, cô cảm thấy anh nghĩ nhiều rồi, cho rằng đời này bọn họ sẽ không dùng tới, bên trong không chỉ có ít đồ sơ cứu, còn có những đồ cô chưa thấy bao giờ, khi đó cô chỉ cảm thấy anh lo xa quá mức.

Nhưng là đồ của anh, cô đều sắp xếp gọn gàng, chỉ sợ lúc anh muốn dùng cô lại không tìm được, vì vậy vật của anh, cô còn nhớ rõ hơn vật của mình. Cô tìm được hộp rất nhanh, chạy đến trước mặt anh, lấy tất cả đồ ra.

Giang Thiếu Thành nhìn động tác của cô, anh rất mệt, đang ngủ thiếp đi, nghe được tiếng cửa vang thì lại tỉnh, nếu như không phải cô đến, có lẽ anh sẽ gặp nguy hiểm vì mất máu nhiều. Anh hạ mi xuống, phát hiện cô đổ các đồ ra, nhưng không có động tác gì, chống mạnh ngời dậy, nhưng thế này cũng động tới vết thương, khiến anh không nhịn được kêu lên một tiếng.

Anh cầm lên cây kéo, dùng kéo cắt quần phía bên trái phần bị thương, cũng không quên giao cho cô, “Khử trùng dao và kim.”

Thẩm Tâm Duy lập tức làm theo lời anh, nhưng không biết chai nào khử trùng, Giang Thiếu Thành liếc nhìn cô một cái, cũng biết cô hoài nghi, vì vậy chỉ vào một bình, lúc này cô mới làm theo.

Anh lau vết máu trên chân, cuối cùng lộ ra vết thương, không lớn, chỉ là miệng nhỏ, nhưng Thẩm Tâm Duy thấy được, lại run một cái. Cô cầm dao găm, tay run, hơn nữa càng run lấy bấy.

Giang Thiếu Thành vươn tay, chuẩn bị nhận dao trên tay cô, cô vươn tay, chuẩn bị đưa tới, nhưng chỉ đưa một nửa, cô lại lắc đầu, “Để tôi giúp.”

Cô bảo mình chẳng có gì phải sợ, không có gì lớn, người bị thương không phải là cô, cô thuyết phục mình như thế, đồng thời chân mày cau lại thành một đường, nhăn như thế, nếu như có côn trùng trên đó còn có thể bị kẹp. Nhưng về mặt cô kiên định lạ thường, cô cầm dao, từ từ vạch qua miệng vết thương của anh. Vết như thế, cô cũng không giả vờ được, đây là vết đạn, anh bị súng bắn.

di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Giang Thiếu Thành cắn chặt răng, mồ hôi lạnh trên trán như mưa rơi, hai mắt anh mờ lung, nhưng anh nhìn cô. Cô sợ ra sao, thậm chí muốn biết rõ sao anh bị thương, lại có thể dưới tình hình không hỏi được gì, người anh là quan trọng nhất, thậm chí còn bảo mình không sợ, tay của cô run lên thế. Cô dùng dao vạch vết thương lớn hơn chút, tìm ra viên đạn kia, động tác của cô không chuyên nghiệp, khiến anh càng đau hơn, quần áo sau lưng đã ướt đầm.

“Dùng kèm.” Anh nhắc.

Lúc này Thẩm Tâm Duy mới cầm kèm, lấy viên đạn ra.

Giang Thiếu Thành lấy ít thuốc, bôi lên vết thương, sau đó bảo cô cầm băng gạc tới đây để anh băng bó kỹ.

Làm xong tất cả rồi, cô phát hiện trên trán mình cũng toàn mồ hôi lạnh, lúc này cô cũng tỉnh táo lại. “không đi bệnh viện sao?” xử lý đơn giản như vậy, không thể bằng đi bệnh viện lớn.

Hình như Giang Thiếu Thành còn chìm trong đau đớn, khó khăn lắc đầu một cái.

“Anh không muốn đi hay là sợ bệnh viện?”

cô lại nói vậy, ánh mắt Giang Thiếu Thành nhìn cô đã thay đổi, nhưng chỉ nhìn thôi, không nói lời nào. Thẩm Tâm Duy cũng biết anh sẽ phản ứng thế, lùi một bước để đánh trả đối phương, xem trước thái độ của cô, anh mới nghĩ biện pháp đối phó, mà không đẩy mình tới hướng hoàn cảnh xấu.

“Vậy đổi câu hỏi đi, Giang Thiếu Thành, anh bị thương thế nào? Anh bị bắn, nếu như bị người ta ám sát, cũng không dám đi bệnh viện, ở chỗ này xử lý thế, đó chính là anh không dám. Nguyên nhân bị thương anh không thể cho ai biết, Giang Thiếu Thành, đây là hành động trái phép.”

Giang Thiếu Thành nhìn cô, ánh mắt trầm lại chuyên chú. cô nghĩ, nếu như ánh nhìn có sức nặng, anh nhìn như thế, căn bản cô sẽ không chịu đựng nổi.

cô vươn tay, trên tay cầm viên đạn cô vừa lấy ra xong. “nói đi, nếu như anh không nói, tôi giao viên đạn này cho cảnh sát, để cảnh sát hỏi anh xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Anh không nghĩ cô sẽ đem viên đạn kia làm bằng chứng có uy hiếp anh, mặt khế cứng lại chút nhưng anh nhắm mắt. “Tùy em.”

“Anh cho rằng tôi không dám báo cảnh sát sao?” Thái độ này của anh khiến cô tức điên rồi, giống như cô không dám chuyện như vậy thật.

“Tôi nói, tùy em.” Anh nằm yên tĩnh, hình như rất mệt.

Anh không định nói cho cô biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng không có ý định tiết lộ cho cô bất kỳ tin tức gì, thậm chí còn đánh cược cô sẽ không làm như vậy. cô lấy điện thoại của mình ra, nhưng hành động này cũng không khiến Giang Thiệu Thành mở mắt liếc nhìn cô một cái, cô chuyển sang chế độ gọi, nhấn 110, thậm chí cũng đã bấm phím gọi, nhưng cúp luôn. cô cắn môi, nắm chặt điện thoại di động, liếc mắt nhìn Giang Thiệu Thành vẫn nằm trên giường, xoay người, đi ra khỏi phòng, lúc rời đi, đóng cửa rất mạnh.

Tiếng cửa đóng vang lên ầm ầm, lúc này Giang Thiệu Thành mở mắt, nhìn cánh cửa bị trút giận lên, vẻ mặt còn khó coi hơn lúc nãy, nhưng lúc này anh còn cười được. Anh không dám đánh cược, chỉ là hiểu rất rõ, cho dù cô tức giận, cũng không đẩy anh tới đường cùng, cô sẽ không làm như vậy, anh tự tin thế đấy.

Thẩm Tâm Duy cũng không rời đi, cô ngồi sofa phòng khách, ôm chiếc gối cô thích nhất, khóc. cô ghét mình như vậy, dù xảy ra chuyện như vậy, cô không dám để anh gặp nguy hiểm, giống như đời này cô chỉ có thể bị anh nắm mũi dẫn đi.

Anh đang đoán chừng cô thật, cho rằng cô sẽ trợ giúp anh, cô sẽ không khiến anh khó chịu. cô nhắm mắt lại, Thẩm Tâm Duy, làm sao mà lại có thể là một người phụ nữ vô dụng như thế, tại sao?

Mày khiến người ghét, anh ấy biết mày yêu anh ấy, đánh cược rằng mày sẽ không làm chuyện như vậy, tất cả đều theo dự đoán của anh.

cô vùi mặt mình vào trong gối, anh trở nên xa lạ như thế, giấu diếm cô bao nhiêu chuyện, nhưng cô vẫn bảo vệ anh, cô hành động như thế quả thật đáng coi thường.

cô khóc thật nhỏ, cô không hi vọng, mình biến thành như vậy, ngay cả mình cũng ghét, khinh thường bản thân mình, nhưng tất cả những điều này, đều do chính cô lựa chọn.

Rèm cửa sổ trong phòng khách cũng kéo lại, chỉ vì phòng khách có không gian lớn, mà phòng bếp thì tràn đầy ánh sáng, không giống như phòng ngủ âm u, ánh sáng vẫn ảm đạm, có thể thấy rõ bộ cục, nhưng chẳng phân biệt nổi. Có lẽ cô khóc đủ rồi, ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là vật dụng phòng khách, cô có thể nhớ lần đầu nhìn thấy những đồ này, cũng biết là mua lúc nào. Đồ dùng trong nhà này là cô cùng với Giang Thiệu Thành ra siêu thị chọn, rất dễ nhận thấy, thẩm mỹ của cô và Giang Thiệu Thành không giống nhau, cho nên bọn họ ước định, đồ vật lớn thì theo sở thích của Giang Thiệu Thành, còn đồ bé thì theo cô.

trên khay trà có hai cái ly, cô rất thích, bởi vì phía trên có hình hai người. cô vốn định in một ly hình cô, một ly hình anh, nhưng Giang Thiệu Thành thế nào cũng không chịu làm chuyện ngu ngốc thế, vì vậy cô chỉ dụ anh chụp ảnh chung, in ra 2 ly.

cô cảm thấy đó là món đồ đẹp, lúc uống, có thể nhìn thấy hình ảnh cả bọn họ, uống nước cũng cảm thấy tâm tình tốt hơn.

Hai cái ly vẫn ở nơi đó, vĩnh viễn như hình với bóng.

Lúc dọn dẹp nhà, cô rất muốn đập vỡ 2 ly này, đoạn tuyệt, nhưng không làm nổi, cô cầm ly lên, muốn đập xuống đất, tuyên bố mối quan hệ tan vỡ, nhưng cô lại ôm ly vào trong lòng, chính cô biết, ly này mang lại bao nhiêu niềm vui cho cô.

không dễ dàng đường nào, Giang Thiệu Thành ghét chụp hình, cô không chỉ để hình ảnh, còn thành công in hình bọn họ thân mật lên đó.

Khó cỡ nào, vì vậy không để nó vỡ vụn nổi.

cô yên lặng nhìn ly, nước mất lại chảy xuống lần nữa.

34. Chương 34

Thắm Tâm Duy gọi điện thoại cho đồng nghiệp, hi vọng cô ấy có thể dạy thay cô hai tiết, cô có chuyện quan trọng không kịp về trường, đồng nghiệp bên kia cũng hỏi tình hình, hớn hở đồng ý, nhóm bọn cô, nếu xảy ra chuyện khẩn cấp, đồng nghiệp dạy thay cho nhau là chuyện bình thường, lần này vì người khác dạy thay, lần sau mình cũng nên lên tiếng cho họ. Gọi xong, cô đi ra cửa, cô muốn đi mua thuốc, nghĩ tới thái độ của Giang Thiệu Thành, anh không chịu đi bệnh viện, có lẽ không ai biết nguyên nhân anh bị thương, đi tới phòng thuốc lớn có thể mang tới phiền toái cho anh, vì vậy cô đi rất xa, tới một tiệm thuốc nhỏ, thậm chí lúc trả tiền, không dùng máy tính, tự tính tiền. Mặc dù là tiệm thuốc nhỏ, nhưng đầy đủ thuốc men, cô loại gì cũng mua, sau đó vội vã chạy ra siêu thị, mua một ít thức ăn với gạo, trong nhà không có gì cả, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Giang Thiệu Thành, hình như chưa ăn gì, mà bây giờ anh thế này, không dễ dàng ra cửa.

Cô xách túi lớn túi nhỏ vào cửa, vừa hay nhìn thấy Giang Thiệu Thành khó khăn từ toilet ra, bây giờ anh rất yếu, khiến cô mềm lòng, để túi xuống, lập tức tới đỡ anh đến phòng.

Anh để cho cô đỡ, đến cạnh giường thì không cử động nữa, “Đổi ga giường đi, ga giường trước thì đừng ném, để lại...”

Thắm Tâm Duy hất tay của anh ra, lúc này còn yêu cầu với cô được. Cô xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, đi tới cửa thì lại xoay người tới tủ quần áo tìm ga giường mới, dù sao mình bị coi thường rồi, không bằng cứ để bị như thế tiếp đi, lúc còn chê trách được thì cứ chê trách mình thoải mái đi. Cô đổi ga giường, ga bị đổi lại, cô trực tiếp dùng chân đá vào đó, đá không ngừng, dường như có thể thổ lộ nội tâm không thoải mái của mình vào đó.

Giang Thiệu Thành nhìn thấy hành động của cô, sau đó tự giác khó khăn nằm lên giường, có lẽ rất đau, động tác của anh chậm lại cẩn thận, hơn nữa hít vào mấy hơi.

Đột nhiên Thắm Tâm Duy cảm thấy mình không nên tức giận, bây giờ anh là bệnh nhân, lúc này cô nên coi người anh làm trọng, về chuyện khác, chắc đợi khi anh khá lên rồi nói. Nhưng cô lại nghĩ nhanh đến, chờ đến khi thân thể anh tốt lên, cô chắc chắn không phải là đối thủ của anh.

Cô vì mình yên lặng mà thở dài một cái, lúc này mới ra khỏi phòng ngủ thật. Cô lấy đồ mình mua ra, đem thuốc.... tất cả đặt cùng nhau, lại vào phòng ngủ, ném túi thuốc cho anh, đương nhiên, tránh đụng vào chân anh.

Giang Thiệu Thành cảm lên chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt càng khó coi hơn, mặt anh vốn chỉ trắng, giờ lại thêm trầm, anh nhìn cô, giọng bình thản, “Mua ở đâu vậy?”

“Một tiệm thuốc nhỏ... chắc là loại không có giấy phép kinh doanh, ừ, cũng không chính quy, có thể thuốc này quá hạn, tôi cố ý.”

Lúc này Giang Thiệu Thành mới cười cười, mím môi không nói.

Thắm Tâm Duy tự giác đun nước cho anh, nhưng cảm lý lên thì cô do dự rất lâu, vẫn không dùng hai ly trên khay trà, đến phòng bếp lấy cốc, rót nước.

Cô bưng cốc vào, nhìn vẻ mặt của anh lại lạnh lùng, “Giang Thiệu Thành tôi chăm sóc anh, hi vọng anh khỏe sớm rồi đi, nếu như anh gặp chuyện không may, tôi sẽ gặp phiền toái lớn.”

“Ừ, yên tâm, tôi sẽ không hiểu lầm, em chăm sóc tôi, tuyệt đối không phải vì em lương thiện, càng không phải vì em vẫn thích tôi.”

Lời của anh khiến cô khó chịu, thật muốn hất nước trong cốc này lên anh.

Sắc mặt cô rất khó coi, hình như tâm tình anh khá hơn, nhìn cô híp híp mắt, “Chẳng lẽ em hi vọng tôi hiểu lầm?”

“Dĩ nhiên là không, uống nước của anh đi!” Cô để cốc đó, lập tức đi ra ngoài.

Sau khi Thẩm Tâm Duy rời khỏi đó, gọi ngay cho Dương Hi Lạc, bây giờ cô chỉ muốn nói chuyện chút, đương nhiên không nói Giang Thiệu Thành bị trúng đạn, chỉ nói hơi hợt là Giang Thiệu Thành bị thương, mà cô không có được thời cơ hành hạ anh, ngược lại còn làm nhiệm vụ bảo mẫu chăm sóc.

Dương Hi Lạc hiểu được kha khá, “Tớ biết rồi, cậu nói thế này là muốn tớ khen cậu, phụ nữ đều rất vĩ đại, nhất là lúc đối mặt tình yêu, cực kì vĩ đại. Tiểu Duy, cậu là một người phụ nữ vĩ đại, không lấy thù báo oán, ngược lại lấy oán trả ơn, phẩm chất tốt này xứng đáng được thưởng.”

Thẩm Tâm Duy nhin lại nhìn, mới nén lại, “Tớ muốn cậu mắng tớ.”

“Không phải cậu đã sớm nói rồi sao... Thẩm Tâm Duy, rốt cuộc là cậu muốn làm gì? Giang Thiệu Thành đã bị thương rồi, cậu nên nguyên rửa anh ta bị nặng hơn à. Anh ta cười bên trong bên ngoài, hoàn toàn không coi cậu quan trọng, làm sao cậu cố tình muốn đánh anh ta, giống như không có anh ta cậu không sống được vậy. Bây giờ trực tiếp đi vào, dùng chân đá mạnh vào anh ta mấy cái, cậu dám làm như ấy, tớ đưa toàn bộ tiền nhuận bút tháng này mời cậu ăn cơm, nhưng cũng đoán cậu không có dũng khí làm thế. Tớ chẳng hiểu cậu thế nào, có khí thế biết không? Bên đối diện nhà tớ có một ông chồng ngoại tình, mỗi ngày vợ anh ta hạ độc vào thức ăn, cậu nhìn người khác đi, đây mới chuyện phụ nữ nên làm, cậu cảm thấy cậu làm ra sao? Nếu như là cậu, chắc chắn không dám hạ độc...”

Thẩm Tâm Duy gật đầu liên tục, “Ừ ừ ừ, tớ vô dụng, nếu như là tớ, tuyệt đối sẽ không hạ độc, nhiều nhất chỉ dám cho thuốc tiêu chảy vào...”

“Thôi đi, ít khen bản thân vừa thôi, nếu như là cậu... cậu thà bỏ vào trong bát của mình chứ không bỏ nổi vào bát của Giang Thiệu Thành...”

Thẩm Tâm Duy, “....”

Đây mới là bị khinh bỉ tới tận cùng.

“Thôi, Tiểu Lạc, cậu khen tớ một câu đi, nếu không tớ chẳng muốn sống nữa.”

“Chúc cậu không bị Giang Thiệu Thành chơi đùa tới chết, chơi lúc sống không bằng chết còn kém không nhiều lắm đâu....”

Thẩm Tâm Duy cúp điện thoại luôn.

Thẩm Tâm Duy không thể làm gì khác hơn là đi nấu ăn, tránh vết thương của Giang Thiệu Thành, cô nấu một ít cháo, sau đó rang cơm. Lúc bật bếp gas lên, cô thấy chua xót, trước kia cô cũng nấu ăn ở nhà thế này, sau đó chờ người mình yêu quay về ăn, mỗi lần làm cơm đều muốn, hôm nay phải làm đồ ăn ngon, lúc anh ăn sẽ khen mình. Cô còn cố ý làm ra rất nhiều, thái nhỏ cho ít khoai tây vào, nấu cơm nhu vậy không chỉ thơm, gạo còn dẻo hơn.

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, căn bản là hình dung tâm trạng của cô bây giờ.

Nghĩ lại cái gì chứ, có cái gì tốt mà nhớ....

Cô múc thức ăn trong nồi ra ngoài, sau đó đẩy cửa phòng, cô bật đèn lên, Giang Thiệu Thành mới vuốt mắt nhìn về phía cô, thì ra lúc trước anh đã ngủ rồi, bởi vì cô bật đèn lên, lại tĩnh, cặp mắt anh có hồn không giống như ban ngày, nhẹ nhàng liếc nhìn cô, bên trong có chút dịu dàng.

Cô lập tức ngăn cản mình ảo tưởng về hướng tốt đẹp, “Làm xong thức ăn rồi, muốn tôi bưng đến cho anh, hay ra ngoài ăn?”

cô định xoay người ra ngoài, hồi cái này cảm giác cô ngược đãi anh vậy, anh đang bị thương, cô hỏi anh có muốn ra ngoài ăn cơm hay không.

“Tôi ra ngoài ăn.” Đột nhiên Giang Thiệu Thành mở miệng. “Làm phiền em lấy hộ tôi.”

cô do dự mấy giây, nhưng vẫn đi lấy, chỉ là lúc anh xuống giường thì cô rất muốn dìu, nhưng anh lại gạt tay cô đi. Khi cô nhìn chân anh thì trong lòng lại đau, băng gạc bị máu thấm ướt, hồng đến dọa người.

Anh phát hiện ánh mắt của cô, giải thích. “đã cầm máu rồi....cái này à chảy máu trước, cũng đã làm rồi.”

cô mím môi, không nói thêm gì nữa.

Giang Thiều Thành khó khăn đi tới bàn ăn, sau đó ngồi xuống.

thật ra anh không có khẩu vị, cái này cũng không muốn ăn, vết thương đau đến khó chịu, vất vả ngủ thiếp đi, rồi vì cô bật đèn mà tỉnh lại, anh hi vọng có cái gì có thể khiến anh bớt đau đớn.

Anh gấp rau, ăn một miếng, không thể nín cười. “Tài nấu nướng bị thụt lùi rồi, lâu rồi không nấu ăn à?”

“thì trong mắt anh tôi còn có tài nấu nướng, thật đáng mừng.” cô gấp thức ăn, làm bộ như ăn rất ngon. “Thức ăn dễ ăn hay không có liên quan tới tâm trạng, anh cảm thấy ăn không ngon, có lẽ trong lòng anh đau, vì vậy ăn cái gì cũng thấy khó ăn.”

“Tôi không thấy khó ăn.” Anh khẽ ngừng. “Chẳng qua không tốt như trước kia.”

Khóe miệng Thẩm Tâm Duy cứ run lên như vậy, cũng không biết tiếp theo lời anh thế nào, thật ra thì anh không khen tài nấu nướng của cô, đương nhiên điều kiện quan trọng là tự nguyện, mỗi lần cô đều chủ động yêu cầu, anh mới gắng khích lệ.

Lần đầu tiên cô làm cơm khoai tây, còn cho thêm ít muối, mùi vị rất tuyệt vời. Ngày đó cô chờ anh khen, nhưng không có, vì vậy cô chủ động hỏi anh: “không cảm thấy hôm nay cơm rất khác sao? Có thấy nó rất ngon không?”

“Cho thêm khoai tây, thêm muối, ngon hơn so với trước kia.”

“Sau đó thì sao? Ăn không ngon sao?”

“Ừ...” Anh do dự mấy giây. “không tệ, em có thể biến cơm thành món ăn ngon rồi đấy.”

“Vậy sao trước không biết khen em.”

“Bây giờ anh khen....”

“Điều này giống nhau sao? Anh chủ động khen em, với chuyện em hỏi anh mới khen không giống nhau.”

“không giống ở chỗ nào?”

một bữa cơm, bởi vì cô nói cô hỏi anh mới khen và anh chủ động khen không giống nhau thành cuộc tranh luận, kết quả hôm đấy cô bãi công không rửa chén, để anh tự rửa, ai bảo anh nói giống nhau.

Trải qua rồi, thật như hình với bóng, cô ăn một miếng lớn, che giấu việc cô nhớ tới trước kia, chẳng tiến bộ chút nào, luôn nhớ lại kỉ niệm, anh cũng chẳng nhớ tới cô, coi như biết, hơn nữa là nghĩ cô cố tình gây sự ra sao, cô tùy hứng nhường nào, dù sao không nghĩ tới cô tốt bao nhiêu.

Đột nhiên cô cảm thấy món mình làm hôm nay, cực kì khó ăn, chính cô cũng không ăn được.

Giang Thiều Thành cũng không ăn nhiều, chỉ ăn vài miếng cháo. Thẩm Tâm Duy để đĩa xuống, sau đó nhìn bát của anh, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Anh nhận thấy ánh mắt của cô, yên lặng cầm đĩa lên, lại gấp ít thức ăn vào trong miệng.

“không cần phải ép mình.” Đột nhiên cô mở miệng.

“không ép, em biết tôi không ép buộc mình.”

“Tôi không biết.” cô buộc tóc lên. “Cho tới bây giờ cũng không biết anh là dạng người gì.”

Lần này Giang Thiều Thành buông đĩa xuống, anh trầm mặc chốc lát, rồi lại cười: “Hận tôi?”

“không.” Nhưng cô hận bản thân mình, cảm không nổi, không bỏ được.

Suy nghĩ này có sau, cô cảm thấy rất buồn cười, anh hỏi cô có hận anh không, đáp án của cô là không hận, cô hận mình. Hình như đây đã chứng minh lời của Dương Hi Lạc, cô thà hạ độc mình còn hơn hạ độc anh, đơn giản chỉ vậy.

cô đứng lên, dọn dẹp bát đĩa, sau đó đi tắm.

Nếu như người có thể giống như bát, đem phiền não chỉ dùng nước xả là hết, tắm không sạch có thể dùng xà phòng, đều sẽ sạch sẽ, vậy tình cảm thì lấy cái gì để dọn?

Ngày hôm sau.....

Thẩm Tâm Duy ngủ trên ghế salo cả đêm, cô sợ anh có gì không ổn cần gọi cô, vì vậy không dám ngủ sâu, nhưng anh không gọi cô, cũng không gây động tình gì lớn.

Buổi sáng cô tỉnh lại, vừa hay nhìn thấy Giang Thiệu Thành từ trong phòng đi ra, anh không mặc bộ quần áo hôm qua, đổi bộ khác, thanh lịch và cao quý, nếu trên tay anh không có gậy, cô sẽ nghĩ rằng anh chưa từng bị thương.

Nhìn bộ dạng của anh hôm nay, cô cũng biết, anh muốn đi tới công ty.

cô không quan tâm mình mới ngủ dậy, quần áo nhàu với tóc bù xù cỡ nào, đứng lên.

“Vết thương anh còn chưa lành, đây là anh....”

“Tôi tới công ty.” Anh trực tiếp chặn lại lời cô. “Tình trạng sức khỏe của tôi, tôi biết rõ.”

Nửa câu nói hình như nói cho cô biết, không cần cô lo lắng nhiều.

cô không chút nào, giận quá thành cười. “Vậy thì rời nhanh lên chút, ai biết anh bị thương thế nào, đi không liên quan tới tôi.”

Cuối cùng Giang Thiệu Thành nhìn cô một cái, đi tới cửa.

Căn bản rất đau đi, anh đi rất cẩn thận, điều này khiến trong lòng cô chưa xót.

35. Chương 35

Giang Thiệu Thành vừa tới Thịnh Quang quốc tế, cũng đã thấy được Lương Huy, Lương Huy đứng ở đại sảnh, ăn mặc tây, nhìn về phía Giang Thiệu Thành lạnh lùng, lúc Giang Thiệu Thành dùng gậy đi tới trước mặt anh thì sắc mặt của Lương Huy không tốt liền đứng lên. Lương Huy nghiêm túc quan sát vẻ mặt của Giang Thiệu Thành, thấy mặt anh tái nhợt, người không ổn, không nhận được cong môi một cái. Ngày hôm qua chỗ của anh xảy ra chút chuyện, thậm chí có người dám ở đất của anh mà gây chuyện, nhưng cụ thể muốn lấy được cái gì, anh không rõ, nhưng vì thế mà dẫn tới bắn nhau, nếu âm ỉ thật, truy cứu tới anh, thì đó là phiền toái lớn.

Lương Huy đi tới chỗ Giang Thiệu Thành, vươn tay nắm tay Giang Thiệu Thành, “Chân đau để lâu như vậy cũng không tốt? Có vẻ như nó còn nghiêm trọng hơn.”

“Ngày hôm qua trở về nhà trước kia, gặp được Thẩm Tâm Duy.”

“Ra tay quá nặng?” Lương Huy cười, “So đo với phụ nữ cũng không hay.”

Giang Thiệu Thành không lên tiếng, hình như không muốn vì điều này mà nói thêm gì, chỉ là Lương Huy không từ bỏ, “Hai ngày này đều vùng tay với cậu sao?”

“Đi tới phòng làm việc của tôi rồi nói.”

Lương Huy híp mắt, mà Giang Thiệu Thành cũng không thèm nhìn Lương Huy một cái, Lương Huy do dự hai giây, lúc này mới đi theo. Lên tầng cao nhất, Giang Thiệu Thành như vậy khiến nhiều người tò mò, nhưng không dám nhìn lâu, không dám đánh giá gì. Lương Huy cùng anh vào phòng làm việc, vừa đi vào, Giang Thiệu Thành đi phía trước lập tức yêu cầu, “Đóng cửa lại.”

Lương Huy cau mày, hình như không hiểu hành động này của Giang Thiệu Thành, Giang Thiệu Thành đang có ra vẻ huyền bí vậy.

“Khóa lại.”

Mặc dù không vừa lòng, Lương Huy vẫn làm theo.

Giang Thiếu Thành ngồi xuống chỗ của mình, chọn tư thế thoải mái, lúc này mới nhìn Lương Huy, “Hôm nay thái độ của anh không đúng.”

“Hai ngày nay cậu không xuất hiện, có điều không biết, chỗ của tôi xảy ra chút chuyện... đương nhiên khiến tâm tình tôi không tốt.”

Hình như Giang Thiếu Thành không quan tâm, cũng không có ý định hỏi.

“Không hỏi tôi xảy ra chuyện gì sao?” Lương Huy chủ động nói.

“Đó không phải chuyện tôi cần quan tâm.” Âm thanh của Giang Thiếu Thành có chút lạnh, dù sắc mặt của anh vẫn yếu, “Tôi đã gặp Thẩm Diệc Đình....”

Lúc này Lương Huy kinh hãi, vẻ mặt nhìn về phía Giang Thiếu Thành là không tưởng nổi, lúc này mới phản ứng được, khó trách Giang Thiếu Thành bảo tới phòng làm việc nói, thì ra Giang Thiếu Thành muốn nói cái này, “Vậy hai ngày nay cậu thế là vì....”

“Đúng.” Giang Thiếu Thành biết anh muốn nói gì, “Tôi phái người tới chỗ Thẩm Diệc Đình có khả năng tới, bọn họ tra được ít tung tích, tôi liền chạy tới, quả nhiên phát hiện Thẩm Diệc Đình ở đâu, vì vậy tôi đi theo cậu ta, đuổi theo thật lâu, đánh nhau với cậu ta nữa. Tôi nghĩ rằng cậu ấy luôn theo dõi tin tức của chúng ta, ngay cả chuyện chân tôi bị thương cũng biết rõ, vẫn công kích vào chân trái của tôi...”

Lương Huy cũng hiểu, Giang Thiếu Thành bị thương lần nữa cũng vì Thẩm Diệc Đình, “Sau đó thì sao!”

“Trong tay cậu ta cầm súng, tôi sợ cậu ta làm tổn thương tôi, lúc giằng co, cậu ta ngã từ mỏm núi.... Lúc chân tôi bị thương, rồi đi trước, nhưng người của tôi vẫn không tìm được cậu ta, cũng không biết cậu ta chết hay sống.” Giang Thiếu Thành bình tĩnh nói ra lời này, giống như người trên vách ra rơi xuống không phải một mình, mà chỉ là một tảng đá.

“Cậu tận mắt thấy cậu ta ngã?”

Giang Thiếu Thành gật đầu một cái, “Chính xác mà nói, là đang giằng co thì cậu ta rơi xuống.... cũng không nên nói thế, tôi có cơ hội cứu, nhưng tôi do dự, cậu ta còn sống đối với tôi chẳng có lợi gì, tại sao tôi phải cứu? hơn nữa tôi từng nghĩ qua, Thẩm Diệc Đình cố ra vẻ huyền bí, chút trong nước chút nước ngoài, cho dù tìm được thi thể của cậu ta, cũng không tra đến tôi, dù sao tôi không biết cậu ta ở trong nước, không phải sao?”

Lương Huy nghe một lúc sau thì cười, “Vậy không ai gặp lại cậu?”

“Sau đây có công việc, tôi phải xử lý rồi, tôi đâu có ngu, giữ lại chứng cứ ỉn?” Giang Thiếu Thành cười lạnh thành tiếng.

Lương Huy gật đầu một cái, “Đã hai ngày rồi, người của cậu vẫn chưa tìm được thi thể của Thẩm Diệc Đình?”

Giang Thiếu Thành lắc đầu.

“Vậy tôi cũng phái người đi tìm, mặc kệ là chết hay sống, nhất định phải tìm được Thẩm Diệc Đình.” Lương Huy nói xong, mắt híp một cái, “Nếu quả thật tìm được thi thể của Thẩm Diệc Đình, cậu sẽ thành kẻ giết người đấy?”

“Thật sao? Tôi làm cái gì, tôi cũng không biết mà?” Giang Thiếu Thành nhú mày.

Lương Huy cười ha ha, Giang Thiếu Thành thật hung ác, dám giải quyết luôn Thẩm Diệc Đình, đúng cậu ta là quả bom hẹn giờ, tùy thời đề phòng, nhưng bây giờ, quả bom này có thể giải trừ. Nhưng vẫn phải tìm được thi thể của Thẩm Diệc Đình rồi nói tiếp, hơn nữa coi như không tìm được, cũng phải tìm được người của cậu ta để thủ tiêu.

Hợp tác với người như vậy, đúng là có lợi có hại, Lương Huy thầm đoán chừng, cậu ta nói chuyện này ỉn, xem ra tính hợp tác với mình thật, dù sao có thể coi như đây là nhược điểm của Giang Thiếu Thành, bọn họ cũng coi là người trên cùng một thuyền rồi.

“Hình như lâu rồi cậu chưa gặp em gái tôi thì phải.”

“Số lần gặp mặt sau này rất nhiều, bây giờ không cần gấp, không phải sao?” Giang Thiếu Thành hoàn toàn không coi chuyện này to tát lắm.

“Đúng là thế, chỉ cần tìm được thi thể của Thẩm Diệc Đình, cậu có thể ở lại Thịnh Quang quốc tế lâu dài, cho dù không có con cờ Thẩm Tâm Dục, đương nhiên cũng không có quan hệ...”

Giang Thiếu Thành lấy tay gõ bàn, “Bảo người của anh tìm ở phạm vi rộng một chút, nếu Thẩm Diệc Đình chưa chết, rất phiền tới tôi.”

“Cậu cũng có lúc sợ sao?”

“Chẳng lẽ anh chưa?”

Lương Huy cười, “Đương nhiên là có.”

Thẩm Tâm Dục tiếp tục đi dạy học, càng ngày cô càng thích ở cùng với đám sinh viên này, nhất là lúc bọn họ cúi đầu chơi trò chơi trên điện thoại, khi cô đi xuống giảng bài thì họ thu tay lại ra vẻ nghiêm túc nghe giảng, đều từ đại học đi ra, cô cũng không tức lắm, chẳng qua cảm thấy rất thú vị, ai cũng từng là học sinh cả, huống chi cô chỉ cần hơi nghiêm túc là được, không cần nghiêm túc quá, nếu thế thì lớp ít niềm vui đi rồi.

Bắt đầu từ tiết này, cô quyết định, mỗi lần học sinh giơ tay chủ động trả lời, sẽ thêm điểm, cái này trực tiếp thêm vào thành tích cuối kì, không phải là điểm bình thường, trong lúc nhất thời khơi dậy nhiệt tình của học sinh. Đương nhiên, không nghe giảng thì không trả lời, cũng không cần thêm điểm.

Nhưng chỉ cần phần lớn học sinh có ý định đó, thì là nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Dạy xong hai tiết, cô trở lại phòng làm việc, bởi vì buổi chiều phải lên lớp nữa nên cô không có ý định rời đi. Vốn soạn bài, nhưng muốn gọi để hỏi tình trạng Giang Thiếu Thành ra sao, nhin lại nhin, còn gọi cho Mạnh Hạo, nói bóng gió hỏi về Giang Thiếu Thành, nhất là về người, nhưng nghe Mạnh Hạo, hình như Giang Thiếu Thành không có gì bất thường. Cúp điện thoại, cô lại cảm thấy mình xen vào việc của người khác, cũng muốn ly hôn, cô đi quan tâm anh làm cái gì, huống chi anh cũng không cảm động, chỉ biết ra vẻ cô bị coi thường.

Cô cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, là nhà hàng cơm trộn Hàn quốc ngoài trường, trước kia cô chỉ thích tới đây ăn. Thật ra đồ ăn ở nhà hàng này không ngon lắm, nhưng trang trí đẹp, làm cho người ta có phần muốn ăn. Ai không hi vọng đồ ăn vừa sạch sẽ, trang trí đẹp chứ? Mấu chốt là nơi này dưa chua được làm rất ngon, lại ngọt lại cay, mùi vị vừa chuẩn. Có lần cô đưa Dương Hi Lạc tới đây ăn cơm, Dương Hi Lạc nói với phục vụ, muốn mua dưa chua về, phục vụ còn sững sốt chút, có thể mang về được, không cần phải mua... nói đơn giản, dưa chua ở đây rất ngon, ngon tới mức có thể không quan tâm tới việc những món khác không ngon.

Ăn xong, cô đi quanh sân một chút, liền đi tới lớp buổi chiều.

Lớp chiều là lớp nghe, rất đơn giản, cô đi tìm hiểu các bộ phim tiếng anh, tới giờ dạy, cho các học sinh nghe, cô phát hiện, kể từ khi cô bắt đầu dạy học bằng cách xem, vấn đề chơi điện thoại ít đi. Đầu tiên cô sẽ gọi người lên trả lời, học sinh đều sợ sẽ bị gọi, đại đa số sẽ nghiêm túc nghe giảng, thứ hai là xem phim thế, phim hay thì họ cũng để điện thoại xuống.

Nghĩ tới đây, cô có chút khâm phục mình.... Giờ ai cũng cầm điện thoại, lúc ngồi xe buýt cũng điện thoại, ngồi tàu điện ngầm cũng cầm điện thoại, đi bộ cũng cầm điện thoại nói chuyện.... Làm cho người ta để điện thoại xuống, là việc làm vĩ đại cỡ nào.

Trên lớp buổi chiều xong, các bạn học vui vẻ tan lớp, cô cũng vui vẻ tan làm, công việc hôm nay đã hoàn thành. Cô chuẩn bị về nhà chăm sóc ẹ, cùng mẹ nói chuyện, dù mẹ luôn nói chuyện về hoa cỏ ở nhà, hơn nữa cô cũng nên cắt móng chân ẹ....

Nghĩ đến việc cắt móng chân ẹ, cô lại buồn bực, cô quyết định với anh trai, một người cắt móng chân ẹ một lần, lần trước cô làm, lần này phải là anh trai, rốt cuộc bao giờ anh trở về?

Tin tức buổi chiều, gần một bến tàu lân cận phát hiện một xác chết trôi, đã ở trong nước nhiều ngày, mặt mũi đã sưng vù, hơn nữa bởi vì do trôi từ thượng nguồn và bị đá bùn đánh thẳng vào , khắp nơi toàn là vết thương, mặt cũng không rõ, cảnh sát đang xác định thân phận người này, bây giờ không ngoại trừ khả năng bị người giết.

Thẩm Tâm Duy đang rửa chân ẹ, thình lình nghe được tin như thế, đột nhiên cảm thấy sợ. Thời gian trước mới nghe bạn nói là trái đất dạo này không tốt, hay có núi lửa phun trào, động đất, nạn lụt, vất vả không có thiên tai đi, nhân họa lại xuất hiện, tai nạn xe, tai nạn trên không, còn có người với người ẩu đả tới chết hoặc là mưu sát.

Cô ngẩng đầu, thấy trên tivi có nhiều cảnh sát, còn có người dùng bao tay nhặt thứ gì, mà cơ quan thì dùng vải trắng che giấu thi thể.

Mẹ cũng cô cũng quay lại nhìn, nhưng không nhìn ra cái gì, chỉ khó chịu, “Tiểu Duy.”

Lúc này Thẩm Tâm Duy mới lè lưỡi một cái, tiếp tục cắt móng ẹ.

Mà Lương Huy bên này cũng nhìn thấy tin này, anh theo lời Giang Thiệu Thành, phái người đi tới chỗ gần vớt, nhưng không dám cho nhiều người đi, như vậy dễ gây nghi ngờ, tiến độ vẫn rất chậm, cũng không tìm được người, phải phân tích dòng nước chảy, hơn nữa sông chảy xiết, không biết Thẩm Diệc Đình sẽ bị cuốn bên nào...một chút tiến triển cũng không có.

Trên tivi đang chiếu hình ký giả phỏng vấn, người nhìn thấy bày tỏ sợ hãi khi thấy thi thể, lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát, đời này chưa từng gặp qua chuyện đáng sợ như vậy, buổi tối sẽ gặp ác mộng.

Nhưng thân phận thi thể còn chưa xác định được, một là mặt không thấy rõ, thứ hai là trên thi thể cũng bị nước trôi đi....

Lương Huy uống một ly rượu đỏ, “Thẩm Diệc Đình, đây là cậu sao?”

36. Chương 36

Lương Nguyệt Lăng ở dưới tầng, thấy anh trai mình xem tin tức, cô nhớ trước giờ anh trai không thích xem tivi, bất kể có chương trình gì hay, anh luôn theo quan điểm, “Tắt tv sẽ phát hiện thế giới không đẹp như vậy, đóng laptop sẽ phát hiện thế giới không xấu như thế”, không có cảm tình gì với TV, đặt TV ở phòng khách chỉ để cho có bộ cục đẹp thôi. Vì vậy cô cũng nhìn, phát hiện đây không phải tin tức truyền trực tiếp, mà là kênh truyền hình trong vùng, kênh kiểu này hạn không phóng đại những chuyện nhỏ nhiều lần, thu hút người xem chú ý tới, sau đó chuyện lớn hơn chút, lập tức biến thành kết thúc hồi hộp, nhưng anh trai cô lại nhìn nghiêm túc.

Cho đến khi Lương Nguyệt Lăng nghe được tên “Thẩm Diệc Đình”, phóng viên lý giải là, phát hiện một thi thể, không cách nào thấy rõ, mà nửa người cũng bị nước trôi đi, nhưng trên cổ của nạn nhân có đeo dây chuyền, vẫn đeo thế, cảnh sát liền dùng vật này để tìm ra tung tích nạn nhân, dù sao có được chút chứng cứ thì mới điều tra được cuối cùng có chuyện gì, khi phía cảnh sát công bố tin về sợi dây chuyền này ra ngoài, lập tức có người chỉ ra, hình như đây là của chủ nhân Thịnh Quang quốc tế Thẩm Diệc Đình.

Phóng viên cố làm ra vẻ huyền bí, Thẩm Diệc Đình không phải đang ở nước ngoài sao, sao lại trở về nước, hơn nữa lại tìm được thi thể chứ? Đương nhiên, đến cùng đó có phải Thẩm Diệc Đình hay không, cần cảnh sát thêm một bước xác nhận nữa.

Mặc dù phóng viên nói như vậy, nhưng trong lời nói, rõ ràng đã cho rằng đó là Thẩm Diệc Đình.

Mấu chốt nhất là tin này làm giống như phim, còn có đến tiếp sau, ký giả mang theo nhiếp ảnh, cùng nhau đến bến tàu gần đó phỏng vấn, cũng hỏi về Thẩm Diệc Đình, lấy được tin chính xác, Thẩm Diệc Đình từng

ở nơi này, hơn nữa còn chưa được bao lâu, điều này làm cho vị phóng viên kinh ngạc, liên tiếp hỏi ra nhiều câu — vì cái gì? Thẩm Diệc Đình lại bằng lòng ở chỗ này, không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó một số người đánh giá Thẩm Diệc Đình, không thích nói chuyện, ra ngoài chỉ đội mũ, hình như không thích người khác nhìn thấy anh, rất ít khi ra cửa.....

Sau đó chuyển sang chỗ khác, bắt đầu có ký giả phóng vấn nhân viên bên trong Thịnh Quang quốc tế, nhưng mặt đã bị che đi, theo lời của nhân viên này nói, Thẩm Diệc Đình đã ra nước ngoài từ trước, liền đem mọi chuyện trong công ty cho em rể Giang Thiếu Thành.

Ký giả bắt đầu ra vẻ huyền bí, dẫn sự việc như câu chuyện ân oán báo thù, sau đó lại nói xuất thân của Giang Thiếu Thành, vì thế khả năng thấp đi. Dù sao nếu như Giang Thiếu Thành chỉ là một người nghèo đói, có thể làm chuyện như vậy thật, đuổi anh vợ mình đi, một mình chiếm Thịnh Quang quốc tế, các chuyện giàu sang quyền thế mọi người đều quen.

Vì vậy ký giả lại phóng vấn một nhân viên nữa, căn cứ vào lời người này nói, trước khi Thẩm Diệc Đình rời đi, nội bộ công ty có vấn đề, khiến công ty tổn thất nghiêm trọng. Vào lúc đó Thẩm Diệc Đình tuyên bố ra nước ngoài, hơn nữa giao công ty cho Giang Thiếu Thành.

Ký giả đặt câu hỏi liên tục, “Thế anh nghi ngờ hành động ra nước ngoài của Thẩm Diệc Đình sao? Cảm thấy anh ấy ra nước ngoài giải sầu chứ không phải nguyên nhân công bố trước đó?”

“Tôi không nói như vậy....”

“Nhưng công ty xảy ra nhiều chuyện như vậy, theo lời anh vừa nói, Thẩm Diệc Đình không trốn tránh trách nhiệm, điều này có đưa đến cho anh ấy áp lực quá lớn đúng không?”

“Có lẽ vậy.... có thể thôi....”

“Lúc thời điểm có áp lực lớn như vậy ra khỏi nước, anh cảm thấy mục đích của Thẩm tổng là gì?”

“Điều này anh đừng hỏi tôi, tôi không biết.”

“Được, cảm ơn anh đã trả lời phỏng vấn.”

Sau đó ký giả lại thuật một lần nữa, Thịnh Quang quốc tế nhất định có nguy cơ, Thẩm Diệc Đình lựa chọn rời đi, cũng đem toàn bộ công việc trong công ty cho em rể Giang Thiếu Thành, bây giờ Thịnh Quang quốc tế ở trong tay Giang Thiếu Thành được quản lý rất tốt.... mà hình như Thẩm Diệc Đình cũng không ra khỏi nước, đã có cảnh sát đi điều tra rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao Thẩm Diệc Đình ở trong nước, nếu ở trong nước, sao không trở về công ty, tiếp tục giao cho người khác xử lý?

.....

Ký giả liên tiếp đưa ra nghi vấn, cuối cùng kết thúc ở phần “Ngày mai tiếp tục theo dõi”, hơn nữa còn ám hiệu rằng, ngày mai thân phận của thi thể kia có thể được công bố.

Chuyển sang quảng cáo, Lương Huy bỏ qua điện thoại, khỏe miệng vênh lên. Anh khâm phục Giang Thiếu Thành, Thẩm Diệc Đình gặp chuyện không may, vốn người bị hoài nghi nhất nên là Giang Thiếu Thành, dù sao Thẩm Diệc Đình bị vậy, người được lợi nhất là Giang Thiếu Thành, có nghi ngờ cũng không được. Nhưng Giang Thiếu Thành có cách để mọi người dời đi sự chú ý, đầu tiên lấy gia thế của anh làm hậu thuẫn, anh có tài sản như vậy, còn đi hại người sao? Tiếp tục ban đầu chính Thẩm Diệc Đình chủ động để anh giúp một tay, anh thành người tốt, xử lý nguy cơ của Thịnh Quang quốc tế. Cuối cùng lấy ra lúc Thẩm Diệc Đình rời đi, chính là khi công ty khó khăn nhất, vô hình nói ọi người biết, Thẩm Diệc Đình là người có năng lực kém, không chịu nổi áp lực.....

Nhất là Thẩm Diệc Đình ở bến tàu lâu như vậy, chuyện này cũng có điều phản kích, nếu như Thẩm Diệc Đình bị Giang Thiếu Thành hại, vì sao không xuất hiện ngay, anh vừa xuất hiện, Giang Thiếu Thành đương nhiên sẽ không tiếp tục ở lại Thịnh Quang quốc tế.... Thẩm Diệc Đình hành động như vậy, cũng đã Ngâm nói, cậu ta thà ở phòng ốc kém ở bên ngoài, còn hơn trở lại công ty, có lẽ cậu ta đã sớm chán ghét thương trường nơi mây lửa tao gât...

Có lợi nhất chính là trên người không có vết thương có lực ngoại vào, đều do nước đánh thẳng vào mà thành, nếu như cảnh sát không tìm được nghi vấn nào khác, cuối cùng chỉ có thể xác định rằng Thẩm Diệc Đình tự sát.

“A...” Lương Huy lắc đầu một cái, đúng là kịch hay.

Lương Nguyệt Lăng nhìn anh trai, bây giờ cô biết sao anh trai muốn xem tin này rồi, “Đây là Thẩm Diệc Đình thật sao?”

“Ai biết được, dù sao không liên quan tới anh.” Mặc dù Lương Huy đang cười, nhưng nhìn không ra có bao nhiêu niềm vui sướng.

“Anh, cho tới bây giờ, anh vẫn hận Thẩm Diệc Đình sao?”

Nụ cười trên mặt Lương Huy lập tức biến mất không thấy, “Cậu ta hại chết Tâm Vũ, anh sao có thể không hận cậu ta? thật ra thì anh không hy vọng người này là Thẩm Diệc Đình, cậu ta chết như vậy, lợi quá rồi...”

Tay anh bóp thật chặt, hình như Thẩm Diệc Đình chết trong tay anh, mới là hạnh phúc.

“Anh.....” Lương Nguyệt Băng nói một tiếng, không nói thêm gì nữa, không có gì để nói cả, từ trước đến giờ cô không thay đổi được cái nhìn của anh.

cô rất muốn nói cho anh biết, người Đường Tâm Vũ mãi yêu là Thẩm Diệc Đình, cho dù anh ấy đã chết, cũng không thay đổi được sự thật này.

.....

Xế chiều, Lương Nguyệt Băng gặp Giang Thiệu Thành, cô nghe Lương Huy nói rằng vết thương của anh bị nặng hơn, vì vậy đi nấu canh mang tới cho Giang Thiệu Thành ở Thịnh Quang quốc tế, hi vọng anh có thể khá hơn một chút.

Thấy Lương Nguyệt Băng tới, sắc mặt Giang Thiệu Thành tốt hơn một chút, anh cười với cô, “Bận rộn như vậy còn chạy tới, cực khổ!”

“So với anh, còn kém xa.” Lương Nguyệt Băng nói xong đổ canh ra bát, đưa đến trước mặt Giang Thiệu Thành.

Giang Thiệu Thành cười, nhận lấy.

Lương Nguyệt Băng vốn định xem tình hình hiện tại của Thịnh Quang quốc tế, dù sao nhưng tin tức được phát tán ra, không thể không khiến người hoảng loạn, dù sao Thịnh Quang quốc tế là của họ Thẩm. nhưng nhân viên vẫn làm việc, hình như không bị ảnh hưởng vì sự kiện đó, có lẽ Giang Thiệu Thành đã sớm hạ lệnh....

cô thấy anh uống một bát, lúc này mới múc tiếp, “Làm sao lại bị thương?”

“không cần thận mà thôi.”

Lương Nguyệt Băng cười, lấp lánh cách nói của anh, hình như bởi vì Thẩm Tâm Duy mới khiến anh bị thương lần nữa, cô không thể không nói, có lúc Thẩm Tâm Duy thật ấu trĩ.

Nhưng anh không muốn nhắc tới, cô giả bộ không biết, “Chuyện Thẩm Diệc Đình.... Người kia thật sự là Thẩm Diệc Đình sao?”

“Em cũng chú ý tới những tin lộn xộn vậy sao? Tôi đã sớm khiếu cáo với tên kẻ giả đó, cảnh sát còn tuyên bố gì thì đã tự suy đoán, đây đã tạo ra tổn hại lớn cho Thịnh Quang quốc tế.

Lương Nguyệt Băng gật đầu một cái, nói tiếp: “Anh vẫn không trả lời vấn đề của em. cô nhẹ giọng nhắc nhở.”

“Đúng hay không, không liên quan tới tôi, tôi chỉ làm tốt bổn phận của mình là được.” hình như anh không quan tâm tới chuyện này lắm, cũng không lộ ra cảm xúc khác, như đã sớm cắt đứt quan hệ với Thẩm Diệc Đình, vì vậy Thẩm Diệc Đình ra sao, không quan hệ gì với anh nữa.

“Cũng đúng, nhưng không ảnh hưởng tới anh sao? Thịnh Quang quốc tế, rốt cuộc anh nghĩ thế nào?”

“Tôi nói rồi, tôi chỉ quan tâm tốt bốn phận của mình là được. tôi biết em quan tâm tới tôi, nhưng tôi biết nên làm thế nào.”

Lương Nguyệt Bằng gật đầu, “Được rồi, em tin anh.”

Nhưng cô không nói, cô chỉ có chút sợ thôi, cảm giác chuyện này không đơn giản đến thế.

Buổi trưa, Giang Thiệu Thành đi ăn cơm với Lương Nguyệt Lăng, lần này bọn họ không nói chuyện về Thịnh Quang quốc tế, cũng không nói chuyện Thẩm Diệc Đình chỉ là chuyện giữa bọn họ.

“Giang Thiệu Thành, gần đây em hay nghĩ tới một chuyện.” cô ngồi đối diện Giang Thiệu Thành, cười cười.

“Nghĩ gì? Còn để cho em nghĩ lâu như vậy.”

“Em nghĩ, nếu như em không đi làm ở Cẩm Thành, không gặp anh, em sẽ không nhận ra anh, chúng ta không bỏ lỡ như vậy, sau đó đời này không gặp cũng được, cho dù gặp được, cũng coi như người lạ.”

“Nhưng chúng ta đã gặp được, nhưng khả năng kia, có thể loại bỏ rồi.”

“Đây chính là điều khác biệt trong suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ sao?”

“Có lẽ vậy.” Giang Thiệu Thành cười.

Đàn ông quan tâm chuyện đã xảy ra, hơn nữa mang tới kết quả, phụ nữ thì lại nghĩ những khả năng khác.

“Nếu như chúng ta không gặp, sẽ như thế nào đây? Lương Nguyệt Bằng tự nói: “Có lẽ em sẽ tìm một người để cưới, mà hôn nhân của anh có thể được giữ vững.”

“Em phải biết, trên đời này không có “nếu như”.”

“Cũng đúng.”

.....

Sau khi Lương Nguyệt Bằng rời đi, Giang Thiệu Thành gọi điện cho đài truyền hình kia, không cần báo cáo gì, đối phương nghe thấy chỉ thị của anh, liền xóa bỏ tất cả các tin tức đã chuẩn bị xong.

Về phần ngày mai ư, bên cảnh sát đã rút ra những vật phẩm và so với DNA của Thẩm Diệc Đình, không cần bất kỳ tin gì thúc đẩy, sẽ báo rằng, Thẩm Diệc Đình đã tử vong.

37. Chương 37

Thẩm Tâm Duy không biết tất cả xảy ra như thế nào, cô chỉ cảm giác trên người mình bị trói lại bằng một sợi dây, có người không ngừng mạnh mẽ kéo sợi dây đó, bắt cô không ngừng đi tới, dù cô không muốn đi chút nào. Đầu tiên có người phát hiện xác chết trôi dưới dòng nước, sau đó truyền thông đi đâu cũng phỏng vấn người dân địa phương thì không có ai mất tích, sau đó có người ấp a ấp úng nói rằng khách trọ thuê ở chỗ đó không thấy, cái gì cũng còn, nhưng không biết tung tích vị khách đó, nhưng vị chủ cho thuê phòng này cũng không nói rõ được lúc nào không thấy vị khách này, bởi vì anh rất ít khi ra mặt, vì vậy trường hợp này rất nhanh được cảnh sát chú ý, đi dò xem thì ra tổng giám đốc Thịnh Quang quốc tế Thẩm Diệc Đình thuê, là sự thật, khiến mọi người quan tâm nhiều.

Thẩm Diệc Đình nói rằng mình ra nước ngoài, mọi người đều biết, bây giờ lại ở bến tàu lân cận tìm được anh, vì vậy trong đầu ai cũng hiện ra hai chữ — bí ẩn. Lúc chuyện ồn lên, thì có một người có nhà gần bến tàu đó nói rằng, Thẩm Diệc Đình trước cũng thuê phòng của người đó, sau đó chẳng biết tại sao, lại rời đi.... Nhưng bất kể là tình huống nào, cảnh sát cũng xác nhận một chuyện, Thẩm Diệc Đình đã từng ở đây, hơn nữa bây giờ mất tích không thấy bóng dáng, kết hợp với xác chết trôi kia, vì vậy mọi người đều liên tưởng rằng....

Cảnh sát nhanh công bố một tin nữa, Thẩm Diệc Đình chưa hề ra khỏi nước, người cầm hộ chiếu của anh là một người đàn ông mang mặt nạ, cảnh sát đã tìm được người đàn ông này, anh ta nói rằng Thẩm Diệc Đình bảo anh ta dùng cái này lên máy bay, nói cách khác, Thẩm Diệc Đình cố ý muốn để ọi người biết anh đã ra khỏi nước, về phần nguyên nhân thì không rõ.

Tiếp tục khó giải thích được.

Cảnh sát cho ra kết luận, Thẩm Diệc Đình căn bản không ra khỏi nước, vẫn ở trong nước, hơn nữa sống ẩn ở bến tàu này, Thẩm Tâm Duy gọi cho chị dâu, mà Nam Ngưng không nghe. Thẩm Tâm Duy cảm thấy nếu mình đứng ở lập trường của chị dâu, có thể lý giải được hành động của chị ấy, ban đầu chị bị bắt cóc, anh trai không xuất hiện. Nếu anh trai vẫn còn ở nước ngoài, hoặc anh trai không xuất hiện, có thể an ủi mình, là anh không biết chuyện đó, nhưng bây giờ anh trai vẫn ở trong nước, chưa từng xuất hiện. Chị dâu khổ sở, có thể hiểu.

Vậy mà hôm nay, cảnh sát lại cho ra kết luận, căn cứ vào chỗ ở và tóc của Thẩm Diệc Đình, với tóc của thi thể kia, kiểm tra DNA thì có thể nói rằng, thi thể kia chính là tổng giám đốc của Thịnh Quang quốc tế, Thẩm Diệc Đình. Mà công chúng đối với sự thật này, cảm thấy đó là điều hiển nhiên, trước truyền thông đã tô vẽ, không phải ngu, cũng liên hệ từ Thẩm Diệc Đình tới thi thể kia.

Chỉ là vấn đề bây giờ là Thẩm Diệc Đình chết như thế nào? Là tự sát hay bị giết? nếu như là bị giết, Thẩm Diệc Đình không ra khỏi nước thì chỉ có mình anh biết, người khác biết được thế nào, hơn nữa còn ở chỗ bí ẩn đó cũng tìm được anh mà giết sao? Điều này đương nhiên không thể nào nói xuôi được. Về phần tự sát.... Thẩm Diệc Đình cố ý rời đi khỏi công ty, nhưng vì sao lại chọn cách tự sát thế, không sợ chuyện tự sát sẽ ảnh hưởng tới Thịnh Quang quốc tế sao? Bây giờ bởi vì chuyện này, cổ phiếu của Thịnh Quang quốc tế đã rơi xuống thảm hại rồi.

Thẩm Tâm Duy biết tin này, cô không kích động, cũng không khóc lóc nức nở, thậm chí còn rất bình thường đi dạy, khi đó cảnh sát còn chưa công bố danh tính của thi thể đó, tất cả đều chỉ là phỏng đoán. Cô cảm thấy mình đang chờ đợi kì tích, thi thể kia không phải anh trai. Một mặt cô cho rằng đó không phải ý của anh, một mặt lại không nhận được đi quan tâm tới tiến triển của nó, thời gian mâu thuẫn và chờ đợi thì cứ một giây trôi qua. Sau đó khi công bố danh tính thì, cô cảm thấy toàn thân mình tê dại, đứng cũng không vững.

Cô nghe sinh viên của cô nhỏ giọng nói, “Sẽ không chứ, đó là đại thiếu gia nhà họ Thẩm, tớ khó thấy được người đẹp trai lại có tiền như thế, sao lại chết chứ?”

“Thôi đi, lúc này còn lộ vẻ háo sắc....”

.....

Tan lớp, các bạn học cũng rời đi. Chuyện kia đối với người khác, chẳng qua chỉ là chủ đề bàn tán, cảm thán mấy câu, không còn ý nghĩa gì khác, nhưng đối với cô, đó là tin long trời lở đất.

Điện thoại của cô vang lên, cô cứng ngắc rất lâu, mới chạm vào điện thoại của mình, run rẩy cầm lên ấn nút nghe.

“.....”

Trong điện thoại không có một câu nói, chỉ có tiếng khóc, là chị dâu, chị ấy gọi cho cô, chị ấy đang khóc, khóc đến đau lòng. Cô nghĩ, rốt cuộc chị dâu chủ động gọi ình, nhưng sao chị lại phải khóc?

Cô nghĩ tới bà nội của mình, sau khi bà mất, cô về quê, lúc mọi người đang ăn, cô vừa đốt tiền vàng bạc vừa coi chừng, khi đó cô nhìn quan tài, nghĩ rằng, có phải mọi người đều lầm không, bà nội còn sống, chỉ đang ngủ thiếp đi, chờ một lát, bà sẽ dậy, nếu quả thật là như vậy, cô sẽ không sợ, bởi vì đó là người thân của cô. Cô vốn là vậy, chỉ cần không đến bước cuối cùng, sẽ không chịu tin.

Có phải có người khác ở nơi đó không, là người khác chết, kết quả xét nghiệm DNA là như vậy, cô suy đoán thế, hoàn toàn quên mất đã phỏng vấn những chủ thuê phòng kia, chỉ có một mình anh ở đó.

“Tiểu Duy....” Nam Ngưng khóc không thành tiếng, “Anh ấy còn chưa cho chị cơ hội, anh ấy còn chưa nhẫn nhủ gì với chị....”

“Chị dâu.....” Cô không biết mình có thể nói cái gì, mình nên nói cái gì, trong đầu cô trống trơn, hình như tất cả vào giờ phút này ngừng hoạt động. Cô không biết mình với Nam Ngưng nói cái gì, mà Nam Ngưng lại nói cái gì đấy, khi cô phản ứng lại, điện thoại đã cúp, mà cô dựa vào tường, tư thế quái dị, mọi người đi ngang quang dù ánh mắt kỳ quái nhìn cô, cũng có người tốt bụng, chủ động tiến tới hỏi cô.

Cô giả vờ như chưa có gì cả trở về phòng làm việc, các đồng nghiệp cũng không biết cô xảy ra chuyện gì, làm cái gì thì làm cái đó, không ai phát hiện ra sự khác lạ của cô, mà cô cũng cố gắng ra vẻ bình thường, chỉ là tay của cô khẽ run.

Lương Huy và Giang Thiệu Thành biết được danh tính của thi thể kia sớm hơn truyền thông chút, bọn họ ngồi trong phòng sang trọng, uống rượu đỏ, như đang ăn mừng cái gì.

“Tôi hỏi qua rồi, bên cảnh sát trừ xác nhận danh tính ra ngoài, về phần phá án không có điểm nghi ngờ nào.” Lương Huy cười cười, nhờ quan hệ mà lấy được tin, anh không hoài nghi gì, lần này Thẩm Diệc Đình chết đi, sẽ không tra được Giang Thiệu Thành, nhưng khâm phục trong lòng, lúc Giang Thiệu Thành thấy Thẩm Diệc Đình bị rơi xuống sông, nên cực kì hốt hoảng mới đứng, mà vẫn bình tĩnh, anh chưa từng lưu lại chứng cứ nào, có thể biết rằng người này làm việc cẩn thận cỡ nào.

Về mặt Giang Thiệu Thành thì là mặt để ý bên trong, “Chuyện này đối với anh và tôi mà nói, xem như là chuyện tốt.”

Loại bỏ phiền toái lớn Thẩm Diệc Đình, bọn họ đương nhiên có thể hợp tác thật tốt, không cần lo lắng có biến cố gì nữa.

“Không phải cậu đang lo về cổ phiếu Thịnh Quang quốc tế càng ngày càng rớt xuống nghiêm trọng chứ?”

“Sau tang lễ của Thẩm Diệc Đình, tôi sẽ chỉnh đốn lại Thịnh Quang quốc tế, đến lúc đó khởi động mấy hạng mục lớn, hơn nữa sẽ tập trung để Cầm Thành vào tiền vốn..... đến lúc đó, việc Thẩm Diệc Đình mất ảnh hưởng tới Thịnh Quang quốc tế sẽ càng nhỏ đi, đương nhiên, tôi cũng nói luôn, tôi sẽ không buông tha Thịnh Quang quốc tế.”

Lương Huy gạt đầu một cái, “Thì ra cậu đã lên kế hoạch tốt quá rồi.”

Đến lúc đó ở trong mắt người khác thì Thịnh Quang quốc tế không đại diện cho nhà họ Thẩm nữa, mà là nhà họ Giang, trở thành vật sở hữu của Giang Thiệu Thành.

Lương Huy hí húp, anh cảm giác mình nên biết ý của Thẩm Diệc Đình, anh đang sắp xếp cho nhiều người vào trong, những người này phá hoại, từ từ đi vào Thịnh Quang quốc tế, Thẩm Diệc Đình không biết ngày nào đấy phát hiện sự thật này, nhưng không thể xuống tay, liền muốn thoát khỏi cách này, rời khỏi Thịnh Quang quốc tế, hơn nữa bắt tay vào điều tra xem anh rốt cuộc muốn làm cái gì..... Nhưng Thẩm Diệc Đình không ngờ, anh đã hợp tác với Giang Thiệu Thành, càng không biết, mục đích thật sự của Lương Huy.

Bây giờ Thẩm Diệc Đình không còn, Lương Huy rất tiếc nuối, không thể tự tay giết chết cậu ta.

Lương Huy nâng ly rượu lên cạn chén với Giang Thiệu Thành, bởi vì Giang Thiệu Thành bị thương, uống một ngụm nhỏ, rất tốt, về sau thành phố Đông Giang chính là thiên hạ(thế giới) của bọn họ.

Lương Huy uống khá nhiều rồi mới về, anh rất vui, anh mong Thẩm Diệc Đình chết, hi vọng lâu như vậy, bây giờ thực hiện được rồi, có thể không vui sao?

Anh trở lại biệt thự, phát hiện em gái mình đang ngồi trên ghế salon, mình đi cửa sau, cô nhìn thẳng mình, không có vẻ mặt gì.

“Em sao vậy?” Lương Huy đi tới trước mặt Lương Nguyệt Lăng, luôn cảm thấy ánh mắt của em gái mình rất quái dị.

Lương Nguyệt Lăng nhìn anh trai mình một hồi, “Anh, Thẩm Diệc Đình chết, có liên quan tới anh sao?”

Sắc mặt Lương Huy thay đổi, “Em cứ nói như vậy với anh trai em?”

“Anh, bây giờ chỉ có hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, em chỉ hi vọng chúng ta tốt, không hy vọng anh làm ra chuyện gì có lỗi.....”

“Được rồi, không cần em dạy dỗ anh.”

“Thẩm Diệc Đình....”

“Không, cái chết của cậu ta không liên quan tới anh, dù anh rất tiếc, cậu ta không chết trong tay anh, đừng để anh nói lần thứ hai.” Lương Huy nhìn em gái mình, cảm thấy buồn cười, đúng vậy, Thẩm Diệc Đình chết đi không liên quan tới anh, nhưng lại liên quan tới người yêu của em ấy, không biết sau khi em gái biết chân tướng có giống như mình đối xử với Giang Thiếu Thành.....

Lương Nguyệt Lăng không nói gì nữa, cô biết anh trai mình cố chấp, cho tới bây giờ, trong lòng anh ấy chỉ có một mình Đường Tâm Vũ, trừ cô ấy ra, ai cũng không quan trọng, bao gồm cả em gái ruột của anh.

Thẩm Tâm Duy nhận được điện thoại, mong cô đi tới nhận xác Thẩm Diệc Đình.

Đây là lời tàn nhẫn trong đời cô, muốn cô đi nhận xác anh trai về.... cô vẫn đi, vốn nên quát ầm trong điện thoại, là bọn họ lắm, người kia không phải anh ấy, không liên quan tới cô. Tựa như chị dâu cô làm như vậy, cúp điện thoại luôn, chị dâu nói chị ấy một mực chờ anh trai về.....

Vậy mà, cô thuê xe đi tới.

Trên mặt cô không có nước mắt, cô không tin mình bình tĩnh được, nhưng lại thế.

Lúc cô đến, gặp được Giang Thiếu Thành đã lâu không thấy, anh đứng ở đó, vẻ mặt nghiêm trang, hình như đang ở trong bi thương, nỗi bi thương đó giống như phụ nữ sẽ khóc lớn lên, đàn ông chỉ đứng như vậy không nhúc nhích. Anh không cảm gậy, nhưng đi có vấn đề.

Cô đi ngang qua bên cạnh anh thì anh nhìn cô một cái, hình như muốn nói gì, nhưng cô không thấy âm thanh của anh.

Có người tới đây xác minh thân phận của cô, còn có nhiều lời nói, cô chỉ có một yêu cầu, cô muốn nhìn thi thể kia, nếu bọn họ đều nói đó là anh trai cô, vậy cô muốn xem thử, đó có phải anh trai cô thật hay không.....

Có người thương xót bảo cô không nên nhìn, nhưng cô vẫn muốn.

Nơi này rất lạnh, tóc gáy cô dựng ngược lên, nhưng vẫn đi từng bước tới thi thể kia, cùng độ cao với anh trai, người cũng giống... cô chậm rãi vén tấm vải trắng kia lên, gương mặt đó, đã sớm biến dạng, người cũng sưng vù....

Cô chỉ liếc mắt nhìn, nội tạng bên trong cũng thay thôi, nhưng cô kéo hết vải trắng ra.....

Cô xoay người, rốt cuộc không chịu nổi, nôn mửa.

Cô thấy căng thẳng, vào lúc, mới trút ra bằng miệng.

Dáng vẻ nhìn không rõ, tại sao lại nói là anh trai cô?

Cô từ dưới đất đứng lên, đứng không vững, muốn rời đi lúc này.

Sau đó cô đối mặt với Giang Thiếu Thành, “Đây không phải là anh trai tôi.”

Anh trai cô đẹp trai như vậy, sao có thể là bộ dạng này.

Giang Thiếu Thành nhìn cô, “Em... phải chấp nhận thực tế.”

Chấp nhận thực tế?

Cô tức giận, “Đây không phải anh trai tôi, anh trai tôi sẽ không chết, anh ấy sẽ không chết, các người làm rồi, các người làm hết rồi....”

“Thẩm Tâm Duy, đó chính là anh trai em, đều đã kiểm tra rồi, đều giống với anh trai em....”

“Không phải, đó không phải là.....”

“Đó chính là Thẩm Diệc Đình, anh trai em, coi như em không thừa nhận thì nó vẫn thế.”

“Tôi nói đó không phải anh trai tôi thì đó không phải là.....” Cô bướng bỉnh nhìn người đàn ông trước mắt.

“Cho dù em không chấp nhận thực tế, người nằm ở đó chính là Thẩm Diệc Đình....”

“Tôi đã nói rồi đó không phải là....”

“Thẩm Tâm Duy, người nằm đó chính là Thẩm Diệc Đình, người anh mà em một mực đang tìm”

Cô cảm thấy toàn bộ máu chảy lên não, cô vươn tay, tát vào mặt anh, bốp một tiếng, vang lên như thế, “Anh nguyên rửa anh trai tôi nữa, tôi liền liều mạng với anh.”

“Thẩm Diệc Đình chết rồi.” Anh vẫn lặp lại, lúc cô duỗi tay chuẩn bị thì anh bắt được tay cô, “Chấp nhận sự thật đi, anh trai em chết rồi.”

Cô nhìn anh chằm chằm một hồi, sau đó há mồm cắn vào tay anh, giùng giàng chạy ra.

Giang Thiếu Thành nhìn cô không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn dấu răng trên tay, thật là thương.

38. Chương 38

Lễ tang của Thẩm Diệc Đình thì ai cũng biết, những người có thể được tham dự thì rất ít, ngay cả như vậy, báo chí cũng suy đoán từ việc nhỏ này, tang lễ do Giang Thiếu Thành lo liệu, về phần ba người phụ nữ thân thuộc nhất với Thẩm Diệc Đình – mẹ, vợ, em gái, không ai xuất hiện. Chuyện này, hình như khiến người ta nghiến ngấm, Thẩm Diệc Đình gặp chuyện không may, người ra ngoài giữ thể diện không phải người thân của anh, mà là Giang Thiếu Thành, một người ngoài. Vì vậy công chúng bắt đầu suy đoán, rốt cuộc những người phụ nữ nhà họ Thẩm không chấp nhận nỗi sự thật Thẩm Diệc Đình đã chết, hay là cũng có mâu thuẫn với Giang Thiếu Thành, bây giờ Thẩm Diệc Đình không còn, vậy rốt cuộc Thịnh Quang quốc tế về tay ai? Mà Thẩm Diệc Đình và Nam Ngưng, cũng không có con thừa kế, trước khi Thẩm Diệc Đình chết, cũng không để lại di chúc gì, theo tờ giấy chuyển nhượng cổ quyền của anh, Giang Thiếu Thành có thể độc chiếm Thịnh Quang quốc tế, tất cả chỉ xem Giang Thiếu Thành đi làm gì.

Mà bên cạnh sát, càng đơn giản hơn, không tra được bất kì nghi phạm nào, hơn nữa căn bản Thẩm Diệc Đình trốn ở đó, thế nào cũng có khả năng có người biết anh ở nơi đó, hại anh, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Tiếp theo, trên người không phát hiện ra vết thương mà có ngoại lực vào, nói rõ vì chết chìm mà chết, kết quả xét nghiệm tử thi cũng chứng minh vậy, vì vậy còn lại khả năng Thẩm Diệc Đình tự sát.

Bên ngoài lại suy đoán vì sao Thẩm Diệc Đình tự sát, có ý kiến cho rằng, có người nói do áp lực quá lớn, có người nói quan hệ của anh với vợ không tốt, có người đoán do anh đã chứng trầm cảm, nhưng bất kể thế nào, không có ai nói anh có mâu thuẫn với Giang Thiếu Thành.

Lúc mọi người suy đoán, Giang Thiếu Thành lại mở một buổi họp báo nói rằng, nội dung phong phú, công bố chính xác, nhưng tổng kết là, anh sẽ không từ bỏ Thịnh Quang quốc tế, anh rất đau lòng vì chuyện của Thẩm Diệc Đình, vì Thẩm Diệc Đình đã bảo với anh rằng cố gắng Thịnh Quang quốc tế trở nên rất tốt, không phụ sự nhờ vả của anh....

.....

Lúc Giang Thiếu Thành mở cuộc họp báo này, Thẩm Tâm Duy xin nghỉ, an vị trên ghế salon nhà Dương Hi Lạc, gác chân nhìn. Mà Dương Hi Lạc vẫn ở bên cạnh cô, quan sát vẻ mặt của cô, phát hiện mặt cô lộ ra không phải bi thương hay là tuyệt vọng, mà là vẻ phức tạp khó xác định.

“Tiểu Duy, cậu đừng làm tớ sợ, nếu như cậu khó chịu thì cứ nói ra, ôm tớ khóc cũng được, đừng nén như thế.” Dương Hi Lạc càng nhìn cô, càng thấy đau lòng, không khóc, không nói lời nào, cũng không cười, giống như đã mất đi sinh khí, “Giang Thiếu Thành khốn kiếp này, là anh ta khốn nạn, đàn ông trên đời này đều thói tha, cậu đừng vì vậy mà hủy diệt mình.....”

Dương Hi Lạc lo lắng thật, giống như sợ Thẩm Tâm Duy ra quyết định ngu ngốc gì, nghĩ xong rồi, bây giờ mới bình tĩnh như vậy.

Thẩm Tâm Duy thấy, nụ cười trên mặt Giang Thiếu Thành rất tự tin, người trong cuộc đều biết được, anh là người thắng lớn nhất, nhà họ Thẩm chỉ còn lại 3 người phụ nữ, sao có thể là đối thủ của anh, huống chi trong tay anh còn tờ giấy chuyển nhượng cổ phần có chữ kí Thẩm Diệc Đình, càng khiến anh không có gì phải sợ hãi.

“Tiểu Duy, cậu nói vài lời đi, cậu như vậy, tớ sợ lắm....” Dương Hi Lạc lo lắng gọi cô, thậm chí dùng tay lắc vai Thẩm Tâm Duy.

Thẩm Tâm Duy từ từ nhìn về phía Dương Hi Lạc, “Tại sao phải như vậy chứ?” Cô lộ ra vẻ mặt tựa như khóc nhưng không phải khóc, cười như không cười, nhìn Dương Hi Lạc, “Cậu nói, có phải đàn ông thích phụ nữ hiểu bọn họ không, bất kể bọn họ làm chuyện gì.... Tớ nhớ lần trước tớ đọc một quyển tiểu thuyết, nam chính ra nước ngoài làm phóng viên ngoài mặt trận, sau đó nhiều năm sau, nam chính trở về, ban đầu anh chia tay với nữ chính, vài năm sau lại muốn nữ chính quay về với anh ta lần nữa, mà các độc giả thì nói nam chính thật vĩ đại. Nhưng vì cái gì chứ, đàn ông vì sự nghiệp lớn, tại sao phải hy sinh người phụ nữ của mình, có phải bọn họ luôn chắc chắn rằng, đàn bà sẽ luôn chờ bọn họ, không xa không rời, rốt cuộc là ai cho bọn họ sự tự tin lớn như vậy chứ...”

“Tiểu Duy, cậu nói gì vậy? cái gì hy sinh mà không hy sinh, sự nghiệp lớn gì.... Cậu ốm sao?” Dương Hi Lạc ôm lấy Thẩm Tâm Duy, sờ trán cô.

Thẩm Tâm Duy lắc đầu mạnh, “Tiểu Lạc, về sau cậu viết truyện, không cần viết những tình tiết này, ban đầu nam chính vì chuyện gì mà rời khỏi nữ chính, sau đó lại hối hận theo đuổi lại.... đàn ông sẽ không hiểu sao phụ nữ lại khổ sở.”

“Thẩm Tâm Duy, hôm nay cậu sao vậy?”

“Có lẽ bị ma nhập rồi!” Mặt cô trắng bệch cười với Dương Hi Lạc.

Thẩm Tâm Duy gặp chị dâu một lần nữa, chị ấy nhập viện rồi, bởi vì một trận cảm cúm, không vực nổi. Ngày Thẩm Diệc Đình đi, trần đầy ánh nắng, hòa thuận vui vẻ, mỗi người trong bệnh viện ai cũng có trách nhiệm, chuyện của bọn họ, nói xong, sẽ không có người biết, hai người phụ nữ trong phòng bệnh, trước đây không lâu một người mất đi chồng, một người mất đi anh mình.

Lúc cô tới, chị dâu đang đọc sách, khí chất vẫn siêu phẩm thoát tục thế, tựa như lần đầu cô thấy dáng vẻ của chị.

“Chị dâu, chị khỏe hơn chưa?” Âm thanh của cô rất nhẹ, giống như sợ làm phiền Nam Ngưng.

Nam Ngưng gật đầu một cái, “Nó chỉ là vấn đề nhỏ, chỉ là bố mẹ chị không yên tâm bắt chị nằm viện... bây giờ đã đỡ rồi, ngày mai sẽ xuất viện.”

“Như vậy cũng tốt.”

Nam Ngưng đặt sách, “Tiểu Duy, rốt cuộc chị vẫn cảm giác anh trai em vẫn còn, nhưng bọn họ không tin chị, cảm thấy chị khó tiếp nhận được sự thật này, cho nên chị không có ở trước mặt bọn họ nói, bây giờ chị cho em biết, anh trai em đời này nợ chị một lần nhắm mắt, nếu không anh ấy chết không nhắm mắt, mà chị sống cũng đau đến mức không muốn sống, anh ấy sẽ không làm như vậy.”

Thẩm Tâm Duy khẽ gật đầu, “Em tin chị.”

Nam Ngưng cười, trong mắt liền chảy ra nước mắt, đây là người đầu tiên nói tin cô trong thời gian này.

“Chị dâu....”

“Chị không buồn, chị chỉ.... Cảm ơn em đã tin chị.” Những người đó cũng khuyên cô, đừng nghĩ, đời còn dài, cô còn trẻ, đừng hủy diệt mình. Cho dù là bố mẹ cô, cũng khuyên cô, về sau cuộc đời của cô do cô quyết định, cho dù cô tái hợp với mỗi tình đầu của mình cũng được, bọn họ không phản đối. Bọn họ không hiểu rõ cô, cho dù là bố mẹ cô, cô không phải loại phụ nữ cả đời chỉ có một người đàn ông, nhưng chia tay phải có dáng vẻ đó, hơn nữa một khi cô quyết định chia tay, đó là không thể quay đầu lại nữa, trong thế giới của cô không có chuyện tách ra rồi quay về hòa hợp như vậy.

“Chị dâu, chị có khỏe không?”

“Chị rất khỏe, xuất viện xong, chị sẽ đi du lịch một mình....”

“Thế này rất tốt...”

Ngày đó Thẩm Tâm Duy ở bên cạnh Nam Ngưng, họ kể chuyện của mình khi còn bé, trong bầu không khí vui vẻ.

Một năm sau....

Thẩm Tâm Duy đi tìm Nam Ngưng một lần nữa thì cô nghe được rằng hai bác Nam đang khuyên Nam Ngưng đi xem mắt, cô nhất thời đứng ở cửa không tiến lùi được, nếu như bây giờ cô đi vào, khiến bọn họ lúng túng.

“Ngưng Ngưng, trước kia con phải vượt qua nỗi buồn, hai chúng ta không ép con, nhưng bây giờ Diệc Đình cũng mất được một năm rồi, con cũng nên bước tiếp rồi.”

“Bố mẹ, rốt cuộc muốn con nói bao nhiêu lần đây, con nói anh ấy sẽ trở lại, ngày hôm qua con còn nằm mơ thấy anh ấy bảo con chờ.”

“Ngưng Ngưng, đừng cố chấp như vậy, Diệc Đình mất rồi, một năm trước chết rồi....”

“Con nói anh ấy sẽ trở lại, nhất định sẽ trở về....”

.....

Bọn họ cãi không có điểm dừng, Thẩm Tâm Duy lại xoay người rời đi, rời đi rồi, cô gửi tin cho Nam Ngưng, nói cô có chuyện trong trường, cũng không tới. cô ở đây, sẽ chỉ khiến hai bác Nam cảm thấy kì lạ đi!

một năm này xảy ra rất nhiều chuyện, lại như không xảy ra chút nào. Tiểu thuyết của Dương Hi Lạc, cũng có tiến triển, theo cách nói của Dương Hi Lạc trừ tiền thuê phòng ra, mỗi ngày ăn một bữa mì, hình như có thể nuôi sống mình. Mà cô vẫn là cô giáo, mang theo một đám học sinh chơi điện thoại....

Về phạm Thịnh Quang quốc tế, đã hoàn toàn bị Giang Thiệu Thành bỏ vào trong túi. Trong một năm này, có rất nhiều luật sư tới tìm cô, bằng lòng giúp cô dùng pháp luật đoạt lại Thịnh Quang quốc tế, cũng có người có tiếng tăm lòng lấy nguyện ý giúp, cô đều từ chối, nếu là lúc trước cô còn do dự, nhưng bây giờ, như thế sao có thể không mất tiền.

Cái gì miễn phí hoặc cái gì tốt đẹp hấp dẫn người lạ, kết quả không khác lắm, muốn bạn bỏ nhiều hơn, mở đầu vui vẻ, chỉ là sự quyến rũ một hồi.

cô không gặp Giang Thiệu Thành trong một năm này, nhưng cũng không xa lạ, anh thường xuất hiện trên báo, có khi là báo kinh tế, đôi khi là báo giải trí, mà anh và Lương Nguyệt Lăng ở chung, nhiều lần bị phát hiện.

một năm trước, cô đã hỏi Dương Hi Lạc một điều.

“Tiểu Lạc, cậu nói xem tình yêu chân chính phải là gì? Hoàn toàn tin tưởng 100%?”

Giữa người yêu, đương nhiên nên như vậy.”

cô chỉ cười.

một năm trước, trước tang lễ của anh trai cô một ngày, cô đến Thịnh Quang quốc tế, cô đứng trước mặt Mạnh Hạo, “nói đi, tại sao anh lại một mực giúp Giang Thiệu Thành.”

Mạnh Hạo nhìn cô, “Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, phải thuê nhà sống tạm.”

“Anh đi theo anh tôi lâu như vậy, giờ anh tôi gặp chuyện không may, hình như anh chẳng đau lòng chút nào.”

“Đàn ông đau lòng, không giống với phụ nữ.”

Thẩm Tâm Duy cười lạnh một tiếng, cũng không bắt ép, xoay người rời đi.

Mà Mạnh Hạo nhìn bóng lưng của cô, lúc Giang Thiệu Thành tới Thịnh Quang quốc tế, Mạnh Hạo rất bài xích, cho đến khi một ngày, Giang Thiệu Thành đưa cho anh tờ giấy nhỏ.

Khiến Mạnh Hạo giật mình chính là cách gấp tờ giấy nhỏ, đó là cách truyền tin ẩn ý của anh và Thẩm Diệc Đình, nói cách khác, trừ anh ra, chỉ có Thẩm Diệc Đình mới gấp thế này. Vì vậy Mạnh Hạo biết rõ, đây là Thẩm Diệc Đình gấp, mà trên tờ giấy chỉ có một câu – tất cả nghe theo cách của Giang Thiệu Thành.

Vì vậy, Mạnh Hạo hiểu, Thẩm tổng nhất định đang làm chuyện gì, mà anh chỉ làm việc theo Giang Thiệu Thành, là giúp Thẩm tổng, cho dù là hiện tại, anh đương nhiên tin Thẩm tổng và Giang Thiệu Thành đang bí mật làm gì đấy, nhất là những người Giang Thiệu Thành bảo anh giám sát, trải qua một thời gian quan sát, phát hiện bọn họ rất kì lạ.

Thẩm Tâm Duy rời khỏi Thịnh Quang quốc tế, gọi điện cho Giang Thiệu Thành, “Tôi đợi anh ở chỗ lần trước phát hiện anh bị thương.”

không cho anh cự tuyệt, cô cúp điện thoại luôn.

Đó là nơi ở của bọn họ sau khi cưới, nhưng kể từ khi anh bị thương thì hai bọn họ ở chung có hai ngày, về sau ở tới đó nữa, đến lần nữa, cách sắp xếp vẫn như cũ. không có gì thay đổi, thật ra thì vào giây phút kia, nhìn dáng vẻ anh bị thương bất lực, cô mềm lòng, rất muốn nói, chúng ta hòa hợp lại, được không.

Mà bây giờ, trong lòng cô bình tĩnh.

cô đã in một kết cục, hoặc là chết hoặc là sống.

Giang Thiệu Thành tới rất nhanh trên tay còn cầm gậy, mà cô ngồi ở đó, hình như dùng ánh mắt nghiêm túc nhất trên đời này nhìn anh. Sắc mặt anh còn yếu, nhưng vẫn lạnh thê, làm cho người ta cảm thấy rằng bất kể trong hoàn cảnh nào, anh cũng chỉ làm như vậy thôi.

“Anh tới ở đâu.” cô nhẹ nhàng hỏi, không phải câu nghi vấn, chỉ hỏi.

Ánh mắt của cô rất chăm chú, cô đã quyết định, hoặc là anh trai cô sống tốt, hoặc chuyện anh cô chết có liên quan tới anh, như vậy hôm nay anh ở đây chết đi, cho dù không chết, cô sẽ dùng toàn lực khiến anh chết.

Người hại người thân của cô, cho dù là người cô yêu nhất, cũng không thể bỏ qua, nhiều nhất cô chết theo.

Giang Thiệu Thành từ từ đi tới, quan sát cô một hồi, cũng không biết đang nhìn cái gì, cảm giác thật tốt cười híp mắt nhìn cô, cô khó có được vẻ nghiêm túc như thế, “Bây giờ em không thể thấy cậu ấy.”

cô chợt nhìn về phía anh, không chế được kích động của mình, sau đó bình tĩnh lại. Cuối cùng, cô đứng lên, đi tới cửa, chuẩn bị rời đi.

“không tiếp tục hỏi nữa sao?” âm thanh của anh từ phía sau truyền đến.

cô trả lời là không quay đầu lại rời đi.

39. Chương 39

Sau ngày đó, cô không gặp Giang Thiệu Thành nữa, không gọi cho anh, mà đương nhiên anh cũng không gọi cho cô, giữa hai người họ như hai người xa lạ, cô nghe được nhiều tin về Giang Thiệu Thành là từ Dương Hi Lạc, ban đầu Dương Hi Lạc còn nói với cô là Giang Thiệu Thành căn bã thì còn có chút kiêng dè, thấy cô không có phản ứng gì, Dương Hi Lạc chẳng kiêng dè gì nữa, mỗi lần có tin của anh, Dương Hi Lạc liền mắng, mắng một lần còn chưa đủ, không ngừng nguyên rửa nữa. Mà phản ứng của Thẩm Tâm Duy là “Tớ đồng ý” hoặc là “Tớ cũng cảm thấy vậy”. Mỗi lần cô nghe thấy Dương Hi Lạc chửi bới lung tung, đều cảm giác rất tốt.

Một năm trước, người đàn ông ấy hỏi cô, “Không hỏi nữa sao?”

Cô cảm giác rằng chính cô cũng không hiểu rõ, giây phút đó cô không hỏi, lúc đấy lý trí của cô ở mức độ cao chưa từng có, cô biết rõ, cho dù cô hỏi, anh cũng không nói cho cô biết, mà cô cần gì phải lãng phí thời gian, cô chỉ cần lấy được điều cô muốn là được rồi, anh trai cô còn sống, hơn nữa Giang Thiếu Thành biết anh trai cô còn sống, vậy thì đủ rồi.

Nếu như anh trai cô còn sống, vậy chỉ có thể là anh trai đang trốn tránh gì, Giang Thiếu Thành cũng là một trong những tên đầu sỏ, mà Giang Thiếu Thành biết anh cô còn sống, như vậy chuyện này không hề đơn giản, nhưng cho dù có phức tạp, đối với cô mà nói, cũng là một chuyện tốt, anh trai còn sống, chồng của mình cũng không giống như lúc trước cô cho rằng trở mặt thành thù với anh trai, bọn họ liên hiệp lại chuẩn bị làm chuyện gì, mà đó không thể cho người khác biết. Nhận thức được như vậy, chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Lúc Thẩm Tâm Duy được yêu cầu đến nhận xác thì cô kéo vải trắng ra, phát hiện trong lòng mình chỉ có ghê tởm, thậm chí không không chế được liền nôn ra, mà cô kéo hết vải ra, mặc dù cái kia chói mắt ra sao, nhưng vẫn thấy được chân, trên mu bàn chân của anh trai cô có một vết sẹo, đó là khi còn bé bọn họ ham chơi, về quê cùng đi leo núi thì anh trai bị thương, lúc ấy còn khâu mấy mũi, khiến bà nội rất đau lòng, mà vết sẹo đó của anh vẫn chưa lành lại. Anh trai không phải ham chơi mới bị thương, mà vì cô mới bị thương, về sau vết sẹo đó cũng không biến mất, anh trai cười cô — giữ lại cũng tốt, nhắc em phải đối xử tốt với anh trai em.

Cô còn nhớ rõ khi anh nói lời đó thì cười, thoải mái còn mang phần chế nhạo. Mà trên thi thể đó, không có vết sẹo đấy, cô liền biết rõ, đó không phải là anh trai cô.

Cô đi bên cạnh Giang Thiếu Thành, cô nói đó không phải là anh trai cô, cô biết rõ, không phải vì không tin, mà không phải anh trai cô thật. Nhưng Giang Thiếu Thành cứ khẳng định cho rằng nó là vậy, cô tức lên, một khắc đó nghĩ anh thật ác độc, anh hi vọng anh trai mình chết, vì vậy tát anh, cho đến khi anh bắt được tay cô.

Động tác trong khắc đó có chút xa lạ, nhưng cũng rất quen thuộc, hình như đã có nhiều lần. Trong đó có một lần cô muốn mua một thứ, anh không muốn, cầm tay cô như vậy, mắt thẳng tắp nhìn cô, tựa như nói cho cô biết — Nghe anh. Mặc dù lúc đấy cô nghe lời anh, nhưng sau khi về nhà rất tức giận cãi với anh, hỏi tại sao anh không cho cô mua. Anh liền cho đáp án là vật kia rất quý, hơn nữa còn có vết nứt, cô mua về chắc chắn sẽ hối hận, hơn nữa ở chỗ đó chỉ có một cái như vậy. Cô tức hơn, cảm thấy anh nên ở đó nói cho cô biết, không phải sau khi về nhà mới nói. Mà Giang Thiếu Thành vuốt mũi than thở bày tỏ, nếu như anh nói cho cô biết, cô nhất định sẽ nói rằng có hỏng thì vẫn mua về nhà.... Về sau Thẩm Tâm Duy tự mình nghĩ..., có lẽ sẽ như vậy thật.

Những chuyện nhỏ nhặt kia, tất cả hội tụ vào một chỗ, hoàn toàn biến thành anh cầm lấy tay cô — Nghe anh.

Cô nhìn anh, rất muốn nhìn vào trong mắt anh, biết rõ cảm xúc thật của anh, nhưng anh không cho cô cơ hội, vẫn như cũ nói cho cô biết, anh trai cô chết rồi, cô cần anh, giùng giàng chạy ra khỏi đó.

Chạy đi rồi, cô mới nghĩ ra nhiều điều. Ban đầu đột nhiên Giang Thiếu Thành trở mặt, anh trai đột nhiên bị tai nạn xe, sau tai nạn thì mất tích, Giang Thiếu Thành nhanh chóng tiến vào Thịnh Quang quốc tế, anh trai vẫn không có tin gì.... đây là tất cả, liên hệ với nhau, có vẻ giống như kế hoạch do Giang Thiếu Thành làm, nhưng đây chỉ là ngoài mặt, cô luôn cho rằng, anh trai mình không phải cái loại người ngồi chờ chết, như vậy có khả năng nhất là anh trai và Giang Thiếu Thành có kế hoạch gì với nhau....

Khiến cô tin tưởng lần này chính là chuyện chị dâu gặp nạn, coi như bỏ qua vấn đề chị dâu nói yêu hay không yêu, chỉ bằng chị dâu là vợ anh, chị ấy gặp chuyện không may, anh trai cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, anh trai chưa xuất hiện, sao có thể xác định chị sẽ không gặp nguy hiểm đây? Vậy chỉ có một khả năng, là có người ép anh trai xuất hiện, mà đồng bọn của anh cũng ở bên đó, người kia sẽ nói cho anh, chị dâu sẽ không có nguy hiểm gì.

Vì vậy anh trai phải “chết” cũng có nguyên nhân, có người trăm phương nghìn kế buộc anh trai xuất hiện, mặc dù anh trai qua một cửa, nhưng chỉ cần anh không chết, người đó sẽ không yên tâm, vì vậy anh trai không thể không “chết”.

Những điều này nhanh đi vào trong đầu cô, khiến toàn thân tóc gáy cô dựng đứng, cô hoảng sợ, người đầu tiên cô tìm là Mạnh Hạo, nhưng cái gì Mạnh Hạo cũng không nói, nhưng không liên quan, cô từ nét mặt của Mạnh Hạo cũng biết được tin, nếu quả thật anh trai gặp chuyện không may, Mạnh Hạo không thể nào bình tĩnh như thế, vậy thì Mạnh Hạo biết rõ, anh trai không chết.

Vì vậy cô tìm Giang Thiệu Thành.

Cô chỉ muốn xác định, cô nghĩ có đúng hay không, cô cần một người để chứng tỏ tất cả cô nghĩ đều là đúng không phải tự an ủi mình.

Mà Giang Thiệu Thành cho cô đáp án cô muốn.

Như vậy cô cũng hài lòng, anh trai cô không chết, đồng thời có kế hoạch gì với Giang Thiệu Thành. Bọn họ vừa bắt đầu đã để cô và chị dâu ra ngoài, nói rõ bọn họ không tốt, như vậy cô không cần hỏi nhiều, huống chi cô và chị dâu bị uất ức, nếu uất ức đã chịu phạt rồi, thì cứ tiếp tục đi, để cho bọn họ làm chuyện của bọn họ, nếu cô và chị không bị thế, bọn họ nói chuyện lớn vì các cô tìm nguyên nhân hỏi mà đưa đến xảy ra vấn đề, đây mới thật sự là được không bù mất, cho nên anh đợi.

Cô cũng nghĩ tới điều xấu nhất, coi như Giang Thiệu Thành lừa cô, không liên quan, nếu quả thật có âm mưu, cô tuyệt đối sẽ thay anh trai báo thù, trên đời này, người muốn sống không bằng người không sợ chết, mà nếu như người thân của cô không còn, cô chính là người không sợ chết.

Thời gian trôi qua, chuyện nhà họ Thẩm, đã trở thành nhất thời, không đủ để nhắc tới, thậm chí cũng có người nói Thẩm Tâm Dục cô có lợi, bây giờ Giang Thiệu Thành điều hành công ty tốt như vậy, cổ phiếu trong tay cô cũng đáng tiền, thật buồn cười, không ai nghĩ nhà họ Thẩm mất đi cái gì.

Thẩm Tâm Dục khóa trên khóa dưới, liền chạy tới gặp Dương Hi Lạc, họ hẹn ở trong một tiệm trà sữa, bên ngoài là ánh nắng chói chang, tiến vào trong thì có điều hòa, nháy mắt khiến người ta sảng khoái. Dương Hi Lạc đã uống xong hai cốc sữa, vừa đọc tạp chí, vừa nhìn cửa, thấy Thẩm Tâm Dục xong, lập tức vẫy tay, ý bảo cô mau đi tới đây.

Thẩm Tâm Dục tươi cười ngồi đối diện Dương Hi Lạc, “Sao hôm nay xa xỉ vậy, tiền lời từ tiểu thuyết không tệ à?”

Nhắc tới điều này chính là thương tổn, Dương Hi Lạc đau khổ bày tỏ, mỗi ngày ăn được một nửa quả dưa hấu thì không cơm, ăn cơm không có cách nào ăn dưa hấu, ăn dưa hấu thì không thể ăn cơm, đắt ơi là đắt, cô không có tiền, “Không cần phải chăm chọc tới.”

Thẩm Tâm Dục cầm cốc trà sữa lên uống, “Nói đi, gọi tớ ra ngoài làm gì?”

“Tớ lấy chồng cậu làm hình mẫu, viết tiểu thuyết, yên tâm đi, anh ta là nhân vật phản diện, đến lúc đó để cho vợ con anh ta đi, cô đơn tới già, cho cậu hết giận.”

Miệng trà sữa của Thẩm Tâm Dục suýt phun ra ngoài, khiến người bên cạnh nhìn, “Dương Hi Lạc, cậu định làm điều này nên nói cho tớ hả?”

“Có phải thấy rất vui đúng không?”

Thẩm Tâm Dục im lặng, nhưng thấy gương mặt mong đợi của Dương Hi Lạc, vì vậy nghĩ một đằng làm một nẻo, “Ừ....”

Chỉ là cô hoài nghi, từ nhỏ đến lớn Dương Hi Lạc có đắc tội qua người của cô hay không, tất cả đều ghi vào trong tiểu thuyết chà đạp tới cùng, không thể trút giận ngoài đời, nhưng có thể làm qua tiểu thuyết.

Nhưng Thẩm Tâm Dục thông minh không hỏi, tránh mình ngày nào đó cũng biến thành nữ phụ ác độc trong truyện.

Dương Hi Lạc không ngại ngần gì, để tờ báo trước mặt cô, “Thẩm Tâm Dục, xem bây giờ chồng cậu hạnh phúc dường nào, mỹ nhân trong ngực.... chắc chắc.”

Thẩm Tâm Dục đỏ trăn, “Cậu định làm gì?”

“Chồng cậu hạnh phúc thế, sao cậu không thể hạnh phúc? Nếu không tớ sẽ giới thiệu cho cậu một người nhé?”

“Thôi đi, chờ cậu gả cho người khác đi rồi hẵng nói...”

Vì vậy Dương Hi Lạc buồn bực không nói nữa, nhưng cô không từ bỏ ý định, dùng sức khuyên can Thẩm Tâm Duy nhanh tìm một người đàn ông đi, nếu không già rồi chả có ai. Thẩm Tâm Duy im lặng, nhưng cũng thấy tờ báo, chính xác là Giang Thiệu Thành cùng Lương Nguyệt Lăng, chỉ không khoa trương như Dương Hi Lạc hình dung, chỉ là một đôi đứng chung, thật đã khiến người ta suy nghĩ khác đi, chính là loại cảm giác cặp đôi.

Lương Nguyệt Lăng có chút sầu não, cô luôn là người có lý trí, không thích oán trách, chính vì thế mà đau đầu, chỉ cô biết.

Đa số thời điểm Lương Huy đối với cô em gái này không tệ lắm, điều kiện tiên quyết là cô không nói chuyện anh ghét, “Có tâm sự gì à?”

Hôm nay Lương Nguyệt Lăng cùng với Giang Thiệu Thành đi tiệc rượu, hôm nay bộ dạng của Lương Nguyệt Lăng, chắc chắn có liên quan tới Giang Thiệu Thành.

“Anh, hình như anh và Giang Thiệu Thành rất thân.” Lương Nguyệt Lăng nói ra nghi ngờ của mình.

“Ừ, giữa 2 bọn anh có hợp tác.”

“Tại sao em không biết?”

“Chuyện của đàn ông, phụ nữ biết nhiều làm gì?” Lương Huy lơ đãng, “Huống chi chuyện này không phải rất tốt với em sao, anh và cậu ta hợp tác, không liên quan tới em, em chính là cô gái hoàn hảo không cần bối cảnh nhà họ Lương làm dựa.”

Lương Nguyệt Lăng xấu hổ vì câu phía sau kia của anh, thật sự cô muốn làm cô gái như vậy, nhưng mình nghĩ thế mà nói ra ngoài với người khác, là hai việc khác nhau.

“Nói đi, đang suy nghĩ cái gì?” Lương Huy cũng không bỏ qua chút đa cảm trong mắt em gái mình.

“Em chỉ thấy mê man, không liên quan tới người khác.”

“Hả?”

“Chuyện giữa Giang Thiệu Thành và Thẩm Tâm Duy, bọn họ chưa gặp nhau, cả hai không liên lạc gì, đương nhiên là chuyện tốt với em. Nhưng lúc bọn họ như thế, em bắt đầu hoài nghi, Giang Thiệu Thành chính là một người đàn ông vô tình như thế?”

“Làm sao em biết bọn họ không liên lạc?”

“Em xem trong điện thoại của anh ấy, không phải trên điện thoại, mà đi ra ngoài xem, liên lạc gần đây nhất là một năm trước.... em nói không ra cảm giác gì, vốn nên vui vẻ, nhưng anh ấy vô tình thế, khiến em có chút khó chịu.”

“Cần gì nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần anh ta đối với em có tình ý là được.”

Lương Nguyệt Lăng suy nghĩ một chút, cũng đúng, chẳng lẽ cô thật sự hi vọng Giang Thiệu Thành vẫn có quan hệ với Thẩm Tâm Duy sao, “Anh, rốt cuộc giữa anh và Giang Thiệu Thành có hợp tác gì?”

“Nói em chớ can dự vào, đừng quan tâm tới.”

Lương Nguyệt Lăng cứng lại, biết anh trai không vui vẻ, vì vậy không nói thêm gì.

Anh đối với cô, không nhiều tình cảm lắm, nếu không sẽ không hỏi cô sao lại đi xem lịch sử cuộc gọi của Giang Thiệu Thành.

40. Chương 40

Lương Nguyệt Lăng kiểm tra ghi chép các cuộc gọi trong điện thoại Giang Thiệu Thành, vì 2 nguyên nhân, một là cô cảm giác Giang Thiệu Thành với anh trai có gì lạ, hình như đang làm chuyện gì cô không biết, anh trai cô vốn rất cố chấp, cô không thể yên tâm nổi, dù cô biết rõ Giang Thiệu Thành không phải một người dễ kích động, hai là thái độ của Giang Thiệu Thành đối với cô, cô cảm giác thái độ của anh hơi kì, cái gì cũng theo cô, hành động này ở chỗ nào cũng đủ để nói rõ rằng anh đối tốt với cô, nhưng cô vẫn không cảm thấy tình cảm sâu đậm trong mắt anh, tựa như anh không có sẽ vì cô mà ly hôn với vợ. Cô cũng không biết có phải do mình suy nghĩ nhiều hay không, nói tóm lại, từ lúc bắt đầu cô hốt hoảng sau đó thì nghi ngờ và bây giờ thì lo lắng.

Giang Thiệu Thành là người có mục đích rất mạnh, thậm chí cô còn có ảo giác, Giang Thiệu Thành làm như vậy, có mục đích gì hay không? Mà chính cô, đương nhiên không thể nào cho Giang Thiệu Thành nhiều lợi ích, người có thể cho Giang Thiệu Thành lợi ích chính là Lương Huy, hướng chỉ Giang Thiệu Thành rất thân với Lương Huy. Mà một mặt của cô như vậy, liền một mặt xóa bỏ đi suy nghĩ của mình, cô hiểu rõ anh trai cô, tin tưởng người khác rất ít, vì vậy anh trai cô rất ít khi gặp thất bại hay phản bội. Mà cô xem ghi chép các cuộc gọi của Giang Thiệu Thành, cũng không tra được điểm gì khác thường.

Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều, cô tự nói với mình thế.

Sau khi qua chuyện của Thẩm Diệc Đình, Giang Thiệu Thành nhanh chóng tiến vào chiếm giữ Thịnh Quang quốc tế, bây giờ nhân viên trong đó cũng biết vị này chính là sếp lớn nhất, dù sao Thẩm Diệc Đình đã gặp chuyện không may, bây giờ cũng chỉ có mình Giang Thiệu Thành điều hành được, ngay cả em gái Thẩm Diệc Đình cũng không tới quấy rối, những nhân viên này càng an tâm hơn, chỉ cần công ty không loạn, công việc của bọn họ ổn định, đây là kết quả họ muốn nhất. Khi Thẩm Diệc Đình nắm toàn bộ Thịnh Quang quốc tế trong tay, liền cùng với Lương Huy bắt tay vào việc sắp xếp người làm, đối với chuyện này, Lương Huy có vẻ bình thản hơn Thẩm Diệc Đình.

Lương Huy trực tiếp đưa cho Giang Thiệu Thành một danh sách, Giang Thiệu Thành nhìn xuống danh sách đó, không che giấu được vẻ kinh ngạc, “Thì ra anh ở đây lâu như vậy đã bắt đầu hao phí hết tâm tư rồi.”

Những người trên danh sách đó, đã sớm an bài vào Thịnh Quang quốc tế, trước đây rất lâu, Giang Thiệu Thành còn chưa tiến vào Thịnh Quang quốc tế, mà Thẩm Diệc Đình còn chưa rời đi. Giang Thiệu Thành ở trong bóng tối cũng chỉ khâm phục Lương Huy, quả nhiên đã biết trước, thấy trước, nhìn xa, người biết lo xa, làm việc cũng không vì ý muốn nhất thời. Mặc dù Giang Thiệu Thành đã biết trên danh sách này, đa số đều là người của Lương Huy, bây giờ nhìn lại, cũng biết anh còn sót lại vài người. Người quả nhiên là sinh vật khó hiểu nhất, trung thành và tận tâm cùng phản bội cho tới giờ không phải là một lần xong chuyện, nhưng kì lạ ngay cả Thẩm Diệc Đình cũng không phát hiện ra mấy người đó khác thường, vì vậy Giang Thiệu Thành cũng không điều tra được liền trở thành về tình có thể tha thứ được.

Lương Huy và Giang Thiệu Thành đã là người trên cùng một thuyền, sau khi Giang Thiệu Thành sát hại Thẩm Diệc Đình xong, Lương Huy liền hợp tác với anh thật tốt, đối với loại người kiên quyết có năng lực lại có sự can đảm, Lương Huy rất thích, bọn họ bây giờ là đối tác, cũng không che giấu gì, “Tôi luôn muốn Thịnh Quang quốc tế làm nơi sản sinh, chia làm hai bộ phận sáng tối, sáng đương nhiên là tuân theo lương tâm kinh doanh pháp luật, về phần ám, lòng dạ chúng ta biết rõ là được rồi, như vậy còn có thể mượn phần sáng che giấu, ai có thể biết công ty Thịnh Quang quốc tế lớn như vậy, sau lưng lại sản xuất những thứ đó?”

Giang Thiệu Thành tự nhiên biết rõ Lương Huy nói những thứ đó chỉ cái gì, các loại ma túy không tính, còn có các loại thuốc khiến người ta phấn kích, cùng với loại gây ảo giác, Lương Huy này chuyên mấy đồ này nhiều năm rồi, sớm có nhiều đường dây bán, hằng năm thu rất nhiều, biến nhà họ Lương từ một công ty không danh tiếng phát triển thành xí nghiệp lớn người ta không thể không chú ý như hôm nay.

Giang Thiệu Thành cười, “Coi như về sau xảy ra chuyện gì, cũng có thể đẩy toàn bộ lên Thịnh Quang quốc tế, không liên quan gì tới anh.”

Lương Huy vỗ tay, chính là vậy.

Nhưng Giang Thiệu Thành cau mày, “Ở dưới mắt Thẩm Diệc Đình làm những việc này, anh cũng không sợ lật thuyền trong mương.”

“Chính là muốn làm dưới mắt cậu ta, như vậy mới thấy thành công.” Lương Huy cười ha ha, thời điểm lập kế hoạch, có nhiều lý do để chuyển hướng sự chú ý, anh biết rõ, đã có người bên cạnh sát theo dõi mình, anh khiến tất cả chú ý lên Thẩm Diệc Đình, không chỉ bỏ đi sự nghi ngờ về mình, mà hại được cả Thẩm Diệc Đình, cộng thêm chính anh lén lút thu mua cổ phần, cùng với việc mua chuộc người ở Thịnh Quang quốc tế, đến lúc đó anh chắc có được vật mình muốn, chỉ là không ngờ Thẩm Diệc Đình đang từ từ phát hiện ra, hơn nữa còn dám âm thầm sắp xếp, may mà mâu thuẫn giữa Thẩm Diệc Đình và Giang Thiệu Thành khá nặng nề, không thì đúng là phiền toái lớn.

“Vì sao cố tình lựa chọn Thịnh Quang quốc tế?” Giang Thiệu Thành lắc đầu một cái, lựa chọn công ty khác sẽ dễ dàng hơn chút.

“Chớ giả vờ, cậu lại không biết?”

Giang Thiệu Thành cau mày dưới, không nói gì.

Bắt đầu từ ngày đó, Giang Thiệu Thành chính thức hợp tác với Lương Huy, tất cả nghe theo sự sắp xếp của Lương Huy, lấy Thịnh Quang quốc tế ra làm nơi sản xuất, mà Lương Huy tìm người lấy nguyên vật liệu hàng thảo dược hiếm, cộng thêm nhà họ Lương nhà họ Giang và nhà họ Thẩm, mở ra đường dây bán mới, một chút thuốc, bắt đầu vận chuyển ra nước ngoài.....

Giang Thiệu Thành với Thẩm Diệc Đình trở thành bạn, gia thế cũng như nhau, đời bố cũng quan hệ mật thiết, coi như quan hệ của bọn họ không tốt, họ cũng một số lý do để sống hòa bình, hơn nữa bọn họ trở thành bạn học, đương nhiên dễ thành bạn, giá trị như nhau, vì vậy tình bạn vẫn kéo dài tới giờ. Mà Thẩm Diệc Đình ở đại học, người bạn tốt chân chính phải là Lương Huy, không sai, Thẩm Diệc Đình và Lương Huy là một đôi bạn đúng nghĩa, trong trường đại học bọn họ thường đảm nhiệm các chức vụ tổ chức buổi giao lưu, thậm chí hai người liên tục thiết kế các buổi kịch ở trường, một lần diễn đều đông người tới ủng hộ.

Giang Thiệu Thành không thích những thứ đó, đa số thời điểm đều làm khán giả.

Cho đến khi bọn họ có cô em khóa dưới Đường Tâm Vũ, hình như tất cả trở nên khác biệt, đó là một cô nữ sinh có vẻ ngoài hiền lành dịu dàng, giống như bông hoa Bách hợp nở rộ trong gió, có thể khiến người ta vì cô mà che gió che mưa, Đường Tâm Vũ cũng bướng bỉnh, đây là phần cô hấp dẫn người khác nhất, vì vậy dễ khiến nam sinh cúi đầu dễ như trở bàn tay.

Giang Thiệu Thành không có cơ hội thấy những cuộc tranh cãi tình cảm, chỉ vì anh xuất ngoại.

Thẩm Diệc Đình, Đường Tâm Vũ với Lương Huy ở trong cuộc tình tay ba, quả thật rất tuyệt vời. Đường Tâm Vũ sinh trong vùng núi, đúng nghĩa nông thôn, cách xa thành thị, thậm chí cách xa chợ, mưa đổ phải đi qua nhiều ngọn núi, ở nơi nào, học để đổi đời trở thành một niềm tin vững chắc nhưng cũng khá nặng nề, không còn là câu chuyện cười khinh miệt. Đường Tâm Vũ, là người ghi nhớ những điều này, cố gắng học tập, ra khỏi núi lớn, mà nhiều năm trước bố con đã bỏ nhà đi, người nuôi dưỡng Đường Tâm Vũ trừ người mẹ thương yêu con tận tâm tận lực của cô, còn có chị.

Đường Tâm Nhu có thành tích xuất sắc, nhưng lại bỏ qua học tập, sớm ra ngoài đi làm, chỉ vì trong nhà không chịu trách nhiệm làm cô học sinh lớn, trong nhà chỉ có bốn bức tường, đồng thời, còn phải vay tiền khắp nơi, những ngày sau đó rất nghèo khó, Đường Tâm Nhu dứt khoát chọn từ bỏ việc học, ra ngoài làm, hơn nữa cố gắng dạy dỗ cô em gái của mình, hi vọng sau này em sẽ hoàn thành tâm nguyện mình chưa làm được.

Đường Tâm Vũ chứng tỏ không phụ sự kì vọng của chị, cho tới giờ là học sinh có thành tích tốt, nghe lời hiểu chuyện khéo léo, đại học, Đường Tâm Vũ tỏa sáng rực rỡ. Lương Huy mến mộ Đường Tâm Vũ, nhưng người trong lòng cô lại là Thẩm Diệc Đình, vì thế Thẩm Diệc Đình và cô hẹn hò với nhau, Lương Huy dính một trận mưa lớn, lựa chọn chấp nhận thực tế, chúc phúc cặp đôi này.

Thẩm Diệc Đình đối với Đường Tâm Vũ rất tốt, dù sao đây cũng là mối tình đầu của anh, Đường Tâm Vũ xinh đẹp mỹ lệ hiểu chuyện khéo léo, tất cả đều đủ để khiến Thẩm Diệc Đình động lòng, hai người ở chung với nhau, chưa từng có cãi vã.

Nhưng Lương Huy đối với Đường Tâm Vũ, như đã phê thuốc nặng, rõ ràng biết cô là bạn gái Thẩm Diệc Đình, vẫn không nhìn được liếc nhìn cô, nhiều khi ở cùng với cô, cô sẽ không chú ý lắm, nhưng anh vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Thời gian vui vẻ rất ngắn ngủi, bọn họ phải tốt nghiệp.

Bốn năm đại học của Lương Huy không có bạn gái, ngày tốt nghiệp, Lương Huy nói với Thẩm Diệc Đình, “Cậu nhất định phải đối tốt với cô ấy, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, biết không?”

Thẩm Diệc Đình gật đầu, “Yên tâm, vì không cho cậu bất kì cơ hội nào, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

Có lẽ Thẩm Diệc Đình cũng không ngờ, mình sẽ phụ lại câu nói đó, cũng lựa chọn phản bội người con gái mình yêu. Thẩm Diệc Đình tiến vào công ty, vậy mà không đến bao lâu, chính là nơi u tối nhất trong cuộc đời anh, bố gặp chuyện không may, mẹ bị bệnh, gánh nặng công ty gánh lên vai anh, nghiệp vụ công ty thì chưa quen, rất nhiều nguyên lão trong công ty nói anh còn trẻ, nội bộ công ty cũng không ủng hộ anh nhận chức, bước tiếp bước của anh là tiếp nối gian nan, thêm họa là di của anh còn không đứng về phía anh.

Thẩm Diệc Đình cảm thấy xấu hổ chưa từng có, mẹ ngây ngô đại dột, em gái lại còn nhỏ, hoàn toàn không biết có lẽ nhà họ Thẩm trong một khắc sẽ gần như tan rã, cho dù anh thông minh, cũng không thể thay đổi tình hình ngay, những nhà đầu tư lớn không coi trọng anh, rồi rút đòi rút tiền, người cầm cổ phiếu trong tay cũng bắt đầu bán tháo, mỗi ngày một đống việc lớn chờ anh xử lý. Thẩm Diệc Đình lần đầu tiên phát hiện ra, mình quá mệt, mà anh về đến nhà, là một trụ cột, bảo vệ mẹ và em gái mình.

Đi anh liên hiệp với những người khác, đối phó với anh.

Đơn giản, bởi vì chị gái bạn gái của anh Đường Tâm Nhu trở thành người tình của chồng cô ấy.

Đi tức không nhìn nổi, nói cho Thẩm Diệc Đình, nếu chọn muốn mỹ nhân, vậy thì buông tha Thịnh Quang quốc tế. Mà đi đối phó với chồng mình, càng quả quyết, tài sản trong nhà, đừng hi vọng có được một phần, không cho tiện nhân đó cơ hội, nếu như không phải con bọn họ không muốn bố mẹ ly hôn, đi đã muốn chính đôi nam nữ này chết rồi.

Thẩm Diệc Đình chưa bao giờ nghĩ tới, cuộc đời anh gặp phải lựa chọn như thế.

Đường Tâm Vũ đứng trước mặt anh, “Đúng, chị em trong mắt mọi người là xấu, phá hư gia đình người khác, là tiểu tam, nhưng chị ấy là chị em, đúng, hành động của chị ấy hẳn thiếu vô cùng, nhưng chị ấy làm vậy để em đi ra khỏi núi. Mọi người đều nói em kiên cường, khen em khéo léo hiểu chuyện, nhưng tất cả đều do chị em hi sinh hạnh phúc mà có được....”

Tất cả mọi người có thể không chấp nhận được loại đó, nhưng cô không thể, chị cô làm những việc này, tất cả để cho cô được cuộc sống tốt. Thậm chí những người ăn no mặc ấm kia, có thể trên cao nhìn xuống mắng to người khác vì hành động này, nhưng họ phải sống như bọn cô

mới hiểu, không ngừng đi, phải đi qua từng ngọn núi, chân phỏng rộp, cũng không có cách nào tới được mức những người này có, nguyện vọng của cô và chị rất đơn giản, kiếm tiền, đưa mẹ từ trong núi ra. Bọn họ đã bao giờ cảm nhận chỉ có vài đồng tiền ăn tiền nước chưa, cái cảm giác không biết đồ ăn vật là gì chưa, biết mỗi ngày ở trong núi đốt than đào thảo dược đi bán thế nào không? Bọn họ không biết, chỉ biết chỉ trích, cử chỉ của bọn họ thật buồn nôn...

Bọn họ không hiểu, trên đời này, có người vừa sinh ra đã phải nghèo khó thế, người khác sinh ra đã có đồ, bọn họ phải phí công đi tranh giành, không cách nào lấy được.

Người khác có thể chỉ trích Đường Tâm Nhu, nhưng Đường Tâm Vũ không thể.

“Tâm Vũ, chúng ta chia tay đi!” Thẩm Diệc Đình đành phải nói câu như vậy.

Gân xanh trên tay anh nổi lên rõ rệt, nhưng anh vẫn nói đầy đủ câu kia. Làm thế nào, cuộc sống có thời khắc gian nan, anh muốn sống với cô đầu bạc răng long, muốn cưng chiều cô, yêu cô, nhưng người vứt bỏ

cô là anh.

“Thẩm Diệc Đình, anh cũng như vậy với em sao?” Đường Tâm Vũ khóc, nước mắt rơi như mưa.

Thẩm Diệc Đình xoay người rời đi, thậm chí không dám nhìn cô một cái.

Anh cho rằng, bọn họ có thể ở chung với nhau mãi mãi, chưa bao giờ nghĩ cuộc sống có chút biến cố có thể đánh bại bọn họ.

Khiến Thẩm Diệc Đình không ngờ, Đường Tâm Nhu tự mình tới tìm anh. Đường Tâm Nhu rất gầy, rất gầy, nhưng cũng rất đẹp, trời sinh có vẻ dịu dàng, khiến người ta muốn che chở cho cô, để bớt đi u sầu trong mắt cô.

“Tôi tới tìm cậu, bởi vì em gái tôi, tôi là một người phụ nữ xấu xa, nhưng em gái tôi không phải... cậu phải biết rằng, cho tới bây giờ, em ấy vẫn giữ mình trong sạch, nó rất thiện lương, nó không giống tôi, cậu không cần vì tôi mà chia tay với nó...”

Đường Tâm Nhu nghĩ đến em gái khóc, lòng như dao cắt, em gái chính là hi vọng của cô, đền bù lại những thiếu sót của mình. Cô từng muốn được như em gái, làm một cô gái thiện lương tốt đẹp thuần khiết, nhưng cô không làm được, cô bần thủ, nhưng em gái trong sáng, như dòng nước tinh khiết nguyên thủy nhất, em gái không nên đau buồn, em ấy nên được hạnh phúc vui vẻ, sự tồn tại của cô, không thể khiến em gái có điều gì xấu, không thể.

“Tôi biết.” Thẩm Diệc Đình nhắm mắt lại, nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, cũng không nói được.

Cũng biết, nhưng làm thế nào được?

Anh không có đủ khả năng vì một người phụ nữ không quan tâm tới mẹ và em gái nữa, anh là trụ cột trong nhà, vì mẹ và em gái mình mà che gió che mưa. “Tôi không xứng với Tâm Vũ, cô ấy xứng với người tốt hơn.”

Đúng, anh không xứng, người đàn ông chân chính, không chủ động từ bỏ như thế.

Đường Tâm Nhu khóc, khóc không ra tiếng, nước mắt không ngừng chảy.

Đường Tâm Nhu chết trước mặt dì của Thẩm Diệc Đình, cô nói với người phụ nữ đấy: “Có phải chỉ có tôi chết, cô mới hả giận không, tôi cầu xin cô. Bỏ qua cho em tôi, sau khi tôi chết, xin cô hãy thành toàn cho em ấy...”

Đường Tâm Nhu ở trước mặt người phụ nữ kia, uống thuốc độc, chết tại chỗ.

Mà không có ai biết, con cái người đàn ông Đường Tâm Nhu yêu, vào một ngày trước, tìm được cô, nói: “Cô là một người phụ nữ độc ác, tại sao lại phá hư giám đốc của chúng tôi, đồ đàn bà xấu xa, không chết tử tế được...”

Mà Đường Tâm Nhu, cô nhìn thấy, người đàn ông cô yêu, đối mặt với lời nói đó của con cái mình, trong mắt có hối hận.

Giây phút đó Đường Tâm Nhu biết, người đàn ông này nói với cô lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng thành quá khứ, mà cô có thể làm, bảo vệ hạnh phúc của em gái mình.

Cô chết rồi, chỉ mong người phụ nữ kia không tức giận, đừng làm khó em gái cô và Thẩm Diệc Đình nữa, để Thẩm Diệc Đình cho em gái cô hạnh phúc.

Nhưng Đường Tâm Nhu không biết, một khi lòng phụ nữ đã cứng, thế nào cũng không mềm được. Chị họ Thẩm Diệc Đình không thay đổi gì, mà lúc Thẩm Diệc Đình ra quyết định đấy, chắc chắn không nói lại với Đường Tâm Vũ.

Lúc Đường Tâm Vũ biết chị mình chết đi, ôm chị khóc lớn, là cô hại chết chị mình, nếu như không phải là cô, chị sẽ không chết, tất cả đều là vì cô.

Đường Tâm Vũ rất khổ sở, vô cùng khổ, cô uống say, mà Lương Huy ở bên cạnh cô, cô nắm áo Lương Huy. “Em hận anh ấy...”

Cô hận, hận người đàn ông ấy vứt bỏ, hận người đàn ông ấy hại chết chị cô.

“Em muốn giết anh ấy.” Đường Tâm Vũ vừa khóc vừa cười.

Lương Huy vẫn cùng với Đường Tâm Vũ, chăm sóc cô, an ủi cô.

Cho đến một ngày, Lương Huy mua thức ăn cho cô, lúc trở về, Đường Tâm Vũ nhảy lầu, chết trước mặt anh.

Đồ trong tay anh rơi xuống, trong đầu nhớ duy nhất lời của cô – em hận anh ấy, em muốn giết anh ấy...

Cô không xuống tay được, thù tự sát, cũng không sống với áy náy cả đời, với nỗi hận người đàn ông đó cả đời...

Cô không làm được, nhưng Lương Huy nguyện vì cô mà làm.

41. Chương 41

Lương Huy đi công tác về, mới xuống máy bay đã thấy Giang Thiệu Thành gọi đến, hơn nữa nghe giọng của Giang Thiệu Thành, hình như xảy ra chuyện lớn, cau mày lại, sau đó nhanh bảo tài xế đưa đến nơi hẹn. Kéo vali, cứ lúc nào anh và Giang Thiệu Thành bàn chuyện, đều là ở đây, đã sớm quen thuộc với nơi này.

Lương Huy không để ý chút nào đi vào, không lo lắng Giang Thiệu Thành sẽ nói với mình cái gì, không có chuyện gì lớn làm khó được anh, anh tự tin như thế. Nhưng Giang Thiệu Thành nhìn Lương Huy đẩy cửa tiến vào, sắc mặt cực kì khó coi, ánh mắt lên người Lương Huy, giống như trong trời đông từ tủ lạnh truyền ra khí lạnh. Bộ dạng của Giang Thiệu Thành, chẳng những không khiến Lương Huy khẩn trương, ngược lại khiến Lương Huy cảm thấy buồn cười, thật đáng để đùa, Giang Thiệu Thành thế mà cũng lộ ra cảm xúc vậy.

“Cãi nhau với em gái tôi sao?” Lương Huy cười, lúc này mới tới ngồi đối diện Giang Thiệu Thành, lúc trước anh thấy em gái xem tạp chí, trên đó giới thiệu những chiếc nhất chỉ có một trên thế giới, từng chiếc đều được dành riêng, tượng trưng ột đời một kiếp, lúc đó hiểu rõ, em gái mình muốn kết hôn rồi, cũng không biết có phải chuyện này hay không mà khiến Giang Thiệu Thành không vui, đàn ông độc thân quá lâu, ngược lại không muốn kết hôn, dù sao kết hôn phải gánh chịu nhiều trách nhiệm hơn.

Giang Thiệu Thành nhấp môi dưới, “Anh cảm thấy tôi sẽ vì chuyện này mà tìm anh sao?” Quả thực là giọng điệu không tin nổi nói ra những lời này, đừng nói tới việc cãi nhau với Lương Nguyệt Lăng, coi như anh muốn cãi thật, với tính của Lương Nguyệt Lăng mà nói, không đứng dậy ầm ĩ, lúc bọn họ có tranh chấp thì cô sẽ nói sang chuyện khác, hoặc là dứt khoát trầm mặc luôn, tuyệt đối sẽ không cãi với anh.

Xem ra Lương Huy cũng không thể hiểu hết em gái anh.

“Thế vì cái gì?” Lương Huy không hiểu.

“Hình như có người đang điều tra tôi...” Giang Thiệu Thành tạm ngừng.

Lương Huy sững sốt một chút, “Vì cái này sao?” Lương Huy cười cười, ngón giữa với ngón cái vỗ tay phát ra tiếng, “Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Chuyện nhỏ? Kế hoạch giữa hai chúng ta đã bắt đầu thực hiện, một khi bị điều tra thì có hậu quả gì, chẳng lẽ anh không biết rõ sao?” Giang Thiệu Thành khôi phục vẻ mặt vừa rồi, hơn nữa bắt mắt với thái độ của Lương Huy, “Anh cảm thấy chuyện này không liên quan gì tới anh sao?”

Lương Huy lắc đầu một cái, biết anh tức giận thật, không dám không quan tâm, “Yên tâm đi, sẽ không có người tiếp tục điều tra nữa đâu.”

“Yên tâm? Anh nói tôi yên tâm thế nào được?” Giang Thiệu Thành còn chưa thỏa mãn.

“Thôi đi, chẳng lẽ cậu xảy ra chuyện thì có lợi với tôi sao? Cậu một phát cắn khiến tôi xuất hiện, không phải tôi cũng đi tù một gong sao? Chúng ta là người cùng một thuyền, tôi không nói ra cậu với không quan tâm, nhưng cậu cũng phải tin tôi, không phải sao? Bên cảnh sát, hàng năm cũng điều tra mấy lần, những mỗi lần đều không có gì mà biến mất, cái này không phải lo lắng gì.” Lương Huy hừ lạnh một tiếng, đám cảnh sát giả áo túi cơm kia, muốn tra mình, còn non lắm, trước vô số người muốn điều tra anh, kết quả thì sao? Chết oan chết uống, thậm chí có thi thể còn chưa tìm thấy.

Giang Thiệu Thành trầm mặc nhìn Lương Huy, hình như có điều suy nghĩ.

Lương Huy cũng nhìn anh, thấy Giang Thiệu Thành nhíu mày thì biết Giang Thiệu Thành đang nghĩ sao mình lại nói như vậy, lúc này mới lên tiếng, “Chính là ý cậu nghĩ.” Lương Huy kéo khóe miệng, cũng không nói tiếp, anh biết Giang Thiệu Thành sẽ hiểu được mình có ý gì.

Lúc này Giang Thiệu Thành mới đi lấy rượu rót vào trong chén, Lương Huy không sợ hãi như thế, ý kia rất rõ, sau lưng Lương Huy có người, hơn nữa địa vị của người đó rất phi thường, đồng thời có thể giữ được bọn họ, còn có thể khiến những người điều tra kia biến mất. Cũng đúng, Lương Huy bình an vô sự nhiều năm như thế, nếu như không có người đứng sau lưng, làm sao có thể đi tới hôm nay.

Giang Thiệu Thành đưa ly rượu cho Lương Huy, anh nhận lấy, chạm cốc. Lương Huy rất thích điểm này của Giang Thiệu Thành, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên, cũng biết trầm mặc tức thời, như vậy có thể hợp tác tốt hơn. Coi như bây giờ Lương Huy hợp tác với Giang Thiệu Thành, cùng chung lợi ích, nhưng không chuẩn bị để người sau lưng lộ ra ngoài, Giang Thiệu Thành cũng hiểu được điểm này.

Bọn họ nói xong, mới rời đi.

Thời gian vẫn còn sớm, Giang Thiệu Thành lái xe đến Cẩm Thành, lúc này còn chưa tan việc, anh dừng xe ở công ty một lúc, nhưng cũng không xuống, mà là đốt một điếu, anh rất ít khi hút thuốc, nhưng giờ phút này lại rất muốn. Anh hút đến điếu thứ 3 thì tới giờ tan sở, Lương Nguyệt Lăng vội vã đi tới, thực tế là lúc cô thấy xe anh thì đã tăng tốc độ của mình.

“Có phải chờ lâu rồi phải không?” Lương Nguyệt Lăng có chút ngượng ngùng, mở cửa xe đi lên, đã ngửi thấy mùi thuốc lá, anh rất ít khi hút, hôm sao lại vậy. “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Giang Thiệu Thành không trả lời, lái xe luôn. Nhưng bộ dạng anh như vậy, càng khiến Lương Nguyệt Lăng bận tâm, “Có phải công việc xảy ra vấn đề gì đúng không?”

“Bây giờ đã tan làm rồi, giờ thảo luận chuyện công việc có liên quan sao?” Anh cau mày, sau một hồi mới cười, ý bảo anh không có vấn đề gì, đừng lo lắng.

Coi như anh không làm vậy, cô cũng sẽ không hỏi tiếp, câu kia bất kể có ý hay vô ý, cũng đã tỏ ra là anh không muốn tiếp tục nói nguyên nhân vì sao mất hứng, đã như vậy, làm sao cô có thể nhắc lại. Cô biết rõ một người phụ nữ phải làm gì, mọi việc có chừng có mực, không nên hỏi cũng đừng hỏi, không thể cứ hiếu kì, không thể không có ánh mắt.

Bọn họ cũng đi ăn cơm, theo lẽ thường là nhà hàng sang trọng, cảnh vật hợp lòng người, phục vụ chu đáo, mà hương vị món ăn tuyệt vời, bọn họ chỉ thích đồ ăn Trung quốc, nhất trí yêu thích điểm này, hơn nữa cũng không xoi mói thức ăn quá, chỉ cần không đến mức không nuốt nổi, thì bình thường sẽ không tỏ vẻ bất mãn.

Chỉ là lúc ăn, đột nhiên Lương Nguyệt Lăng nở nụ cười, khiến ánh mắt Giang Thiệu Thành có phần kinh ngạc.

“Đột nhiên nghĩ tới đáng về anh dừng xe ở dưới công ty.” Cô nở nụ cười, giải thích, “Rõ ràng là công ty của mình, lại làm như... Chính là cảm giác nói không ra lời.”

Chính là công ty của anh, nhưng anh lại từ nơi khác tới đón cô đi ăn, còn đợi tới giờ tan việc do chính anh quy định ra, nghĩ một chút, khiến người ta không nói được lời nào.

“Phần hài hước của em, càng ngày càng thấp rồi.”

“Không phải, không tin anh nghĩ một chút xem?”

Giang Thiếu Thành lắc đầu một cái, không muốn nghĩ chuyện nhàm chán như thế.

Một bữa cơm vẫn như cũ, bình thản mà tốt đẹp, chỉ là có phần khác so với trước kia, trước bọn họ ăn xong, anh chắc chắn sẽ đưa cô về nhà, nhưng hôm nay anh lại chủ động hỏi cô, có muốn đi tới chỗ này không, anh đưa cô đi.

Đề nghị này của anh khiến cô thấy kì lạ. Cô cho rằng, hôm nay tâm tình anh không tốt lắm, theo tình hình như thế mà nói, anh sẽ đưa cô về rồi xử lý chuyện anh cảm thấy khó giải quyết, nhưng hôm nay anh không làm thế, ngược lại muốn cô đi cùng, đây vì cái gì?

Cô không đoán được, vì vậy đồng ý với đề nghị của anh.

Bọn họ cùng đi, thời điểm này, rất nhiều người, người già và các cặp đôi đi dạo, các đôi nắm tay thân mật, người một nhà thì chồng ôm con, vợ chồng vừa đi vừa nói chuyện. Thành phố này, khắp nơi đều có cảnh ôn hòa thế này, khiến người ta nhìn cảm thấy ấm áp.

Đường dành riêng cho người đi bộ, có rất nhiều người, giống như là đang ăn tết, dù mỗi ngày đều thế.

Lương Nguyệt Lăng có chút cảm động, cô biết rõ anh không thích đi dạo phố, càng không thích đi tới chỗ nhiều người. Vì vậy cô đi về phía ít người, cô không định mua đồ, nhưng muốn cùng anh đi xem nhiều một chút.

Trái với người thì cửa hàng tương đối ít, toàn hàng bán trang sức, cô nghĩ tới chiếc nhẫn trên tạp chí, không tìm được đi tới, mà Giang Thiếu Thành đi sau cô.

Từng hàng nhẫn, rất đẹp, cô đột nhiên cảm thấy, chiếc nhẫn mình nhìn trúng với những chiếc nhẫn này cũng không khác lắm, cô có thể nghĩ tới đều là hạnh phúc, trong lòng cảm thấy cảm động, nếu như anh mua nhẫn cho cô, cô sẽ không do dự chút nào mà gật đầu, bất kể chiếc nhẫn ra sao hay giá tiền thế nào....

Giang Thiếu Thành đứng bên cạnh cô, liếc mắt nhìn, “Những chiếc nhẫn này không xứng với em.”

Lương Nguyệt Lăng hơi sững sờ, nhưng không vui sướng vì câu “tán dương” này của anh, đối với cô mà nói, mặc dù chiếc nhẫn không đắt, nhưng giây phút cảm xúc cô khó có được, chẳng lẽ anh chưa từng phát hiện ra, mình rất muốn một chiếc nhẫn sao?

Cô có chút thất vọng không nói ra được, nhưng không biểu hiện ra, “Anh xem, khiến người bán hàng lúng túng đấy.”

“Anh nói thật.”

Lương Nguyệt Lăng vì câu nói của anh, cũng mất hứng xem tiếp, chỉ là hành động vừa rồi của anh phá hư cảm xúc của cô hay là anh đang khó chịu, vì vậy cố ý đi tới chỗ nhiều người nhất, bên kia đang phun nước, nhiều người vây ở đó. Mà người vây ở đó, phần lớn dựa theo tướng, trẻ con được bố mẹ ôm vào trong ngực chăm chú nhìn.

Đài phun nước có âm nhạc, Lương Nguyệt Lăng cũng thấy hả giận chút, cô biết anh không thích nhiều người như vậy, chỉ là anh phát hiện anh rất nghiêm túc.

“Anh thích cái này sao?” Cô hoài nghi, “Chẳng lẽ đã từng xem với bạn gái trước, bây giờ mượn vật nhớ người?”

“Anh không có bạn gái trước.” Anh nói nghiêm túc.

Lương Nguyệt Lăng nghĩ đến cái gì, không tiếp tục này nữa, lúc cột nước phun lên trời thì cũng ngẩng đầu xem nó có thể vọt tới bao nhiêu.

Anh không có bạn gái trước, chỉ có vợ trước.

Mà Giang Thiếu Thành liếc mắt nhìn cô, trong lòng nói không ra cảm giác gì, coi như anh thiếu cô đi, bình an vô sự như thế, về sau sẽ không bao giờ có nữa. Cô hỏi anh đang suy nghĩ gì, anh có thể nói anh đang nghĩ tới Thẩm Tâm Duy sao?

Anh không có cảm giác gì với vật này, cũng không thích, nhưng Thẩm Tâm Duy thích, cô có thể đứng nhìn từ lúc đài phun nước có nhạc bắt đầu cho đến khi kết thúc, dù anh thấy việc này là ngu ngốc, hình thức phun cũng không khác biệt gì, cô vẫn có thể đứng lâu như thế. Còn nữa, Thẩm Tâm Duy còn thích xem người già khiêu vũ, phần này có phần kì quái, nguyên nhân thích là vì cảm thấy động tác họ tập có phần đẹp.....

Bóng đêm nhanh chóng tới, một mảnh đen bao phủ toàn thành phố, ánh sáng lờ lờ, giống như khắp nơi đều là chấm nhỏ, tâm tình Lương Nguyệt Lăng khá hơn, cô ngẩng đầu, muốn nhìn xem hôm nay có trăng sáng hay không, cô thích trăng sáng, dù có người nói trăng thật ra cũng không sáng, cô vẫn thích, đặc biệt độc nhất vô nhị.

“Anh đưa em về.” Đột nhiên anh mở miệng.

“Được.” Trên đường về, cô vẫn hy vọng thấy trăng sáng, nhưng không có, có chút thất vọng, “Anh nói xem, tại sao tối nay không có trăng nhỉ?”

“Có đấy, chỉ là bị mây đen che đi.”

Câu trả lời này, thật đúng là..... Lương Nguyệt Lăng không nói thêm gì nữa, mặc dù ám hiệu của cô anh không đáp lại, nhưng cô vẫn rất vui.

Lương Nguyệt Lăng vào cửa sau, nhìn thấy anh trai mình đứng ở đó, không nhịn được nhìn anh mấy lần, “Anh, đang nhìn gì vậy?”

“Chờ thời gian này qua.... ừ, em và Thiếu Thành cũng nên tính chuyện của hai người rồi, còn có chuyện của cậu ta với Thẩm Tâm Duy, cũng là lúc nên xử lý rồi.” Lương Huy nói, mặc dù anh không thân lắm với cô em gái này, nhưng cô vẫn là em gái của anh, những chuyện này vẫn phải quản lý, vốn định bảo Giang Thiếu Thành dứt khoát làm luôn, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian này, chờ sự tình qua đi lại nói.

Cô nghe trong giọng của anh có phần quan tâm, bật cười, “Đến lúc đó lại nói, em chưa già, không vội.”

Cô cười chân thành, Lương Huy cũng không nhịn được nở nụ cười.

Thật ra không phải anh không thân với cô, cô em gái này không thể nào thân với anh, quan hệ giữa người với người, có lúc nói phức tạp cũng không phức tạp, nói đơn giản cũng không đơn giản, anh có thể từ trong mắt em gái mà nhìn ra nhiều thứ, cô đối với anh có chút xa cách, chỉ là xa cách đã lâu, nguyên nhân gì anh cũng không muốn biết.

“Anh.... Mấy ngày nay có phải anh ấy gặp phiền toái gì không?”

Lương Huy nhìn cô, trong ánh mắt tham dò, vì sao cô lại hỏi thế.

“Hình như cảm xúc anh ấy không tốt, mặc dù anh ấy ra vẻ không sao cả.”

“Thời gian này Thiếu Thành có chút bận, em không có việc gì cũng không cần quấy rầy cậu ta.”

Không ngờ nghe được câu của anh thế, Lương Nguyệt Lăng sửng sốt hai giây, gật đầu.

Nhưng Lương Nguyệt Lăng đoán được, chính là anh trai cũng biết Giang Thiếu Thành bận chuyện gì, vậy thì tốt. Cô có chút sợ, sợ anh trai mình với Giang Thiếu Thành xảy ra vấn đề, chỉ cần không phải như vậy, cô yên tâm rồi.

Giang Thiếu Thành trở về chỗ ở của mình, vừa cởi giày, đã có người lên tiếng, “Hôm nay tâm tình không tệ nhỉ, vừa đưa ai đi ăn cơm đi dạo phố, thế nào tôi cũng không biết sao cậu thân mật thế?”

Giang Thiếu Thành cũng không thèm nhìn tới người đó, “Cút.”

Đối phương cũng không nói, hơn nữa dùng ánh mắt bí ẩn nhìn anh. Giang Thiếu Thành lúc này mới quay đầu lại nhìn, “Sao lại tùy tiện đi ra, không sợ gây ra phiền toái à?”

“Tôi đã “chết” qua một lần rồi, còn sợ phiền toái gì nữa?” Thẩm Diệc Đình cười cười, bỏ mũ xuống.

Giang Thiều Thành lấy ra hai lon bia trong tủ lạnh, một lon ném sang bên Thẩm Diệc Đình, “Theo dõi tôi?”

Nếu không làm sao biết hôm nay anh làm cái gì?

“Vô ý, cậu phải tin tưởng tôi chứ.” Thẩm Diệc Đình bật nắp lon, uống một ngụm, chậm rãi nói, “Cậu không đành lòng?”

Lương Nguyệt Lăng là em gái của Lương Huy, nhưng cô cũng là cô gái ước định với Giang Thiều Thành năm đó, fan hôm nay làm tới bước này, Giang Thiều Thành khó tránh khỏi thấy áy náy. Anh không nói lời nào, có thể nói gì? Đường chính do anh chọn, anh không lui về phía sau, bây giờ nói áy náy với không đành lòng, cũng chỉ là giả vờ.

Anh không nói gì, Thẩm Diệc Đình cau mày, “Nếu như cậu có lỗi với Tâm Duyệt, tôi đánh chết cậu.”

Lần này Giang Thiều Thành cười ra tiếng, “Cậu cho rằng tôi sợ cậu sao? Năm đó cậu bị tôi đánh sưng mặt đấy.”

“Tôi nhường cậu thôi.”

Giang Thiều Thành “tách” một tiếng, uống bia, vừa rồi cảm xúc không trôi chảy, mà còn thoải mái hơn, anh vẫn luôn là người vô tình như vậy, anh biết rõ.

42. Chương 42

Giang Thiều Thành uống một lon bia, người cũng bình tĩnh lại, trải qua tất cả, vẫn giống như vừa mới xảy ra hôm qua vậy. Nháy mắt tới thời điểm bọn họ sắp thu lưới rồi, anh nói không ra cảm giác gì, không hưng phấn lại không sung sướng, cảm giác này có như đã bỏ ra nhiều như thế, nay sắp đạt kết quả. Đó là cái bọn họ có được, hướng chỉ kế hoạch này, là Giang Thiều Thành đề ra, vào giờ phút này, anh không có tâm tình khác.

Trên thực tế, không phải Lương Nguyệt Lăng nhận ra anh, mà là anh nhận ra Lương Nguyệt Lăng, có ý cho đối phương nhìn thấy vết sẹo trên tay. Đồng thời còn mượn trợ thủ Phùng Khải, vô ý để lộ ra chuyện xảy ra hồi bé, không được bao lâu, anh biết Lương Nguyệt Lăng đi gặp Giang Ngữ Vi. Đương nhiên là vô tình gặp phải, hai người phụ nữ nói chuyện với nhau, từ Giang Ngữ Vi mà lấy được tin, Lương Nguyệt Lăng mới chắc chắn anh chính là người cô muốn tìm.

Khi đó anh cần phải có chuyện gì đấy để chấm dứt với Thẩm Diệc Đình, hơn nữa chuyện này còn phải thuộc về tính ngẫu nhiên, không thể để cho người hoài nghi chút nào, cũng không thể khiến người ta cho rằng đã có sắp xếp, mà là thời điểm đúng lúc, không có gì so với nguyên bản là có chuyện, càng có thể che giấu tai mắt. Tai nạn xe cộ của Thẩm Diệc Đình, cũng không phải do bọn họ sắp đặt, mà là Lương Huy ra tay, bọn họ liền xếp đó khiến Thẩm Diệc Đình rời đi, nếu Lương Huy đã vươn tay đến Thịnh Quang quốc tế, hơn nữa không chuẩn bị giữ lại Thẩm Diệc Đình, thì Thẩm Diệc Đình phải rời khỏi, cũng coi là nửa bảo vệ, hơn nữa còn có thể để người nhà anh ở ngoài. Vì vậy Thẩm Diệc Đình mất tích, Lương Huy cũng không cho là đúng, nhất định phải tìm ra Thẩm Diệc Đình, hình như nếu không tìm ra Thẩm Diệc Đình, Lương anh ta không thể an tâm. Mà Giang Thiều Thành phát hiện cho dù anh có mâu thuẫn lớn với Thẩm Diệc Đình, thì Lương Huy vẫn không tin anh, vì vậy đầu tiên anh rời bỏ Thẩm Tâm Duyệt, lại khiến Nam Ngưng trở thành nhân vật bị bắt cóc, anh không thể cảm thấy gì với biểu hiện của cô ấy. Vì vậy lúc Lương Huy chủ động nói thả, anh còn đề nghị rằng giam thêm một thời gian nữa, anh chỉ biết rằng làm như thế, mới có thể bỏ đi nghi ngờ trong lòng Lương Huy. Anh ta nghi ngờ quá nặng, tuyệt không tin tưởng người khác, mà khiến anh không lo ngại gì là ánh mắt của Lương Huy nhìn Nam Ngưng có phần không đúng, sáng tỏ rất nhanh, anh ta thấy Nam Ngưng là nghi tới Đường Tâm Vũ, Nam Ngưng rất giống Đường Tâm Vũ, Lương Huy không nỡ đối phó.....

Về sau Thẩm Diệc Đình biết chuyện như vậy, nếu như ở trước mặt Giang Thiếu Thành, chắc bọn họ sẽ đánh nhau một trận. Chuyện vẫn theo kế hoạch của bọn họ mà tiến hành, Giang Thiếu Thành đến gần với Lương Nguyệt Lăng đồng thời mở ra cơ hội hợp tác với Lương Huy, nhưng anh không thể biểu hiện niềm nở, ra vẻ vô tư, ngược lại khiến Lương Huy càng muốn hợp tác với anh. Những người như anh ta, cho dù đã hợp tác, vẫn kiểu thử dò xét vừa hợp tác, hành động như vậy thì Lương Huy mới tới được ngày hôm nay, một khi phát hiện dấu vết, nhanh chóng cắt đứt hợp tác, thoát khỏi ảnh hưởng không đáng có.

Giang Thiếu Thành đã làm tới bước này, không buông tha được, chẳng qua hợp tác với Lương Huy vẫn không được, cái chính cần anh ta tin tưởng, hoàn toàn đem chuyện Lương Huy cần làm giao cho anh, như vậy Giang Thiếu Thành mới có thể bắt được chứng cứ phạm tội của Lương Huy, nhưng thế không đủ, quan trọng là đưa được người sau lưng Lương Huy ra, người kia mới là nhân vật quan trọng nhất trong kế hoạch của bọn họ, một khi anh ta ngã xuống, người kia có thể nâng đỡ vô số Lương Huy, có thể khiến thành phố Đông Giang này tối tăm rối loạn, hơn nữa thân phận của người kia có phần đặc biệt, không có chứng cứ lập tức lôi xuống ngựa, nhào lộn, huống chi một lần như vậy, đối phương tiếp theo có thể án binh bất động nhiều năm, có cơ hội bắt được hấn hay không, không rõ. Anh phải nghĩ ra biện pháp, khiến Lương Huy tin tưởng, hơn nữa bọn họ không có bất kì kiêng dè, như vậy thì khiến Thẩm Diệc Đình chết đi, còn Giang Thiếu Thành phải tự thân động thủ.

Bọn họ muốn mượn việc Thẩm Diệc Đình mất tích để Giang Thiếu Thành tiến vào chiếm giữ Thịnh Quang quốc tế, cũng khiến Lương Huy tin tưởng để hợp tác, nhưng tiến thêm một bước quan hệ với anh ta, vẫn còn thiếu rất nhiều, huống chi Lương Huy vừa bắt cóc Nam Ngưng ép Thẩm Diệc Đình xuất hiện, vừa phái người tìm Thẩm Diệc Đình xung quanh.

Giang Thiếu Thành chỉ có thể thảo luận với Thẩm Diệc Đình, đơn giản chỉ cần bọn họ sắp đặt, để anh ấy chết đi, như vậy không chỉ có thể tránh Lương Huy tiếp tục tìm Thẩm Diệc Đình phải lo lắng Thẩm Diệc Đình bị tìm thấy có nguy hiểm tính mạng hay không, còn khiến Lương Huy tin tưởng Giang Thiếu Thành thêm, dù sao đây coi như là Lương Huy biết một nhược điểm của Giang Thiếu Thành. Cộng thêm anh đã hại người anh ta muốn giết nhất là Thẩm Diệc Đình, về tình về lý, Lương Huy cũng sẽ tin tưởng đầy đủ với Giang Thiếu Thành.

Vì vậy Lương Huy chính thức hợp tác với Giang Thiếu Thành, đem tất cả người ở Thịnh Quang quốc tế, giao tất cả cho Giang Thiếu Thành xử lý, nhưng anh ta cũng không ngồi không, những người đó nghe theo chỉ đạo của Giang Thiếu Thành thật, nhưng cũng theo Lương Huy an bài là tai mắt bên cạnh Giang Thiếu Thành, đây không phải là vấn đề tin tưởng hay không, mà là Lương Huy sinh ra đã thích khống chế tất cả ở trong tay mình, chỉ có như vậy, anh mới an tâm.

“Cậu không nên xuất hiện.” Giang Thiếu Thành có phần bất mãn với hành động của Thẩm Diệc Đình, vào lúc khẩn cấp thế này, nếu như Thẩm Diệc Đình bị người của Lương Huy phát hiện, có thể dẫn tới hậu quả.....

“Cậu cho rằng tôi sẽ dùng khuôn mặt này xuất hiện sao?” Thẩm Diệc Đình đương nhiên biết mình không nên xuất hiện, nhưng khi anh ra cửa đã cải trang rồi, cho dù đứng trước mặt Lương Huy, anh ta cũng không nhận ra anh, bây giờ kĩ thuật cải trang càng ngày cao siêu rồi. Huống chi người của bọn họ đã sớm tìm hiểu qua, Lương Huy tự mình kiểm tra kết quả xác định DNA, chắc chắn anh ấy đã tử vong, mới thu hồi người lại....

Huống chi Lương Huy còn làm một chuyện, xác định Thẩm Diệc Đình đã tử vong xong, Lương Huy tự mình đến trước mộ bia Đường Tâm Vũ, nói cho cô ấy biết, anh đã vì cô mà báo thù, như thế cũng biết được rằng, anh ta thực sự tin Thẩm Diệc Đình đã chết.

Giang Thiếu Thành nhìn Thẩm Diệc Đình một lúc lâu, coi như đã hiểu ra cái gì, “Đây là tiện đường tới được?”

Thẩm Diệc Đình đương nhiên sẽ không mạo hiểm lớn như thế để gặp Giang Thiếu Thành, mà đi nhìn vợ anh, em và mẹ của anh, anh không thể xuất hiện trước mặt mấy người đó, vì thế chỉ có thể xuất hiện trước mặt Giang Thiếu Thành.

Thẩm Diệc Đình lấy lon bia Giang Thiếu Thành ném qua, uống một hớp, mím môi không nói lời nào.

“Nhìn được những gì?” Giang Thiếu Thành hí hóp mắt, “Nếu như vợ cậu hòa hợp với bạn trai cũ của cô ấy, liệu cậu có vọt thẳng đi ra ngoài hay không? Thôi, cậu đừng đi nhìn, tránh ình khó chịu.”

“Tạm thời cậu nói nhầm tôi sẽ không coi cậu là người điên.” Thẩm Diệc Đình liếc anh một cái.

Thẩm Diệc Đình đứng đi nhìn Nam Ngưng thật, anh nói không ra cảm giác gì, cô đã đi cùng với bạn trai cũ của mình, nhưng bọn họ cũng không mập mờ, anh biết rõ, nhưng thấy cô ở trước mặt bố mẹ cô nở nụ cười hòa thuận vui vẻ, ở trước mặt bạn trai cũ cũng cười, nhưng khi một mình cô ngồi ở ghế công viên thì trên mặt cô không có vẻ mặt gì, tựa như cô ngồi ở đó, tất cả lại không liên quan gì với cô, mà cô với bất kể ai trong thế giới này cũng không liên quan. Anh nhìn cô thật lâu, cô không ra vẻ bị thương, cũng không khó chịu, mà là thờ ơ, lần đầu tiên anh hận mình, tại sao để cô khó chịu như thế?

Lúc Nam Ngưng phát hiện tấm hình trong thư phòng anh thì anh nên từ từ giải thích cho cô, nhưng anh không làm, Thẩm Diệc Đình phát hiện mình không giải thích nổi, Đường Tâm Vũ là bạn gái trước của anh thật, cũng là người anh đã từng yêu, anh không thể phủ nhận, những điều này cũng không tính là giải thích. Thậm chí Nam Ngưng nghe anh nói thế, cô sẽ càng khó chịu hơn. Thẩm Diệc Đình chỉ muốn tất cả mọi người yên lặng một chút, anh không biết cô mang thai, đồng thời càng không biết mình biết cô mang thai sẽ thế nào, nhưng lúc mất đi đứa bé, anh rất tức, nói nặng lời với Nam Ngưng rồi rời đi, sau đó gặp phải tai nạn xe cộ do Lương Huy sắp xếp.....

Lúc bọn họ tách ra, vẫn còn mâu thuẫn, nhưng kế hoạch vẫn thực hiện, anh với Giang Thiếu Thành cảm thấy đó là thời cơ tốt, nhưng anh không nhận được, gửi tin cho Nam Ngưng, bảo cô đừng lo lắng cho anh.

Thời gian qua đi hơn một năm rồi, Thẩm Diệc Đình hận mình không nói rõ ràng với Nam Ngưng, anh biết Nam Ngưng để ý điều gì, nhưng anh lại rất may mắn. Bởi vì anh không giải thích, Nam Ngưng mới canh cánh trong lòng lâu như thế, cho tới bây giờ cô vẫn chưa quên.....

Con người quả nhiên rất ích kỷ, Thẩm Diệc Đình hi vọng Nam Ngưng sống tốt, rồi lại không hy vọng cô quên mình, nhưng chỉ khi cô quên mình rồi, cô mới có thể sống tốt.....

Giang Thiếu Thành dùng ngón tay gõ gõ bàn trà, sau đó bóp lon bia trống rỗng ném vào thùng rác, ngẩng đầu cười với Thẩm Diệc Đình, “Nhìn thấy vợ rồi hưng phấn quá độ?”

Thẩm Diệc Đình không thèm để ý tới anh, chỉ là nghiêng đầu nghĩ tới điều gì, “Cậu có thể nói điều đó dễ vậy sao? Cậu hỏi một câu d l q đ “em gái cậu thế nào rồi” tôi sẽ không cười cậu đâu.....” Thẩm Diệc Đình cười đến nghẹn, bây giờ người khó chịu không chỉ một mình anh, cảm giác cùng hoàn cảnh thương xót cho nhau cũng rất được, anh có thể lên nhìn Nam Ngưng và Tâm Duy, nhưng Giang Thiếu Thành lại không.... Bên cạnh Giang Thiếu Thành không chỉ có một Lương Huy, còn có Lương Nguyệt Lăng tình tế, có gì không đúng, hai anh em kia sẽ nhận thấy được.

Giang Thiếu Thành khẽ nhếch khóe miệng, “Tôi không có gì cần hỏi cả.”

“Vậy em gái tôi bị đồng nghiệp của cô ấy xếp đi xem mắt, cậu cũng không quan tâm à.”

Giang Thiếu Thành nghe nói như thế thì trợn mắt nhìn Thẩm Diệc Đình một cái....

Thẩm Tâm Duy đứng bị người ta xếp cho đi xem mắt. Chính cô cũng không biết rõ, hành động này có tính là ngoại tình không. Hình như cô với Giang Thiếu Thành vẫn chưa tính là ly hôn. Anh không nói, cô cũng không chủ động đi tìm anh, vì vậy chuyện đấy cứ để vậy, không ai đề cập tới, vì vậy ai cũng chưa từng hỏi ra sao, nhưng Thẩm Tâm Duy bị buộc xem mắt. Đồng nghiệp hỏi cô độc thân đúng không, cũng không thấy cô ở cùng với đồng nghiệp nam nào. Thẩm Tâm Duy nghĩ một chút về tình hình của mình, cô không thể nói đang trong trạng thái ly thân với chồng, hơn nữa chồng mình như trong cách nói của Dương Hi Lạc là đi làm chuyện lớn. Huống chi cô cũng không xác định Giang Thiếu Thành có ý đối xử tàn nhẫn với mình không, anh vẫn có nỗi khổ tâm, nhiều lần suy tính, cuối cùng có kết luận, cô chọn thừa nhận mình độc thân.....

Thừa nhận xong thì lại có chuyện, cô bị ép đi xem mắt.

Người đàn ông đó xuất hiện, với ánh mắt của Thẩm Tâm Duy, thật ra thì không tệ, mặt đang hoàng, gia thế giống nhau, có công việc, đã mua nhà, xe thì đang phấn đấu.... nhưng Thẩm Tâm Duy không thể vui vẻ, cô chỉ chỉ cố cho nó không quá buồn tẻ, sau khi ăn xong thì kết thúc, đối phương muốn xin số, cô cho sai số, cuối cùng một dãy số sai lầm. Như vậy coi như về sau xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể nói mình vô tình.... Mà anh ta cũng biết không gọi được cho cô, cũng hiểu được ý cô.

Như vậy không có phiền toái gì.

Buổi tối hôm đó, Thẩm Tâm Duy chạy đến nhà Dương Hi Lạc ăn uống miễn phí, chỉ là mấy ngày qua Dương Hi Lạc uất ức cực kì, Thẩm Tâm Duy tới, không chỉ phải quét dọn vệ sinh, còn phải phục vụ việc nấu ăn, đối xử này trước nay chưa làm cho người ta giận, nhưng Thẩm Tâm Duy cũng nhịn.

Cô vứt sạch toàn bộ đồ bỏ đi, khâm phục Dương Hi Lạc, “Rốt cuộc cậu ăn bao nhiêu gói mì ăn liền rồi?” Trong thùng rác toàn là gói mì ăn liền và các gói gia vị, mà lại cùng một hương vị.

Dương Hi Lạc lắc đầu, “Không rõ, ăn quá lâu rồi....”

Sau đó Thẩm Tâm Duy nói một câu khiến Dương Hi Lạc giơ chân lên, “Tại sao cậu ăn mì ăn liền lâu như thế, không gầy, ngược lại còn béo ở phần trên chứ.....”

“Thẩm Tâm Duy, cậu tự đâm đầu vào chỗ chết đấy nhé.” Dương Hi Lạc nhảy từ trên giường xuống, muốn đánh Thẩm Tâm Duy, những người nói cô mập, toàn bộ nên bị tiêu diệt.

Họ âm ỉ một lúc, Thẩm Tâm Duy không nhịn được cười lại, “Nói đi, cậu uất ức cái gì?”

“Cảm xúc của tớ khô kiệt, không biết viết cái gì. Tớ rất muốn viết một người phụ nữ ngoại tình chệch hướng, cười bên trong bên ngoài, đương nhiên, chồng cô ấy không phải loại gì tốt, nhưng đoán chừng độc giả không chấp nhận nổi việc như thế, mà tớ chỉ thích loại như thế.... Tại sao phụ nữ không thể ngoại tình, tại sao phải cảnh đàn ông trắng hoa vậy mà phụ nữ phải thủy chung như một.... tớ còn muốn viết chuyện cổ đại, cuộc chiến hậu cung, mà tớ không biết viết....”

“Cậu muốn viết gì thì viết đi, chưa viết mà đã khiến mình phiền muộn như vậy, cậu lố hay không vậy?”

Dương Hi Lạc bĩu môi, hai mắt to nhìn, “Còn cậu, xảy ra chuyện tốt gì rồi?”

“Tớ đi xem mắt.”

Dương Hi Lạc nghe được thì vui vẻ, “Rốt cuộc cậu đã quyết định chui ra khỏi bể khổ rồi à?”

Thẩm Tâm Duy bỗng chốc dập tắt niềm vui, “Tớ là bị ép.... ừ, không có đoạn sau.”

“Cậu ghét người ta?”

Thẩm Tâm Duy lắc đầu, đánh giá khách quan người đàn ông đó, không tệ, vẫn là một đối tượng tốt để kết hôn.

Dương Hi Lạc nghe được lắc đầu, “Thôi đi, điều kiện này đương nhiên là tạm được, nhưng so với Giang Thiếu Thành, đã loại ngay từ vòng gửi xe rồi, tớ cảm thấy tìm người đàn ông đầu tiên dừng tìm quá tốt, nếu không nhìn không vừa mắt.....như đã nói, chẳng lẽ cả đời cậu phải sống trong bóng ma của Giang Thiếu Thành?”

“Cậu có thể dừng nhắc tới người đó được không? Còn nữa, cậu toàn bảo anh ấy là căn bã, sao hôm nay lại ca ngợi thế.”

Dương Hi Lạc bắt đầu than thở, “Tớ đau buồn quá độ, suy nghĩ bất chính, ba người điên đảo, bây giờ tớ lại cảm thấy những người kia căn bã, nhưng ít nhất họ có tư cách đó, nhưng người như tớ, tư cách cũng không có, có phải những người như tớ mắng chửi người khác là đồ bỏ đi là loại người không có gì không?”

Thẩm Tâm Duy nhanh sờ trán bạn tốt, cũng may, Dương Hi Lạc đang sốt, “Cậu đang bị ốm, nói mê sảng, tớ dẫn cậu đi truyền nước....”

43. Chương 43

Thẩm Tâm Duy chăm sóc Dương Hi Lạc mấy ngày, lại cùng nói chuyện phiếm với Dương Hi Lạc, mới khiến sức khỏe của Dương Hi Lạc khá hơn, đồng thời tâm tình cũng đỡ hơn, khi Dương Hi Lạc cảm thấy tốt, liền bắt Thẩm Tâm Duy nghe tình tiết trong truyện mới nhất của cô, Thẩm Tâm Duy ngượng ngùng nói mình không có hứng thú, vì vậy đem nó thành bài hát ru con, liền ngủ thiếp đi. Dương Hi Lạc khỏe lên, Thẩm Tâm Duy liên tục cuộc sống cô làm tốt, đi dạo phố, và chăm sóc mẹ, thỉnh thoảng cô cũng thấy Nam Ngưng, nhưng bố mẹ của Nam Ngưng rất khách sáo với cô, điều này khiến Thẩm Tâm Duy có phần khó chịu.

Lần này Thẩm Tâm Duy đi tới nhà Nam Ngưng, bố mẹ chị ấy không thể nữa, vì vậy cũng khiến Thẩm Tâm Duy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô lại thay đổi suy nghĩ, có phải Nam Ngưng biết rõ bố mẹ đối với cô có phần kì lạ, mới chọn vào lúc này gọi mình tới đây không. Chị dâu là người rất cẩn thận, cho dù người như vậy thì tỷ lệ vui vẻ thấp hơn nhiều, nhưng có thể khiến những người xung quanh cảm động.

Nam Ngưng rất trầm, nhất là lúc Thẩm Tâm Duy ở cùng với cô, càng nhận thức được điều này.

Thẩm Tâm Duy ngồi, Nam Ngưng rót nước cho cô. Cô nhìn căn phòng này, năm đó nhớ rõ nhất là chị dâu bị bắt cóc, cô ngồi ở chỗ này lo lắng nghĩ cách, đầu óc trống rỗng, đồng thời trong lòng thì thấp thỏm. Hôm nay ngồi ở đây, dường như nó mới xảy ra hôm qua.

Nam Ngưng để cốc nước trước mắt Thẩm Tâm Duy, “Tiểu Duy.”

“Dạ?” Thẩm Tâm Duy chưa chạm vào cốc nước, mà nhìn vào Nam Ngưng, cô cảm thấy hôm nay Nam Ngưng là lạ.

“Tang lễ của anh trai em, em không xuất hiện.”

“Vâng.....”

“Em giống như chị cho rằng anh ấy vẫn còn sống?” giọng Nam Ngưng rất nhẹ, ánh mắt nhìn Thẩm Tâm Duy rất thật, Thẩm Tâm Duy không dám nhìn cô, “Tại sao em cũng tin như thế?”

“Em... em tin rằng, anh ấy sẽ không bỏ lại em.”

Nam Ngưng trầm mặc một hồi, tựa hồ đang tự hỏi lời của Thẩm Tâm Duy. Ban đầu bên cạnh sát gọi điện thoại, yêu cầu tới nhận xác, Nam Ngưng không đi, Thẩm Tâm Duy đi, trong quá trình này, có thể xảy ra chuyện gì hay không?

“Chị dâu, chị muốn hỏi em về điều này sao?” Thẩm Tâm Duy khó hiểu.

“Không phải, chị cảm giác, hình như anh em luôn ở bên cạnh chị.” Lúc Nam Ngưng nói những lời này rất bình tĩnh, không kích động chút nào, cô yên tĩnh lúc ngồi, cảm giác đó mãnh liệt cực kì, tựa như không phải một mình cô, người kia vẫn cùng với mình, cô nhắm mắt lại, “Tiểu Duy, nói cho chị biết chân tướng vụ việc kia đi.”

Sắc mặt của Thẩm Tâm Duy đột nhiên thay đổi, Nam Ngưng nhìn thấy, “Anh trai em cùng với cô gái kia.....”

Cùng lúc đó, Thẩm Tâm Duy thở phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng Nam Ngưng muốn hỏi.... từ lúc cô lựa chọn tin tưởng Giang Thiếu Thành, cô không hỏi về điều đó, càng không chọn nói cho người khác biết, cô sợ mình nhất thời xúc động sẽ ảnh hưởng tới chuyện lớn. Vì vậy cô giả vờ không biết, dù có lẽ, cô bị Giang Thiếu Thành lừa, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Nam Ngưng chú ý tới sắc mặt của Thẩm Tâm Duy, hơi hást mồm, “Tiểu Duy, em cho rằng chị nói tới chuyện gì?” Cô hỏi Thẩm Tâm Duy “Chân tướng sự kiện kia” thì Thẩm Tâm Duy đổi sắc mặt, nhưng khi cô nói muốn biết chuyện của Thẩm Tâm Duy với cô gái kia thì sắc mặt nhẹ hơn, nhưng cô căn bản không định bỏ qua. Vậy chỉ có thể chứng minh chuyện Thẩm Tâm Duy biết còn nặng nề hơn, Nam Ngưng không muốn hỏi nhiều, cô có niềm tin với Thẩm Tâm Duy, vì vậy không truy hỏi ngọn nguồn.

“Không có, em không ngờ đột nhiên chị hỏi em cái này.” Thẩm Tâm Duy ngượng ngùng cười, “Thật ra em không biết chuyện đây lắm, anh ấy không muốn em đụng vào.....”

“Hả?”

Ánh mắt của Nam Ngưng khiến Thẩm Tâm Duy cảm thấy mình giấu diếm như phạm tội vậy, cắn răng, “Anh trai em từ nhỏ đến lớn, xuôi gió xuôi nước, đều được người ta khen ngợi. Đây là một chuyện đáng để tự hào, nhưng đồng thời cũng gây áp lực tới anh ấy. Mỗi chuyện đều phải làm tốt, hình như chỉ có như thế, mới không phụ lời khen của người khác. Anh ấy luôn cố gắng, cũng rất kiên cường. Khi nhà em bị tịch thu nhà, bố xảy ra chuyện, mẹ thì bị kích động, mà em còn nhỏ, công ty phải dựa vào một mình anh trai mà chống lên.... Không có ai trợ giúp anh, tất cả người thân không những chẳng cố để giúp anh ấy, mà còn thừa dịp thời gian này mà tranh giành, muốn lôi anh ấy xuống. Công ty chia năm xẻ bảy, anh ấy rất khó chịu, nhưng vẫn phải cố gắng. Dĩ nhiên lấy một phần công ty, đồng thời ở công ty nhiều năm, có nhiều kẻ theo gót... cho nên anh ấy phải đi nhờ bác, cho dù bác ấy là người đả kích anh ấy mạnh nhất. Anh không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là cầu xin dì, bị cự tuyệt, anh ấy rất khó chịu, nhưng không tự chủ được, suốt ngày uống rượu hút thuốc. Đó là lần đầu tiên em phát hiện, thì ra cũng có lúc anh trai bất lực như thế, cho nên em đi tìm dì.... Biết được chân tướng, khiến người ta phải rơi lệ, chị bạn gái trước của anh ấy, trở thành người tình của dương, dĩ nhiên chịu nổi, bắt anh ấy chia tay với bạn gái.... Em biết rõ sự thật, nhưng em không nói cho anh ấy biết, em ủng hộ từng quyết định của anh, bất kể anh ấy chọn thế nào, cuối cùng anh ấy chọn chia tay.... Dĩ nhiên không làm khó nữa, thậm chí chủ động giúp đỡ....”

Thẩm Tâm Duy không nói gì thêm, cô muốn nói, thật ra cô hiểu được dì, buồn cười nhất chính là chị cô gái kia chết rồi, nhưng dì vẫn ly hôn, một mình mang con đi, sau đó cưới lần nữa, bây giờ rất hạnh phúc. Thẩm Tâm Duy vẫn luôn nhớ lời dì đã từng nói, rằng tâm con người phải rộng, như vậy mới hạnh phúc được, người trong lòng mới tồn tại được, nhiều lần không phải vì đấu tranh cho hơi thở, dĩ nhiên giận, đối với những người hại dì thì dĩ nhiên hối hận, biến chồng trước của mình thành người lạ....

Đó là toàn bộ quá trình Thẩm Tâm Duy biết, anh trai và cô gái kia vừa bắt đầu thế nào cũng không ở cùng nhau được.

Nam Ngưng nghe xong, “Hóa ra... nếu không có chuyện đấy, anh trai em và cô gái kia sẽ hạnh phúc mãi mãi sao?”

Thẩm Tâm Duy im lặng, lúc sau mới nói, “Chị dâu, chị không thể nghĩ về sau như thế, lại cứ thế khiến hiện tại xấu đi... làm sao chị biết bọn họ không tới chuyện khác mà chia tay? Giá trị khác nhau, quan niệm cuộc sống cũng khác, cô gái kia chưa chắc đã hiểu được sự nghiệp của anh... tất cả đều có thể mang tới mâu thuẫn.”

Nam Ngưng gật đầu một cái, không nói gì, chỉ là trong lòng lại thấy mệt mỏi.

Thẩm Tâm Duy muốn an ủi chị, nhưng cảm thấy không cần thiết.

Giang Thiếu Thành thực sự theo lời Lương Huy nói, không âm thầm điều tra, nhưng những người này chẳng những không giống như Lương Huy cho rằng cắt đứt điều tra rất nhanh, ngược lại điều tra có tính toán, lúc này Giang Thiếu Thành mới gặp lại Lương Huy. Chỉ là lần này cảm xúc của hai người không tốt chút nào.

Giang Thiếu Thành vào phòng xong, cũng không hiện sắc mặt tốt trước mặt Lương Huy, chứng tỏ rằng anh không vừa lòng với chuyện này, “Anh đã cam kết thế nào với tôi?”

Giang Thiếu Thành nói lời này, còn muốn đá mạnh vào ghế. Lương Huy

cảm thấy khó hiểu, anh với người kia liên lạc rất ít, người kia còn cẩn thận hơn anh, ít ra mặt, điện thoại liên lạc cũng ít, chuyện bình thường như vậy không cần Lương Huy chủ động đi liên hệ, đối phương sẽ giải quyết, những cảnh sát nhỏ bé kia, cũng chỉ nghe lời của cấp trên, ra lệnh một tiếng, lập tức quay về.

“Cậu đừng nóng vội.” Mặc dù Lương Huy cảm thấy chuyện này nhìn qua không đơn giản, nhưng anh tin tưởng năng lực của người kia, “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Tối nhất là như vậy.” Giang Thiếu Thành nặng nề ngồi vào ghế, ghế lồm hằn xuống, ngón tay của anh không ngừng di chuyển, khóe miệng cũng nâng lên tia cười: “Anh đừng quên, chuyện của anh, tôi biết rất rõ.”

Đây chính là uy hiếp, một khi Giang Thiếu Thành bị điều tra vì lén lút làm chuyện trái phép nên trong Thịnh Quang quốc tế, cũng sẽ nói ra Lương Huy, như vậy Lương Huy tốt nhất đừng nghĩ mình sẽ không bị đếm xỉa đến. Từ khi bọn họ bắt đầu chính thức hợp tác, Lương Huy để Giang Thiếu Thành chẳng những sử dụng Thịnh Quang quốc tế mà còn cả Cẩm Thành, đương nhiên phải đem không ít tử huyệt cho Giang Thiếu Thành lộ ra ngoài, không thì sao Giang Thiếu Thành có thể hợp tác toàn lực, biết rõ bí mật của nhau, kèm chế lẫn nhau, mới có thể đi được xa hơn mà bây giờ bọn họ bị trói cùng một sợi, sợi dây vừa đứt, hai người tất nhiên sẽ ngã xuống, ai cũng đừng nghĩ sẽ may mắn.

Lương Huy cau mày, không thích Giang Thiếu Thành phản ứng thế, cảm thấy biểu hiện của Giang Thiếu Thành có phần quá. Nghĩ lại, dù sao đây là lần đầu tiên Giang Thiếu Thành làm những việc này, mà Lương Huy anh đã làm nhiều năm rồi, bên cạnh từng bị nằm vùng, bị cảnh sát hỏi qua vô số lần, mà cho dù Giang Thiếu Thành bình tĩnh, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, vội vàng như thế cũng chẳng sai.

“Tôi biết rồi.” Lương Huy cũng có chút bất mãn, “Nhưng cậu cũng phải để tôi tin.”

“Tin tưởng được xây dựng trên cơ sở thực tế. Bây giờ thời khắc cảnh sát nhìn chăm chăm phần sản nghiệp của Thịnh Quang quốc tế, không ngừng kiểm tra, đi xuống như thế, khó bảo toàn không điều tra ra cái gì... Hơn nữa, bọn họ chỉ điều tra Thịnh Quang quốc tế, mà không điều tra...” Giang Thiếu Thành nhướng mày, ánh mắt nhìn Lương Huy thâm thúy.

Căn bản nguyên nhân vụ này là do Lương Huy, nhưng cảnh sát đối với bên Lương Huy không có phản ứng gì, ngược lại nhìn chăm chăm Thịnh Quang quốc tế, khó bảo toàn không phải Lương Huy động tay động chân gì trong đấy, huống chi Lương Huy còn hiểu rõ và nhanh hơn Giang Thiếu Thành. Nếu như Lương Huy có việc, nhưng anh đem tất cả đẩy lên Thịnh Quang quốc tế... chưa chắc đã là một biện pháp tốt.

“Cậu nghi ngờ tôi.” Sắc mặt Lương Huy chìm xuống. “Vào lúc này rồi, chẳng lẽ chúng ta còn phải nội chiến?”

“Chẳng phải trước kia anh muốn đấu với Thẩm Diệc Đình à?” Ánh mắt Giang Thiếu Thành khẽ ngưng lại, không để ý tới Lương Huy. Chỉ vì lợi ích đương nhiên có thể hợp tác, nhưng dính đến tính mạng, tất nhiên phải nói rõ ràng.

Mặc dù Lương Huy tức giận vì Giang Thiếu Thành không tin tưởng, vốn dĩ dưới góc độ của Giang Thiếu Thành mà nói, cũng không sai, nếu anh là Giang Thiếu Thành, chắc cũng nghĩ như thế. Ban đầu chọn Thẩm Diệc Đình, chính vì muốn tất cả đẩy lên người Thẩm Diệc Đình, đến lúc đó vừa dễ cho cảnh sát ra mặt, còn loại trừ được Thẩm Diệc Đình. Người kia đã từng nói qua, làm nghề này, một ngày nào đó lộ tẩy, người ra mặt không nhìn nổi, một khi người ra mặt tính xử lý hết, đó chính là rửa sạch hoàn toàn...

“Tôi cũng không khắc nghiệt với hợp tác này, điểm này xin yên tâm, chuyện này nhất định sẽ chấm dứt từ đây.”

“Được, tôi tin anh lần nữa.”

Giang Thiếu Thành khẽ hít một hơi, không nhìn ra cảm xúc gì. Anh biết rõ, tất cả rồi nhanh kết thúc thôi, cuộc sống của anh như vậy cũng muốn dừng. Tình cảnh bây giờ, sẽ càng loạn, đồng thời ép Lương Huy liên lạc với người kia, nhưng khi làm chuyện đó rồi, người bên cảnh sát sẽ không ngừng điều tra Thịnh Quang quốc tế, tra Lương thị, dưới tình huống này, Lương Huy nhất định sẽ lo lắng, tiến hành đàm phán với người sau lưng, Lương Huy với người kia hợp tác nhiều năm như thế, mặc dù liên hệ ít, nhưng Lương Huy tuyệt đối nắm giữ tài liệu phạm tội của người kia, nếu không, Lương Huy sẽ không an phận bán mạng vì người đó, bởi vì anh ta biết rõ, người kia không thể mặc kệ anh ta, trong tay anh ta có nhược điểm của người đó.

Mà cái Giang Thiếu Thành muốn, chính là người kia với Lương Huy xảy ra tranh chấp. Lương Huy lấy nhược điểm ra uy hiếp, thế lực sau lưng chắc chắn rất lớn, Lương Huy không tin người kia không thể xử lý nổi những việc này, nếu như người đó mặc kệ, như vậy không muốn trông nom chuyện này, muốn Lương Huy buông tha để giữ vững vị trí của mình, mà Lương Huy chắc chắn không bỏ.

Sau khoảng thời gian này, mới thật sự là những ngày khổ sở, nhưng đã khó chịu lâu như vậy, Giang Thiếu Thành vẫn còn kiên nhẫn.

Giống như Giang Thiệu Thành dự liệu, Lương Huy thực sự chủ động liên lạc người kia, mà người đó nhận được điện thoại của Lương Huy, có chút bất mãn, “Không phải đã bảo cậu chờ tùy tiện liên lạc với tôi sao?”

“Tôi cũng không muốn đâu, chỉ là hiện tại xảy ra vấn đề với bên cảnh sát, cho nên....”

Đối phương biết rõ, “Tôi sẽ tìm hiểu.”

“Nhanh một chút, tôi không đợi được lâu đâu.”

“Hừ.” Đối phương cúp điện thoại, nhanh chóng ra lệnh, lấy được tin đúng có người đang điều tra Lương Huy, hình như nghi ngờ anh có liên quan với nhiều hạng mục....

Tra thì tra được, nhưng không tra được chuyện lần này do ai ra lệnh.

Lương Huy không ngờ, anh gọi điện thoại ám hiệu với Trần Tông Vinh xong, bên cảnh sát vẫn điều tra không nghỉ. Anh có chút hiểu, chuyện lần này không giống với trước kia, quá khứ đều là lén lút điều tra, anh âm thầm xử lý không ít người. Bây giờ những người này trực tiếp điều tra, rốt cuộc Trần Tông Vinh không muốn quản hay là không quản được? Lương Huy để mình tỉnh táo lại, nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Có lẽ có người thực sự muốn bắt đầu điều tra, bây giờ anh làm hơi lâu rồi, nhiều người không nhìn nổi, nhưng ở trong này thì Trần Tông Vinh có thân phận gì? di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Người chịu ơn Trần Tông Vinh đếm không hết, bây giờ mấy vị trong tay cầm quyền đều nhờ sự dạy bảo của Trần Tông Vinh.... Như vậy thì địa vị của Trần Tông Vinh không bị ảnh hưởng, thì thế nên Trần Tông Vinh bỏ qua con cờ là anh rồi, những năm gần đây anh cũng được lợi từ ông ta. Loại người động lòng này, luôn lòng tham không đáy. Hình như Trần Tông Vinh muốn khống chế tất cả nguồn tiêu thụ, được nhiều tiền hơn, nghĩ khá lắm, lần trước bọn họ đàm phán không thành, có vẻ Trần Tông Vinh cũng không định quản gì của anh nữa.

Nghĩ tới đây, trong mắt Lương Huy thoáng qua vẻ tức giận, nghĩ bỏ qua là có thể bỏ qua sao?

Nhưng Trần Tông Vinh là lão cáo già xảo quyệt, tuyệt đối không gặp anh, thậm chí nói qua điện thoại cũng bảo người khác.... nhưng Lương Huy gọi điện thoại cho Trần Tông Vinh, lần này anh không khách khí, “Tôi khuyên ông nên nhanh giải quyết chỗ phiền phức này, nếu không tôi chẳng dám cam đoan, tôi sẽ không nói gì của ông ra đâu đấy?”

“Tôi có thể có gì? Tôi cũng muốn biết lắm.” Trần Tông Vinh hừ lạnh, “Tôi cũng chẳng sợ gì mấy lời hù dọa.” Trần Tông Vinh đã lấy được chút dấu vết từ một số người, lần này thực sự có người muốn thành phố Đông Giang sửa sang lại, nói cách khác thành phố Đông Giang này phải tẩy bài lần nữa. Đã như vậy, lúc này Trần Tông Vinh quyết định buông tha Lương Huy, nếu như lúc này ông còn ra tay trợ giúp Lương Huy, thì cả chính mình cũng dính vào.

“Tôi nhớ ông còn hiểu rõ tôi, tôi bị tức đến điểm rồi, cái gì cũng làm ra được.”

Trần Tông Vinh do dự mấy giây, “Đã như vậy, trước tìm người chịu tội thay đi... bây giờ còn có thời gian để làm.”

Lương Huy cúp điện thoại, ý của Trần Tông Vinh là không có ý định xử lý chuyện này? Thực sự muốn đẹp, để cho anh đi tìm người chịu tội thay, bây giờ chuyện dính rộng như thế, sao anh có thể bình yên vô sự? điều tra từng bậc từng bậc, di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n ai cũng đừng hòng chạy thoát.... Huống chi bên Giang Thiệu Thành, bọn họ chính là người trên cùng một thuyền, Chuyện này phải ép Trần Tông Vinh ra tay, nếu không có cách nào xử lý, phải kéo Trần Tông Vinh xuống bùn, muốn bỏ qua sao, được đấy.

Tính toán xong, Lương Huy cũng bình tĩnh lại, muốn giữ được mình, vậy thì phải bảo vệ cửa của anh trước.

Lương Huy nhanh gặp lại Giang Thiệu Thành.

Lần này Giang Thiệu Thành gặp Lương Huy tại phòng làm việc của anh, sắc mặt của Lương Huy không khó coi lắm, chỉ là rất trầm, hình như trên mặt cũng lộ ra, chuyện này không đơn giản....

Diện tích phòng làm việc của Lương Huy không lớn, chỉ là khắp nơi đều lộ ra chút gì rất nghiêm túc cẩn thận, làm cho người ta không dám nhìn lâu, mà Lương Huy ngồi ở trong đó, có phần vương giả. Giang Thiệu Thành đứng đối diện, đối với tâm tình bây giờ của Lương Huy, căn bản cũng hiểu rõ mấy phần, bây

giờ bên ngoài rất âm ỉ, có người ẩn danh kiện công ty Lương thị làm ăn phạm pháp, mà cảnh sát ở trong phát hiện ra. Những năm gần đây, có không ít người vì công ty Lương thị mà mất tích hoặc bị giết, những người kia có không ít là cảnh sát. Đối mặt với tình trạng như vậy, ý chí bên cảnh sát sục sôi, thế phải điều tra ra chứng cứ phạm tội của Lương Huy. Bây giờ công ty Lương thị sản xuất gì thì mỗi quy trình đều có chuyên gia kiểm định, hơn nữa Thịnh Quang quốc tế cũng như công ty Lương thị cũng bị dính líu trong đó....

Rất nhiều báo chí chú ý tới chuyện này, dân cư mạng đang hả hê thảo luận chuyện này sẽ lấy cách gì để kết thúc, là nghiệp quan sát kết không giải quyết được hay là đẩy người ra gánh tội thay....

Lương Huy lảng lạng nhìn Giang Thiếu Thành, “Tôi có tin được cậu không?”

“Anh cứ nói đi.”

Bây giờ Lương Huy biết Giang Thiếu Thành đang nắm mạng của mình trong tay, nhưng cái này không cần tính, bên cảnh sát cũng không tìm được nguyên nhân Thẩm Diệc Đình chết, đã kết luận là tự sát. Hơn nữa dựa vào lời của anh, cũng không thể khiến Giang Thiếu Thành bất lợi. Nhưng anh và Giang Thiếu Thành hợp tác thì là sự thật, một khi mình hoặc Giang Thiếu Thành bị bắt xuống nước, thì đối phương cũng không chiếm được, đã như vậy thì tin cậu ta một lần.

Lương Huy cười cười, “Cuối tuần có hôn lễ của nhà họ Minh thành phố A, cậu đi chứ?”

Lương Huy hỏi nhảm, hôn lễ nhà họ Minh, giấu bí mật tới cuối cùng, gia cảnh truyền thống, không công bố, dân không đầu với quan, tiệc cưới nhà họ Minh này, bất kể hào phóng hay khiêm tốn cỡ nào, đều không phải chuyện người bình thường có thể tìm hiểu. Tiêu đề đám cưới của minh tinh nào đây không thể sánh được, phải biết nhà họ Minh có thể bắt bại nhiều năm như vậy, đương nhiên có cái lý. Nhà họ Minh luôn bề bộn, có chút quan hệ với nhà họ Giang, vì vậy bên nhà họ Giang cũng sẽ cử người tham gia hôn lễ, mà thành phố Đông Giang, đương nhiên là Giang Thiếu Thành tham dự, có mặt thì gặp nhân vật khắp nơi, những người đó cũng khiến người xem lú lười.

Giang Thiếu Thành gật đầu, “Vốn là bố mẹ tôi đi, nhưng mà họ vẫn đang đi du lịch, nên tôi đi thay.”

Lương Huy hé miệng cười, “Vậy mang giúp tôi một ít đồ qua, hẳn không có vấn đề gì chứ?”

Lương Huy cười, Giang Thiếu Thành cũng không biết anh muốn làm cái gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Giang Thiếu Thành không thích thế, Lương Huy cũng không giải thích. Lương Huy vốn định nói tất cả cho Giang Thiếu Thành, nhưng nghĩ lại, không muốn nói. Căn bản chính là lúc Giang Thiếu Thành rời đi, lại giao đồ qua, nhưng vật này quá mức quan trọng. Vì vậy giao sớm cho Giang Thiếu Thành, như vậy mới không khiến Giang Thiếu Thành hoài nghi.

Sau khi Giang Thiếu Thành lấy được đồ, trở lại căn hộ nhỏ của anh, đưa cho Thẩm Diệc Đình, hơn nữa nói rằng ngày hôm sau phải thu hồi lại. Là một món đồ cổ, có thể đáng giá không tí tiền. Trước khi Lương Huy đưa cho Giang Thiếu Thành thì đã tính toán xong rồi, cho dù Giang Thiếu Thành mở ra nhìn, cũng chỉ cho rằng Lương Huy lấy vật này đi lấy lòng Trần Tông Vinh mà thôi. Dù sao đồ cổ giá trị xa xỉ, cộng thêm Trần Tông Vinh rất thích những đồ này, cái này đích thực là muốn lấy lòng.

Thẩm Diệc Đình nhìn món đồ cổ này rất lâu, “Có cái gì đặc biệt sao?”

Giang Thiếu Thành gật đầu một cái, không nói gì, Thẩm Diệc Đình cũng không lãng phí thời gian, ngay trang xong, rời đi luôn. Đây là kết quả của hai căn hộ nối liền, Thẩm Diệc Đình đợi ở chỗ này, từ căn hộ tầng khác tiến vào hoặc rời đi, không để cho người cảm thấy cái gì bất thường.

Thẩm Diệc Đình cầm đồ, tới căn cứ tổ nghiên cứu, nơi này có rất nhiều nhân tài kiệt xuất ở mọi lĩnh vực trong cả nước, chính vì vậy, để ngăn ngừa phát sinh biến cố trên đường cần xử lý.

Thẩm Diệc Đình giao món đồ cổ này, có người nhìn mấy giây liền phát hiện đây là đồ giả, dù nhìn ngoài không có gì khác biệt, hơn nữa trong món này còn có đồ vật khác, nhưng cần giải mã, nếu không chỉ có thể đánh vỡ, nếu làm thế thì có thể làm hỏng hệ thống, đồ vật bên trong cũng tự động tiêu hủy, cho dù lấy được cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Lúc này Thẩm Diệc Đình mới hiểu Giang Thiếu Thành không thèm nhìn tới món này mà trực tiếp đưa đồ này đến cho anh.

“Lương Huy cũng thật là xảo quyệt.” Có người không nhịn được cảm thán.

“Nếu không chúng ta có thể cố gắng nhìn món này chăm chăm sao?” Có người cười nhún vai.

Những việc này, do Giang Thiếu Thành và Thẩm Diệc Đình xử lý ở ngoài, những người sau lưng thì xử lý một đồng chuyện, ví như làm thế nào khiến Thẩm Diệc Đình “chết” mà thần không biết quỷ không hay, như thế nào tìm ra một thi thể khác thay thế Thẩm Diệc Đình. Tất cả những việc bộc phát này, đều do những người này toàn quyền xử lý, không được phép có bất kì sai lầm nào, hơn nữa người nơi này, đều do người trung ương ra lệnh, không chịu bất kì chi phối nào, mà nhiệm vụ của bọn họ, chính là xử lý tốt sự kiện lần này.

Một lát, đã có người nhanh chóng giải mật mã, đồng thời lấy ra gì đó trong bình cổ, đó là usb được mã hóa. Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào, mở trong máy vi tính, mở mật mã, thì trong đó xuất hiện rất nhiều văn bản, đa số đều là ảnh chụp, hơn nữa thời gian đã lâu, có tài liệu Lương Huy và Trần Tông Vinh gặp mặt. Mặc dù nội dung không rõ ràng, cuộc đối thoại giữa các nhân vật rõ ràng, còn có phần ghi âm, vô số hình ảnh khác, các loại giấy tờ, phía trên xuất hiện tên nhiều người, mà tên của họ đều có quan hệ tới Trần Tông Vinh.

Tất cả mọi người hưng phấn.

Nhưng còn chưa đủ, người phụ trách nơi này nhanh ọi người nước lã, cần chứng cứ xác thực, chính là tại chỗ bắt được.

Vì vậy usb lần nữa bỏ vào trong bình cổ, tất cả khôi phục hình dạng ban đầu, giống như không bị ai mở ra, mà tài liệu đầy đủ đều được cất kĩ.

Giang Thiếu Thành tham gia hôn lễ nhà họ Minh, cũng gặp không ít người quen, Giang Dục và em gái, đã lâu không gặp Giang Dục, lần này mới gặp được, cũng hàn huyên mấy câu.

“Nhớ lần trước gặp cậu, cũng là trong hôn lễ của em gái cậu, thoáng một cái đã nhiều năm trôi qua rồi.” Giang Thiếu Thành cảm thán mấy phần, tính cách của bọn họ không khác biệt lắm, vì vậy dù không coi là bạn, nhưng quan hệ ở đâu, cũng tới được khá gần.

Hình như tâm tình Giang Dục rất tốt, “Ừ, lần sau cậu gặp tôi, phải là trong hôn lễ của tôi rồi.”

Giang Thiếu Thành cười, “Chuyện tốt sắp đến?”

Giang Dục cười không nói.

Dương Tử Hân bên cạnh Giang Dục lại cười, ánh mắt nhìn về phía Giang Thiếu Thành có phần lạ, “Đúng rồi, sao lại không thấy chị dâu bé nhỏ đâu?”

“Cô ấy không đi.” Hình như Giang Thiếu Thành không muốn nói nhiều về vấn đề này, cười cười đi ra.

Giang Thiếu Thành đương nhiên không quên mục đích anh tới đây, mà giờ phút này, Trần Tông Vinh đã nói chuyện với lão hai nhà họ Minh, cảnh sắc ôn hòa, ai biết được quan hệ của bọn họ chỉ là mặt ngoài hay giao tình tốt thật? di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Giang Thiếu Thành lại rõ, lần này phải kéo Trần Tông Vinh xuống, nhà họ Minh không thể không có công, chỉ là đám người kia tranh giành lợi ích, không liên quan với người khác, một phái ngã, đương nhiên có phái khác, đơn giản thế thôi.

Sau khi Trần Tông Vinh với nhà họ Minh chào hỏi ân cần, xoay người, thấy Giang Thiếu Thành vẫn nhìn ông.

Trần Tông Vinh thấy kì lạ, uy danh nhà họ Giang có nghe nói qua, cũng đi được khá gần với nhà họ Minh, mà Giang Thiếu Thành lại đi hướng ít người đi, Trần Tông Vinh do dự hai giây, vội vàng đi theo.

Khi tiến vào trước đại sảnh, Trần Tông Vinh nhận được điện thoại của Lương Huy, sai người mang đến cho ông quà tặng vui mừng.

Giang Thiếu Thành đầu tiên là hàn huyên mấy câu với Trần Tông Vinh, cũng bình tĩnh giao quà của Lương Huy cho Trần Tông Vinh, vẻ mặt và giọng nói không có gì khác biệt.

Trần Tông Vinh nhìn về phía Giang Thiếu Thành có phần nghi ngờ, như đang xác định Giang Thiếu Thành nói cái gì hay không, nhưng anh quá bình tĩnh, khiến Trần Tông Vinh không nhìn ra cái gì.

“Cậu ta không nói thêm lời nào sao?” Trần Tông Vinh còn hơi nghi ngờ.

Giang Thiếu Thành lắc đầu, “Không có... chỉ là, nếu có gì không hiểu thì ông có thể hỏi cậu ta.”

Hình như không muốn nhiều lời, Giang Thiếu Thành liền xoay người ra ngoài. Anh chưa đi xa, đã bị Giang Dực vỗ bả vai, phạm vi hoạt động của Giang Dực vẫn là thành phố Nam Giang, người nhà họ Giang luôn biết giới hạn, chung đụng vui vẻ.

Giang Thiếu Thành còn hoài nghi, Giang Dực đã kéo anh rồi.

“Cậu làm như vậy rất nguy hiểm.” Giang Dực ngồi vào trong xe, mới bắt đầu nói chuyện với Giang Thiếu Thành, “Phái bên Trần Tông Vinh kiểu gì cũng ngã, nhưng cậu không cần phải dính vào trong đấy mới đúng.”

“Anh biết?”

“Vốn không biết, nhưng khi cậu an bài để 2 bác đi du lịch nước ngoài, xong chấm dứt với vợ, đến gần Lương Huy.... làm người đứng xem, thì cũng hiểu chút.”

Giang Thiếu Thành không nói.

“Là Thẩm Diệc Đình kéo cậu xuống?” Giang Dực lắc đầu một cái, Thẩm Tâm Duy là em gái Thẩm Diệc Đình, Thẩm Diệc Đình gặp nguy hiểm, cũng có nghĩa là Thẩm Tâm Duy không dễ chịu tí nào, đương nhiên Giang Thiếu Thành sẽ không đứng nhìn.

“Không hoàn toàn là vậy.”

“Hả?”

“Tôi có hai người anh họ xa, bằng tuổi, di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n năm đó chúng tôi cùng nhau ra khỏi nước, chỉ là ngành học không giống.... bọn họ là những người yêu nước chân chính, không có bất kì tình cảm riêng tư, chỉ muốn bắt được phần tử phạm tội. Anh cho rằng bọn họ không hiểu rõ bọn họ làm người, sẽ không rõ hiện thực cuộc sống sao? Bọn họ hiểu, thậm chí hiểu rõ, có nhiều điều vượt ngoài tầm kiểm soát, nhưng bọn họ vẫn vì chính nghĩa mà làm. Mà tôi hiểu, có cái ngã, chắc chắn sẽ có người.... cho nên dứt khoát làm như không thấy. Bọn họ thật vĩ đại... bọn họ ở trong vụ này, bị ám sát, lúc chết trên người toàn là vết chém, bị hồng cả mặt.... so sánh với bọn họ, anh cảm thấy tôi làm chút chuyện này đã là gì?”

Giang Dực trầm mặc, những chuyện này căn bản không có đúng sai, có người nguyện ý vì tính ngưỡng của mình mà dâng hiến cả đời, có người chỉ mong sống sót bình an.

“Cậu phải cẩn thận, tôi còn muốn cậu tới tham gia hôn lễ của tôi.”

“Chắc chắn rồi.”

Trần Tông Vinh nhận được đồ của Lương Huy, chủ động gọi cho anh.

Hình như Lương Huy đã sớm dự liệu được, di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n mặc dù Trần Tông Vinh ở trong điện thoại nổi giận đùng đùng, ông không ngờ, ông làm bí ẩn như thế, nhưng Lương Huy vẫn ghi lại tất cả, bây giờ thì Lương Huy nói rằng nếu như ông không xử lý chuyện này, thì ai cũng đừng hòng thoát.

Trần Tông Vinh liền bắt đầu lợi dụng cái đám người lâu không dùng tới, chuẩn bị đề chuyện này xuống, mà người ở dưới, phải nghe cấp chỉ huy....

Vậy mà, chuyện vẫn như cũ, phát triển tệ hơn, người ta phát hiện trong công ty Lương thị có nhiều vật cấm, thậm chí có vô số kho hàng ngầm, để làm ma túy..... chuyện này nhanh chóng bị báo chí tìm thấy, Lương Huy sốt ruột khó nén, anh phòng ngự nhiều lần, không ngờ lại có vấn đề, hơn nữa vì đối phương nằm vùng....

Lương Huy lại gọi điện thoại cho Trần Tông Vinh lần nữa, “Ông đừng tưởng là ở ngoài sự việc đấy?”

Trần Tông Vinh đã tức giận, hỏi rất nhiều người có quan hệ thân tiết, lần này chuyện của Lương Huy, người ra mặt đã chuẩn bị thật lâu, chính xác còn muốn thành phố Đông Giang sạch sẽ.... Trần Tông Vinh nở nụ cười, đã nhiều năm như vậy, nhưng lại bị cách này chạm vào mình.

“Lương Huy, lần này cậu chỉ có thể trách chính cậu, tôi không liên quan.” Trần Tông Vinh nở nụ cười, ông và nhà họ Minh đấu lâu như vậy, cẩn thận bao nhiêu năm, vẫn bị nhà họ Minh lừa.

“Ông có ý gì?” Lương Huy nắm chặt điện thoại.

“Giang Thiếu Thành.”

44. Chương 44

Nam Ngưng mất tích, Thẩm Tâm Duy biết được tin này là ngày hôm sau. Lúc cô chạy tới, tất cả người nhà họ Nam đã đến đủ, cô bị lấn qua một bên, nghe hai bác Nam kể lại quá trình Nam Ngưng mất tích. Thường thì cứ 8 giờ tối là Nam Ngưng đã về đến nhà, nhưng ngày hôm qua 8 giờ rồi mà cô vẫn chưa về, lo lắng, bác Nam bắt đầu gọi nhưng điện thoại của Nam Ngưng cứ ở trong trạng thái tắt máy. Cho tới giờ, tất cả những người liên quan tới Nam Ngưng đã liên lạc qua, cũng chưa từng gặp Nam Ngưng, lúc này mới gọi điện báo cảnh sát.

Chỉ là bên cảnh sát hoàn toàn không coi trọng chuyện này, nói một câu là sau 24 giờ nữa hãy báo cảnh sát, giận đến mức bác Nam tại chỗ âm ỉ lên, nói những cảnh sát kia không có lương tâm. Ý bên cảnh sát là Nam Ngưng đã là người trưởng thành rồi, mới có một đêm không về, bộ dạng của bọn họ bây giờ, hình như quá....

Thẩm Tâm Duy yên lặng nghe, hai bác Nam vẫn còn lo lắng, bây giờ triệu tập mọi người đi tìm Nam Ngưng. Thẩm Tâm Duy không cảm thấy họ cứ vội vàng vậy, bởi vì cô cũng cảm thấy có chút không đúng. Nếu như người khác mất tích, có thể đoán ra là đi ra ngoài giải khuây cái gì đó, nhưng Nam Ngưng sẽ không, cô muốn đi đâu, nhất định sẽ nói trước cho bố mẹ của cô, chứ nói tới việc mất tích rồi tắt máy, Thẩm Tâm Duy mơ hồ có dự cảm không tốt.

Một khoảng thời gian, mắt của cô vẫn nhắm, giống như sắp có họa xảy ra, phần khủng hoảng không biết này càng ngày càng đến gần. Cô cảm thấy mình có phần đoán được Giang Thiếu Thành và anh trai phải làm gì, nhất là bây giờ báo chí hừng hực lấy tin về nhà họ Lương, không ít người đánh cược lần này Lương Huy có thể sẽ ngã xuống đấy.... Chẳng lẽ anh trai và Giang Thiếu Thành vì muốn cho Lương Huy nhìn, mới biểu diễn màn này, cô suy đoán thế, nhưng cũng hi vọng chuyện nhanh kết thúc, anh trai mà có thể nói rõ ràng các hiểu lầm với chị dâu, chị ấy không phải buồn mỗi ngày nữa, mà anh trai không cần phải ẩn núp.

Nhưng chị dâu mất tích.... Mặc dù thời gian mất tích không lâu, nhưng lại mất tích vào lúc này, thật sự là ngoài ý muốn sao? Thẩm Tâm Duy không muốn nghĩ về hướng xấu, hi vọng chị dâu sớm về, tất cả đều chỉ vì bọn họ quá lo lắng.

Ngộ nhỡ thì sao? Suy nghĩ này không ngừng được, chị dâu không phải dạng người tắt máy rồi trốn đi. Lần trước chị dâu mất tích, những người kia vì muốn bức anh trai ra, lần này chị dâu mất tích, chẳng lẽ là.... Anh trai và Giang Thiếu Thành che giấu lâu như vậy, nhưng chuyện ngày ấy có để lộ ra, có phải hay không.....

Toàn thân Thẩm Tâm Duy run lên, không phải như vậy, nhất định không phải.

Cô run rẩy lấy điện thoại ra, vội vàng gọi cho số điện thoại đó, lâu như vậy, cô chưa bao giờ chủ động gọi tới, dù lúc đêm khuya yên tĩnh thì cô sẽ nhìn chằm chằm vào số đấy tới gần người, ngây ngô rồi ngủ mất....

Điện thoại vang lên, một tiếng rồi một tiếng, mà nhịp tim của cô cũng thành thịch như thế.

“Giang.... Giang Thiếu Thành” Âm thanh của cô run rẩy.

Giang Thiếu Thành cau mày, không ngờ cô sẽ gọi, vì vậy trầm mặc.

“Chị dâu tôi mất tích, tôi nghi ngờ chị ấy lại bị bắt cóc, có phải là các anh làm chuyện kia hay không.....”

Hai chữ sau “Chuyện kia”, không nói nữa rồi.

“Giang Tâm Duy!”* Giang Thiếu Thành kích động cầm điện thoại đứng lên, âm thanh cũng run rẩy, “Em... nói chuyện.....”

*: đây là t dịch QT ra thể nên t vẫn giữ nguyên chứ không phải t viết sai tên nhé.

Bên đầu kia phát ra một tiếng kêu, sau đó điện thoại rơi xuống, cắt đứt. Anh chỉ cảm thấy từng té bào trong người mình sôi trào, cô đã xảy ra chuyện, cô nhất định đã xảy ra chuyện.... cái gì anh cũng không kịp nghĩ, vọt ra khỏi phòng làm việc, rồi lại tức mình, nên sớm nghĩ tới, anh cho rằng anh với cô luôn giữ một khoảng cách. Lương Huy sẽ không hại tới cô, nhưng không ngờ, anh cần bản tính nói cho tổ chức, để người ta đi bảo vệ cô và Nam Ngưng. Tại sao anh không sắp xếp sớm chút.... Lần đầu tiên anh hận bản thân mình.

Một mặt đó, Thẩm Tâm Duy chỉ cảm thấy có người cầm khăn che mũi của mình, sau đó cô không cảm thấy gì nữa.

Một nhóm người cứng lại, cũng rất lạnh, ai cũng không dám nói một câu. Ở trong chuyện này, Giang Thiếu Thành và Thẩm Diệc Đình hi sinh tất cả, nhưng những người làm cảnh sát đại biểu cho chính nghĩa không thể bảo vệ người nhà của bọn họ, có lẽ bọn họ cũng nghĩ quá đơn giản, cho rằng lập tức mau thu lưới, như vậy tất cả sẽ kết thúc, nhưng chưa từng nghĩ đến, chó nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, huống chi là người!

“Có phải là ngoài ý muốn hay không?” Có người suy đoán thận trọng, dù sao nếu như Nam Ngưng và Thẩm Tâm Duy gặp chuyện không may, đối phương cũng sẽ gọi tới đàm phán, bất kể làm cái gì, nhưng bây giờ, một chút động tĩnh cũng không có.

Thẩm Diệc Đình cũng mân miệng sít sao, sắc mặt anh tái nhợt, lần đầu tiên Nam Ngưng bị bắt cóc anh không xuất hiện, trong lòng anh đã rất đau và áy náy rồi. Hôm nay nếu Nam Ngưng với em gái có chuyện thật, anh sẽ không tha thứ ỉn, “Lương Huy chắc chắn đã phát hiện ra, không cần phải che giấu, đi bắt người.....” Thẩm Diệc Đình lạnh lùng nói ra những lời này, anh đứng dậy muốn đi, có người cản anh, lại bị anh đẩy ra.

Vì vậy vào lúc này mọi người thấy Giang Thiếu Thành, hi vọng anh khuyên nhủ Thẩm Diệc Đình, nhưng Giang Thiếu Thành rời khỏi cùng Thẩm Diệc Đình, chuyện đã đến bước này, bọn họ không cần phải nhin nữa. Bây giờ đã đủ chứng cứ để tố cáo Lương Huy, bên Trần Tông Vinh cũng không trốn được, chỉ cần cho ra ít thông tin, bên Trần Tông Vinh sẽ có người chỉ trích ông ta đặc tội.

Giang Thiếu Thành và Thẩm Diệc Đình cùng đi, mọi người nhìn nhau, gọi điện thoại xin phép cấp trên, chính thức đi bắt Lương Huy.....

Giang Thiếu Thành chủ động gọi cho Lương Huy.

“Cậu vẫn dám gọi cho tôi.” Lương Huy trong điện thoại không nhin được bật cười, “Kể cho cậu một câu chuyện cũ, tôi đã từng có một người bạn tốt, có hợp tác với cậu ta, sau đó tôi phát hiện ra cậu ta với đối thủ của tôi hợp tác, cậu biết tôi đối phó ra sao không?”

Tay Giang Thiếu Thành nắm điện thoại thật chặt, cau mày chặt, nhưng không mở miệng nói gì.

“Tôi để cho cậu ta nhanh chóng phá sản, sống không bằng chết, cơ hội tìm công việc bình thường cũng không có..... người phản bội tôi, nên biết sẽ có hậu quả gì.” Lương Huy ở bên kia cười haha.

Giang Thiếu Thành nhin nhin, “Anh muốn trao đổi gì?”

Bên kia chỉ có tiếng gió thổi, hình như Lương Huy đang ở vùng đất trống, “Tôi muốn cậu đem tất cả chứng cứ cho tôi tiêu hủy.....”

Giang Thiếu Thành trầm mặc, không phải không làm được, mà những chứng cứ này, cũng sớm đã ở trong tay cảnh sát, sẽ chờ một bước cuối cùng, bây giờ tiêu hủy không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa, Lương Huy không phải không hiểu điều này.

Lương Huy a một tiếng, lửa giận lớn nhất đời này của anh, chỉ sợ là giờ phút này, Giang Thiệu Thành, người này lại dám trêu anh như vậy, coi anh như kẻ ngu, vậy thì anh muốn Giang Thiệu Thành sống không bằng chết. Bây giờ anh hiểu, từ đầu tới cuối Giang Thiệu Thành diễn trò, cái gì mâu thuẫn với vợ, Giang Thiệu Thành đang bảo vệ người phụ nữ kia. Lương Huy nghĩ đến ban đầu mình mất đi Tâm Vũ, rất tốt, anh có thể cho Giang Thiệu Thành cảm nhận nó như thế nào, khiến Giang Thiệu Thành nếm thử chút.

“Không làm được đúng không? Vậy thì chờ nhận xác đi!” Lương Huy cười nhẹ, “Dù sao cậu cũng chán ghét vợ cậu rồi, thời điểm nhận xác sẽ rất vui vẻ mới đúng.”

“Cầm đừng vào cô ấy.” Giang Thiệu Thành lạnh lùng cảnh cáo.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ sợ cậu sao?”

“Chớ cúp điện thoại.” Giang Thiệu Thành đoán được động tác của Lương Huy.

“Quả thực không nên....” Lương Huy trầm mặc mấy giây, “Bảo Thẩm Diệc Đình nghe.”

Nếu Giang Thiệu Thành dám gài bẫy anh, vậy thì Thẩm Diệc Đình cũng là một nhân tố quan trọng, Thẩm Diệc Đình căn bản chưa chết, bị Giang Thiệu Thành giấu đi, sự thật này càng khiến Lương Huy tức giận hơn.

Thẩm Diệc Đình cầm lấy điện thoại, “Đã lâu không gặp.”

“Không cần tiếc nuối như vậy.... Thẩm Diệc Đình, năm đó Tâm Vũ rơi từ trên tầng xuống trước mặt tôi, cậu biết tôi có cảm giác gì không? Cậu sẽ sớm biết thôi, có muốn thử cảm giác nhìn vợ cậu rơi xuống không?”

“Lương Huy....” Thẩm Diệc Đình để điện thoại rơi xuống, “Người cậu hận là tôi, không liên quan tới những người khác, cậu thả cô ấy đi, nhắm vào tôi....”

“Được.... tôi chờ cậu.” Lương Huy cúp điện thoại, dùng miệng thổi thổi, ở một hướng khác, đợi lát nữa, anh sẽ dùng khẩu súng này, xuyên vào đầu Thẩm Diệc Đình và Giang Thiệu Thành.....

45. Chương 45

Chuyện Thẩm Diệc Đình vẫn còn sống khiến mọi người bất ngờ, nhưng bên cảnh sát chỉ nói rằng xác tìm thấy ở bến tàu là người khác, vì vậy kết quả kiểm tra DNA cũng là của người kia, tất cả hợp tình hợp lý. Cảnh sát cũng đã làm sai, người chết ban đầu đã tìm ra được thân phận rồi, nhưng báo chí không quan tâm, bọn họ chỉ muốn tìm ra có bí mật ẩn giấu bên trong hay không. Mà chuyện của Giang Thiệu Thành, càng đơn giản, cảnh sát công bố Lương Huy là tội phạm, Giang Thiệu Thành cũng không cảm kích, vì vậy không tham dự, hưởng chi Lương Huy lợi dụng anh, anh là người bị hại. Sự thật chân chính thế nào, người biết sẽ không nói, người không biết cũng không thể nào biết được.....

Nhà họ Thẩm cũng không vì Thẩm Diệc Đình về mà vui mừng được. Thẩm Diệc Đình trở lại, Thẩm Tâm Duy lại mất tích. Thẩm Diệc Đình càng hối hận hơn, cảnh sát đi tìm khắp nơi, bắt đầu từ chỗ Thẩm Tâm Duy, nhưng không ai, khắp nơi chẳng có ai.... Tất cả những chỗ Lương Huy tới, đều đã kiểm tra qua, không thấy.

Thẩm Diệc Đình và mẹ mình đang ăn cơm, đã lâu mẹ không thấy anh, giờ phút này vẫn cười, hoàn toàn không biết con gái mình không ở đây hôm nay. Thẩm Diệc Đình cười để trấn an mẹ mình, cơm nước xong, lúc này mới lên lầu.

Anh muốn ra cửa, Nam Ngưng nhìn dáng vẻ của anh liền hiểu. Cô từng nghĩ, nếu như cô có cơ hội nhìn thấy anh, điều cô muốn hỏi nhất chính là anh có tình cảm với cô không, anh cưới cô có phải vì một người phụ nữ khác. Lúc cô nhìn thấy, cô chỉ có một suy nghĩ, anh vẫn còn sống, thật tốt, tất cả những gì đang khó chịu, cũng không sánh nổi việc anh trở lại bên cạnh. Chỉ cần anh trở lại là được, tất cả cô không so đo nữa, dù cô từng cho rằng đó là chuyện mãi mãi cô không thể quên được trong lòng.

Sắc mặt anh nhàn nhạt, cô lại hiểu, bây giờ anh rất lo lắng.

“Phải đi bệnh viện sao?” Cô nhẹ giọng hỏi anh, bây giờ Giang Thiệu Thành ở trong bệnh viện, mỗi ngày có được tin vẫn chưa tìm được Thẩm Tâm Duyệt thì người đàn ông kia vẫn lo lắng không thôi....

Thẩm Diệc Đình gật đầu.

“Em cùng đi với anh.” Nam Ngưng có phần ngang bướng nhìn anh.

Cô biết rõ, anh đi tìm Giang Thiệu Thành, cùng phân tích xem rốt cuộc Lương Huy giấu Thẩm Tâm Duyệt ở đâu, cô biết mình cái gì cũng không làm được, nhưng vẫn muốn góp thêm lực, dù rất ít, em gái của anh, cũng là em gái cô.

Thẩm Diệc Đình tiến lên nắm lấy tay cô, từ lúc gặp chuyện không may tới giờ, cô không oán giận anh một câu, cũng không hỏi anh tất cả vì cái gì, chỉ vì cô biết anh đang lo cho Tiểu Duyệt, hiện tại tung tích em gái anh không rõ.

Thẩm Diệc Đình tự mình lái xe tới bệnh viện, cô yên tĩnh ngồi ở vị trí kế bên, không muốn quấy rầy anh. Thẩm Diệc Đình cũng bình tĩnh hơn, anh thật có lỗi với cô, không phải vì ban đầu hôn nhân của bọn họ, mà là một năm nay khiến cô tức giận, đau đớn, nhiều cảm xúc.... Anh nhắm mắt lại, “Em hận anh sao?”

“Hân.” Giọng Nam Ngưng rất nhẹ, giọng nói thật bình tĩnh, giống như đây là từ cô không nên nói ra ngoài, “Sau lại không nữa, hay là tại như vậy trong nháy mắt....”

Lúc anh ôm cô, cô biết rõ, tất cả hận phóng ra, tất cả những gì không cam lòng và tức giận của cô, giống như không ngừng thổi vào trong một quả khí cầu. Khoảng khắc đó, khí cầu nổ, mọi thứ biến mất, vì vậy cô không hận, cũng không oán giận hay không cam lòng gì nữa.

Khóe miệng Thẩm Diệc Đình khẽ run, “khi đó... anh không biết Lương Huy bắt em, lúc anh biết, tất cả không còn kịp nữa....” Thẩm Thành nói cho anh biết, Lương Huy sẽ không hại em....”

Anh không nói được nữa, nguyên nhân mà Lương Huy dễ dàng tha cho cô, đối với cô mà nói, rất khó chịu.

Nam Ngưng gật đầu một cái, thực sự, khi đó mặc dù cô bị bắt, vẫn đói bụng, những người đó không hành hạ cô, thậm chí còn khá khách khí với cô.

“Ừ, em quả thật rất tốt...” Cô nhìn anh, mới phát hiện, đột nhiên anh nhắc tới chuyện này, không chỉ là muốn giải thích, mà là trong lòng anh, chuyện này là khúc mắc, “Bây giờ em rất may mắn mà anh không biết, nếu không em cũng không thể ngồi bên cạnh anh như bây giờ, đủ rồi, tất cả đã qua để nó qua đi!”

Cô không khó chịu vì quá khứ nữa, anh cũng không cần.

Chỉ là sau khi bọn họ tới bệnh viện, không thấy Giang Thiệu Thành, các y tá cũng sợ hết hồn, gấp gáp, Giang Thiệu Thành bị thương nghiêm trọng, bây giờ không thể xuất viện....

Nam Ngưng cũng vội vàng, nhưng Thẩm Diệc Đình đứng ở trong phòng bệnh một lát, các đồ trưng bày trong phòng bệnh rất ngay ngắn trật tự, không có dấu vết tranh cãi, chăn đắp kéo ra một phần, nhưng không xóc xệch....

“Cậu ta tự mình đi.” Thẩm Diệc Đình nói xong, cau mày, lúc này, cậu ta có thể đi đâu?

Giang Thiệu Thành ngồi đối diện Lương Nguyệt Lăng. Đây là một nhà hàng sang trọng, tựa như lúc trước bọn họ cùng ăn, khác nhau chính là bây giờ bọn họ thì một người mới mất anh trai, vợ người kia mất tích, vì vậy sắc mặt của cả hai không tốt. Cô yên lặng nhìn người đàn ông này, nếu như không phải hai ngày trước tất cả đã sáng tỏ, cô thế nào cũng không ngờ, người đàn ông này sao có thể làm nhiều đến thế, cô thế nào cũng không hiểu. Tại sao vậy chứ, anh rõ ràng chính là người có ước định với cô từ nhỏ, cô không tìm lắm, cô một mực chờ anh, vậy mà chờ lại có kết cục như thế.

Cô không thể không nghĩ tới, nếu như cô không tìm được người con trai năm ấy, sẽ làm cái gì? Cô là người lý trí, hiểu rõ, có vài người cả đời không gặp được, vì vậy cô tự nói với mình, cô chờ, đến 27 tuổi, nếu như anh không xuất hiện, chính là trời cao nói cho cô biết, đừng đợi, đợi không được nữa, đến lúc đó cô sẽ chọn

ai đẩy mà cười, cô sợ đã sớm bỏ lỡ.... Mà kết quả xấu nhất, không phải anh không theo ước định năm đó, chọn kết hôn, cho dù mặt đối mặt với cô, cũng không nhận ra cô. Nhưng bọn họ không phải, bọn họ nhận ra lẫn nhau, hơn nữa một cô gái khác dùng danh nghĩa của cô ở bên cạnh anh... tất cả là thế nào? Cô rõ ràng chính là cô gái có ước định với anh, nhưng anh lại lợi dụng nó, cùng với Thẩm Diệc Đình phản bội, đến gần anh trai cô, tìm ra chứng cứ của anh trai cô, đồng thời đánh các loại thể lực sau lưng.

Giờ phút này Giang Thiếu Thành không còn là người con trai có ước định với cô, mà là người sát hại người thân của cô. Anh trai cô phạm tội, cô có thể tiếp nhận chuyện anh bị pháp luật trừng phạt, lại không thể chấp nhận, là do người đàn ông trước mắt này sắp xếp....

Trong truyện cổ tích xưa, phải là hoàng tử gặp công chúa, nhiều năm sau gặp nhau, bọn họ hạnh phúc ở cùng nhau, à, chuyện cổ tích đều lừa người cả. Cô vừa cười, không đúng, truyện cổ tích không gạt, nàng tiên cá chết rồi, cô cho rằng hoàng tử phải yêu nàng tiên cá, nhưng không phải, kết thúc truyện là kết cục buồn.... truyện không lừa người, cô tự lừa mình.

“Từ lúc bắt đầu chính là vì điều này?” Cô nghe được âm thanh của mình, thậm chí có mấy phần thê lương, thì ra còn ôm hi vọng, hi vọng không phải từ lúc bắt đầu, hi vọng người đàn ông này không tuyệt tình như thế.

“Đúng.” Anh trả lời thành thật, rất rõ, không lừa cô.

“Giang Thiếu Thành, anh thật là độc ác.” Khi bọn họ gặp nhau lần nữa thì cô cho rằng duyên phận trời định thì anh lại coi nó là cơ hội, đến gần anh trai cô, hại chết anh ấy... anh thật là độc ác, rất đủ, “Anh đối với em cái gì gọi là ‘tốt’ đều là thiếu sao?”

Anh đối xử với cô rất tốt, cái gì cũng theo cô, cho dù cô không cần, trong lòng cũng vui. Ai không muốn được che chở chăm sóc cưng chiều chứ, nhưng như vậy một lúc lâu, cô mới bắt đầu có phần sợ hãi, cô cho rằng mình thay đổi. Bây giờ mới hiểu rõ, một người có tình cảm với người khác hay không, từ trong ánh mắt cũng thấy được, cô đã nhận ra, lại hi vọng mình nghĩ nhiều, thậm chí còn xem điện thoại của anh, chỉ là muốn chứng minh, tính cách anh là thế....

Đúng là thế, nhưng anh không gạt đầu hay lắc đầu, cho dù sự thật như vậy, đối với cô mà nói, là châm chọc.

“Nếu anh có chút áy náy, cũng sẽ không như vậy với anh em.” Cô nghĩ tới cái gì, hốc mắt đột nhiên đỏ, anh không do dự đối phó với anh trai cô, lại dùng cách đẩy bảo vệ anh trai Thẩm Tâm Duy, người đàn ông này thật là ác độc, “Giang Thiếu Thành, tôi hận anh.”

Trong mắt cô không còn phần ái mộ, người đàn ông này sắp biến mất khỏi đời cô.

“Tôi biết.” Anh đã biết sớm sẽ có kết cục này, “Thật xin lỗi, những lời này không phải nói với chuyện của anh em, chỉ là đối với em.”

Chuyện Lương Huy, anh không cho là mình sai, chỗ sai duy nhất, là lời cô vào. Cô vô tội, nhưng anh vẫn làm, anh phụ bạc cô hai lần, một lần anh lựa chọn cưới người khác, không đợi cô, một lần khi cô xuất hiện bên cạnh thì anh chọn lợi dụng cô....

“Lời xin lỗi của anh, dối trá cỡ nào, hẳn là cảm thấy thiếu nợ tôi, cũng sẽ không đối với tôi như thế.... Giang Thiếu Thành, anh mãi thiếu nợ tôi.”

“Tôi biết rõ.”

“Vậy anh lấy cái gì để trả.”

“Chưa chuẩn bị.” Mặt anh trắng bệch cười, “Nếu còn không rõ, vậy thì không trả.... Xin lỗi.” Trước kia anh thuận theo cô, là vì cô ở bên cạnh anh, anh cảm thấy có lỗi với cô thật. Một khi cô cách xa, anh không biết làm gì để bù đắp, đã thiếu rồi, đã phụ rồi, không cho phép anh đền bù gì, anh chính là một người ích kỷ như thế. Khi anh quyết định cưới Thẩm Tâm Duy, anh biết chỉ có thể thiếu, do chính bản thân anh lựa chọn, kết quả do anh gánh.

“A.... quả nhiên chính là tác phong của anh.” Cô không cảm thấy bất ngờ, “Cho nên, báo ứng tới anh, không phải sao?”

Cô không cười, không giễu cợt, lại nhìn tay anh siết chặt, hằn cả mạch máu lên, cô thấy rõ như vậy.....

“Cô ấy ở đâu?” Anh nhìn cô, “Em muốn cái gì?”

“Đây mới là nguyên nhân anh tới gặp tôi đi!” Cho dù cô biết Thẩm Tâm Duy ở đâu, có lẽ đang đánh cược, anh đánh cược cô biết Thẩm Tâm Duy ở đâu, “Không biết.... tôi không biết vợ của anh ở đâu.”

Cô đứng dậy, rời đi, người đàn ông không yêu mình còn lợi dụng, không cần phải dành tình cảm gì cho anh ta nữa, không lãng phí.

Lúc đi ra khỏi phòng ăn, Lương Nguyệt Lăng lại nghĩ, nếu như là Thẩm Tâm Duy, thời điểm này sẽ làm gì, nhất định sẽ không giống cô, xoay người rời đi, người phụ nữ kia nhất định sẽ không giống cô như thế....

Đây là nguyên nhân cô thua sao? Không, không phải, Giang Thiệu Thành đã sớm lựa chọn, không liên quan tới những điều này.

46. Chương 46

Vẫn chưa tìm được Thẩm Tâm Duy, thời gian cô mất tích đã qua 48 giờ. Cảnh sát không ngừng điều tra những nơi Lương Huy tới trước khi chết, tiếp xúc với ai. Lương Huy chết, cũng giống như giờ phút này có tội phạm chủ động phối hợp với cảnh sát để giảm tội, nhưng vẫn không điều tra ra chỗ Thẩm Tâm Duy ở đâu, thời gian không còn nhiều, Lương Huy không thể đưa Thẩm Tâm Duy đi đâu, nhất định là giấu cô, nhưng chỗ giấu thì không ai đoán ra được.

Lần này bên trong sự việc, Giang Thiệu Thành với Thẩm Diệc Đình đều có công, vì vậy bên cảnh sát rất cố gắng, nhưng không tra ra dấu vết nào.

Giang Thiệu Thành vẫn ngồi ở phòng ăn, Lương Huy nói rằng sẽ để anh sống không bằng chết, chính là không để anh tìm ra được Tiểu Duy. Vì sao Lương Huy biết rõ anh sẽ không tìm được? không phải chỗ đó rất khó tìm, Lương Huy cũng không nghĩ rằng sẽ đưa Tiểu Duy đi đâu xa, vậy chỉ có một khả năng, đó chính là chỗ Tiểu Duy từng ở, vậy tất cả mọi người sẽ bỏ qua, nếu nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ ăn toàn nhất, nhưng nhà và công ty của Lương Huy đều được kiểm tra rất nhiều lần rồi....

Vậy thì ở đâu?

Trước khi làm chuyện này, anh suy nghĩ rất lâu, không nói cho Tiểu Duy chuyện anh sắp làm. Một là không muốn kéo cô dính vào, thứ hai là dù anh thất bại, coi như cô hận anh, chắc sẽ khó chịu một thời gian ngắn, rồi lại bắt đầu lần nữa, nhưng anh không ngờ, kết quả thật sự với lúc anh tưởng tượng ra khác nhau. Cô bị bắt, anh bất lực không tìm được cô.... Anh không tìm thấy cô.

Mà Lương Nguyệt Lăng ra khỏi nhà hàng, rất nhanh bị người vừa xuống xe ngăn lại. Cô hí húp mắt, có thể cảm giác ra, người trước mắt là cảnh sát mặc thường phục sao? Mấy ngày nay của cô, bị cảnh sát hỏi rất nhiều, cô đúng là em gái Lương Huy, nhưng cô không giúp Lương Huy làm việc gì cả, không biết gì về công ty Lương thị. Vì vậy tất cả chuyện Lương Huy làm, tất cả đều không liên quan tới cô, cô không có trách nhiệm gì, thế nhưng lúc này có cảnh sát xuất hiện trước mặt cô.

Cô bất động, cũng không nói chuyện.

“Lương tiểu thư, biết chuyện không nói, cũng là có tội, cô phải biết rõ điều này.” Dương Tinh nhìn cô chằm chằm, “Bởi vì biết chuyện không báo khiến người bị hại gặp chuyện không may, cũng có thể gắn tội là giết người gián tiếp....”

Cô không rõ lắm định nghĩa thế nào trên luật pháp, cũng biết, người này đã dọa mình, “Tôi nghe không hiểu.”

Cô không hiện vẻ mặt gì.

“Lương tiểu thư, anh trai cô phạm tội hại chết nhiều người như vậy, cô không muốn giảm bớt tội cho anh ấy sao?”

“Mỗi người đều đã chịu trách nhiệm vì hành động của anh ấy, anh trai tôi cũng đã gánh hậu quả, tôi không cho rằng tôi nên vì thế mà làm gì. Còn nữa, một người mất tích nên do cảnh sát điều tra và giải cứu, nếu như không tìm được người, đó là do cảnh sát bất lực.” Lương Nguyệt Lăng hiểu rõ, bây giờ không tìm được người, một người không có gì ăn mà bị giấu ở đâu đấy, có thể sống được bao lâu? Bọn họ đều sốt ruột, mới chú ý sang cô, hi vọng tìm ra được gì từ cô.

Đang lúc ấy thì Giang Thiệu Thành cầm gậy, được người dìu ra.

“Để cho cô ấy đi.” Giang Thiệu Thành nhìn Dương Tĩnh, thời gian trước, Dương Tĩnh cũng tham dự vào vụ này, hôm nay vợ anh có chuyện, đã từng hợp tác qua. Dương Tĩnh đương nhiên rất muốn giúp anh tìm ra Tiểu Duy, nhưng Dương Tĩnh một mực tìm, vẫn chưa ra đầu mối, lúc này mới muốn hỏi từ Lương Nguyệt Lăng.

Lương Nguyệt Lăng cười, không nói gì, tránh ra.

Giang Thiệu Thành cũng không nhìn cô, chỉ mím môi, sắc mặt rất khó coi.

“Cứ như vậy để cho cô ta đi sao? Có lẽ cô ta là duy nhất.....” Dương Tĩnh không nói, bởi vì Giang Thiệu Thành ngăn anh lại.

“Cô ấy không phải người như vậy, cô ấy sẽ không hại người, tôi tin cô ấy.”

Giọng anh không cao không thấp, Lương Nguyệt Lăng đi vài bước nhưng vẫn nghe được, người cô khẽ cứng lại, châm chọc cỡ nào, bây giờ vào lúc này rồi, Giang Thiệu Thành vẫn còn dò xét cô? Cho dù anh làm như vậy, thì có thể khiến cô cảm thấy áy náy sao? Coi như cô biết chính xác vị trí của Thẩm Tâm Duy, vì sao cô phải cứu cô ta, tại sao cứu Thẩm Tâm Duy rồi thành toàn cho Giang Thiệu Thành, khiến Giang Thiệu Thành khổ sở không phải tốt hơn sao?

Rất buồn cười, giây phút cuối cùng rồi, Giang Thiệu Thành cũng không bỏ qua cho cô.

Tối, rất tối, không gian đen kịt, toàn bộ thế giới như được bao phủ trong một mảnh đen như mực, hình như cô đang ở trong một động tối, hang động tối như vậy sao? Hẳn không phải vậy, nhưng cô lại nghĩ tới những thứ này, thậm chí cô còn nghĩ lung tung rất nhiều, lúc còn trẻ, từng nghĩ tới tương lai mình sẽ chết như thế nào, tai nạn xe cộ, máy bay hỏng, đánh nhau.... Bất kể những điều ngoài ý muốn hay cố ý dẫn tới cái chết, nhiều như thế, cô đều liên tưởng tới, nhưng chưa từng ngờ rằng, có ngày mình sẽ vì đói mà chết. Tất cả tế bào trên người như bị mặt trời chiếu xạ từ từ bốc hơi vậy. Thế giới của cô rất yên tĩnh, mà cô cũng từ thế giới này mà chết, dù cô chưa bao giờ dự liệu được, mình sẽ dùng cách này đi gặp Thần Chết.

Cô có thể nghe được tim đập của mình, nhưng đập như thế cũng biểu hiện rằng cô không còn sống được lâu nữa. Vốn cho rằng chết là chuyện rất bi thương rồi, nhưng cô sai, cô phát hiện mình chẳng hề đau buồn. Người mềm nhũ, cử động một cái đã là hy vọng xa vời, cô cảm thấy mình rất muốn ngủ, dù biết rằng cô ngủ là sẽ bất tỉnh.

Nhưng sau khi cô ngủ rồi, sẽ có người vì cô mà đau lòng chứ?

Cô không nhìn thấy anh trai cô, không biết anh ấy có trở lại không. Anh trai cô biết cô đã chết, chắc sẽ buồn lắm.

Mà Dương Hi Lạc đâu rồi, nếu như cô không có ở đây, ai sẽ nghe các tình tiết cầu huyết kì lạ của cô ấy chứ, người khác nghe vậy sẽ cho rằng tiểu Lạc cả ngày chỉ chìm đắm ở trong tiểu thuyết của mình, sẽ có thành kiến với cô ấy....

Những học sinh của cô, sẽ vì cô không xuất hiện nữa mà cảm thấy buồn không..... có lẽ, có thể không, căn bản bởi vì cô giáo không tới mà được nghỉ mấy tiết....

Mà người đàn ông kia thì sao? Nếu như anh ấy biết mình sắp ngủ say, anh sẽ có vẻ mặt thế nào? Cô vẫn chờ anh tự nói với cô tất cả mọi chuyện, cô còn chưa nghe được, cô còn chưa chứng minh tin tưởng anh là

cần phải vậy....

Thì ra là sự tồn tại của cô vẫn có giá trị, nhưng cô cảm giác mình mệt quá, không thể thở nổi, người mềm nhũn.... Giống như ngủ trên giường, cô muốn chết sao?

Rất yên tĩnh, trong thế giới của cô chỉ còn lại tiếng tim đập và tiếng hít thở của cô, kèm theo tiếng vang như thế, cô sắp ngủ.

Tití..... truyền đến một tiếng, cô nhắm hai mắt lại, bắt đầu mở to. Âm thanh cũng không lớn, nhưng đối với cô mà nói, đã đủ, hai ngày này cô rất nhạy cảm với âm thanh, bởi vì nơi an tĩnh này chỉ còn lại chính cô.

Là tiếng bước chân, hơn nữa âm thanh này càng ngày càng gần, đến gần cô.

Có người tới cứu cô sao?

Từ từ, có vật gì đó đang chuyển động, thứ gì đối diện cô đột nhiên bị kéo ra. Bỗng dưng có vật gì sáng rơi xuống, nhờ vật này, cô đã thấy được mờ hồ, sợ hãi khiến toàn thân tóc gáy của cô đều dựng đứng lên, sau đó cảm thấy mình rất buồn cười, vừa rồi cô đã lựa chọn đón nhận cái chết, sợ cái gì chứ....

Mới hù dọa tí, nhưng khiến cô tỉnh táo lại, tầm mắt cũng không mơ hồ nữa. Là ánh sáng điện thoại di động, người khác cầm ở trong tay, mà người kia vẫn nhìn cô.

“Thấy rõ ràng chưa?”

Âm thanh của Lương Nguyệt Lăng rất thấp, cũng đã đủ trong không gian như thế.

Âm thanh của Lương Nguyệt Lăng rất thấp, cũng đã đủ trong không gian như thế.

Ngoài miệng Thẩm Tâm Duy bị quần băng dính, không nói được lời nào, chỉ nhìn Lương Nguyệt Lăng. Đây là người đầu tiên cô thấy sau hai ngày này, thậm chí có phần mừng, không phải vì cho rằng mình sẽ được cứu, chỉ đơn thuần trừ bóng tối ra, cô còn thấy ánh sáng.

Lương Nguyệt Lăng ngồi xổm xuống, tựa vào rìa. Lúc này Thẩm Tâm Duy mới phát hiện ra, thì ra cô vẫn nằm trong quan tài.... Thật may là trước không biết, nếu không nhất định cô sẽ càng nghĩ lung tung hơn, cô bị người đánh ngất, tỉnh lại ở đây, tay chân bị trói chặt, miệng cũng bị quần băng dính, cổ giấy dựa, quá mệt, thì lựa chọn nằm im.

Về mặt Lương Nguyệt Lăng không thay đổi, không có vẻ đau thương, cũng không có oán hận, chỉ bình tĩnh nhìn Thẩm Tâm Duy. Lúc này Thẩm Tâm Duy rất nhếch nhác, không đẹp tí nào, thay vì nói đáng thương, thà rằng nói rằng thê thảm không nở nhìn, ấy là không vì dơ dáy bẩn thỉu mà là thảm hại quá, bị nhốt trong chỗ này. Đúng là bị hủy hoại nghiêm trọng.

“Tôi không thích cô.” Lương Nguyệt Lăng nhẹ nhàng nói, “Lần đầu tiên gặp cô đã không thích rồi, sống rất tốt, hoàn toàn theo ý của mình, trải qua cuộc sống mình mong muốn, có tất cả thứ mình muốn.... chả có gì là không đúng cả, chỉ là thái độ với cuộc sống này, vì nó đầy đủ thôi.”

Sau đó Lương Nguyệt Lăng cười cười, chỉ vì đầy đủ, đã là thành công lớn nhất của một người.

“Tôi không thích cô, nhưng vẫn chưa đến độ... dù sao trên đời này, người đáng ghét quá nhiều, cô căn bản chẳng ra gì. Nhưng tại sao vậy, cô lại nhìn trúng người đàn ông tôi chờ đợi, cái này chắc chắn, tôi luôn đứng ở bên đối diện của cô.”

“Biết cô dùng thân phận của tôi để kết hôn với Giang Thiếu Thành, tôi không tức giận, chỉ tiếc nuối, nếu như tôi sớm xuất hiện, có phải những chuyện bất ngờ đó sẽ không cần xảy ra không? Thì về sau tôi nhìn những điều cô đã làm với Giang Thiếu Thành, sẽ rất hiểu cô, chỉ là một người con gái rất ngây thơ, lúc thích Giang Thiếu Thành tiêu hao suy nghĩ và sức lực. Cuối cùng đạt được cơ hội như thế, tại sao không giữ thật chặt chứ.... Khi chuyện lộ ra ngoài rồi, vừa khó chịu vừa dùng mọi cách để bỏ đi lửa giận trong lòng.”

“Tôi đối mặt với cô thì chẳng có chút cảm giác nào, chỉ vì, tôi có sự tự tin, tôi giỏi hơn cô, so với sự cố gắng của cô, thậm chí tôi còn là cô gái có ước định với anh ấy, mọi thứ tôi đều có đủ, vì cái gì phải để cô trong đầu chứ?”

Lương Nguyệt Lăng trầm mặc thật lâu, sau một hồi, cười một tiếng.

“Thật ra thì Giang Thiếu Thành đối với tôi rất tốt, bắt đầu cũng rất tốt.... bây giờ tôi còn nhớ rõ, tôi với anh ấy đi xa nhà, chỗ đó rất gần với biển, nhưng tôi sợ nước, không dám đi, anh ấy vẫn khích lệ, đó là lần đầu tiên có một người như thế khích lệ tôi. Tôi luôn sợ nước, cũng không dám đến gần chỗ nước sâu một mét nào... nhưng một ngày kia, quý thần xui khiến, tôi thể lại đi theo anh tới biển, gió biển, rất tự nhiên, rất thoải mái.”

“Còn có một lần kia, công ty xảy ra chút vấn đề, có người muốn đả kích trả thù, khi đó có chiếc xe xông tới thì anh ấy tới bảo vệ tôi theo bản năng.... Dù sau anh ấy chẳng biểu hiện gì, tôi cũng rất cảm động. Cho đến một ngày, tôi phát hiện anh ấy chính là người có ước định với tôi hồi bé, cô biết tôi hạnh phúc tới dường nào không?”

“Thẩm Tâm Duy, tôi biết rõ cô yêu Giang Thiếu Thành, cũng biết cô vì yêu anh ấy mà làm ra nhiều chuyện như thế, nhưng cô hạnh phúc, thì tôi bất hạnh, mà tôi hạnh phúc, thì cô ngược lại... tôi rất ích kỉ, hi vọng tôi hạnh phúc, mà cô có bất hạnh hay không, tôi không quan tâm.”

Sau đó yên lặng, chỉ cần Lương Nguyệt Lăng không nói lời nào, thì là yên lặng tuyệt đối.

Thẩm Tâm Duy đột nhiên rất áy náy, lúc áy náy lần nữa, khắc sâu như thế, bởi vì cô nghe được, Lương Nguyệt Lăng đang khóc, cảm giác bị thương đến tận xương tủy, không phải vì đau lòng khó chịu, mà là lạnh, tuyệt vọng....

“Tôi cho rằng, anh ấy đối tốt với tôi như thế, vì anh ấy có cảm tình với tôi, điều kiện tiên quyết tôi là cô gái có ước định với anh, anh ấy sẽ yêu tôi... tôi tự tin như thế... nhưng cho tới bây giờ, tôi mới hiểu được. Anh ấy đối với tôi như thế, chỉ vì thiếu nợ, anh đã sớm biết tôi là cô gái ấy, nhưng anh ấy không chủ động nhận ra tôi. Anh ấy đối tốt với tôi, tốt đến mức cho rằng anh ấy yêu tôi, mà vì anh ấy hiểu rõ, tôi chắc chắn là đối tượng anh ấy sẽ rời bỏ, vì vậy trong phạm vi khả năng của anh ấy, biến tôi thành mồi câu, đến gần anh trai tôi, vạch trần tội ác của anh trai. Anh ấy thật giỏi, phá hỏng kết quả xấu nhất tôi từng nghĩ tới, xấu nhất là chúng tôi vĩnh viễn không tới với nhau, không kết hôn, nhưng anh ấy không cần xấu nhất, anh ấy làm tệ hơn, lợi dụng tôi, hại chết anh tôi... anh ấy đối với tôi như vậy, sao lại độc ác như thế....”

Đột nhiên Thẩm Tâm Duy đã hiểu ra gì, cô nghĩ tới lần cô thấy Giang Thiếu Thành và Lương Nguyệt Lăng chơi xe trượt, đó là vì Giang Thiếu Thành cảm thấy áy náy sao? Khi đó tâm cảnh với tâm cảnh bây giờ giống nhau, nhưng thế nào cũng không có cảm giác.

“Người đau khổ vẫn là tôi, không phải cô. Trong lòng tôi tràn đầy hi vọng hoàng tử tới, cuối cùng chỉ là ác ma lợi dụng tôi.... Mà cô thì cho rằng ác ma là hoàng tử, dùng cách này bảo vệ cô. Anh ấy và anh trai cô hợp tác, đối phó anh trai tôi..... a, anh ấy có tình có nghĩa với cô cỡ nào, nhưng như thế, thì tất cả đều xây dựng trên nỗi khổ đau của tôi...”

“Tại sao anh ấy có thể làm như thế với tôi, cố ý để tôi hi vọng, lại tàn nhẫn khiến tôi tuyệt vọng....”

Lương Nguyệt Lăng khóc, nước mắt rơi trên mặt Thẩm Tâm Duy, vốn không có nhiệt độ gì, lại khiến cô cảm nhận được sự khổ sở. Cô có thể hiểu tâm tình Lương Nguyệt Lăng bây giờ, giống như lúc đầu cô cho rằng bị Giang Thiếu Thành phản bội, anh trai bị Giang Thiếu Thành hại chết....

Không giống nữa, anh trai cô không chết, bây giờ lại trở lại, mà Lương Huy, có lẽ đã bị bắt, tội rất nặng, mới có thể khiến Lương Nguyệt Lăng mất khống chế như vậy.

“Thẩm Tâm Duy, tôi hận cô và Giang Thiếu Thành, cô cho rằng tôi sẽ thả cô để thành toàn cho anh ấy sao?” bỗng dưng giọng Lương Nguyệt Lăng lạnh đi.

Không hề có điểm báo trước, Lương Nguyệt Lăng đóng lại nắp quan tài.

Lần này Thẩm Tâm Duy biết rõ, mình sẽ chết, nhưng cô không khó chịu, cũng không buồn. Ít nhất cô hiểu, người đàn ông cô yêu chưa bao giờ phản bội, mà anh trai cô vẫn còn sống, thế là đủ rồi... cuộc sống sao có thể hoàn mỹ đến thế, mà Lương Nguyệt Lăng cũng vì cô mà buồn, nếu như cô chết đi, có thể mang đi mọi bất công, khiến người sống hạnh phúc hơn, như vậy cũng là cuộc trao đổi tốt.

Tiếng bước chân của Lương Nguyệt Lăng, càng ngày càng xa, cho đến lúc không nghe được nữa.

Lương Nguyệt Lăng đoán được Thẩm Tâm Duy ở đây, từ khi biết vì anh trai cô mà mất tích và cảnh sát cũng lật tung cả thành phố lên cũng không tìm ra. Lương Nguyệt Lăng đoán chắc, Thẩm Tâm Duy ở đây, đây là chỗ ở của anh em cô, mà ở dưới được đào rất sâu, có một gian phòng ngầm.

Cô quên mất mình phát hiện ra căn phòng ngầm này thế nào.

Có lẽ là từ lúc cô hay tìm anh trai, nhưng mỗi lần qua phòng anh, phát hiện anh không ở đây, cô cảm thấy rất lạ, rõ ràng cô thấy anh về nhà, hơn nữa về phòng anh, mà không lâu sau, anh trai lại xuất hiện.... Cô một mực nghĩ vậy thì vì cái gì, nhưng cơ hội rất ít, anh trai làm việc rất cẩn thận, mấy lần cô vào, không tìm được cửa bí ẩn nào cả....

Cho đến có chuyện, về mặt anh rất kì quái, đó là vài ngày sau khi Đường Tâm Vũ chết.

Cô có cơ hội tiến vào phòng anh lần nữa, mấy lần trước cô đã thử rất nhiều lần. Một lần kia, thế nào lại tìm được cửa, đi xuống căn phòng này, cô tiến vào, cô không nói nên lời, phía dưới lại rộng lớn thế, hơn nữa điện nước đầy đủ, chính là một hành lang đẹp đi thông xuống căn phòng đẹp.

Nhưng chào đón cô, không phải như trong truyện, mà là một quan tài.

Cô nhìn thấy quan tài, thậm chí trong đó có người... Đường Tâm Vũ.... Anh trai để thi thể của Đường Tâm Vũ trong quan tài lạnh, không để cho thi thể mục nát...

Cô cảm thấy buồn nôn, đây là chuyện anh trai mình làm sao?

Không đợi cô có phản ứng, có tiếng bước chân, cô lập tức tắt đèn, tìm một chỗ núp vào, sau đó anh trai cô xuất hiện. Anh mở đèn, như thường ngày đi tới cạnh quan tài, ngồi xuống, nhìn người anh yêu...

“Tại sao em cứ yêu Thẩm Diệc Đình chứ? Tại sao chứ.... Em xem anh đối với em rất tốt, trên đời này, người đối tốt nhất với em là anh...”

Lương Huy cúi người xuống, hôn Đường Tâm Vũ....

Lương Nguyệt Lăng che mồm lại, không ngờ những thứ mình đã thấy, anh trai cô đi hôn Đường Tâm Vũ, mà khi đó Đường Tâm Vũ đã chết được 6 ngày rồi....

Cô với anh trai mình có tình cảm rất phức tạp, tình cảm anh em của bọn họ không tệ lắm, nhưng khi cô tận mắt thấy anh trai làm sau đó. Mỗi lần tiếp cận, màn kia cũng sẽ xuất hiện, vì vậy tình cảm không vào được, không lui được, bọn họ có quan hệ huyết thống thân mật, nhưng cô không thừa nhận cũng không được, cô có chút sợ anh trai của chính mình....

Mà cô nghe được câu nói sau cùng của Lương Huy là – Tâm Vũ, em đừng lo, em hận Thẩm Diệc Đình, anh sẽ giúp em để cậu ta xuống địa ngục.

Từ đó về sau, Lương Nguyệt Lăng bắt đầu có khoảng cách với Lương Huy, cô cũng không muốn liên quan tới anh bất kể chuyện gì... cho đến khi cô nghe thấy tin đồn Thẩm Diệc Đình mất tích, mới bắt đầu lo lắng, những điều này có liên quan tới anh trai cô không...

Từng bước từng bước, Lương Nguyệt Lăng, cách xa nơi hắc ám, nước mắt của cô đã tiêu tan. Cả tòa biệt thự, chỉ có một mình cô, không đúng, có người ở dưới lòng đất kia....

Khó chịu, khổ sở à.

Cô lắc đầu một cái, bố mẹ đều qua đời, cô bắt đầu cách xa anh trai, từ lúc người đàn ông cô chờ đợi lợi dụng cô, từ khi anh trai chết... mỗi một khó khăn, cô đều đi tới thế này, lần này cũng không ngoại lệ.

Cô đứng trước cửa, tựa đến gần người như đi vào dĩ vãng.

Một lúc sau, cô lấy điện thoại ra gọi.

Cô gọi cho cảnh sát, đột nhiên nói rằng cô phát hiện trong nhà có gì không đúng, có lẽ liên quan tới việc Thẩm Tâm Duy mất tích...

Cô sẽ không cứu Thẩm Tâm Duy, người phụ nữ kia đoạt đi của cô một thứ gì đó, hơn nữa lấy được tất cả mong muốn của cô, nhưng cô sẽ cho cảnh sát biết, cho người bên cảnh sát đi cứu Thẩm Tâm Duy. Hành động như thế, cũng giống như nguyện ý của cô, cứu một người xa lạ, nhưng cô sẽ không tự mình cứu, đó là tôn nghiêm của cô, cô gọi điện cho cảnh sát là tôn trọng sinh mạng....

47. Chương 47

Thẩm Tâm Duy có thể cảm thấy có người chạm vào mình, nhưng cô quá mệt, sức để mở mắt còn không có. Vì vậy chỉ có thể để mình ngủ say. Dù trong quá trình ngủ, cô cảm thấy mình đang chuyển động, cô nghĩ chắc mình đang có ảo giác, giống như ánh sáng lóe lên vậy. Chuyện tốt đẹp mong đợi nhất, là sau khi Lương Nguyệt Lăng tới nơi này, cô cũng biết rõ mình ở chỗ nào. Cô như bị nguyên rửa, nếu như mình vẫn nằm tại đây, kiếp sau cũng chỉ bị giam cầm, sau đó mãi mãi không trốn thoát được. Lúc này mới nhớ tới những gì đã mất đi, nhưng cô thật sự quá mệt, không muốn giãy giụa, không muốn mở mắt. Thế nên mới tự nói với mình, cô có thể đi rồi.

Dù sâu trong lòng mình không muốn thế, nghe tiếng bước chân ngày càng xa của Lương Nguyệt Lăng thì cô cũng biết, mình chỉ có thể đợi trong bóng tối. Cô không tức giận, không tức nổi, mọi người đều phải chịu trách nhiệm vì chuyện mình đã làm, như vậy mới có thiện ác hữu báo. Cô đã đoạt đi cái gì đấy của Lương Nguyệt Lăng, đây là sự thật không thể chối bỏ, mà lúc đó cô còn rất vui, hơn nữa còn hưởng thụ... Cô nên cảm tạ Lương Nguyệt Lăng mới đúng, Lương Nguyệt Lăng nói ra tất cả, khiến cô không hối hận về chuyện mình đã làm, người đàn ông cô yêu, chưa bao giờ phản bội cô, hơn nữa cũng yêu cô, như vậy là đủ rồi. Bỏ với giá cao, sau đó đạt được thứ mình muốn, hạnh phúc như vậy mới đáng để theo đuổi, chỉ là quỹ đạo của cô có phần thay đổi mà thôi, thu được hạnh phúc trước, sau đó mới phải trả giá.

Cô rất thỏa mãn, hơn nữa cảm giác như vậy mà chết đi, sắc mặt của cô rất trầm tĩnh, hình như ngủ rất ngon.

Thẩm Tâm Duy còn rất yếu, đã lâu không được uống nước và ăn, khiến sức của cô đã tới cực hạn, giờ phút này yếu đuối nằm trên giường, truyền nước biển, cung cấp dinh dưỡng cho cô, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại. Mắt nhắm, hình như không muốn mở ra.

Giang Thiếu Thành ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn vợ mình, tầm mắt của anh trên cổ tay cô, cô không thích truyền nước, chỉ cần có một kim tiêm nhỏ trong mạch máu cũng khiến cô đau, huống chi còn châm từng này vào, nhưng mà giờ phút này, cô không giãy giụa không kêu ca, cứ ngoan ngoãn như thế. Trước kia cô bị ốm, người đau đầu nhất là Giang Thiếu Thành, không dụ được, Thẩm Tâm Duy không chịu truyền nước, tránh né các loại, khiến anh không thể làm gì. Anh hi vọng, nhìn thấy cô nhảy dựng lên phản đối, không muốn truyền nước ... Khóe miệng anh mơ hồ có nụ cười, cần gì nghĩ như vậy, cô không có vấn đề gì khác, chỉ suy yếu mà thôi, sẽ nhanh tỉnh lại.

Anh rất may mắn, Lương Huy chưa từng hành hạ cô, chỉ nhốt cô dưới mặt đất, nếu không... tỷ lệ xảy ra chuyện xấu này, anh sợ, vì vậy cấm suy nghĩ tiếp.

Thẩm Diệc Đình từ ngoài phòng bệnh đi tới, nhìn Giang Thiếu Thành một chút, đi lên trước vỗ vai anh, “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi ở đây cho.”

Vết thương ở chân Giang Thiếu Thành còn chưa khỏi, cần nghỉ ngơi nhiều... Thẩm Diệc Đình nhớ lại, lúc cảnh sát gọi điện thoại tới thì Giang Thiếu Thành không quan tâm gì, chỉ muốn đi. Bọn họ tới nhà họ Lương, nghe Lương Nguyệt Lăng bên trong nhà có chút kì lạ, vì vậy một đám người bắt đầu điều tra trong phòng Lương Huy, bọn họ tìm đi tìm lại các đồ vật, vất vả mới mở ra cửa đi xuống....

Lúc Giang Thiếu Thành thấy Thẩm Diệc Đình ôm Thẩm Tâm Duy ra thì Thẩm Diệc Đình cho rằng anh sẽ xúc động, nhưng lúc đó, đột nhiên Giang Thiếu Thành bình tĩnh lại. Cái cảm giác tỉnh táo đấy Thẩm Diệc Đình có thể hiểu, chỉ cần cô thật tốt, tất cả không còn là vấn đề.

Giang Thiếu Thành lắc đầu một cái, “Không cần.”

Thẩm Diệc Đình còn muốn khuyên nữa, nhưng lại thôi, thở dài, anh biết, khuyên nữa cũng vô ích, Giang Thiều Thành sẽ không nghe. Thẩm Diệc Đình nhìn Thẩm Tâm Duy trên giường một hồi, lúc này mới yên lặng ra khỏi phòng bệnh.

Nam Ngưng đứng ở ngoài, thấy Thẩm Diệc Đình ra ngoài, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Anh cũng biết ở đó mình làm kỳ đà cản mũi sao?”

Nói thế này, Thẩm Diệc Đình đương nhiên không muốn nói lại, chỉ không có phản ứng gì. Anh ngồi cạnh Nam Ngưng, thấy cô cười vui vẻ, không nhịn được sờ đầu cô, “Ăn cơm đi!”

“Ừ.” Nam Ngưng gật đầu một cái.

Bọn họ đi qua hành lang, vào thang máy. Bây giờ tất cả mọi chuyện đã qua, anh không cần vì mục đích nào mà không quan tâm tới người con gái này nữa. Bọn họ vào thang máy, cửa thang máy có bóng dáng của bọn họ, Nam Ngưng bây giờ không có gì khác so với lần đầu anh gặp cô, vẫn thanh lệ thoát tục như thế. Đột nhiên anh cảm thấy thật may mắn, cho tới giờ phút này, người phụ nữ này vẫn ở bên cạnh anh. Khi anh không nhịn được muốn xem cô một chút thì thấy cô gặp mặt với bạn trai cũ thì anh mới biết mình khó chịu cỡ nào, chuyện tình cảm, thực sự không liên quan tới người khác, nhưng cũng dễ dàng để mình càng thấy rõ tình cảm của mình. Anh quan tâm tới cô gái này, rất quan tâm, cho nên lúc biết cô bị Lương Huy bắt cóc thì mới tức giận đến thế, dù khi đó Giang Thiều Thành đảm bảo với anh cô sẽ không sao. Mà lần thứ hai cô bị bắt cóc thì anh tự nói với mình, nếu như anh không bảo vệ được cô, thì cả đời này anh sẽ không tha thứ ỉn....

“Nam Ngưng.” Bỗng dưng anh gọi.

“Hả?” Cô có chút kì quái nhìn anh, bởi vì giọng anh có chút trầm, giống như đang đè nén thứ gì đó, như sắp nói chuyện gì lớn.

“Lần đầu tiên anh gặp em, thực sự khiến anh nhớ tới Đường Tâm Vũ.” Thẩm Diệc Đình nói chậm rãi, anh không nghĩ tới sẽ có ngày anh nói với vợ mình về người con gái khác.

Nam Ngưng cũng thấy lạ, nhưng chưa khó chịu và tức giận. Thẩm Diệc Đình chủ động nói với cô chuyện này, là cô hi vọng. Hơn nữa Thẩm Diệc Đình dùng ba từ “Đường Tâm Vũ”, đã rõ ràng vạch giới hạn với Đường Tâm Vũ, bất kể Đường Tâm Vũ còn chết hay sống, như vậy là đủ rồi, cô có thể yên tĩnh nghe anh giải thích.

Bọn họ đi ra khỏi thang máy thì Nam Ngưng mới “ừ” một tiếng.

“Chỉ muốn nói rõ, anh biết rõ em là em, cô ấy là cô ấy.” Thẩm Diệc Đình bình tĩnh nói, “Anh đưa em đi bệnh viện, cũng vì anh cho rằng anh để em bị thương rồi, đổi thành bất cứ ai, anh cũng sẽ làm thế.”

Vì vậy tướng mạo của cô ra sao, không liên quan, chỉ là nguyên tắc làm người của anh mà thôi.

Thẩm Diệc Đình nói tới chỗ này, hình như cũng không biết nơi như thế nào tiếp, anh nhìn thấy cô ở bệnh viện khóc suốt, khi đó cho rằng đó là lỗi của anh, sau mới biết cô vì thất tình, thì theo bản năng mà an ủi cô, sau đó đến gần từng bước một, mới gần tự nhiên đến thế... Anh biết cô khác với Đường Tâm Vũ,ddlqd bề ngoài Đường Tâm Vũ yếu đuối, thì bên trong càng mạnh mẽ hơn, mà Nam Ngưng bên ngoài thì yếu đuối, nhưng bên trong vô cùng bền bỉ, nhưng không hiểu sao, anh càng đau lòng hơn.

Nam Ngưng hiểu lời của anh, “Anh muốn nói cho em biết, chuyện giữa 2 chúng ta, không liên quan tới Đường Tâm Vũ, từ lúc bắt đầu quen cho đến khi kết hôn, không có Đường Tâm Vũ gì cả.”

Thẩm Diệc Đình gật đầu.

Bây giờ anh đã thẳng thắn như thế, thì điều ở trong lòng cô cũng nên nói ra, “Em tới thư phòng của anh thấy hình của cô ấy... tại sao anh phải tức giận như vậy? còn có.... Thời gian đó anh rất xúc động....”

Cũng bởi vì anh như thế, cô mới hoài nghi rốt cuộc cô gái kia còn ảnh hưởng gì với anh, mới có thể canh cánh trong lòng.

Thẩm Diệc Đình cau mày, “Là lỗi của anh, thời gian đó tâm tình anh không tốt.” Anh cảm giác lời này không đủ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thẳng thắn, “Anh biết rõ Lương Huy nhắm vào anh,

mà lúc anh phát hiện ra, tình huống đã không tốt. Anh một mực tìm cách giải quyết, nên Lương Huy mới vậy, không bỏ được, mà lúc đó anh cũng biết Lương Huy yêu Đường Tâm Vũ sâu đậm như vậy....ddlqd Giây phút đó, anh mặc cảm, thậm chí có ý nghĩ quái dị, cảm thấy lúc đầu anh không cùng với Đường Tâm Vũ sẽ tốt hơn bao nhiêu. Cô ấy sẽ đi cùng với Lương Huy, cô ấy sẽ rất hạnh phúc, mà Lương Huy cũng sẽ không nhằm vào anh....”

Anh nói xong, nhắm mắt lại, anh áy náy, sâu trong lòng anh, luôn cho rằng Đường Tâm Vũ chết là do anh, dù chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, anh vẫn sẽ chọn đứng bên người nhà mình.

“Anh cảm thấy có lỗi với Đường Tâm Vũ, hơn nữa càng xấu hổ đối với tình yêu của Lương Huy đối với Đường Tâm Vũ... cho nên tâm tình anh không tốt, lúc ấy em nhắc tới Đường Tâm Vũ lần nữa thì anh mới tức giận?” Cô đoán được, hóa ra là như vậy, chẳng qua vấn đề lúc đấy đều theo cách mình nghĩ.

“Thật xin lỗi...” giọng của anh càng trầm hơn.

“Em không trách anh.”

Thẩm Diệc Đình nắm chặt tay cô, “Bây giờ anh nói những lời này không cách nào xoay chuyển được, anh có thể tìm ra rất nhiều lý do mà nói,ddlqd nhưng... đối với chuyện em bé anh rất xin lỗi, cho dù anh đối tốt với em hơn nữa, đây là chuyện không thể cứu vãn được.”

Khi đó bọn họ cãi nhau to, anh vội vàng, trong công ty có vô số gián điệp và công ty khác nằm cùng, bên ngoài công ty lại có người gài bẫy anh, anh không chịu được, mới mắng cô, anh không biết cô mang thai, mà lúc biết thì cô đã sảy thai, đây là phần anh không thể tha thứ ình, huống chi khi anh đi bệnh viện thì không an ủi cô, ngược lại nói cô cố ý.... Cậu nói đó, hẳn đã tổn thương cô cỡ nào.

“Em không trách anh.” Cô nói lại, “Thật ra thì, em chưa chắc mình mang thai, nhưng lúc tám, không biết thế nào ngã xuống, đứa bé sẽ không... là ngoài ý muốn, có lẽ đứa bé biết, tới vào lúc chưa thích hợp thôi!”

Cô cảm thấy anh nắm tay cô chặt hơn, “Là ngoài ý muốn.” Cô nhấn mạnh thêm một lần.

Cô biết, lời của cô không cách nào bỏ được phần áy náy của anh, đứa bé không kịp ra đời, thậm chí không kịp biến thành phôi thai, đã trở thành phần anh canh cánh trong lòng.

Thẩm Tâm Duy mở mắt, liền thấy có người ngồi ở mép giường, anh ngồi yên lặng, hơn nữa nhìn thẳng cô. Cô có chút hoài nghi, mình tới thiên đường thật sao, hơn nữa còn mang theo Giang Thiệu Thành ư?

Nhưng cô có thể cảm thấy. Chắc hẳn là thế giới thật, kì quái, tại sao cô không phản ứng quá. Vậy cũng đã tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ là sao anh nhìn mình, mà không lộ ra vẻ mừng rỡ hay kích động gì cả? hay vẫn là một giấc mơ, thật ra không cần làm giấc mơ như thế, hình dáng của anh đã sớm in trong đầu, căn bản không cần dồn hết tâm trí nhìn anh, dùng hình ảnh đã sớm trong trí nhớ.

“Đã tỉnh rồi hả?” chân mày Giang Thiệu Thành khẽ nhíu nhích, nhẹ nhàng nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng.

“Ừ.” Cô nhìn anh. Giờ phút này, mới có cảm giác chân thật, nhưng cảm thấy hạnh phúc như vậy, thì ra là cô còn sống, có thể làm nhiều chuyện nữa, có thể ăn nhiều đồ ngon, có thể thấy anh, có thể thấy anh trai và chị dâu, còn có thể thấy mẹ....

“Đói bụng à? ăn ít cháo đi.”

Anh chỉnh giường, để cô dựa vào, cũng để cháo tới trước mặt cô. Hình như anh đã tính ra thời điểm này cô sẽ tỉnh lại, nhưng cô quá đói, không nghĩ tới những điều này, mà là cầm bát cháo, ăn từng miếng từng miếng một, chỉ là cháo bình thường, nhưng cô lại cảm thấy thật sung sướng.

Cô ăn xong, để bát xuống.

“Em còn tưởng rằng, em sẽ không được thấy anh nữa.” Cô nói xong còn thấy thẹn thùng, lời này nghe vào sao lại thế chứ.

“Ừ, Diêm vương không muốn thu em về, cho nên em chỉ có thể về đây.”

Anh nói vậy, trong giọng vẫn còn phần tiếc nuối. Thẩm Tâm Duy liếc mắt xem thường, có thể động tác kia sẽ làm mình biến dạng, nên thôi, “Hừ....”

Anh cười cười, bộ dạng tức giận của cô, khiến anh nhớ lại trước kia.

Cô thấy kỳ cục trong chốc lát, mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng, “Đúng rồi, tại sao em lại ở bệnh viện... em nhớ em ở một chỗ rất tối, là ai đã cứu em?”

Về mặt của Giang Thiệu Thành có chút lạ, “Lương Nguyệt Lăng gọi điện thoại cho cảnh sát, cô ấy nói đột nhiên phát hiện trong phòng anh trai mình là lạ, anh trai của cô ấy thường biến mất trong phòng... cô ấy nói có khả năng có liên quan tới em.”

“Lương Nguyệt Lăng?” Thẩm Tâm Duy không ngờ, người phụ nữ không phải nói sẽ không cứu mình sao?

“Ừ.... Tiểu Duy, là do Lương Huy nhốt em vào đó?”

Thẩm Tâm Duy gật đầu, “Đúng, khi em tỉnh lại, anh ta đã trói chặt tay chân em, sau em cứ ở trong chỗ tối đấy.”

Hình như Giang Thiệu Thành có điều suy nghĩ, “Ừ.”

“Có cái gì kì quái sao?”

Giang Thiệu Thành suy nghĩ một chút, đành nói thật, “Có người nghi ngờ Lương Nguyệt Lăng đã sớm biết em ở đó, là đồng mưu với anh cô ấy....”

“Không phải.” Thẩm Tâm Duy nói chắc như đinh đóng cột, “Ý của em là, mặc dù em không thích cô ấy, nhưng cô ấy không phải người như vậy. Lòng kiêu ngạo của cô ấy cũng không cho phép cô ấy làm chuyện như thế, bên cảnh sát suy nghĩ nhiều rồi, nếu như cô ấy làm thật, cần gì phải gọi cho cảnh sát?”

Giang Thiệu Thành cũng không muốn nghĩ nhiều, gật đầu.

Mà Thẩm Tâm Duy nghĩ tới là điều khác, thì ra Lương Nguyệt Lăng nói không cứu cô là không sai, chỉ là không cứu tận tay. Hình như cô có thể hiểu sự kiêu ngạo của Lương Nguyệt Lăng, người phụ nữ không ngừng độc lập kiên cường. Vì vậy cô càng áy náy hơn, người phụ nữ như Lương Nguyệt Lăng, nếu cô là đàn ông, nhất định sẽ yêu cô ấy.

Nếu như không có cô, có phải Lương Nguyệt Lăng sẽ cùng với anh hay không? Suy nghĩ này, luôn khiến cô cảm thấy mình rất áy náy với Lương Nguyệt Lăng, chỉ là cô không tính vì cảm giác áy náy mà làm điều gì, vừa nghĩ như thế, cô lại thấy mình dối trá nhiều. Nếu không định làm gì, vậy gì cần gì phải cảm giác thế?

“Giang Thiệu Thành?”

“Hả?”

“Anh đã sớm biết Lương Nguyệt Lăng là cô gái khi xưa à?”

“Ừ.”

“Vậy... anh đã sớm biết em không phải cô gái đó?”

“Ừ.”

Đột nhiên Thẩm Tâm Duy rất muốn khóc, cô ấy này. Một mặt cảm thấy quý trọng hạnh phúc mà mình trộm được, một mặt lại cảm thấy xấu hổ vì hành động của mình. Giờ mới rõ, anh đã sớm biết rồi, mâu thuẫn trong lòng mình này, tựa như bị lừa.

Cô rất buồn bực, đầy mạnh, “Anh khốn kiếp.”

Giang Thiệu Thành không ngờ cô sẽ đẩy anh, có chút kinh ngạc, bị cô đẩy như thế. Anh theo bản năng cách giường xa một chút, đứng lên, chân liền đau. Sắc mặt của anh cũng biến thành vẻ khó coi.

48. Chương 48

Thẩm Tâm Duy không ngờ hành động vô tình của mình cũng khiến anh có phản ứng lớn như thế. Theo lý mà nói thì không phải thế, vì vậy cô hoài nghi nhìn Giang Thiệu Thành. Theo trực giác thì anh đang lừa gạt, cố ý làm như vậy, biết chắc cô oán hận anh. Anh đã sớm biết cô không phải người con gái đó, nhưng

cái gì cũng không nói, khiến cô hoảng sợ bao lâu, còn áy náy với anh và cô gái kia. Hơn nữa còn lầy lý do này lý do nọ với cô, cho dù tới lúc cuối biết được tất cả đều là âm mưu của anh, nhưng giây phút bọn họ trở mặt thành thù, đối với cô cũng tồn tại thật. Bây giờ anh cố ý khiến cô áy náy sao? Khổ nhục kể sao?

Hoài nghi trong mắt cô, từ từ thay đổi, không giống thế nữa... không dừng được, tất cả trong mắt đều là sự ân cần, “Sao vậy?”

Trên mặt anh nhanh chóng có một tia đau, nhưng biến mất rất nhanh. Anh ổn định lại, sau đó đứng ngay ngắn, “Không sao, không có việc gì cả.”

Cô vẫn nhìn anh, ánh mắt lại rơi vào gậy cách anh không xa thì đã hiểu ra gì đó, rồi lại có chút không hiểu, “Sao chân anh lại bị thương? Có chuyện gì xấu sao?”. Cô biết chân anh bị thương là chuyện của một năm trước, làm sao vẫn chưa lành chứ, vì thế lại trách bản thân, bỏ qua câu hỏi thứ hai, “Rốt cuộc chân anh đã dẫm tới ai mà đã bị thương một lần rồi, lần này là vì cái gì?”

Về mặt Giang Thiếu Thành nhìn cô có mấy phần kì lạ, “Ngoài ý muốn thôi.”

“Đó là do anh, những điều như thế đều dính vào anh.”

Giang Thiếu Thành thở dài, so đo trong lòng bỗng hạ xuống chút. Bây giờ chắc cô vẫn còn giận anh, anh vì muốn dụ Lương Huy nên mới làm nhiều chuyện lừa gạt cô, cho dù là về tình có thể tha thứ, nhưng cô cũng đau lòng thật. Anh trở mặt để cô đau lòng và khổ sở như thế, sau đó trong lòng cô lại cảm thấy anh làm đúng, nghĩ tới tâm tình trước kia của cô, vẫn sẽ canh cánh trong lòng. Cô còn oán hận anh, vì thế anh vẫn nên biểu hiện thế... ừ, uất ức chút tốt hơn.

Anh không nói lời nào, thái độ cam chịu nhìn cô, giống như đang nói..., ừ, em dạy rất đúng, xin tiếp tục giáo huấn.

Quan hệ trong phòng bệnh rất kì lạ. Lúc này Thẩm Diệc Đình vào phòng, kết quả là, ánh mắt của Thẩm Tâm Duy nhìn chằm chằm vào Thẩm Diệc Đình. Giang Thiếu Thành nhìn Thẩm Tâm Duy một chút, nhìn Thẩm Diệc Đình một chút. Được, anh tốt bụng một chút, để lại không gian cho bọn họ, lấy gậy đi ra ngoài.

Cho đến khi Giang Thiếu Thành lấy gậy, Thẩm Tâm Duy mới nhìn anh. Cô mím môi, hình như lộ vẻ xúc động, nhưng cuối cùng không nói gì, nhìn anh rời đi.

Giang Thiếu Thành vừa đi, sắc mặt Thẩm Tâm Duy thay đổi luôn. Cô nhìn thẳng anh trai của mình, sau khi cô tỉnh lại, cũng biết anh trai mình vẫn còn sống, nhưng khi anh trai cô xuất hiện trước mặt cô, cô cũng không kích động lắm. Cảm giác bình tĩnh đó giống như bị đè nén mà đến, khiến cô cũng không thể xác định nổi.

Thẩm Diệc Đình ngồi ở mép giường, dịu dàng nhìn em gái. Về mặt anh bình tĩnh, giống như thời gian trước chỉ là ảo giác mà thôi. Bọn họ vẫn như trước kia, “Thiếu Thành là do Lương Huy...”

Anh mới nói được một nửa, đã thấy chân mày cô nhíu lại, có vẻ rất lo lắng. Lúc này mới tiếp tục nói, “Vết thương đã xử lý, không có vấn đề gì lớn.”

Thẩm Tâm Duy gạt đầu một cái, cảm giác mình hoảng hốt như thế hoàn toàn dư thừa. Giang Thiếu Thành ở bệnh viện thể đương nhiên vết thương của anh đã được xử lý.

“Không hỏi tại sao cậu ta lại bị thương sao?” Thẩm Diệc Đình hơi nhíu lại, không hiểu nhìn em gái mình.

“A... sao anh ấy lại bị thương?”

Phản ứng của Thẩm Tâm Duy cũng khiến Thẩm Diệc Đình lắc đầu, “Thiếu Thành chủ động bước ra, cậu ta muốn dụ Lương Huy, để cho anh chạy lên cao... ừ, cậu ta cho rằng em ở trên đó, bị Lương Huy bắt cóc, cho nên lúc Lương Huy chạy trốn, chân đã bị thương, nhưng vẫn chạy lên tầng trên cùng, bậc thang cũng có máu của cậu ấy...”

Mấy câu nói đơn giản thôi, mắt Thẩm Tâm Duy đã đỏ ngầu, Giang Thiếu Thành vì cô, mà làm đến thế?

Cô cắn môi: “Anh giúp em nói với Giang Thiếu Thành sao, hy vọng em không trách vì bị các anh lừa gạt à? Thẩm Diệc Đình, anh đừng nằm mơ, hai người hợp tác lừa gạt em và chị dâu, bọn em nhớ kĩ rồi, sớm muộn cũng tính sổ...”

“Anh chỉ nói thật mà thôi”. Thẩm Diệc Đình sờ mũi, “Hơn nữa chị dâu cũng không hẹp hòi giống em đâu”

Thẩm Tâm Duy nghe anh nói cũng hiểu chút, vấn đề giữa anh trai và chị dâu đã được giải quyết, như vậy cũng tốt. Trước kia cô chỉ sợ anh trai và chị dâu xảy ra vấn đề. Bất kể anh trai và Đường Tâm Vũ đã trải qua cái gì cũng đã qua rồi. Đối với Thẩm Tâm Duy mà nói, quan trọng là chị dâu, hơn nữa cô luôn tin tưởng người anh trai yêu sẽ là chị dâu, không có bằng chứng, nhưng chỉ kiên định tin.

“Đúng vậy, chị dâu khoan dung độ lượng, đương nhiên sẽ không hẹp hòi như em”. Nói tới đoạn này, cô tạm ngừng, giọng cũng không giống như đang đùa, “Cho nên, anh trai, anh có thể cưới được người như chị ấy, là phúc của anh”.

“Anh biết rõ”

“Biết có lợi ích gì, phải hành động mới được”

Đối với Thẩm Diệc Đình, cô yêu cầu quá thấp với anh, chỉ cần anh có thể sống, quay lại với cô và mẹ, cô đã thỏa mãn rồi. Hôm nay anh làm tới bước này, đối với cô mà nói, đã đầy đủ. Về phần Thẩm Diệc Đình đã lừa gạt, người đi dạy dỗ là chị dâu, sau khi anh rời đi, chị dâu cũng bị tổn thương, vì vậy, “sai lầm” của anh, để chị dâu phán quyết. Chỉ là vừa nhìn thái độ của anh, chị dâu đã tha thứ rồi...

“Anh hiểu...” Thẩm Diệc Đình cười “Tiểu Duy nhà ta đã trưởng thành rồi”.

Anh cười vui mừng. Hóa ra cô em gái của mình cũng chẳng ngây thơ, mà có suy nghĩ tới người khác, không giống như trước kia theo tính mà định, tùy ý trách móc người khác, sự thay đổi này chẳng xấu hay tốt.

“Em đã sớm trưởng thành rồi”

Thẩm Diệc Đình cười một lát, mới bắt đầu giải thích lại, “Thiếu Thành vì giúp anh, mới cố ý đến gần Lương Huy. Anh phát hiện Lương Huy đang dùng cách xấu xa để đối phó anh, hơn nữa còn sử dụng không ít thủ đoạn, anh vốn nghĩ anh ta oán hận anh, không ngờ anh ta muốn đẩy anh vào cái chết... Vì vậy anh hợp tác với Thiếu Thành, dùng cách này để kết tội Lương Huy, chuyện tiến hành rất thuận lợi, duy nhất là đã hại tới em và Nam Ngưng”.

Thẩm Tâm Duy cắn môi, biết anh trai mất tích, chồng muốn vứt bỏ mình, cảm giác khó chịu không có gì sánh được lại trở về trong lòng cô, khiến cô lại cảm nhận được cảm giác lòng đau như cắt. Bọn họ đều khốn kiếp, làm tổn thương các cô, lại có lí so vĩ đại, vì dân trừ hại, khiến cho các cô muốn oán giận cũng thành là không hiểu chuyện, càng khốn kiếp hơn, nhưng hai tên xấu xa này đều là người thân nhất của cô.

“Biết mà các anh còn làm vậy”. Cô trừng to nhìn anh trai mình.

Lúc này Thẩm Diệc Đình thở dài, “Là chúng ta sai, anh trai xin lỗi em”.

Cô nhìn anh chằm chằm, bấy giờ thời gian khó khăn đã qua, cô lại cảm thấy chua xót.

“Về sau không cho như vậy nữa”. Cô dặn dò mang theo uy hiếp, “Nếu không em và chị dâu sẽ diễn kịch hay cho xem, để cho các anh khó chịu, thử một lần cảm nhận bọn em lúc đó”.

“Tuyệt đối không có lần sau”. Thẩm Diệc Đình cũng không nói, anh đã hối hận rồi, bất kể bọn họ làm sao, cũng sẽ liên quan tới các cô, chuyện như vậy, không thể có lần sau. Anh và Giang Thiếu Thành đã nghĩ, để các cô đi đâu, hoặc là bảo vệ, nhưng đều loại bỏ, nếu như bọn họ làm vậy thì sẽ bị lộ, khiến bên Lương Huy hoài nghi... nhưng như vậy, hy sinh sự an toàn của các cô, khiến cô bị bắt cóc, đã vậy còn rất nguy hiểm.

Anh nói rất chắc chắn, Thẩm Tâm Duy mới thoáng an tâm.

Bọn họ nói chuyện thêm một chút, Thẩm Diệc Đình mới ra khỏi phòng bệnh.

Thẩm Diệc Đình mới ra ngoài, thì bạn tốt của Thẩm Tâm Duy, Dương Hi Lạc xách theo trái cây cô thích đi vào. Dương Hi Lạc thấy Thẩm Diệc Đình, cũng thấy Giang Thiếu Thành, nhất thời hưng phấn không thôi. Thẩm Tâm Duy chú ý tới túi trái cây mà Dương Hi Lạc cầm, trong đó có quả sơn trà và vải, hai loại quả này đang hiếm, giờ rất đắt. Dương Hi Lạc cũng rất thích ăn nhưng cho tới giờ vẫn không dám mua, chỉ

mua nước hoa quả, giờ chủ động mua cho cô, cô rất cảm động, hoàn toàn quên mất mình mới thoát khỏi đường chết.

Bước qua cửa, Dương Hi Lạc bắt đầu hét lên, “Tiểu Duy, Tiểu Duy, mau nói cho tớ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra... Anh trai cậu, đó là anh trai cậu đó! Anh ấy quaya lại thế nào...”

Lần này Thẩm Tâm Duy rất bình tĩnh. “Chính là lời cậu từng nói, nhân vật quan trọng trong truyện mất tích thì đều vì chuyện lớn, giờ đã xử lí xong, cho nên anh ấy trở lại...”

“Ặc...” Mặc Dương Hi Lạc không chút thay đổi trong vòng ba giây, “Không thể nói kĩ thêm chút sao?”

“Không”. Thẩm Tâm Duy kiên định.

“Cậu khôn nạn”. Dương Hi Lạc tức giận.

Thẩm Tâm Duy hoàn toàn không coi đó là vấn đề, “Ai ai ai, tớ mất tích mấy ngày, cậu tới bệnh viện không quan tâm gì tới tớ, không hỏi tớ mất tích đi đâu, lại hỏi anh tớ đi đâu à !!!!!”

Có loại bạn thế này, thật chỉ muốn khóc.

Khí thế của Dương Hi lạc cũng xuống thấp, đúng là có vẻ sai...

“Chẳng qua tớ thấy cậu cũng đỡ rồi... hơn nữa anh trai cậu mất tích lâu như vậy, lâu không thấy, ừ, có chút mất không chế”

“Chị dâu tớ không thế, cậu thế làm gì?”

“Được rồi, tớ sai”. Dương Hi Lạc đồng ý.

Thẩm Tâm Duy quay đầu, thấy đã truyền nước biển xong, vì vậy, nhướn mày bảo Dương Hi Lạc “Đi đi, bảo y tá tới đây”.

Dương Hi Lạc lập tức nghe lời, hoàn toàn không nghĩ gì, Thẩm Tâm Duy chỉ cần ấn nút thì y tá sẽ tới ngay... Thẩm Tâm Duy biết bạn nghe lời thế, ừ, quyết định không tức giận nữa.

Y tá tới xong, không phải truyền nước nữa. Thẩm Tâm Duy cảm giác tay mình nhẹ đi không ít, tâm tình cũng khá hơn. Giờ cảm thấy rất tốt, Dương Hi Lạc lại bắt đầu hỏi, “Ai, rốt cuộc anh trai cậu trở lại thế nào?”

“Đã đi thì lại quay về thôi”

Được rồi, có vẻ như sẽ không nói, Dương Hi Lạc cũng không từ bỏ ý định.

“Đúng rồi, vừa rồi tớ thấy chồng cậu, làm lành rồi à?”

Thẩm Tâm Duy liếc Dương Hi Lạc một cái, từ chối đáp lại.

Dương Hi lạc lại híp mắt, “Tiểu Duy, có phải người Giang Thiếu Thành yêu vẫn là cậu đúng không, nhưng Lương Huy làm nhiều việc ác, anh ta vì chính nghĩa, hợp tác với anh trai cậu đối phó Lương Huy. Bây giờ Lương Huy đã chết, anh trai cậu trở về, Giang Thiếu Thành cũng quay về bên cậu”.

“Cậu thật thông minh”.

Dương Hi Lạc cảm thấy mình bị châm chọc, vì vậy đa cảm, “Tớ nói không sai chứ? Ừ, đoán đấy...”

“Cậu đoán đúng đấy”.

“Cái gì vậy, có thể đừng kì quái như vậy được không?”

Thẩm Tâm Duy mệt mỏi, cô thật lòng khích lệ không được sao?

Chỉ là... Người Giang Thiếu Thành yêu vẫn là cậu... nghe được câu này, làm sao lại dễ nghe đến thế!

49. Chương 49

Dương Hi Lạc nói cô rất thèm muốn cuộc sống của Thẩm Tâm Dục, quả thật có lúc rơi vào cảnh đau thương, có buồn có khổ sở có nước mắt, đến cuối cùng lại có kết cục hạnh phúc. Cuộc sống như thế vừa phong phú vừa thú vị, là cuộc sống mà Dương Hi Lạc rất khát vọng nhưng không cách nào thực hiện được. Đối với lời nói của Dương Hi Lạc, Thẩm Tâm Dục không ủng hộ, cũng không phản đối. So với nhiều người đã trải qua, cô từ nhỏ đến lớn không phải lo ăn mặc, thậm chí còn như lời Lương Nguyệt Lăng, cô muốn gì thì làm cái đó, ví dụ như việc yêu Giang Thiệu Thành, giành hết tâm tư để yêu. Mà phần cô không đồng ý chính là, cuộc sống không vì những lúc đau thương đấy mà khiến người ta ngưỡng mộ, mà là kết quả sau đó. Kết cục là hi (vui mừng), cũng nhờ những điều khó khăn kia khiến nó trở nên ý nghĩa hơn, chỉ khi nào kết cục là bi (bi thương), thì tất cả không có ý nghĩa..... So vậy, những truyện đã thành công đều là nhờ điều đó, nếu không ai lại xem thất bại đây?

Nhưng Thẩm Tâm Dục không phản bác lại Dương Hi Lạc, mỗi người nhìn vấn đề theo góc độ khác nhau. Thời điểm họ học đại học, cũng rất ngưỡng mộ một nữ sinh cùng phòng, bạn trai đối với cô ấy rất tốt, khiến người xem không ngừng hâm mộ. Cho đến ngày tốt nghiệp, Thẩm Tâm Dục mới nghe từ cô bạn đó nói, người bạn trai tốt trong mắt mọi người, toàn đi bắt cá hai tay, mà lúc phát hiện ra thì tất cả bạn bè chỉ trích là cô ấy làm nhiều điều sai.....

Góc độ khác, cho ra kết quả cũng khác thôi.

Nếu như Thẩm Diệc Đình chưa trở về, nếu như Giang Thiệu Thành không vậy, thì cuộc sống của Thẩm Tâm Dục cô, sẽ là bi kịch từ đầu tới cuối.

“Sức khỏe không có gì đáng ngại chứ?” Dương Hi Lạc bắt đầu quan tâm tới thân thể Thẩm Tâm Dục, thấy sắc mặt Thẩm Tâm Dục thay đổi, giảm bớt lo lắng. Dương Hi Lạc muốn hỏi chuyện mất tích của Thẩm Diệc Đình, nhưng cảm giác đó là phần không vui vẻ nên không nói ra nữa.

“Không sao, không bị gì cả.” Thẩm Tâm Dục cười, “Trước khi tớ bị ngắt, tớ nói cho bản thân rằng, nếu như tớ còn sống, tớ sẽ không ghét cậu nữa.... ừ, về sau tớ sẽ cố gắng.”

Dương Hi Lạc lập tức xù lông, “Ghét bỏ tớ? Tại sao cậu lại ghét bỏ tớ? Tớ không ghét cậu lúc cậu lật mặt đúng không? Luôn bắt nạt tớ, mỗi lần toàn oán trách Giang Thiệu Thành thế nào ra sao, mười câu thì chín câu đều là anh ta.... Tớ bị giày vò thê thảm như thế, cậu còn dám ghét tớ à???”

Thẩm Tâm Dục nháy mắt, nháy lần nữa, “A, là tớ nói sai.... Hy vọng cậu không ghét tớ.”

“Thế cũng chẳng khác biệt lắm.”

Dương Hi Lạc với Thẩm Tâm Dục nói tới chuyện khác, bạn đại học hỏi đó, có nhiều người cũng nói chuyện được, thế mà giờ không liên lạc. Điều này khiến họ lại nhớ tới thời khó quên đó.

Giang Thiệu Thành ngồi ở ngoài hành lang, vẻ mặt anh bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện. Lương Huy đã chết, thi thể của anh ta cũng được đưa về. Một mình Lương Nguyệt Lăng chuẩn bị tất cả hậu sự. Lúc Giang Thiệu Thành tự mình tìm Thẩm Tâm Dục thì Lương Nguyệt Lăng đứng một bên, yên lặng nhìn những người này hành động, như thể muốn phỏng Lương Huy thật lộn xộn. Giang Thiệu Thành chú ý động tĩnh bên kia, vì được khuyên ngăn dừng qua đó, anh cũng không cố, bộ dạng này của anh đúng chỉ tăng gánh nặng mà thôi, không giúp được gì.

Cho nên anh dùng gậy đi tới trước mặt Lương Nguyệt Lăng.

“Cám ơn em”. Giọng anh bình tĩnh, đè nén sự lo âu và khẩn trương của mình.

Ngược lại thì Lương Nguyệt Lăng cười, “Cám ơn em vì cái gì chứ? Em không vì anh làm chuyện gì cả.”

Giang Thiệu Thành cười, không nói gì.

Lương Nguyệt Lăng nhẩn nại và khoan dung, không kìm được lên tiếng, “Giang Thiệu Thành, tại sao chúng ta lại có kết cục này?” Kết cục đã định rồi, không phải là anh không yêu cô, mà là anh đặt bẫy anh trai cô, hại chết người nhà của cô, từ nay về sau, người đàn ông này chỉ có thể là kẻ thù của cô.

Giang Thiều Thành tiếp tục trầm mặc. Vành mắt Lương Nguyệt Lăng bắt đầu đỏ, “Anh rung động vì cô ấy rồi à?”

Lúc này Giang Thiều Thành mới nhìn về phía cô, “Cô ấy bù đắp một phần trống rỗng trong anh. Anh nhìn cô ấy lớn lên mỗi ngày, nhìn cô ấy biến hóa từng chút một, giống như lớn lên với cô ấy. Về sau anh mới hiểu, thì ra sự biến hóa của cô ấy, nguyên nhân là do anh. Anh trong cuộc sống của cô ấy, mà cô ấy cũng có trong cuộc sống của anh. Điều này rất đơn giản, nó chỉ đơn giản vậy thôi.

Khóe miệng Lương Nguyệt Lăng run lên, “Vậy nếu như không có...”

Bên kia có âm thanh, đã tìm được cửa lối đi, Giang Thiều Thành lập tức chạy về phía đó. Lương Nguyệt Lăng nhìn bóng lưng anh, cảm giác mình làm thừa rồi, cái gì đã hỏi rồi, kết cục đã định, hướng chỉ trời còn không cho cô thời gian để hỏi vấn đề của mình..... Đáp án của nghi vấn này, có lẽ vĩnh viễn cô không biết được. Nếu như không có Thẩm Tâm Dục, bọn họ có thể đến được với nhau không?

“Không biết”.

Người cô cứng lại, giống như nghe được hai từ này chỉ là ảo giác, mà trong tầm mắt cô còn thấy bóng lưng của Giang Thiều Thành. Nhưng cô biết rõ, anh nói không biết, anh đoán được cô muốn hỏi điều gì, hơn nữa còn cho cô câu hỏi chắc chắn.

Anh nói không sai, cô không phải đã thua bởi Thẩm Tâm Dục.

Giang Thiều Thành biết rõ Lương Nguyệt Lăng muốn hỏi mình cái gì, mà vấn đề đó, anh đã từng hỏi mình, hơn nữa đã đưa ra câu trả lời. Lương Nguyệt Lăng quả thật rất tuyệt vời, thông minh, xinh đẹp, có năng lực, còn có thể nói cô là người phụ nữ hoàn mỹ, đây là anh cho là thế, cũng là suy nghĩ của nhiều người khác. (ddlqđ) Nhưng cô lại mang cho anh cảm giác khác. Đó là lúc nào cũng chú ý tới cuộc sống của anh, khiến anh nghĩ không phải là ăn ý, mà là giống như lúc nào cũng có người bên cạnh quan sát mình, mọi tiếng nói cử động của mình cũng thấy có gì không đúng. Cảm giác này, cuối cùng tạo thành gánh nặng, lúc cô và anh ở cạnh nhau trong lòng sẽ thấy mệt mỏi.....

Lời hứa hồi bé, chỉ là đi theo nguyên tắc của mình. Ai có thể biết rõ cuối cùng bọn họ hợp nhau hay không? Mà chỗ sai của anh, không phải không thực hiện được lời hứa đó, mà là anh không chắc chắn mình (ddlqđ) có thể lo toan được tương lai lâu dài mà đã vội vã thực hiện nó. Cuối cùng, anh phụ cô, nhưng anh không hối hận. Không ai nên dùng cuộc đời mình đi chứng tỏ lời hứa đáng quý tới mức nào. Anh muốn mình hạnh phúc, muốn người mình yêu hạnh phúc, mà không phải vì cam kết bỏ lại những điều đó trong cuộc đời ảm áp.

Đúng vậy, anh đã nói, anh chính là một người ích kỷ như vậy.

Dương Hi Lạc từ phòng bệnh đi ra, Giang Thiều Thành vẫn ngồi ở đó. Lúc cô đi vào, anh cũng đã ngồi chỗ này rồi. Dương Hi Lạc thấy khó hiểu, nghĩ xem mình có cần nên nói mấy câu không, suy nghĩ một hồi, cuối cùng lấy dũng khí đi tới.

“Anh.....” Dương Hi Lạc quả thật không biết nói gì, gọi tên kì quá, gọi chồng Thẩm Tâm Dục cũng kì, tạm thời cứ gọi thế vậy, “Anh còn dám bắt nạt Tiểu Dục nữa, anh không xong với tôi đâu.”

Giang Thiều Thành quay đầu đi, tầm mắt dừng trên mặt Dương Hi Lạc hai giây, không lên tiếng.

“Tôi nói nghiêm túc đấy, anh đừng cho rằng tôi không đối phó được, ít xem thường phụ nữ vừa thôi.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Nghe giọng như kiểu đã đồng ý bị Dương Hi Lạc uy hiếp, hơn nữa còn tính toán thay đổi hẳn. Nhưng về mặt đáng đánh đòn muốn chết. Dương Hi Lạc đột nhiên cảm thấy buồn bực, mặc kệ, xoay người đi. Xoay người được mấy giây thì thấy mình yếu đuối thật.

Giang Thiều Thành đúng là không để lời nói của Dương Hi Lạc vào đầu, thế này... ừ, nếu coi đó là uy hiếp, không ổn lắm. Nhưng anh cũng hiểu vì sao Thẩm Tâm Dục với Dương Hi Lạc làm bạn, hiểu để có được.

Giang Thiều Thành thở dài, đứng lên, đi vào phòng bệnh.

Thẩm Tâm Dục ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái, không nói gì.

“Vẫn chưa hết giận sao?” Anh đã đợi bao lâu, để cô và anh trai nói chuyện, để bạn thân và cô nói chuyện, thế mà cô vẫn chưa hết giận sao.

Những lời này của anh, khiến cơn giận của Thẩm Tâm Duy bùng lên cao. Anh mới làm chút chuyện nhỏ, liền muốn cô bỏ qua toàn bộ chuyện trước kia, nghĩ đã thấy không được rồi, vì vậy cô lại lộ ra vẻ mặt ghét bỏ với anh.

Giang Thiệu Thành lại muốn than thở, chậm rãi đi tới. Thẩm Tâm Duy nhìn anh, thấy đau lòng. Thẩm Diệc Đình nói vì cô nên anh bị thế, cô mới tưởng tượng một chút, anh lê đôi chân bị thương của mình đi lên tầng cao nhất, trong lòng cảm thấy đau đớn không dứt.

“Giang Thiệu Thành, lúc anh quyết định tiếp cận Lương Huy, đã từng nghĩ tới em chưa?”

Anh cúi đầu, có vẻ rất áy náy, “Anh đã nghĩ không chu đáo.....”

Đúng vậy, anh thành công, nhưng nếu thất bại thì sao?

“Nếu như anh không về thì sao?”

Giọng cô nghe rất buồn, khiến anh cũng thấy khó chịu, “Không phải em hận anh à?”

“Anh là đồ khốn.” Mắt cô đỏ, chẳng lẽ anh cho rằng, cô chỉ muốn hận anh, vậy nếu anh gặp chuyện không may thì cô sẽ không khó chịu sao?

“Ừ, anh hứa sẽ không có lần sau đâu.”

Nước mắt của cô cuối cùng cũng rơi xuống, sau đó anh vươn tay lau nước mắt cho cô.

“Giang Thiệu Thành, anh không thể khiến em như vậy nữa, không thể....”

“Ừ, anh biết rồi.”

Giọng anh bình tĩnh, nhưng rất chắc, khiến cô tin anh, người đàn ông này nói được là làm được.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, bọn họ có thể nghe được âm thanh của hai bên. Thẩm Tâm Duy dịch sang bên, để Giang Thiệu Thành lên nằm cùng. Bọn họ đã lâu không ở chung một chỗ bình yên thế này. Khi cô gối đầu trên tay anh thì lại cảm động tới mức muốn khóc, trước kia cô thích nhất lúc này, không cần làm nhiều, có thể cảm nhận được tình cảm người bên cạnh. Cô cảm thấy nó đẹp lắm, cũng may, cô vẫn còn cơ hội để trải nghiệm.

Cô thật sự rất yêu người đàn ông này.

“Giang Thiệu Thành.....”

“Hử?”

“Tại sao, tại sao anh biết em không phải cô gái năm đó, vẫn muốn lấy em?”

“Vậy nếu anh tàn tật hay hỏng dung nhan, em sẽ rời khỏi anh sao?”

“Đương nhiên là không.”

“Đã như vậy rồi, anh sao lại muốn bỏ qua một người phụ nữ yêu anh tới mức này, không oán giận không hối hận chứ?”

“Người nào lại không oán không hối với anh chứ, em rất hận anh!”

Anh không để ý tới thái độ của cô, chỉ lấy tay vuốt tóc cô. Giờ phút ảm áp này, anh đã hướng tới điều này lâu rồi. Tranh cãi với cô, nhìn cô đau lòng, anh vẫn bảo mình phải cứng rắn, một lần lại một lần làm tan vỡ trái tim cô, không thể an ủi cô, chỉ có thể nhìn cô khóc.... Đúng là một cơn ác mộng.

Khi đó, anh hy vọng là cô không xuất hiện, chỉ cần cô không xuất hiện, anh cũng không khó chịu như thế. Nhưng khi cô không xuất hiện nữa, (ddlqd) không khinh bỉ anh, không nhục mạ anh, không chỉ trích. Anh phát hiện cuộc sống như thế càng khó khăn hơn, trừ việc trước sau vẫn liên lạc với Lương Huy. Anh phát hiện mình không ổn định rồi.

Bây giờ thật tốt, cho dù bọn họ chỉ nằm như vậy.

“Tiểu Duy, hai người anh họ của anh đều chết trong tay Lương Huy.” Anh thở nhẹ, “Lúc ở nước ngoài, anh xảy ra chuyện, hai người đó đã cứu anh.... Vị hôn thê của một người ôm con cầu xin anh báo thù cho anh ấy....”

Anh không nói nổi nữa. Thật ra thì anh cũng không vĩ đại như vậy, trước khi làm những chuyện này, đã dự liệu trước rồi, có khả năng làm được hay không, mới làm thật....

Thẩm Tâm Duy trầm mặc một chút, mới gật đầu, “Ừ.... anh làm như vậy, cũng giúp anh trai em, còn giúp rất nhiều người. Em trách anh, mà em cũng biết, anh làm đúng, chỉ là.... Em....”

“Anh hiểu, trong đầu thì tán thành, nhưng về mặt tình cảm thì....”

Anh chưa nói hết, cô đã đánh anh một cái.

Đúng vậy, theo tình hình chung, cô không thấy anh có lỗi, nhưng trong lòng lại trách anh....

“Lương...tiểu thư, cô ấy thế nào?”

“Cô ấy sẽ sống rất tốt.”

Thẩm Tâm Duy nghĩ tới Lương Nguyệt Lăng, vẫn có phần áy náy.

Giang Thiệu Thành lại ôm cô chặt hơn, cảm để trên đỉnh đầu cô, “Tiểu Duy, chuyện đó không liên quan tới em. Tính tình của Lương Nguyệt Lăng với anh không hợp nhau, coi như không có em mà hai bọn anh nhận ra nhau, anh và cô ấy cũng không đi tới cuối cùng.... Em không nợ cô ấy cái gì, không cần phải cảm thấy có lỗi.”

“Mà em lúc đấy.... em biết anh nhận lầm người, mà em vẫn ích kỉ.... không nói cho anh biết.” Thẩm Tâm Duy cắn môi, đó là chuyện khó chịu nhất của cô.

“Nếu như có lỗi, đó cũng là lỗi của anh, là anh trêu chọc em trước, khi đó em cũng không biết....” Anh hôn lên tóc cô, anh biết rõ, là anh đi tìm cô trước, làm cô rối loạn, sau đó ép cô vào đường lù....

Cô đã định rời đi, không, không nên nói là rời đi, mà là buông tha.

Lúc anh nói anh đã có ước hẹn với một người phụ nữ khác, cô đã định từ bỏ tình cảm của mình. Cô tôn trọng tình yêu bản thân, cũng tôn trọng tình cảm của người khác, cho dù thích anh đi nữa, cũng không thể muốn anh biết tình cảm của mình vì anh đang đợi một người khác. Có rất nhiều người cũng thích anh, hành động của họ đều muốn cho anh biết, chỉ mong anh đáp lại, nhưng cô không thể. Từ đầu tới cuối, cô không làm phiền anh chút nào, luôn yên lặng như thế... hơn nữa làm nhiều chuyện như vậy, cũng không định cho anh biết, hơn nữa thấy anh (ddlqđ)đang đợi người khác thì lựa chọn từ bỏ.

Là anh, tự mình đi tìm cô. Hành động của anh lúc đó với cô, là không thể chống lại được.

Trên đời này, nào có sai lầm chỉ vì một người mà tới!

Cô ghen ngào, “Em... cảm thấy em rất may mắn.”

“Anh cũng thấy mình rất may mắn.” Bất kể trời xui đất khiến thế nào,cảm tạ vì gặp được đối phương, cảm ơn có một cô gái như vậy yêu anh.

Mà yêu cô, khiến anh vui vẻ và hạnh phúc hơn nhiều, may mắn dường nào, yêu người của chính mình, cũng là mình yêu người.

50. Chương 50

Thẩm Tâm Duy cùng Giang Thiệu Thành trở về nhà họ Giang, vì hai ông bà Giang trở về. Thẩm Tâm Duy đoán sẽ là cảnh người một nhà gặp nhau rơi nước mắt nói với nhau những câu tình cảm, nhưng tình hình thật là Giang Thiệu Thành bị bố Giang kéo vào thư phòng, mà Thẩm Tâm Duy run sợ ngồi với mẹ Giang ở phòng khách.

Cho dù Thẩm Tâm Duyệt có ngu dốt đi nữa, cũng biết rõ, hai người lớn tuổi biết gì, hơn nữa còn khó chịu với hai vợ chồng cô. Thẩm Tâm Duyệt nắm hai tay lại, không chắc, cô lo cho Giang Thiệu Thành, sợ anh gặp chuyện không may. Giờ Giang Thiệu Thành bị thương, bố Giang sẽ không phạt anh cái gì, dù bố Giang nghiêm khắc, cũng không có thái độ xấu với con trai mình.

“Không phải lo lắng đâu.” Mẹ Giang nhìn cô, “Nhà họ Giang chúng ta đã để con bị uất ức rồi.”

Thẩm Tâm Duyệt lắc đầu hết sức, nhưng mẹ Giang chỉ cười, hình như không quan tâm với điều đó. Hơn nữa mẹ Giang muốn thay đổi sự chú ý của Thẩm Tâm Duyệt, chủ động nói tới tình hình hiện nay của Giang Ngữ Vi, bọn họ đưa Giang Ngữ Vi ra nước ngoài. Quả nhiên Thẩm Tâm Duyệt thấy tò mò ngay, mẹ Giang giải thích là Giang Ngữ Vi muốn ra nước ngoài học tập thêm. Mẹ Giang không nói ra chân tướng, Giang Ngữ Vi làm quá nhiều chuyện sai lầm. Nhà họ Giang có thể nuôi Giang Ngữ Vi, vì bố cô đã cứu Giang Thiệu Thành, nhưng bây giờ Giang Ngữ Vi lại gây ảnh hưởng tới cuộc sống của Giang Thiệu Thành, như vậy cũng bớt đi sự biết ơn cảm kích của mình, huống chi họ vẫn đối tốt với Giang Ngữ Vi, cần bản vì Giang Thiệu Thành....

Mẹ Giang nhìn đứa con dâu này, không định nói ra chân tướng, hôm nay sợ rằng con trai của bà sẽ bị ông lão hành hạ thậm tệ thế nào. Trong quá trình đi du lịch của hai ông bà, bố Giang cũng phát hiện có gì không đúng, nhưng lúc đó đã không còn cách nào ngăn cản hành động của Giang Thiệu Thành. Chỉ có thể làm ngơ, không biết gì về việc làm của con trai mình, giả vờ tiếp tục đi du lịch. Giờ họ trở lại, những chuyện Giang Thiệu Thành làm đã qua một thời gian, những người bạn đầu Giang Thiệu Thành đã đắc tội giờ không chịu để yên, hôm nay bố Giang trở về thu dọn cục diện rồi rắc kia.... Hơn nữa vì Thẩm Tâm Duyệt là nguyên nhân, cô con dâu này cũng đã oán trách Giang Thiệu Thành.

Như vậy.... con trai đã bị trừng phạt rồi, toàn bộ oan ức của Thẩm Tâm Duyệt cũng sẽ tiêu tán đi.

Thẩm Tâm Duyệt nói chuyện với mẹ Giang, nghe mẹ chồng nói tới chuyến du lịch nước ngoài vừa rồi, nói chuyện cũng nhẹ nhàng, căng thẳng trong lòng cô cũng từ từ tan biến. Cảm xúc cũng thoải mái hơn, cho đến khi Giang Thiệu Thành đi ra từ thư phòng.....

Thẩm Tâm Duyệt thực sự sợ hết hồn, thậm chí không để ý tới bố mẹ chồng mà đi tới ngay chỗ Giang Thiệu Thành. Anh bị thương nghiêm trọng như thế rồi, bố Giang lại thực hiện gia pháp, hành hạ anh thậm tệ như thế....

Vành mắt Thẩm Tâm Duyệt hồng hồng, nhìn về phía Giang Thiệu Thành, không nhìn được mà rơi lệ. Giang Thiệu Thành nhanh chóng vươn tay, lau đi nước mắt của cô, dường như đang an ủi, mong cô đừng khóc nữa.

Thẩm Tâm Duyệt cũng không nhìn Giang Thiệu Thành nữa, mà nhìn bố Giang, trong mắt có phần không ủng hộ, nhưng bố Giang là trưởng bối. Cô không có cách nào oán giận, vì vậy chỉ cảm thấy thêm phần uất ức. Bố Giang nhíu mày thẳng con dâu này dám làm nhiều chuyện như vậy, giáo huấn nhỏ như vậy, lợi cho nó quá rồi. Kết quả ánh mắt con dâu nhìn về phía mình như muốn bảo mình là tên ác ma nào đấy.....Lúc đầu con trai muốn kết hôn với Tâm Duyệt, ông không đồng ý cũng không phản đối. Nguyên nhân không đồng ý là cảm giác tính tình cô gái này không hợp với con trai mình. Nguyên nhân đồng ý là gia thế cô gái này với nhà mình cũng tương đối, nhưng vợ thì rất hài lòng với cô con dâu này, nói rằng một người đàn ông thay vì cưới một người phụ nữ hoàn hảo thì nên cưới một người phụ nữ yêu mình....

Bố Giang nghĩ tới lời vợ mình nói, bây giờ có mấy phần đồng tình.

Giang Thiệu Thành kéo Thẩm Tâm Duyệt trở về phòng. Thẩm Tâm Duyệt lấy thuốc sát trùng, vì anh bị xước da. Cũng không biết bố Giang xuống tay thế nào, đánh cho thậm tệ như vậy, đã thế anh bị thương, cũng không nói tiếng nào, cô ở ngoài không biết anh bị dạy dỗ rồi.

“Đều là vết thương nhỏ, đừng lo lắng.” Ngược lại Giang Thiệu Thành an ủi vợ mình, “Toàn vết thương trên người, không có trên mặt, người khác không thấy được, anh cũng không bị mất thể diện.”

Anh đưa tay véo mũi cô, nhưng không ngờ lại khiến cô khóc.

Lần này Giang Thiệu Thành ngược ngùng giải thích, bố anh toàn dạy dỗ kiểu này từ bé. Ông ấy làm chuyện này, bởi vì anh đã đắc tội không ít người. Bây giờ đã dùng quan hệ giúp anh, những chuyện này bố

anh toàn phải tự mình giải quyết. Vì anh, bố anh phải vận dụng quan hệ bao nhiêu năm chưa từng dùng tới.....

Hơn nữa, ông còn khiến con dâu lo lắng cho đứa con trai mình như thế, có thể gọi là vì họa được phúc.

“Chắc là rất đau.” Thẩm Tâm Duy nhìn anh cởi quần áo, lộ ra những vết đỏ, chỉ cảm thấy rất đau lòng.

Người đàn ông này đã để cô bị thương nặng như vậy, cô chưa từng nghĩ sẽ hành hạ anh chút nào. Bây giờ nhìn vết thương trên người anh, làm sao không khiến người ta khổ sở chứ.

“Vết thương nhỏ thôi không đau đâu.”

Lời của anh không có tác dụng trấn an chút nào, ngược lại càng khiến cô buồn hơn.

Giang Thiệu Thành không biết làm sao cả, “Em còn như vậy thì anh đau thật đấy.”

Động tác thoa thuốc của cô tạm ngừng, kịp phản ứng, đây cũng coi là một lời tỏ tình đi, dù có mịm mớ cũng không thể nữa.

Bình tĩnh lại, tiếp tục thoa thuốc.

Quần áo trên người Giang Thiệu Thành đã cởi xuống, lúc trước Thẩm Tâm Duy bôi thuốc, đã thấy không ít sẹo trên tay anh. Đột nhiên cô nhớ ra lời Lương Nguyệt Lăng đã nói, nhờ có vết sẹo này mà Lương Nguyệt Lăng nhận ra anh. Vết sẹo này, là thuộc về kỉ niệm của Giang Thiệu Thành và Lương Nguyệt Lăng, điều mà bọn họ nhớ.

Cảm giác này, thật là khó chịu..

Bỗng dưng dừng lại không bôi thuốc nữa, Giang Thiệu Thành nhướn mày, “Sao vậy?”

Thẩm Tâm Duy lại ngẩng đầu lên, trừng mắt liếc anh một cái, bỏ thuốc ra một chỗ, cúi đầu cắn vào tay anh. Hành động nhanh như thế, khiến Giang Thiệu Thành chưa kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô cắn tay mình, phản kháng còn không có, đến lúc cảm giác đau từ tay truyền tới, anh mới hiểu. Vợ của anh, muốn tay anh cũng đau như chân anh....Bây giờ đau đủ rồi.

Thẩm Tâm Duy cảm thấy cắn đủ rồi, quá đủ, trong miệng cũng có mùi máu tươi. Lúc cô bỏ ra, trên tay anh cũng có rất nhiều máu.

Giang Thiệu Thành không có cách nào khác nhìn cô, hình như không hiểu nổi hành động này của cô, rõ ràng còn đang lo cho anh, một khắc trực tiếp gây thương tổn luôn, thay đổi nhanh như vậy anh cũng không hiểu nổi.

Trên miệng cô còn máu, ngoan cố nhìn anh, “Giang Thiệu Thành, anh phải nhớ, trên người anh chỉ có thể có dấu vết của em.”

Dấu răng của cô trườn lên vết sẹo của anh. Về sau, anh có nhìn tới vết sẹo đó cũng chỉ thấy vết răng của cô, chỉ có thể nghĩ về cô.

Nhưng cô cũng biết, việc mình làm cũng hơi quá, lại thấy áy náy.

Được rồi, từ giây phút bắt đầu, anh tổn thương cô, tất cả đều tan biến, ai bảo cô cũng khiến anh bị tổn thương!

51. Chương 51: Ngoại Truyện Thẩm Diệc Đình

Thẩm Diệc Đình chưa bao giờ nghĩ tới, rằng có ngày cuộc đời anh sẽ thay đổi như thế. Từ nhỏ tới lớn, anh luôn được mọi người khen là học sinh giỏi ngoan ngoãn, nhưng được khích lệ như thế, trừ cảm giác có áp lực vô hình trong lòng ra, anh cũng thấy chẳng có gì sai. Dù sao được mọi người khen ngợi như thế, cố gắng một chút mới không phụ lòng họ, cũng là một hành động công bằng. Huống chi cuộc sống ngày trước của anh cũng quá yên bình khiến anh thấy nhàm chán.

Kết quả là, cuộc sống không tẻ nhạt lập tức mở ra, thời điểm bắt đầu, anh không phản ứng chút nào, thì lập tức thay đổi.

Anh yêu Đường Tâm Vũ, là một chuyện nhưng là chuyện bình thường. Cô là người con gái đơn thuần, trong sáng tới mức nhiều người không tưởng nổi, đến nỗi nhận sai. Vì vậy anh rất nhanh lọt vào bể tình với cô, anh không ngờ rằng anh sẽ yêu chiều một người như thế. Dù anh biết rõ, tính khí của cô cũng là do anh cưng chiều, nhưng sao chứ, anh nguyện ý.... thậm chí không nghĩ sẽ rời xa cô.

Chuyện xảy ra sau đó vượt ra khỏi sự tưởng tượng của anh, bố anh mất, công ty gặp sự cố.

Ai cũng hiểu, anh và Đường Tâm Vũ chia tay, là bởi vì chị của Đường Tâm Vũ, Đường Tâm Nhu trở thành người tình của chú anh, mà cô anh lại chính là người khiến công ty xảy ra nguy cơ, ai cũng nghĩ như vậy, ai cũng cho là thế. Vì vậy chuyện cũng xảy ra theo dự đoán, anh và cô chia tay, sau đó Đường Tâm Nhu tự sát, không được bao lâu... anh cũng nhận được tin Đường Tâm Vũ chết.

Lương Huy nắm mạnh vào bắp vai anh, nói với anh rằng, “Cậu đã không thể khiến cô ấy hạnh phúc, sao lại trêu đùa cô ấy như thế?”

Anh không nói gì, thấy lời Lương Huy nói thật đúng.

Chỉ đến khi anh an tĩnh lại thì mới hiểu, kể cả không xảy ra chuyện chú anh với Đường Tâm Nhu, anh và Đường Tâm Vũ cũng không thể đi tới cuối cùng. Cô không hợp làm vợ anh, không phải người vợ anh muốn. Ban đầu anh thấy cô hồn nhiên trong sáng mà thích cô, đến cuối cùng, chính vì thế lại là lý do anh rời xa cô, anh cũng không thể tin được, không chỉ không tin nổi, thậm chí có chút hiểu khi những người đàn ông gọi phụ nữ là những người dễ thay đổi nhất....

Đường Tâm Vũ thời đại học, trong mắt anh toàn là những điểm sáng, nhưng bây giờ những điểm sáng này, làm sao nói thay đổi liên tục thay đổi ngay được? Khi đó anh không ngại che chở cô, cưng chiều cô. Nhưng về sau, người không muốn bảo vệ cô nữa là anh.

Anh không thể đi theo cô mỗi lần cô gọi cho anh, mà việc gấp mà cô nói chính là đi xem quần áo thì màu vàng với màu đỏ thì màu nào hợp hơn, hi vọng trước kia anh sẽ xem giúp cô. Anh cũng không có cách vì cô mà bỏ đi một cuộc họp, dù mặt cô sẽ hầm hừ – Thẩm Diệc Đình, anh thay đổi rồi.

Anh không biết, có phải mình thay đổi hay không, chắc là thật rồi, không giống như quá khứ chăm sóc cho cô, yêu mến cô.... Cô chưa từng thay đổi, anh thay đổi.

Một khoảng thời gian rất dài, anh không hiểu cảm giác này, ngược lại càng buồn khổ, Giang Thiếu Thành dẫn anh tới gặp một người bạn. Người này suy nghĩ cũng nhiều, có thể giúp đỡ anh.

Người bạn kia nghe xong câu chuyện của anh, chỉ cảm thấy rất buồn cười, hỏi anh, “Chỉ đơn giản như vậy sao?”

Người bạn đó chỉ cảm thấy đơn giản đến khó tin.

Nếu như Thẩm Diệc Đình chỉ là công tử ăn chơi nhà giàu, tính tình Đường Tâm Vũ vẫn thế, đương nhiên không có vấn đề. Nhưng nếu Đường Tâm Vũ yêu cái gọi là “Ưu tú” trên người anh, như vậy ra khỏi đại học, Thẩm Diệc Đình đương nhiên phải gánh trách nhiệm của mình, mà Đường Tâm Vũ cũng nên thay đổi thái độ của mình, cố gắng đi theo bước chân của anh. Một cặp có thể đi tới cuối cùng, không phải hai người vẫn không thay đổi, mà là cố gắng theo với sự thay đổi của đối phương, cùng bước đi, mới có thể tới cuối được. Giống như, một người phụ nữ mong chồng mình có thể tiến bước, thời điểm cô muốn thế, đầu tiên phải nỗ lực bản thân đi xứng với chồng. Nếu như chồng cô thành công, mà cô cũng thuận lợi theo chồng, thì đôi vợ chồng sẽ rất hạnh phúc. Nhưng nếu cô không theo kịp, vậy chồng của cô có thể sẽ biến thành chồng người khác.

Người đó nói, rất nhiều người không tin cách nói “Môn đăng hộ đối”, thật ra thì điều này bao hàm rất nhiều, hai bên nam nữ, đều phải nhất trí một chỗ nào đó, mới có thể tiến với nhau, một bên oán trách đối phương, thì sẽ là người bất hạnh nhất....

Thẩm Diệc Đình rời đi, anh hiểu rõ ý của người bạn đó. Nếu Đường Tâm Vũ yêu năng lực xử lý công việc và tính tình bình tĩnh của anh, như vậy thì lúc học cô đã có được sự cưng chiều của cô, về sau cũng nên hy

sinh vì anh như thế, nhưng cô lại không làm, ngược lại đi trách anh sao không đối xử tốt với cô như trước kia.....

Như vậy “giải quyết vấn đề” cũng không khiến anh thấy khá hơn, chỉ là khiến anh không thể nghĩ về chuyện này nữa, suy nghĩ có gì tốt đâu. Anh và Đường Tâm Vũ đã sớm chia tay, hơn nữa Đường Tâm Vũ đã qua đời từ lâu, giờ nói tới những việc này đã sớm không còn ý nghĩa gì.

Cuộc sống vẫn lặp lại như thế, anh xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty, công việc bận rộn khiến anh làm như một cái máy. Anh cảm giác mình thay đổi, sẽ không thương yêu một người phụ nữ như đã đối xử Đường Tâm Vũ nữa, nghĩ như vậy, cảm thấy có lẽ người mất đi nhiều nhất là chính anh, dù sao có thể gặp một người khiến mình toàn tâm yêu thương họ là một may mắn.

Anh nhớ ngày đó, anh và một đám bạn uống rượu trong phòng, giải tán xong, Thẩm Tâm Duy uống chút rượu, Giang Thiệu Thành ngồi cạnh cô nói chuyện.

Thẩm Tâm Duy đang chê trách tình bạn giữa phụ nữ với nhau, nói đàn bà sẽ vì một người đàn ông mà trở mặt, mà đàn ông lại không thế. Giang Thiệu Thành liền cười, nói làm sao lại không, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Diệc Đình một cái....

Thẩm Diệc Đình nhớ ánh mắt kia, mặc dù Giang Thiệu Thành không nói gì, nhưng anh có thể hiểu, nói anh và Lương Huy không phải vì một người phụ nữ mà cãi nhau sao... cũng không khác gì với đàn bà sao?

Bỗng dưng, anh cảm thấy không thoải mái chút nào, vì vậy cầm áo khoác rồi rời đi, gió bên ngoài rất lạnh, khiến anh chẳng cảm thấy say. Anh đi lấy xe, lúc lái xe, căn bản tâm tình không tốt, thấy phía trước có người thì anh liền dừng xe.... Nhưng hình như chưa kịp, đối phương đã ngã xuống.

Thẩm Diệc Đình hít vào một hơi, nhanh chóng mở cửa xe, xuống xe, xem vết thương đối phương có nặng không.

Khi đó Nam Ngưng rất thảm hại, suy nghĩ đầu tiên khi Thẩm Diệc Đình nhìn thấy cô là sao phụ nữ có thể khóc lớn tiếng như thế, tiếp theo mới thấy cô rất giống Đường Tâm Vũ, nhưng chỉ giống, anh biết rõ không phải. Nếu như là Đường Tâm Vũ, chỉ biết nhìn anh, giống như người cô không có xương vậy.... nhưng người con gái trước mắt này, trên mặt đầy nước mắt, nhưng lại có phong bì bên trong.

Thời điểm trung học, thầy giáo đã nói qua, phụ nữ chỉ biết theo gió mà lật đổ, không có chủ kiến, nhưng đây là phương thức sinh tồn của họ. Bề ngoài dịu dàng nhu nhược dễ bắt nạt, nhưng cứng cỏi tồn tại ở bất kỳ chỗ nào.

Thẩm Diệc Đình còn phải nửa ép buộc cô tới bệnh viện, dù cô không phối hợp.

Bác sĩ kiểm tra xong, nói cô không có vấn đề gì, anh cũng yên tâm. Chỉ là cô không ngừng khóc thút thít, khiến bác sĩ nghi ngờ là bộ họ có phải cặp tình nhân cãi nhau hay không, tiếp tục hoài nghi có phải gặp người giả bị đâm rồi hay gì....

“Cô có thể ngừng khóc được không?”

“Liên quan gì tới anh?” Cô vừa khóc vừa nhìn anh chằm chằm.

Phản ứng này.... khiến anh không thể làm gì được.

Về sau anh mới biết, cô thất tình. Cô hi sinh toàn bộ niềm vui của mình, chỉ vì thành toàn lòng tự ái của bạn trai, nhưng cô làm nhiều như thế, ngược lại bạn trai không cảm kích. Hơn nữa khuyết điểm trên người cô, tất cả bị bạn trai phóng đại, cô cảm thấy tức giận đau lòng, nhưng không phải phản ứng ra sao....

Lúc rời khỏi bệnh viện, là anh đưa cô về.

Cô không khóc nữa, chỉ uể oải dựa vào ghế. Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, cảm thấy hình như cô là người không nên dùng tư thế này để ngồi, cô có hình tượng cô gái ngoan ngoãn, như kiểu cô là người cố gắng học tập, khiến mọi người yêu mến, sẽ không phạm lỗi, cô nên là người như thế.... nhưng tư thái của cô như vậy, cũng không thấy xa cách lắm.

Vì vậy trong lòng anh lặng lẽ cho ra kết luận, bề ngoài và nội tâm của cô, có chút khác biệt.

Cũng không biết đã nhận ra ánh mắt của anh chưa, cô nhìn về phía trước, “Cảm ơn anh.”

Thẩm Diệc Đình không hiểu nổi.

Có lẽ cảm thấy về sau không có cơ hội gặp mặt nữa, vì vậy giải thích ột người xa lạ, cũng không mất mặt lắm. Cô kể, từ lúc cô bị thất tình, vẫn muốn tìm một cơ hội để khóc thật to, nhưng không được, ở trường có quá nhiều người, cô không thể khóc thoải mái, chỗ khác thì cảm giác khóc lóc không hiệu quả lắm, bỗng dưng giật mình vì anh lái xe tới... ngược lại cô lại khóc òa lên, bây giờ cảm thấy rất tốt.

Cô nói, từ lúc người đàn ông kia chọn rời khỏi cô, cô cũng sẽ không cho anh ta cơ hội nữa. Anh ấy đã khiến cô đau lòng khổ sở thì cô trả lại sự khó chịu trong lòng mình, cô cần phải khóc thật nhiều để làm một dấu chấm hết.

Cô nói thật ra cô là loại người có chút cơ hội cũng sẽ không buông tha đối phương, nhưng về sau lại phát hiện ra, suy nghĩ này sai rồi bởi vì câu này chỉ dành cho người đáng giá.....

Ngày đó, dọc trên đường đi, Thẩm Diệc Đình đóng vai người nghe.

Anh không nghĩ tới việc gặp lại cô, giống như cô cũng không ngờ.

Lại gặp mặt lần nữa, ở trường học của cô, bởi vì anh tặng thiết bị giáo dục cho trường cô. Vì vậy gặp cô lần nữa, không nghĩ tới, cô cũng nhớ anh.

“Tôi mời anh đi ăn cơm nhé!” Nam Ngưng cười.

Anh gật đầu, “Đang lo không tìm được chỗ ăn cơm, trường học của cô lớn thật.”

Thật ra thì nụ cười của cô không rực rỡ, hướng về phía nhu hòa hơn, nhưng anh vẫn cảm nhận được, bên trong không có bất kì âu lo, cô vốn như thế này, anh lại không thấy tệ, cô thoát khỏi thất tình rồi.

Một bữa cơm ăn không tệ, cô kể chuyện lý thú về trường của cô, xong rồi, hỏi chuyện nhỏ như vậy với một tổng giám đốc như anh, có thấy buồn cười hay không.

Cho đến khi tới nơi này, anh mới phát hiện tại sao cảm thấy cô và người khác không giống nhau. Người khác biết thân phận của anh, mấy câu nói của họ thường là các ý tưởng khác nhau, hoặc là muốn có một công việc sau này, hoặc là giấc mơ màu hồng của các nữ sinh.

Mà cô, hình như chỉ muốn dùng bữa cơm này, nói “Cảm ơn” với anh chuyện lần trước.

Gặp mặt một lần nữa, là hôm anh ký hợp đồng bên công ty đối phương. Cô thực tập ở công ty đó, nhưng thật ra không phải chuyện lớn, công ty có vấn đề, vì vậy bên nhân viên thì tôi đẩy anh, cô đẩy tôi, cuối cùng lại đẩy thực tập sinh Nam Ngưng cô đây.... Cô nhìn những người đó, đầu tiên là tức giận đến khó tin, mấy giây sau, đón nhận hiện trạng rồi, không cãi vã, nhưng trong mắt hiện rõ vẻ không cam lòng... khá hơn mọi người lúc đó. Nếu như cô nháo lên, tuyệt đối sẽ khiến công ty gặp nguy, cô hiểu rõ.

Hợp đồng được ký thuận lời, Thẩm Diệc Đình thấy, một công ty có vấn đề, người chịu trách nhiệm cũng không ra được, tại sao có thể yên tâm hợp tác với công ty như thế được.

Một ngày kia, anh hẹn cô ăn cơm.

Lúc ăn, Nam Ngưng chớp mắt nhiều lần, cuối cùng không thấy xấu hổ nói, “Anh là vì tôi....” Cô suy nghĩ một chút lại cười, “Căn bản anh không muốn hợp tác với công ty đó, nên lúc anh tìm lấy cớ à?”

Cô cảm thấy nhất định là như vậy, vì vậy cũng may không tự nghĩ như thế.

Thẩm Diệc Đình cười, “Ừ... Cô nói đúng.”

Thật ra thì, một nửa đi một phần rồi... có cũng được không có cũng chẳng sao, chỉ là trong nháy mắt đó, cứ như vậy mà làm thôi.

Sau đó, bọn họ liên lạc với nhau càng nhiều, Thẩm Diệc Đình đưa cô tới mấy bữa tiệc, đương nhiên lấy danh nghĩa bạn bè... từ từ, hành động hay đi với nhau thân thiết này, khiến người bên cạnh bắt đầu nói đùa. Thẩm Diệc Đình mới nghĩ tới, anh nghĩ, nên kết thúc hay vẫn tiếp tục đây?

Anh và cô, đi chung rất vui.

Ngày đó rất nóng, Nam Ngưng ở dưới công ty chờ anh.

Thẩm Diệc Đình mãi mới tới, biết cô đợi đã lâu, nhưng lúc cô thấy anh, không oán trách chút nào.

“Tại sao không gọi điện thoại cho anh?”

Nam Ngưng cười cười, “Gọi cho anh rồi đó chứ, anh không nghe, cho nên em nghĩ anh đang xử lý chuyện quan trọng, nên không quấy rầy nữa....”

Đúng vậy, anh đang đi họp.

Nhưng cảm giác được người ta cảm thông... anh lại thấy cảm động đến tận tận, ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn cười.

Cuối năm, anh và Nam Ngưng kết hôn, tốt đẹp như trong tưởng tượng. Cô là một người vợ tốt, không bảo thủ, biết lúc nào nên làm nũng, lúc nào nên dừng. Vì vậy anh nhanh phát hiện ra, công việc và cuộc sống của anh không bài trừ lẫn nhau, vừa xử lý công sự, anh còn đi dạo phố với cô, đi xem phim, buổi tối cũng nhau đi bộ.

Khi anh bỗng dưng muốn khen cô thì Nam Ngưng chỉ nhìn anh cười, cô không thích cãi với anh thôi, nếu như có, thì là cô rất tức giận rồi.

Thẩm Diệc Đình rất nhanh biết cái tức giận của Nam Ngưng.

Cô ở trong thư phòng phát hiện tấm ảnh của Đường Tâm Vũ, nếu như cô không giống như người trong ảnh đến thế, có lẽ cô sẽ không phản ứng lớn như vậy.

Cô không im hơi lặng tiếng, hoặc để ỉn lâm vào phỏng đoán trong lòng, mà trực tiếp đi tìm anh, để anh nói rõ, đơn giản thôi. Nếu như anh chỉ coi cô là thể thân, cô sẽ kiêu ngạo rồi đi.

Bọn họ cãi vã, hơn nữa trong lúc đấy, anh nhận được điện thoại rồi đi, điều này khiến Nam Ngưng càng tức hơn.

Nam Ngưng không liên lạc được với anh, trong lúc nhất thời tâm tình rất kém. Cô suy nghĩ lung tung, thậm chí nghĩ tới kết quả xấu nhất, cô nghĩ càng nghiêm trọng hơn về nó, như vậy đến khi kết quả xảy ra, cô khó thừa nhận, thậm chí cô còn nghĩ tới sau khi ly hôn phải làm thế nào rồi...

Cô không biết xảy ra như thế nào, hình như vì không ăn cơm, lúc tắm mơ màng liền bị ngã...

Khi Nam Ngưng tỉnh lại, đã ở bệnh viện rồi, bố mẹ và Thẩm Tâm Duy đều ở đó, một lát sau, Thẩm Diệc Đình cũng tới.

Câu nói đầu tiên của Thẩm Diệc Đình là - - - cô cố ý đúng không?

Những lời này lại khiến bọn họ cãi vã lần nữa.

Anh không giải thích nguyên nhân gần đây anh bận rộn nhiều việc, cũng không giải thích anh muốn nói Đường Tâm Vũ không còn quan trọng nữa... thậm chí hiện tại, anh tới đây, Giang Thiệu Thành cũng không tán thành, ai biết Lương Huy có làm gì hay không?

Nhưng anh chỉ muốn quay lại gặp Nam Ngưng, cũng hỏi Giang Thiệu Thành ngược lại, “Nếu như Tâm Duy xảy ra chuyện, cậu sẽ làm thế nào?”

Thẩm Diệc Đình sợ rằng, Nam Ngưng xảy ra chuyện, là do Lương Huy ra tay.

Nhưng bọn họ lại tan rã trong không khí căng thẳng lần nữa....

Sau tai nạn xe cộ, mất tích, bắt cóc... Một loạt các chuyện, luân phiên trình diễn.

Vài năm sau, khi Nam Ngưng nhớ ra tới những sự kiện đó, cười, “Thẩm Diệc Đình. Anh chỉ nên sơ sơ giải thích cho em.”

“Thì sao?”

“Em sẽ không canh cánh trong lòng nữa, không quan tâm chuyện anh có sống hay chết hay không, em sẽ tái giá.”

Thẩm Diệc Đình biết cô sẽ không làm vậy, nhưng thật may mắn, vì anh không nói, cô vẫn luôn như thế.

Khi anh nắm tay cô, vẫn không thể tưởng tượng nổi, anh vốn chuẩn bị đại hình phục vụ cô sau khi trở lại cơ mà. Kết quả cô tha thứ cho anh dễ dàng quá, khiến anh kinh hồn bạt vía, cứ có cảm giác cô đang chuẩn bị hành hạ anh phía sau vậy.

Nam Ngưng cũng không giải thích, cô chỉ cảm thấy, nếu anh có thể không chút do dự ôm cô đi đến cái chết thì cũng hiểu rồi. Mặc dù cuộc sống tương lai rất dài, không cần vì một chút chuyện không liên quan tới nhau mà làm hỏng nó.

“Nếu như anh gặp em lúc anh học đại học, sẽ như thế nào?” cô chợt có ý nghĩ.

Thẩm Diệc Đình vuốt đầu cô, thật lâu sau mới trả lời, “Anh không biết sẽ như thế nào, nhưng Nam Ngưng à, lúc anh gặp em, nhất định là thời gian tốt nhất.”

Gặp nhau yêu nhau hiểu nhau... Lúc gặp gỡ, chính là lúc tốt nhất, sớm hoặc là chậm, có lẽ cuộc sống sẽ biến hóa xảy ra.

Với tính tình anh lúc học đại học, có lẽ sẽ cảm thấy ưu điểm bây giờ của Nam Ngưng là khuyết điểm, sẽ chỉ có vô số lần bọn họ gặp thoáng qua mà không để lại bất kì ấn tượng nào, nhưng bây giờ, bọn họ ở chung một chỗ, trải qua tất cả, đều thuộc về thời điểm đẹp nhất.

Nam Ngưng nhìn anh, trong lúc nhất thời không nói gì.

Thẩm Diệc Đình nắm tay cô, yên tĩnh đi bộ.

52. Chương 52: Bi Kịch Vợ Con.

Bảo bối mới nhà họ Giang phải nói là thật may mắn. Đối với cậu mà nói, dù thế giới này không hoàn mỹ vẫn tuyệt vời, cậu muốn gì được nấy. Cậu có một người bố anh tuấn thông minh tài ba. Mặc dù cậu không thích mẹ lắm, nhưng ở trong lòng biết rằng, thật ra mẹ rất tốt. Huống chi cậu còn có ông bà và các bác rất thương cậu, chỉ cần cậu có gì sai, bắt đầu từ bảo mẫu trong nhà, rất nhiều người sẽ lo lắng, không có cách nào cả. Ai bảo cậu là trung tâm vũ trụ lớn nhất ở trong nhà rồi.

Bảo bối nhà họ Giang ở nhà được chiều, người ta ở trường cũng nghĩ là cậu thật may mắn. Quả thật thế giới đang ở dưới chân cậu, vì vậy niềm vui lớn nhất của cậu bây giờ là, ghét mẹ mình.

Không có cách nào cả, ông bà là bậc trên, cậu không thể tức giận được. Các bác thì là họ hàng, cậu cũng ngượng ngùng, nhưng mẹ không giống vậy. Dù cậu có ghét tức giận ra sao, bà vẫn là mẹ mình, không thể bỏ mình được.

Vì vậy ở nhà luôn nghe được những lời thế này.

Mẹ, tại sao mẹ có thể lừa được bố chứ, vừa nhìn đã thấy 2 người không hợp nhau rồi.

Mẹ, con lại có một cái mụn, nhất định là có từ mẹ rồi.

Nếu như con lớn lên mà không cao, nhất định là do mẹ, bố cao như thế....

.....

Thẩm Tâm Duy thấy con trai như thế, luôn chỉ nói một câu: Yên tâm, gien của bố con sẽ kéo được lên....

Vì vậy, cậu bé càng chê thêm, càng ghét mẹ mình, không tiến bộ, không cố gắng.

Không được bao lâu, cậu phát hiện ra, thì ra mẹ sinh cậu ra, biến cậu thành trung tâm vũ trụ, cũng có thể đẩy cậu ra khỏi trung tâm đó. Vì vậy cậu càng không thích mẹ hơn.

Tất cả bắt đầu từ khi Thẩm Tâm Duy với Nam Ngưng đi mua sắm với nhau, Nam Ngưng mới sinh con gái, cho nên phải cùng đi với Thẩm Tâm Duy tới cửa hàng quần áo trẻ em. Vừa vào trong cửa hàng, Thẩm Tâm

Duy liền bị hấp dẫn bởi những bộ trang phục nhỏ bé kia, rất đẹp đúng không, màu sắc không nói làm gì, vải lụa, chiffon. Cửa hàng còn có những bộ váy, như đang đi vào vương quốc trong truyện cổ tích vậy, bên trong toàn là các bộ váy công chúa.

Thẩm Tâm Duy không ngừng chọn váy vì Nam Ngưng, cái này thật là xinh đẹp, cái kia không tồi... làm sao có thể đẹp như thế, sao có thể đáng yêu như vậy.

Nhưng Thẩm Tâm Duy vẫn bất bình nói, “Sao giờ trẻ con có thể sướng như vậy, nhiều đồ ăn vặt không nói, giờ lại còn nhiều quần áo đẹp nữa... nghĩ lại mình trước kia thật là...”

Nghe Thẩm Tâm Duy nói vậy, Nam Ngưng chỉ cười.

Nghe theo đề nghị của Thẩm Tâm Duy, Nam Ngưng mua nhiều đồ hơn dự định, hơn nữa kiểu dáng gì cũng mua, có cả thắt lưng nữa....

Mà Thẩm Tâm Duy không thể từ chối sự hấp dẫn, cũng mua vài bộ, hoàn toàn quên mất trong nhà có con trai.

Thẩm Tâm Duy về đến nhà, ánh mắt vui vẻ nhìn chằm chằm con trai mình.

Người bạn nhỏ Giang Vũ Thịnh, vừa thấy mắt mẹ mình sáng lên, nhanh giận tái mặt đi, dừng hông, để cậu mặc đồ con gái ư, trừ khi để cậu chết còn hơn....

Thẩm Tâm Duy khó chịu, váy đẹp như thế, nhưng không có người mặc, con trai không nghe lời, không muốn mặc để cô nhìn, cô bực bội lắm chứ?

Từ chiều đến tối, mọi sự chú ý của Thẩm Tâm Duy đều ở những bộ váy kia, cho dù Giang Thiệu Thành về nhà, cũng không thay đổi được.

Giang Thiệu Thành cũng cảm thấy vợ mình có chút lạ, anh trở về, chẳng lẽ cô không chủ động tới cầm áo khoác giúp mình sao? Được rồi, anh không yêu cầu thế, những mỗi ngày cô đều làm thế, đó lại thành thói quen của anh....

Kết cục là khi Giang Thiệu Thành từ phòng tắm đi ra, phát hiện Thẩm Tâm Duy vẫn còn đứng ở đó xem những bộ váy kia, ánh mắt cô nhìn những bộ váy đấy, giống hệt lúc nhìn đồ ăn ngon, hận không được cắn ngay lập tức, nếm thử một chút mùi vị như thế nào... Như thế chỉ cần thế thôi là hạnh phúc vậy.

Thẩm Tâm Duy nhìn mấy bộ quần áo này thật lâu, sau đó xoay người, thấy ánh mắt của chồng mình phức tạp hơn, vì vậy cô cũng thấy lạ. Tâm trạng của cô bây giờ, nhớ tới cừu non Hỉ Dương Dương và sói xám Bụi Thái Lang (phim hoạt hình) nghĩ ra biện pháp, bóng đen chợt lóe, nảy ra ý hay....

Cô cần gì phải hành hạ con trai mình, không phải cô có thể sinh một đứa con gái ư, hoàn toàn có thể thỏa mãn những bộ váy nhỏ mà cô mua về, sẽ không thấy lãng phí, suy nghĩ này thật quá tuyệt vời, làm sao cô có thể thông minh như vậy?

Giang Thiệu Thành phát hiện ánh mắt cô biến hóa, ra vẻ dụ dỗ, khiến toàn thân anh nổi da gà, nhưng anh thấy rằng, không tồi, hiếm khi được cô chủ động.... Giang Thiệu Thành miễn cưỡng cho rằng mình bị gì rồi, nhưng được thế này, trong lòng thấy quá tuyệt vời.

Ngày thứ hai, Giang Thiệu Thành lại bị Thẩm Tâm Duy “bạo hành”, ồm ồm làm theo.

Ngày thứ ba, Giang Thiệu Thành thuận nước hành động....

Ngày thứ tư, Giang Thiệu Thành cảm thấy vợ rất phối hợp, lần nữa lại...

Ngày thứ năm, cũng thành thói quen, như vậy cũng không mất mặt, thói quen mà thôi....

.....

N ngày sau, khi Giang Thiệu Thành đi ra khỏi phòng tắm, Thẩm Tâm Duy không thèm nhìn anh một cái, đưa tờ giấy khám ở bệnh viện ra, Giang Thiệu Thành nhìn thấy.

Giang Thiệu Thành cầm lên, a, cô mang thai rồi.

Lúc này Thẩm Tâm Duy mới mở to hai mắt nhìn về phía anh, “Về sau đừng lại gần em quá.”

Giang Thiều Thành nhú mày, vẫn còn hỏi: đây coi là gì?

Thẩm Tâm Duy tốt bụng giải thích cho anh, “Giá trị của anh đã sử dụng xong, về sau không còn việc gì đâu...”

Dịch tới đây rất đơn giản, Giang Thiều Thành, bây giờ anh không có giá trị lợi dụng.

Bố con nhà họ Giang, rất nhanh phát hiện mình bị truất quyền rồi. Giang Vũ Thịnh phát hiện ra, mẹ không hỏi mình ăn sáng có ngon không nữa, ở trường học có được không, tất cả giờ đều do bảo mẫu và ông bà làm chủ hết, mà cậu luôn ghét mẹ. Bây giờ mẹ chỉ quan tâm tới bé trong bụng, hơn nữa còn đi thấp hươu cầu trời sinh được con gái. Giang Vũ Thịnh cười lạnh, nếu như lại là một đứa con trai nữa, hi vọng mẹ sẽ sụp đổ là thích rồi....

Giang Thiều Thành cũng thấy rằng, nếu vợ mình không cầm quần áo giúp mình nữa, cũng sẽ không để nước tắm giúp mình.

Hơn nữa, cuộc nói chuyện giữa cô và anh chỉ là.

“Anh nói xem sẽ là con trai hay con gái?” Không đợi anh đáp lại, lập tức cho ra đáp án, “Chắc chắn là con gái.”

“Mọi người thường nói nữ thì ăn chua cay, vậy em nên ăn nhiều ớt mới đúng...” Kết quả mỗi bữa ăn, phần nhiều là cay, Giang Thiều Thành và Giang Vũ Thịnh kháng nghị không được, bàn đi bàn lại vẫn thế.

Giang Thiều Thành vẫn không thể thảo luận với Thẩm Tâm Duy cái này nữa, anh nói khác, cô không có chút phản ứng nào, chỉ nói có thể không có con gái đâu, mãi mới thêm nhìn anh...được rồi, Giang Thiều Thành không ngờ, mình lại có ngày trầm luân vậy.

Vì vậy anh thường nhìn chằm chằm bụng của Thẩm Tâm Duy, em bé này cũng phải đối mặt thôi, đoạt mất anh mất của anh không nói, còn để con trai anh trực tiếp từ Thiên Đường xuống “Địa Ngục”.

Kết cục cuối cùng, nguyện vọng của người bạn nhỏ Giang Vũ Thịnh không thành, mẹ của cậu sinh con gái.

Giang Vũ Thịnh không ngừng nhìn cô em gái nhỏ của mình, cậu thấy rằng, ngay cả ba từ “bảo bối nhỏ” cũng bị bé đoạt đi. Từ đó về sau, ba từ bảo bối nhỏ cách biệt với cậu bé Giang Vũ Thịnh, rõ ràng cậu ghét ba từ này, bây giờ sao lại thấy chua xót đến thế!

Nhất là khi mẹ về, bố mẹ và em gái ở một phòng, bởi vì có em gái, ánh đèn giữa phòng lớn lúc nào cũng sáng. Giang Vũ Thịnh đứng ở phòng mình, nhìn ra kia, cảm giác thật buồn, bố mẹ với em gái là một nhà, nhưng cậu lại một mình... thế giới này, thật khiến người ta khó chịu, chẳng lẽ đây là báo ứng do ghét mẹ?

Hơn nữa, bố thì gió chiều nào thì theo chiều đó, rõ ràng nên cùng một phe với cậu. Giờ thì ngày ngày ôm em không buông tay, cậu không chịu, nên không ghét mẹ nữa..., ghét bố mới đúng.

Khi người bạn nhỏ Giang Vũ Thịnh từ từ lớn lên, cậu cũng nói chuyện với mẹ nhiều hơn, chỉ là nói như sau.

“Tiểu Thịnh, em gái đang khóc, con đi xem một chút.”

“Tiểu Thịnh, em gái chắc đang đói bụng đấy, con cho em chút gì đi.”

“Tiểu Thịnh, em gái đang buồn, con đi chơi với em đi.”

.....

“Tiểu Thịnh, con lớn lên phải bảo vệ em gái, biết không?”

Giang Vũ Thịnh bị bỏ rơi lâu ngày, đột nhiên phát hiện mình vẫn có giá trị sử dụng, bố nói rồi, người còn giá trị sử dụng còn sống mới có ý nghĩa. Nói như vậy, ý nghĩa cuộc sống của cậu cũng có, hơn nữa cậu thấy em gái càng ngày càng đáng yêu, vì vậy mỗi lần cũng đáp lại, “Được rồi mẹ.”

Phong thủy luân chuyển, để xem ngày nào lại đổi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-mien>